

Giới thiệu Cung Chiều Em Nhất

Bạn đang theo dõi tựa truyện Cung Chiều Em Nhất của tác giả Tình Phi Tuyết. Thể loại: Hiện đại, ngôn tình sủng, ngọt ngào, đại thúc - loli. Hạng Việt lớn hơn Hê Hi chín tuổi, hai người trong sáng rất nhiều năm, sau này bị em gái bắt lại. Nam chính trong truyện rất thích sạch sẽ, bác sĩ, nam thần; Nữ chính là một cô nàng xinh đẹp ngọt ngào đáng yêu như hoa Song C ~ ngọt ngào, cung chiều ~ HE

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Editor: Linh Ngọc

Tháng ba Vũ Lăng mưa phùn bay tán loạn, khí lạnh chưa tan, Hạng Việt lái xe dự định đi từ đường Tân Lĩnh vòng qua đường Nghiễm Minh. Lúc ấy vì chờ đèn giao thông nên giảm tốc độ xe, xe phía sau giống như không thấy xe anh chớp đèn, cuối cùng đã đụng phải, đầu xe và đuôi xe cùng vang lên một tiếng cộp, đụng vào nhau.

Bởi vì phản xạ có điều, nên thân thể Hạng Việt không tránh khỏi nhào về phía trước một chút, dây an toàn kéo anh về lại ghế ngồi. Cũng may lực không tính là lớn, xe phía sau thắng lại coi như đứng lúc, ngoại trừ ngực đập vào tay lái có chút đau bên ngoài, còn lại những chỗ khác không hề bị thương.

Hạng Việt cau mày cởi dây an toàn ra, sau đó xoa nhẹ hai cái chỗ bị đụng đau, rồi mở cửa bước xuống xe. Bên ngoài, vẫn còn mưa nhỏ, trong xe không có ô, để cho mưa bụi rơi vào trên người cũng rất khó chịu, phút chốc khuôn mặt đã bị mưa làm ướt hết.

Đụng vào anh chính là xe Maserati màu trắng nhỏ, lúc anh xuống xe, đối phương cũng mới từ từ đi xuống, là một cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời thượng.

Sau đó. . .

"A, Hạng Việt!"

"Hê Hi? !"

Rất tốt đó chứ, không cần báo cảnh sát và những thứ khác, hai người hai gương mặt nhìn nhau, nhất thời không nói gì. Phát hiện đã có rất nhiều người vây xung quanh xem, có chút hơi phiền phức, trước hết chỉ có thể đổi chỗ khác thôi.

Mỗi người lên xe của mình, vừa lúc đèn xanh, Hạng Việt phía trước đảo tay lái thuận thế quẹo qua đường Nghiễm Minh, cách chỗ lúc nãy một quãng không xa mới dừng xe lại, sau đó lập tức gọi cô gái Hê Hi nãy giờ theo sát phía sau.

Có thể cảm thấy người quen sẽ không bị làm khó, cô gái này nhanh nhẹn, hăng hái hơn lúc nãy nhiều, vừa dừng xe mình lại đã thức thời bước xuống, bước nhẹ nhàng đến trước xe Hạng Việt, đặc biệt là tự giác mở cửa chiếc xe Lamborghini màu đen ngồi lên ghế trước.

"Em lấy được bằng lái?" Cô mới vừa đóng cửa ngồi xong, anh lập tức lạnh nhạt chất vấn, đồng thời đưa khăn tay tới.

Hê Hi cười hì hì, lấy khăn tay lau nước mưa trên mặt, miệng còn cố ý nói với anh, "Hôm nay thật khéo, anh trở về lúc nào thế, một chút tin tức cũng không có? Không phải nói muốn ở Mĩ ba năm sao, lúc này mới hai năm? Mang quà về cho em à?"

Chuyện vừa mới đụng xe không thêm nói, có thể có da mặt dày đến thế này sao.

Đĩ nhiên đối với Hạng Việt, lời nói của cô chính là biểu hiện điển hình của chột dạ.

Hê Hi là con gái nhà bạn anh, nhỏ hơn anh 9 tuổi, bởi vì tuổi tác chênh lệch, hai người cực ít chơi chung một chỗ, lại nói đến anh và anh trai của cô Hê Duy quen thân nhau hơn. Chỉ là lúc còn nhỏ nhận thức, miễn cưỡng cũng coi như là thanh mai trúc mã, tình nghĩa vẫn phải có, giống như em gái vậy. Đoán được chắc là cô không có bằng lái đây mà, hơn nữa vừa rồi bản thân còn chính mắt thấy được kỹ thuật lái xe của cô, nếu anh không quan tâm lương tâm của anh thực sự rất không yên, về tình về lý đều không thể nào nói được.

Biết tính tình tiểu nha đầu này chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nên cũng không nói lời vô ích với cô, trực tiếp lấy di động trong túi áo ra, ánh mắt Hê Hi lóe sáng, vốn đang đề phòng anh, lại thấy tên hiện lên trong điện thoại là tên của anh hai mình, cô lập tức tay nhanh mắt lẹ đoạt lấy chiếc điện thoại, trực tiếp tắt máy, trong lòng buồn bực không chịu được, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười, "Em lái xe không chú ý mới đụng xe của anh, thật sự không phải là cô ý, anh yên tâm, em đảm bảo sẽ giúp em sửa xe, toàn bộ đèn phía sau đều đổi thành đồ nhập khẩu, có chút chuyện thôi mà, vẫn báo cáo sao?"

Hạng Việt hơi mỉm cười, "Đề anh xem bằng lái của em một chút."

Khuôn mặt Hề Hi cứng đờ, muốn pha trò, nhưng lại nhìn thấy trong mắt anh phảng phất sự trầm tĩnh. . . Biết rõ sẽ không qua được, nên chỉ yên lặng cúi đầu, âm ức nói, "Vẫn chưa bắt được mà." Nói xong còn nhanh bỏ sung thêm, "Nhưng mà em đã học ở trường lái xe cũng lâu rồi, mấy ngày nữa sẽ xin thi chính thức, hơn nữa em cũng không phải tùy tiện lái xe đi, mà là có việc gấp. rất gấp, rất vội, là việc quan trọng!" Về phần việc quan trọng đó là gì một chữ cũng không đề cập tới.

Hạng Việt cũng không phải là người truy hỏi, chỉ là không đồng ý nói, "Cho dù việc gấp cũng không nên không có bằng lái, như em vậy là bản thân không hề có trách nhiệm với người khác, Hề Hi, anh mong em có thể thức tỉnh sai lầm của mình thật tốt, hôm nay là vận khí em tốt nên đừng vào xe anh, nếu như người khác hoặc là người đi đường khác thì sao?"

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, làm không tốt có thể gây ra thảm kịch.

Hề Hi biết mình đuối lý, nên lúng túng không đáng phản bác, quả thật cũng không phải là không dám, chủ yếu là sợ người đàn ông trước mặt này tỏ thái độ với anh của cô. Nếu để cho anh hai nhà cô biết cô lên lái xe đi chắc chắn sẽ không tha cho cô! Ô ô ~ quả nhiên là hồ lạc bình nguyên bị khuyến khích (1) . . . > <

(1) Đây là một thành ngữ ở Trung Quốc, dịch nghĩa là "hồ xuống đồng bằng bị chó khinh."

"Em biết sai rồi, đảm bảo lần sau sẽ không mắc phải nữa, không dám nữa, Hạng Việt, anh tha em lần này thôi, có được không, có được không? Em năn nỉ anh ~ anh em mà biết em sẽ chết rất thảm ~" Đôi mắt mèo đen lấy nhìn, long lanh nước, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ khóc lên, gương mặt con nít chực khóc, hai tay tạo thành hình chữ thập làm dáng vẻ đáng thương khẩn cầu, có vẻ vô hại lại thuần khiết.

Hạng Việt cũng biết Hề Hi đang uy hiếp mình, chỉ trách đùa trẻ này được nuông chiều từ bé, không sợ trời không sợ đất, duy chỉ rất kiêng kỵ anh hai, ở trước mặt anh hai Hề Duy lại ngoan ngoãn như mèo. Anh cũng không muốn làm khó cô, suy nghĩ một chút nói, "Em đi đâu thế, anh đưa em đi, xe không thể để đó, trở về rồi anh giúp em tìm người lái trở về cho."

Hề Hi buồn buồn oh một tiếng, báo địa chỉ. Hạng Việt nhú mày, "Em đến viện phúc lợi làm cái gì?"

"Không thể làm người tốt việc tốt sao!"

"Thái độ này của em. . ." Anh đầy ngụ ý nhìn về phía chiếc điện thoại bị cô cướp lấy. Hề Hi ho khan một tiếng, trên mặt hiện ra nụ cười nịnh nọt, ngoan ngoãn, khéo léo nói, "Em tham gia một xã đoàn, thứ sáu mỗi tuần sẽ tới viện dưỡng lão, viện mồ côi và viện phúc lợi là công ích. Tuần trước em đồng ý để mấy đứa bé ngồi xe thể thao, nên. . . em phải đi!" Lúc này cô mới ý thức được mình lộ quá nhiều, chợt dừng lại, chợt dạ dòi ánh mắt, ha hả cười gượng hai tiếng.

Hạng Việt thật là tức giận, nghiêm mặt lạnh lùng mở miệng: "Vì thế mà em tự ý lái xe đi?" Thấy cô chu mỏ không nhìn mình, càng giận hơn, "Bản thân em còn chưa học xong đã muốn mang theo trẻ con đi hóng mát? Hề Hi, em quá vô pháp vô thiên, em xem mạng người là cái gì?! Cả gan làm loạn! Nếu như không phải là kỹ thuật em không tốt thì làm gì đụng anh, em còn không thêm nghĩ đến hậu quả! Chuyện này anh phải nói cho chú Hề, còn có Hề Duy!"

"Ai nha, anh nóng giận cái gì chứ." Hề Hi có chút nóng nảy, thay mình biện giải, "Em là người không đáng tin cậy như vậy sao? Làm sao em có thể chở trẻ em đi hóng gió chứ? Chỉ là để bọn nó ngồi vào hứng thụ cảm giác này mà thôi, thực sự mà!" Sợ anh không tin, cô còn móc điện thoại mình ra mở tin nhắn lên để anh nhìn thấy cuộc trò chuyện của mình có lưu lại, "Anh xem, em và mấy đứa bạn đã nói xong rồi, bọn họ có bằng lái xe đều lái xe đi, ở đây còn ở đây nữa nè, em đã nói là, không dẫn trẻ em lên đường!"

Hạng Việt nhìn đôi mắt của cô, biết cô không nói láo, sắc mặt tốt hơn chút, nhưng mà vẫn quyết định trừng phạt nhẹ, nhàn nhạt nói, "Chỗ Hề Duy anh vẫn phải nói cho cậu ấy biết, còn chú Hề anh có thể giúp em gạt chú ấy."

"Dựa vào cái gì chứ!" Hề Hi mắt húng, đôi mắt mèo con xinh đẹp như muốn phun lửa, "Em không phải chỉ đụng xe của anh một cái thôi sao, về phần anh thì sao! Còn mãi không chịu dứt đứng không?"

"Anh là vì tốt cho em!"

"Tốt cho em là muốn tố cái em sao, Hạng Việt anh là học sinh tiểu học à, có thể không ấu trĩ như vậy được không? Thật sự muốn tốt cho em thì cho em một lần đi, em không có phạm sai lầm lớn, cái này xuất phát từ điểm tốt, để hoàn thành tâm nguyện của trẻ em mới bí hóa quá liều, không khen em thì thôi, còn muốn hại em, quả thực. . . Có tư tưởng xấu! !"

Sao mọi thứ lại lộn xộn lên thế này, Hạng Việt dờ khóc dờ cười, vỗ đầu quả dưa của cô, "Chuyện này anh đã quyết định, đừng nói nhảm, xe của em còn có cái gì không? Không có anh lái xe đây."

Hề Hi tức giận cắn răng, trên gương mặt búp bê tính xảo trần đầy vẻ không phục. Nhưng cô rất rõ gọi là từ từ mà tính, vì thế bản thân cũng không làm loạn nữa, hừ một tiếng, nói anh chờ một chút. Sau đó đi xuống xe, một lát sau từ trong xe Maserati ôm hai thùng giấy ra ngoài, ngón tay còn móc hai túi đồ ăn lớn. Hạng Việt thấy vậy, xuống xe giúp cô, không gian trong xe anh có hạn, cũng mau mấy thứ này không nhiều, chen nhau cũng có thể để xuống, Hề Hi còn chăm chọc, "Xe rơm này cốp sau cũng không có, mua nó để làm gì chứ, phong cách sao!"

Mọi người đều biết, Lamborghini không có cốp sau, nhưng mà phía trước có hộp, nhưng không gian cũng không lớn, đặt hộp vào nắp xe cong queo không ổn, thực sự không đẹp mắt.

Hạng Việt cười cười, biết trong lòng cô không thoải mái, cũng không tính toán với cô.

Trên đường, Hề Hi lý lẽ rõ ràng, "Em thừa nhận lần này mình cả gan làm loạn, nhưng em biết sửa sai trở thành một đứa trẻ tốt, anh lớn tuổi như vậy sao lại tính toán với đứa trẻ chứ?"

Anh không chút cử động: "Em nhớ kỷ sinh nhật em vào tháng giêng, đã mười tám tuổi rồi." Ý chỉ đã thành niên.

"Nhưng anh hai mươi bảy!"

"Người trưởng thành phải chịu trách nhiệm."

"Có trách nhiệm không bao gồm bị tố cáo bậy!"

Tố cáo bậy? Hạng Việt cười cợt, vừa lúc phía trước là đèn đỏ, anh dừng xe nghiêng đầu nhìn cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn như con ếch, anh đưa ngón tay chọt một chút, "Anh hai em sẽ không làm gì em đâu, cùng lắm là phạt em chép sách. Để nhớ cho kỷ lần này, về sau sẽ không dám lái xe loạn nữa."

"Chép sách là từ nguyệt của em do anh tạo ra sao?" (ㄟ_ㄟ)~

"Như vậy mới ấn tượng sâu chứ."

Hề Hi hết chỗ nói rồi, biết phân rõ phải trái cũng vô dụng, nên đổi thành lấy tình để cảm động, "Anh trai Việt à ~"

"Ngừng lại." Hạng Việt giơ tay lên, "Nghìn vạn lần em đừng gọi anh là anh, cả người anh đều nổi da gà lên hết rồi."

Từ nhỏ Hề Hi là một đứa bé lớn mật, rất có chủ kiến, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau là lúc cô sáu tuổi, trường bồi dạn cô phải gọi anh là anh trai, cô nói, "Con chỉ có một anh trai." Cô chấp không thêm kêu, chỉ gọi tên anh, khi đó mẹ Hề Hi vẫn còn sống, chú Hề muốn đánh cô, vẫn là mẹ Hề Hi cản lại. Nhiều năm như vậy, quả thực không thấy cô kêu người nào là anh trai cả, ngoại trừ anh ruột của cô Hề Duy.

Bây giờ tiểu nha đầu chủ động gọi anh là anh trai, Hạng Việt chết cũng không được tự nhiên, Hề Hi nở nụ cười, giao hoát như con hồ ly nhỏ, "Không muốn em gọi là anh trai? Vậy anh đồng ý không tố cáo em đi! Nếu không em vẫn gọi anh ~ anh trai Việt ~ anh trai Việt ~ anh trai Việt ~" Tiếng sau càng uốn éo hơn tiếng trước, người nghe được lỗ tai cũng đã tê dại.

Hạng Việt vừa bực mình vừa buồn cười, chờ đèn xanh, một lần nữa khởi động xe, trong miệng còn không thêm đề ý đến, "Anh là người thích mềm không thích cứng."

Hề Hi hiểu ra, lập tức thay thành bộ dạng khóc lóc, khô sở đùa giỡn nói, "Em biết sai rồi, em cũng không dám nữa, nể tình từ nhỏ hai chúng ta cùng nhau lớn lên, em kính trọng anh như vậy, anh tha cho em một lần đi ~ ô ô ~(〒_〒)~ "

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Suốt dọc đường từ đường Quảng Minh đến Viện phúc lợi Thái Dương, vô luận Hề Hi ngoan ngoãn lấy lòng như thế nào đều vô dụng, lần này Hạng Việt quyết tâm giáo huấn cô. Cô tình anh còn không nói chuyện, một câu thích mềm không thích cứng, giống như là củ cà rốt treo ngược ở đằng trước con lừa, thấy được nhưng không ăn được, biết rất rõ ràng có khả năng bị lừa bịp, rồi lại không đành lòng buông tha, Hề Hi cảm giác mình rất ngu xuẩn, vừa muốn nổi giận lại sợ còn có khoan nhượng, nếu như chính mình chọc giận người ta ngược lại sẽ thất bại trong gang tấc, thật là dây dưa không thôi.

Như vậy cũng có thể nhìn ra đối với anh trai Hề Duy, cô khá e sợ.

Xe từ từ lái ra khỏi nội thành, vừa trời mưa lại là thứ bảy, người trên đường dần dần trở nên thưa thớt, ra khỏi Nam thanhhuang Tam Hoàn, hai bên đường xuất hiện từng mảng lớn ruộng lúa mì xanh biếc. Khoảng cách thật không gần, Hạng Việt không dám tưởng tượng nếu như Hề Hi lái xe từ nội thành tới đây dọc theo đường đi sẽ xảy ra chuyện gì. Coi như mấy ngày nữa cô thuận lợi thi được bằng lái, tay mới bình thường cũng không dám lái xe xa như vậy, nói cô cả gan làm loạn thật không oan uổng cô.

"Này!"

"Hà?"

"Coi như tố cáo. Có thể chờ qua ngày mai mới kiện tội em hay không?" Cũng không cần Hạng Việt hỏi tại sao, cô đã tự mình nói tiếp: "Ngày mai là ngày giỗ của mẹ em."

Mấy chữ đơn giản này đều hơn trên dưới một trăm câu cầu xin tha thứ trước kia của cô, Hạng Việt lặng yên trong một nháy mắt, không thể không đồng ý. Hề Hi không nói thêm gì nữa, tay chống cằm tựa vào cửa sổ xe cách lqđ kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài, bóng lưng đơn bạc nhìn qua có mấy phần cô đơn, làm cho trong lòng người tự dưng như có chút nhũn ra. Hạng Việt biết chuyện nhà cô, cảm thấy cô cũng không dễ dàng, cho dù có chút tùy hứng,

từ nhỏ đã “gấu”, nhưng nghiêm túc mà nói, số lần Hề Hi gây họa lại không nhiều, lần này, thật ra thì xuất phát điểm đúng là ý tốt, chỉ là người thiếu niên kích động lo việc linh tính, không tính là tội ác tày trời.

Thời điểm Hạng Việt không tự chủ vì cô kiểm soát, đột nhiên Hê Hi hô ngừng xe, anh không rõ chân tướng, vừa hỏi tại sao, vừa đạp thắng xe.

"Có con chó rơi xuống hố." Cô nói xong đã mở cửa xe chạy xuống, Hạng Việt thấy cô từ đường nhựa dọc theo sườn dốc đi vào đường đất, trong miệng nói: "Này gấu nhỏ!" Lại không yên lòng, chỉ có thể xuống xe cùng chạy tới. Đường đất không dễ đi, cô lại đi ổn thỏa, nhảy qua một cái hố nhỏ, theo đường mòn ở ruộng lúa nỉ bước nhanh vào trong, đến chỗ vũng bùn lại ngừng lại, một con chó Shiba đang bị vùi ở bên trong rậm rì không ra được.

Hạng Việt từ phía sau chạy tới, đầu tiên quét mắt nhìn bốn phía, rất không hiểu tại sao trong ruộng lúa mì có thể có cái vũng bùn như vậy tồn tại. Anh đánh giá chỗ vũng bùn này trước kia phải là một hồ nước, không lớn, đường kính chỉ dài có bốn, năm mét, xa như vậy, con chó nhỏ này màu vàng đất, may mà ánh mắt cô tốt, người bình thường đứng ở trên đường cái đoán chừng sẽ không nhìn được, cô ở trong xe đang chạy còn có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy, không phục không được.

Hè Hi vén tay áo lên muốn đi xuống. Hạng Việt kéo cô: "Thế nào vội vội vàng vàng, chớ cũng đã rơi vào, em không sợ mình cũng không ra được sao?"

Lời này thế nào giống như mắng chửi người vậy! Hề Hi bĩu bĩu môi, giải thích nói: "Em không có ý định trực tiếp đi xuống, chỉ muốn thử nhìn một chút có thể từ bên cạnh kéo nó ra ngoài hay không." Liếc mắt cự ly cũng không tính là xa, nghiêng người, duỗi tay đoán chừng có thể đến.

"Chó này không biết có cắn người hay không, em dám trực tiếp sử dụng tay?" Hạng Việt tức giận: "Người lớn bao nhiêu rồi, trước khi làm việc có thể sử dụng đầu óc một chút hay không!"

Bị hoài nghi trí thông minh, Hề Hi có chút buồn bực, chi là cũng biết mình suy tính quá xúc động, tuy cô có một ít tính khí, nhưng cũng không phải là thật không biết gì, cho nên lúc trước Hạng Việt nói muốn cùng anh trai tố cáo, cô không có thật sự nói lời ác độc, hiện tại, cũng tương tự sẽ không trở mặt, chỉ le lưỡi một cái, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Hạng Việt than thở, rất không muốn chi vì chú chó Shiba này mà gặp nạn, hơn nữa trời còn mưa rơi lác đác, ít nhất áo khoác Hề Hi còn có cái mũ có thể đội, anh là bị xối trực tiếp. Chi là nhìn cô như vậy, cũng biết không lấy chó ra là không được. Từ nhỏ tiểu nha đầu này đã rất yêu thương động vật, nhìn thấy chó mèo lang thang đều muốn quan tâm một phen, cũng không kỳ thị chó mèo lang thang hay là chó mèo nhà, hiện tại cả người con này đều bị hăm sâu, nhất định là phải cứu.

Trực tiếp sử dụng tay để bắt dĩ nhiên không được, loại ruộng đất này có nhiều vi khuẩn nhất, ngộ nhờ bị cắn vậy thì thật sự là được không bù nổi mất, lại nói bọn họ cũng không có công cụ gì, suy nghĩ một chút, tiện lợi nhất là đi tìm thôn dân bên cạnh nhờ giúp đỡ tương đối đáng tin, cùng lắm thì chính là bỏ ra ít tiền. Hề Hi đi cà nhắc nhìn về nơi xa xem xét, quả thật thấy được nhà ở, không tính là xa. Không có do dự, gật đầu nói: "Vây chúng ta đi tìm người."

Hạng Việt thấy cô dường như thật sự trấn an chú chó vàng dưới vũng bùn đôi câu, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ giống như dỗ một đứa bé, cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ trên đầu cô, hai người một trước một sau đi dọc theo đường mòn ở giữa ruộng lúa mì. Trên mặt đất trơn trượt, Hề Hi mới vừa rồi đi được rất ổn, vào lúc này lại lao đảo kém chút nữa thì ngã xuống, cũng may Hạng Việt chạy ở phía sau tay mất lạnh lẽo trợ giúp rồi.

Trời mưa, lại là đầu mùa xuân, trên loại đường đất này con giun, thằn lằn, cóc nhái gì đều có, hiển nhiên tình yêu với động vật nhỏ của Hề Hi không bao gồm những con này, thấy con giun còn đỡ một chút, chỉ là “A” một tiếng, nhắc chân nhảy qua là xong chuyện, thấy cóc nhái thì thật sự bị dọa sợ, xoay người ôm lấy cánh tay Hạng Việt không dám đi về phía trước, bị sợ đến giống như cái gì. Hạng Việt buồn cười, cảm thấy nếu như lần sau cô lại “gấu” nữa, chỉ cần tìm mấy con này đoán chừng còn có tác dụng hơn Hề Duy.

Hai người đi gần mười phút trên đoạn đường nông thôn, đến gần gõ cửa một gia đình, chủ nhà này là người rất nhiệt tình, nghe nói có con chó bị rơi vào bên trong vũng bùn, không nói hai lời lập tức bảo lũ trẻ con đi gọi hàng xóm đi cứu chó. Chờ cứu được chó ra, trước sau chỉ dùng mấy phút, Hề Hi nhìn con chó vàng nhỏ trước mặt, hỏi chủ đang cuốn sợi dây: "Đây là chó người trong thôn nuôi sao?" Chủ đó nói giọng Vũ Lăng, nói là: "Nhìn giống như chó nhà trưởng thôn, chó này cũng ngu, lại lỗ mãng chạy theo hướng này, nếu không phải là các người nhìn thấy, đoán chừng hai ngày cũng không có ai phát hiện ra!"

Hang Việt hỏi: "Nơi này làm sao lại có một vũng bùn?"

Một người trẻ tuổi khác bên cạnh giải thích nói: "Những năm trước đây trong thôn đào hố to để chứa nước, tưới cây cũng dễ dàng, sau đó chính phủ lại chi tiền cho đào giếng nước, cái hố này lập tức vô dụng rồi, không có chủ, thời gian dài không ai trông nom là thành ao bùn."

Hang Việt lại nói: "Chỗ này giữ lại khá nguy hiểm, nếu đưa bé rơi vào thì nguy rồi."

Chú lúc trước nói: "Mấy ngày nay trời mưa mới như vậy, chờ trời ấm đường sẽ khô hơn, giống như đường đất một dạng, đứa bé trong thôn cũng biết nơi này không thể chơi, bình thường không ai tới đây."

Chờ lần nữa trở lại chỗ đậu xe, giày của hai người đã không thể nhìn rồi, đều là bùn. Hề Hi lấy ra khăn ướt từ trong túi, đầu tiên đưa cho Hạng Việt, sau đó tự mình ngồi chồm hổm xuống lau giày, cũng may mưa vẫn còn rơi, mặc dù nhỏ cũng có thể giúp đỡ rửa sạch giày.

Giày của Hạng Việt lại càng bẩn hơn, mới vừa rồi anh giúp đỡ nâng cây gỗ, chân đạp vào trong vũng bùn, ống quần cũng dơ bẩn. Hề Hi tự mình lau sạch rồi, lại đi qua giúp anh lau, Hạng Việt gạt ra nói không cần, Hề Hi tức mắt: "Anh ngưng ngưng cái gì, em chỉ lau giày, không lau chỗ khác."

Lời nói này... Hạng Việt khóc cười đều không được, chân trái bị cô cố định lần nữa, anh đổi một cái khăn ướt khác lau sạch chân phải, lại nhìn thấy cô chăm chú đứng một chỗ giúp mình lau giày, từ trước đến sau đến gót giày da, bần dính vào tay cũng không chê bẩn, lau xong, ngược đầu cười đến rục

rõ: "Anh xem, sạch hơn anh lau!" Ánh mắt vẽ ra một đường cong đẹp mắt giống như mèo, má lúm đồng tiền ở khóe miệng vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, đột nhiên Hạng Việt ý thức được, thật ra thì cô vẫn chỉ là một đứa bé mới vừa tròn mười tám tuổi.

Cái đứa bé tuổi này, đang ở giữa hai thời kỳ phản nghịch thịnh hành, con nhà giàu có tiền làm chuyện lo lắng nhiều không kể xiết, so sánh với nhau, thật ra thì cô vẫn không tính là thật sự làm cho người thanhhuang ta nhức đầu, cho dù không có bằng lái rất không nên, nhưng nếu như cuối tuần cô thuận lợi lấy được bằng lái, cũng không coi là bản tên không đích*, ít nhất là nghiêm chỉnh học tập, trước đó nhìn cũng không giống bộ dạng tăng tốc độ, chỉ là thời điểm thắng xe có thể vừa ngượng tay lại khẩn trương nên mới phạm sai lầm.

*Bản tên không đích: ý chỉ lời nói, hành động không có mục đích rõ ràng, không sát thực tế.

Hai người lần nữa lái xe lên đường, trong lúc đó Hê Hi nhận hai cuộc điện thoại thúc giục, có thể là bạn bè gọi tới. Cô vẫn nói sắp tới sắp tới, thật ra thì chân chính đến lúc đó đã qua 20', Viện phúc lợi Thái Dương thật sự là cách nội thành rất xa.

Đây là một cô nhi viện, trước kia Hạng Việt từng tới nơi này quyên góp một khoản, cũng đã tới một hai lần, chỉ là đây cũng là chuyện nhiều năm trước. Hai bên cửa chính đỗ mấy chiếc xe riêng, đều là nhãn hiệu giá trị xa xỉ. Bây, tám người trẻ tuổi đang đứng ở dưới mái hiên tránh mưa trò chuyện, hi hi ha ha, nam có nữ có.

Hê Hi nhảy xuống xe, đồng thời người bên kia thấy cô cũng vẫy vẫy tay, cô chạy tới nói mấy câu với bọn họ, sau đó thấy mấy người kia lại nhìn về phía mình. Hạng Việt nghĩ, tiểu nha đầu này khẳng định đang tổ cáo anh.

Sau một lát, Hê Hi đi trở về, ghé vào trước cửa sổ xe thương lượng với anh: "Bọn họ đều có bằng lái, đợi lát nữa muốn mang bọn nhỏ ngồi trong xe đi một đoạn, không chạy xa, chỉ ở trên con đường này, anh xem, phụ cận cũng không có người nào, anh hôm nay giống như không vội, có thể ở lại cho mấy đứa bé ngồi xe chơi đùa hay không? Không lãng phí nhiều thời gian của anh đâu."

"Không phải là không đi ra đường?" Anh hỏi.

Hê Hi lần nữa lấy điện thoại di động ra, mở mục tin nhắn ra để cho anh nhìn ghi chép nói chuyện phiếm: "Em nói là em không đi ra, bọn họ có bằng lái có thể cho bọn nhỏ ngồi xe đi chơi!" Nói xong lại nhét di động trong túi: "Có được hay không?"

Có cái gì không được, anh cũng không phải là không có lòng thương người, Hạng Việt gật đầu đồng ý, má lúm đồng tiền bên khóe miệng Hê Hi lập tức lộ ra, lăm lăm câu: "Coi như anh có chút lương tâm." Sau đó bỏ chạy đi tìm bạn bè thương lượng, sau đó cô lại chạy quay lại, muốn ôm cái hòm. Dĩ nhiên Hạng Việt không thể nhìn cô tự bê những thứ này, chỉ có thể xuống xe bê giúp cô, để cho cô xách túi thực phẩm đi theo là được.

Bây, tám người khác cũng đều cầm đồ của mình từ trong xe ra ngoài, có nhiều có ít, nhưng không có tay không. Hê Hi nói đây là mấy cái quà tặng lần trước tới đã đồng ý đưa cho Đông Đông, lúc này Hạng Việt mới biết, Hê Hi và chín người bạn của mình chia nhóm mang theo bảy đứa bé, mỗi người chỉ phụ trách đứa bé trong tổ mình, Hê Hi phụ trách chính là mấy người Đông Đông.

Đây cũng là mới mẻ: "Xã đoàn em tham gia này thật có ý tứ." Anh nói.

Hê Hi giương cằm nhỏ đắc chí: "Đó là đương nhiên, em là xã trưởng, hoạt động này là em tổ chức, mấy người bọn họ đều lqđ là bạn thân của em," lại kể tai anh nhỏ giọng nói, "Tiền nhiều người dốt, làm việc thiện dù sao cũng tốt hơn sống phóng túng nhiều."

Hạng Việt thật sự không nhịn được bật cười, nếu như không phải là trong tay ôm cái hòm, thật muốn xoa xoa đầu dưa của cô nhóc này!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mấy người bạn của Hê Hi và Hạng Việt cũng không tính là người xa lạ. Người có tiền có quyền ở Vũ Lăng nhiều như vậy, hàng năm trong nhà ai không làm chủ tổ chức mấy bữa tiệc? Hôn hợp với hôn, bạn bè lqđ hợp với bạn bè, buôn bán hợp với buôn bán, quan hệ giăng khắp nơi, coi như không có một người quen ở đây, cũng có thể lẫn lộn mà quen mặt, gặp được, giới thiệu tên họ, sau đó "Oh, thì ra là anh a", bưng tỉnh hiểu ra, kể vai sát cánh, thẳng thắn mà nói, không cần biết trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt luôn là không có trở ngại.

Như bây giờ, mọi người đều tự giới thiệu mình, không cần lãng phí đầu óc, Hạng Việt đã nhận biết được toàn bộ tám người trẻ tuổi trước mắt, đại não tự động xuất tình huống trong nhà bọn họ ra ngoài, nhất nhất nhập tọa, biết rõ tất cả.

Trong những người này Hê Hi là nhỏ tuổi nhất, cô đi học sớm hơn người khác, thời điểm tiểu học lại nhảy cấp, 18 tuổi đã là sinh viên đại học năm thứ hai, qua tháng chín năm nay là có thể bay lên đại học năm 3, những người khác tuy là bạn học cùng nhau, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng lớn hơn cô hai ba tuổi. Tại đây, lại vấn đề cho cô lẫn lộn trở thành xã trưởng, không thể không nói nhân duyên của cô gái này rất được, về phần năng lực tổ chức cái gì. Thôi đi, một đứa nhóc "gấu" như thế, không phải là người khác nhường cho, coi như là con nhà giàu được gia đình hun đúc ai lại có thể không có một chút năng lực tổ chức?

Ở trong hội, Hạng Việt cũng được coi như là danh nhân. Là “con nhà người ta” được đông đảo trường bồi nhắc tới nhiều nhất lúc giáo dục đứa bé nhà mình, nhân phẩm học vấn cái gì cũng đều ưu tú, tài đức vẹn toàn, chữ chạch lão luyện, văn văn... Tất cả lời ca ngợi dùng trên người của anh thanh hưng cũng không chê nhiều. Mấy đứa trẻ giấy nhỏ hơn anh vài tuổi trước mắt này hầu như là nghe ca ngợi về anh mà lớn lên, cậu ba nhà họ Hạng từ nhỏ đã là học sinh hạng ưu, cuộc thi hàng năm chưa bao giờ xuống hạng ba, tính thông Piano, sáo, đàn cổ, hội họa, thư pháp, đoạt vô số giải, vừa hiểu thuận lại hiểu lẽ, tao nhã lịch sự, rất có phong thái quân tử. Là kiêu ngạo trong mắt trường bồi, là con ác mộng trong mắt bạn cùng lứa tuổi.

Cũng may những năm gần đây anh thường ở nước ngoài, cho dù ở giới y học đạt được thành tựu không nhỏ, nhưng lực ảnh hưởng ở trong vòng (Hề Hi thế hệ này) không sâu giống như năm đó, khổ ép đám công tử bột nhiều lắm chính là nghe trường bồi trong nhà cầu nhau mấy câu thôi, cũng không để vào trong lòng, bình thường coi như thỉnh thoảng ở bữa tiệc nhìn thấy, không phải bạn cùng lứa tuổi lại cũng không phải là một vòng, người nào để ý anh! Cho nên đối với Hạng Việt, mấy người này trong lòng không có cái bài xích gì, ngược lại còn thật tò mò.

Viện trưởng viện mồ côi là một người phụ nữ trung niên, dung mạo rất phúc hậu, khi cười lên rất bình dị gần gũi, đón mấy người vào, trong miệng còn lẩm bẩm với Hề Hi: "Mới vừa rồi đi báo mấy người bọn họ đi vào trước, lại còn không nghe, nói muốn chờ cháu."

Hề Hi có chút kiêu ngạo cười ha ha: "Tất nhiên, không có cháu ở đây, bọn họ nào có người tâm phúc!"

Lời này thật sự là khoác lác vô sĩ, Hạ Y ở một bên hừ một tiếng: "Chúng tôi là lo lắng đứa nhóc cô không nhận ra đường." Cậu ta lại vừa nói, những người khác lập tức phụ họa, còn cùng nhau chọc cô. Một cô gái gọi là Tần Lạc Lạc dùng đầu đụng vào đầu của cô một cái, chế nhạo: "Cô ấy không phải không biết đường, là làm chuyện xấu bị “bê trên” bắt được!" Người “bê trên” này tự nhiên là chỉ Hạng Việt đang đi ở một bên.

Hạng Việt khóc cười đều không được, anh tự nhận vẫn còn rất trẻ, ngay cả 30 cũng chưa tới, không ngờ tại đây trong mắt đám người chừng hai mươi tuổi này cũng đã đạt đến vinh hạnh trường bồi đặc biệt, thật sự để cho người ta không biết làm sao. Trước tiên Hề Hi liếc mắt xem thường trừng tới đây, thật giống như đang giận Hạng Việt làm “bại hoại” danh tiếng của cô, sau đó tức giận làm mặt quỷ với thằng nhóc đáng ghét đối xứng đẹp Hạ Y: "Tôi là đứa bé thì anh là cái gì, lần trước anh ở trong núi lạc đường vẫn là tôi tìm được! Dân mù đường không có quyền cười nhạo tôi!"

Hạ Y trực tiếp đưa tay gõ đầu của cô: "Không lớn không nhỏ." Đoán chừng cậu ta cũng dùng chút hơi sức, Hề Hi che đầu “A” một tiếng, đau đến mặt cũng nhăn lại rồi. Gương mặt búp bê của cô dài ra, ngũ quan trắng nõn như bánh bao nhấn vào một chỗ, vô cùng dễ thương. Một cô gái khác tên là Du Khả Dương để túi trong tay vào trong ngực nam sinh bên cạnh, ôm đầu Hề Hi vào trong ngực, vừa an ủi cô nhóc đáng thương bị ức hiếp, vừa khiển trách trừng Hạ Y: "Anh và đứa bé khi không chấp nhận nhiệt tình cái gì, cười nhạo anh hai câu thì sao, cô ấy lại cũng không phải là nói láo! Anh có bản lĩnh thì đừng luôn lạc đường a!"

"Đại Dương, cô đừng lo chuyện bao đồng, cẩn thận “vợ con” đáng thương của cô buồn bực a!" Khiếu Trương Trạch, nam sinh dáng dấp cao gầy thanh tú như que tăm khoa trương hô lên. Hề Hi từ trong ngực Du Khả Dương thò đầu ra, mắng cậu ta: "Anh ghen tỵ với tôi à, đáng tiếc Dương Dương không thích bác gái như anh vậy!"

"Hắc! Nhóc gấu này!" Trương Trạch vén tay áo lên muốn đánh người, Hề Hi le lưỡi tránh khỏi Du Khả Dương, trực tiếp chạy tới bên cạnh Hạng Việt, hai cái móng vuốt còn đặc biệt tự giác bắt lấy vạt áo khoác của anh, ngẩng cằm nhỏ làm mặt quỷ với Trương Trạch, vô cùng đắc ý, thật sự giống như Hạng Việt là trường bồi núi dựa. Hai tay Hạng Việt kéo va li, chỉ có thể mặc cho cô túm quần áo mình. Lại nói, Trương Trạch thật sự có một chút kiêng kỵ Hạng Việt, tay áo đã xắn lên nhưng cũng không tiến đến bắt người, chỉ trừng mắt giận: "Tránh phía sau người ta tính là hảo hán cái gì!"

"Anh ngốc à! Tôi không tránh chẳng lẽ để cho anh đánh tôi?!" Hề Hi hừ hừ, suy nghĩ một chút lại châm chọc: "Anh là bạn thân của tôi, cái gì hảo hán với không hảo hán, đã xem nhiều lần “Thủy Hử truyện” đi, coi mình là Tôn Nhị Nương!" Cô nói xong, Tần Lạc Lạc và Du Khả Dương còn có một cô gái khác cùng nhau rí rít nở nụ cười. Nam sinh cao lớn nhưng mỏng manh như tờ giấy đang thay Du Khả Dương cầm đồ Đào Bân hỏi: "Tôn Nhị Nương có quan hệ gì với tình huống hiện tại?" Điều cậu ta hỏi cũng là tiếng lòng của Hạng Việt, Hề Hi đứng lý hợp tình nói: "Nhân vật nữ trong Thủy Hử tôi chỉ nhớ bà ấy!"

"Tôi đi! Báo bồi, cô như vậy khiến A Trạch làm sao mà chịu nổi!" Thẩm Gia ăn mặc đẹp đẽ nhất cũng đi theo tham gia náo nhiệt. Hề Hi hừ hừ, không để ý cậu ta, Trình Hạo cảm thấy mấy người này không đứng đắn, nhắc nhở: "Đừng chậm chạp nữa, cũng không nhìn một chút mấy giờ rồi."

Viện trưởng vẫn đứng ở một bên xem bọn họ huyên náo cười ha ha: "Không có việc gì, bọn trẻ bây giờ còn chưa có tan lớp!"

Hạng Việt hỏi: "Hôm nay thứ bảy vẫn đi học?"

Anh coi như là khuôn mặt mới lạ trong cái đoàn thể nhỏ này, mặc dù mấy năm trước Hạng Việt từng tới nơi này quyên góp, chỉ là viện trưởng này đã không phải là vị kia, cho nên hai người cũng không nhận ra. Nghe được anh hỏi, viện trưởng Triệu nói: "Là lớp học năng khiếu, một tuần lễ chỉ có thứ bảy chủ nhật lúc các thầy giáo nghỉ ngơi mới có thể tới đây dạy bọn họ vẽ tranh đánh đàn miễn phí." Những lão sư kia, tự nhiên cũng là người tình nguyện có lòng thương người.

Hạng Việt nghe có chút thổn thức, Hề Hi ở một bên nhỏ giọng nói: "Nơi này coi như tốt, anh không biết những người kia lúc chuẩn bị mở cô nhi viện, dùng nói lớp học năng khiếu, ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề."

Đề tài một khi dính đến những thứ này, mọi người cũng không còn tâm tình chơi đùa rồi. Cho dù cuộc sống bọn họ cực tốt, nhưng cũng là ăn uống trong nhà, trước kia tiêu tiền như nước, lại trải qua cuộc sống danh lợi, mặt mũi có quan hệ trực tiếp với tiền bạc, ai nghĩ muốn để dành tiền? Dùng nói để dành tiền, mình cũng thường không đủ xài! Dĩ nhiên, tìm người trong nhà lấy tiền sẽ bớt việc, dù sao cũng là làm người tốt chuyện tốt, lý do chính đáng, nhưng vấn đề là anh muốn một lần hai lần còn có thể, lâu dài là không thể nào, có câu châm ngôn nói, cứu cấp không cứu nghèo, cho dù anh là tỷ phú cũng không cứu vớt được hết người đáng thương trong thiên hạ.

*cứu cấp = cấp cứu

Cho nên các trường bối trong nhà sẽ ủng hộ anh làm việc thiện, lại sẽ không thật sự mặc anh tiêu xài vô độ, tiền có thể lấy ra thực sự là có hạn. Mười vạn trăm vạn thoát nhìn rất nhiều, thả vào trong hoàn cảnh lớn lại có vẻ đặc biệt như muối bỏ biển, nhất là tiền thuốc thang, quả thật hù chết người! Lão nhân phải làm giải phẫu nối mạch máu, bình thường trên thân thể của những đứa bé trong cô nhi viện cũng có chút không trọn vẹn, sứt môi a, kém thông minh a, khiếm thính a. Vụn vặt linh tinh cộng lại cũng là con số rất kinh người.

Người cần giúp đỡ quá nhiều, một Vũ Lăng nho nhỏ, anh không đi tìm hiểu hoàn toàn không biết sẽ có nhiều nhóm trẻ nhỏ như vậy tồn tại. Lúc mới thành lập xã đoàn, Hề Hi cũng chỉ là linh quang chợt hiện, là kết quả của việc bị kích thích, nhìn cô tìm thành viên đã biết, đều là người có quan hệ thân thiết từ nhỏ, trong nhà vừa có tiền lại thích quần áo lụa là, không có một người nào nghiêm chỉnh thích làm người tốt chuyện tốt. Nhưng cũng không ngờ, đám người này lại thích không buông tay rồi. Tình yêu sự nghiệp làm một năm có thừa, trường bối trong nhà vui mừng thì vui mừng, nhưng muốn nhiều tiền hơn lại khó khăn, chín người bọn họ chỉ có thể dùng tiền tiêu vặt của mình, trừ đi tiêu pha cần thiết mỗi tháng tụ tập cùng nhau nặn ra một hai ba trăm ngàn, đối với người bình thường xem ra thật không ít, đáng tiếc bọn họ phải giúp đỡ quá nhiều người, tiền ném ra ngay cả một tiếng vang cũng không có.

Mười một giờ đứng, những đứa bé kia tan lớp. Quy mô của viện phúc lợi Thái Dương không phải rất lớn, nơi này thu nhận và giúp đỡ hơn sáu mươi đứa bé, chín người bọn họ mỗi người trông nom bảy còn thừa ra ba, phân về trong đội ngũ của Hề Hi, Hạ Y và Tần Lạc Lạc.

Những đứa bé này lớn nhất mười một mười hai tuổi, nhỏ nhất mới vừa biết đi đường. Mà cái đứa trẻ nhỏ nhất lại có bệnh tim bẩm sinh, bình thường chăm sóc cô bé phải cực kỳ cẩn thận. Hề Hi để bé trai khoảng mười tuổi gọi là Đông Đông đi phân phát đồ cô mang tới, mấy bé củ cải vây quanh hai thùng giấy đứng thành một vòng, cũng không bắt đầu tranh đoạt, ngoan ngoãn khéo léo chờ Đông Đông thả đồ vật vào trong tay bọn chúng.

Hề Hi ôm Nha Nha nhỏ nhất nói chuyện trêu chọc cô bé, trước tiên Hạng Việt nhìn mấy đứa bé trước mặt, phát hiện những đứa bé này hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút vấn đề, tỷ như Đông Đông, cậu bé là sứt môi, Nha Nha là bệnh tim bẩm sinh, cô gái nhỏ bốn năm tuổi gọi là Đóa Đóa cùng hai đứa nhỏ khác đều là trẻ khiếm thính, còn hai đứa bé khác lại là bệnh bại liệt, người cuối cùng là cô nhóc khoảng bảy • tám tuổi trên mặt có một cái bớt lớn gần như chiếm hết nửa gương mặt. Lại nhìn đến những đứa bé khác cũng đều là thân thể tật bệnh phong phú, trong mấy chục đứa nhỏ nơi này hầu như không tìm được một đứa bé hoàn toàn khỏe mạnh bình thường.

Tâm tình Hạng Việt có chút nặng nề, khi anh thật sự đang ở trong loại không khí này thì rung động đến từ tâm linh mới có thể kinh người chưa từng có. Mấy năm trước anh tới nơi này thì viện phúc lợi mới vừa thành lập không bao lâu, số lượng đứa bé được thu nhận không tới mười, hiện tại, mới mấy năm ngắn ngủn đã hơn ra gấp mấy lần, chuyện này thực sự không phải là một tin tức làm cho người ta mừng rỡ.

Ở viện phúc lợi này, nhân duyên của mấy người Hề Hi cực tốt, bọn nhỏ đều rất thích bọn họ, luôn miệng nói chuyện líu ríu lqđ không ngừng, nếu không nói chuyện cũng sẽ cười hi hi chen chúc chung một chỗ tham gia náo nhiệt, âm thanh mười mấy đứa bé ở trong một gian phòng cũng là không thể khinh thường .

Giao Nha Nha cho người chăm sóc đặc biệt của cô bé, Đông Đông lập tức lôi kéo tay áo Hề Hi hỏi: "Chị, xe, chị hôm nay có lái xe tới không?"

Hề Hi cười đến rục rờ: "Nhất định rồi, chị chưa bao giờ nuốt lời đâu! Hiện tại giúp các em thử quần áo trước, chờ ăn cơm trưa xong chị sẽ cho bọn em ngồi xe đi hóng gió!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lúc ra khỏi viện phúc lợi đã là năm giờ chiều rồi, sau khi lưu luyến không rời chia tay bọn nhỏ, Hề Hi cự tuyệt lời mời của bạn tốt, “có dụng ý khác” lần nữa ngồi lên xe Hạng Việt.

Hạng Việt cho là cô còn muốn tiếp tục ăn vạ cầu cạnh để anh không tố cáo chuyện lúc trước, không ngờ từ lúc xe khởi động đến bây giờ cũng sắp 20' rồi, thế nhưng cô nhóc này một chữ cũng không đề cập tới, chỉ lo cúi đầu chơi trò chơi trên điện thoại di động, thỉnh thoảng còn nói vài câu cửa miệng, cái gì “tôi đi, mẹ nó, ngất”, chơi tương đối tập trung.

Đoán chừng cô đã chấp nhận, Hạng Việt vui vẻ cười ngĩ. Nhớ lại những đứa bé ở viện mồ côi kia, không nhận được hỏi: "Những đứa bé này em tính thế nào?" Người ta nói bác sĩ như cha mẹ, Hạng Việt thấy cho dù mình không vĩ đại như vậy, nhưng không đành lòng không quan tâm những đứa bé kia, coi như cái gì cũng không biết. Nhất là Nha Nha, đứa bé mới hơn một tuổi, cái gì cũng không hiểu, sinh mạng lại đã bắt đầu đến thời gian đếm ngược rồi.

Lúc này Hề Hi mới ngẩng đầu nhìn anh một cái, chậm chạp nói: "Không có tính toán gì."

"Không có tính toán gì?" Anh kinh ngạc lặp lại.

Cô “Ừ” một tiếng: "Không đủ tiền, người cần giúp đỡ quá nhiều, giúp được người này lại không giúp được người kia. Anh cảm thấy Đông Đông bọn họ rất đáng thương, nhưng người đáng thương hơn, càng cần tiền cứu mạng hơn bọn chúng có quá nhiều, chúng em cũng không phải là chúa cứu thế."

Còn nói: "Làm chuyện tốt là phải chi nhiều tiền, sâu gạo giống như bọn em có thể cầm bao nhiêu tiền ra ngoài? Một năm trước em đã rút toàn bộ tiền gửi

ngân hàng gần hai mươi năm bỏ vào. Năm ngoài Hạ Y cũng đã bán một chiếc xe của mình, kém chút nữa bị cha anh ta cắt đứt chân. Dương Dương, Lạc Lạc còn có Dao Dao cũng đã bán một số đồ trang sức của mình, bây giờ mọi người trong nhà không cho họ mua đồ đắt giá, bình thường tham gia xong bữa tiệc cũng sẽ lấy lại đồ trang sức, còn phải định kỳ kiểm tra quần áo của các cô ấy xem có ít đi không, nếu như ít đi thì phải giải thích. Đào Bàn, Trương Trạch, Trình Hạo, Thẩm Gia, bọn họ người nào không bỏ tiền để dành ra? Trường bối sợ chúng em bán loạn một số thứ, toàn bộ nhà cửa, xe cộ, tiền bạc linh tinh trên danh nghĩa đều tịch thu rồi, trừ mỗi tháng cho một chút tiền tiêu vặt, cái khác đều không lấy được. Tiền tiêu vặt có thể có bao nhiêu, hiện tại mỗi tháng nhiều nhất bọn em có thể để ra 30 vạn, trong tình huống bình thường có thể bỏ ra hai mươi vạn em đã mừng lắm rồi, anh cũng biết, ai cũng có của mình, không thể nào vì làm chuyện tốt mà thật sự ném mất mũi của mình đi, sinh nhật bạn, tụ hội cái gì, cũng không thể không chi tiền chứ? Quần áo cũng không thể mặc cũ chứ? Đến lúc đó mình mất thể diện thì không sao, lại liên lụy người trong nhà cùng nhau mất thể diện mới thật là hỏng bét."

Lại nói cũng là lịch sử máu và nước mắt, việc làm người tốt chuyện tốt này, Hạng Việt nghe hết sức thốn thức.

Hề Hi nói đến những thứ này cũng có chút phiền não, trò chơi cũng không chơi nữa, chống cùi chò dọc theo kính cửa sổ, tay nâng cằm chăm chú: "Những thứ quý từ thiện linh tinh kia đều là lừa bịp, báo lên một người cần giúp đỡ, chỉ là thẩm tra một bộ kia đã đủ mệt, chờ bọn họ xác nhận tin tức xong lại xin cấp trên cái gì, người đã sớm đi, trong TV tuyên truyền rất nhiều tin tức tốt, thật ra thì cũng cứ như vậy, không tính các tổ chức từ thiện trong cả nước, tính riêng địa phương quản lý hiệu suất cũng rất thấp, anh nóng nảy thúc giục, người ta nói người cần giúp đỡ thật sự quá nhiều tiền bạc lại có hạn, anh gặp người khác cũng gặp, ném đạo lý lớn ra, anh còn nói được cái gì? Trừ phi trước truyền thông đưa tin tức gì dẫn tới sự chú ý của xã hội, vậy thì không cần lo, trong vòng 24 giờ khẳng định cấp tiền cho anh, xã hội bây giờ quá dị dạng."

Còn nói: "Nha Nha là hai tháng trước tiếp nhận điều trị, giao tài liệu xin trợ giúp cho Hội Kim Cờ đã hơn một tháng đến bây giờ cũng không có kết quả, người cần giúp đỡ nhiều như vậy, bọn em cũng không thể mỗi lần đều gọi điện thoại cho Đài Truyền Hình chứ? Không thực tế. Anh nói tình huống như thế, nếu như Nha Nha mắc bệnh, tiền từ đâu ra? Viện phúc lợi? Thôi đi, viện phúc lợi có thể để cho bọn nhỏ ăn no mặc ấm, học chút kiến thức cũng đã không tệ rồi! Vậy cũng chỉ có thể dựa vào những người có lòng tốt quyên tiền, nhưng phần lớn những người có lòng tốt trong xã hội lại muốn góp tiền vào quỹ lớn một chút như Hội Kim Cờ, Hội Kim Cờ lại đẩy một phần tiền đến khu vùng núi mờ trường học cái gì tranh thủ danh tiếng, tiền khác ai biết bọn họ dùng đến chỗ nào rồi? Mấy người tình nguyện giống như bọn em vậy cũng không phải là không có, nhưng tiền lại ít, bình thường quyên một hai trăm ngàn có ích lợi gì? So với số tiền thuốc thang không lỗ trước mặt, hoàn toàn là muối bỏ biển! Bệnh viện thật xấu xa, trước kia bọn em cũng nghĩ tới để bệnh viện làm chuyện tốt, em đi, mười bệnh viện cũng chỉ có một hai bệnh viện vui lòng thu nhận điều trị miễn phí, còn chỉ giúp một người! Những người khác nhiều nhất cho một chút ưu đãi, ưu đãi có ích lợi gì, cuối cùng tính toán vẫn là phải chi thật nhiều tiền, quá xấu xa, khó trách anh muốn làm bác sĩ!"

Hạng Việt vốn đang rất cảm thán, nghe thế cũng không tình nguyện, tức giận nói: "Anh làm bác sĩ là bởi vì yêu thích nghề nghiệp này!" Gấu nhỏ cũng quá nông cạn, một ít tình cảm cao thượng cũng không có!

Hề Hi nhún nhún lỗ mũi, xem thường: "Dù sao em biết rõ anh thu phí rất cao, anh trai của em nói tiền lương hàng năm của anh nhiều gấp đôi anh ấy!" Tiền lương hàng năm này dĩ nhiên chỉ đơn thuần là tiền lương thu vào, không bao gồm doanh thu ngoài định mức (doanh thu không vào sổ sách hay gọi là "lậu" đấy ^_^).

Hạng Việt im lặng: "Anh kiếm được nhiều cũng là dựa vào bản lĩnh của mình làm ra tiền, anh của em là nhà tư bản, đen tối hơn anh nhiều, khoảng thời gian trước không phải lại mở nhà xường? Đây là nghiền ép sức lao động điển hình!" Tối thiểu bác sĩ là nghề nghiệp cứu người cao thượng.

Hề Hi mất hứng, chu mỏ nói: "Anh em còn lâu mới đen tối! Năm ngoài anh ấy chi rất nhiều tiền để cho em làm chuyện tốt! Nếu nói nhà tư bản, tư bản* trong nhà anh nhiều hơn nhà em rồi!"

*tư bản: mỉa mai là tiền :D

Nếu như tiếp tục tranh luận cùng cô, đoán chừng thật không dứt ra được, không thể không vạch trần của cải. Hạng Việt cũng kinh ngạc mình lại cãi nhau cùng con nhóc này, cười cười trở lại chuyện chính: "Làm chuyện tốt quả thật cần phải có lực lượng, hăng quá hoá dở, người nhà các em lo lắng cũng đúng, nếu như không quản, đoán chừng thật đúng là có thể bán hết tất cả những gì có thể bán."

Hề Hi bĩu môi: "Anh cho rằng bọn em ngốc à! Hạ Y có ba chiếc xe trên danh nghĩa, anh thử để cho anh ta bán chiếc thứ hai một chút, nhất định không vui! Ngay cả lấy tiền mừng tuổi tích trữ từ nhỏ cái gì ra cũng đau lòng."

Trong lòng Hạng Việt nói, không phải ngốc, là kích động, chỉ là loại lòng chân thành của những người trẻ tuổi này thật sự là khó có được, bản thân của anh thật bội phục bọn họ. Thời điểm anh mới vừa hai mươi tuổi thật sự không lẽ nghĩ tới những thứ này, nhiều lắm là quyên chút tiền thôi, cũng không để ý. Ngay tại lúc này, cũng chưa từng nghĩ chủ động đi quan tâm người khó khăn.

Suy nghĩ một chút: "Trước đó anh đã tiếp nhận lời mời của tổng viện quân khu, sẽ ở đó nhậm chức một đến ba năm. Tốt nhất nên sớm đưa Nha Nha đi chữa trị, tuổi cô bé còn nhỏ, thể chất yếu, chậm trễ sẽ không chữa nổi. Máy đưa bé sút môi giống như Đông Đông cũng phải sớm phẫu thuật, quay về anh sẽ an bài những thứ này, chi phí anh cũng chi ra." Năng lực của anh cũng có hạn, chỉ có thể làm hết khả năng.

Hề Hi cảm thấy người này thật hiểu chuyện, cô còn chưa diễn chuyện tình cảm đau khổ anh đã tự phát bỏ tiền xuất lực, khoe miệng lộ ra má lúm đồng tiền, cười hi hi lắm lời nói: "Anh cũng là người ngốc tiền nhiều a." Nói xong trên ót bị một cái cốc đầu, cho dù có chút đau, chỉ là tâm tình cô rất tốt, cũng không chấp nhặt với anh, còn hào hứng bưng bưng hỏi công việc ở tổng viện quân khu.

Xe từ từ đi vào nội thành, mấy người Hạ Y tự mình lái xe sau khi lên tiếng chào tạm biệt lập tức tách ra. Buổi trưa ở viện phúc lợi không ăn gì, Hề Hi ôm bụng đáng thương oa oa kêu đói, Hạng Việt bắt đầu đi, chỉ có thể dẫn cô đi ăn cơm.

"Muốn ăn lẩu."

Vì vậy xe chạy dọc theo đường Văn Hóa, lên đường Thương Thành, trên con đường kia có một quán lẩu Trùng Khánh chính gốc.

Hề Hi cũng sẽ không khách khí với Hạng Việt, cô cảm thực đơn gọi rất nhiều món ăn, khi chờ nồi nước sôi, hai người vẫn còn nói chuyện về viện mồ côi. Hạng Việt nói có thể thử xây dựng Hội Kim Cờ, quyền tiền từ xã hội. Hề Hi than thở: "Anh cho rằng em chưa từng nghĩ à! Người trong nhà không đồng ý, nói chuyện từ thiện như vậy làm không tốt sẽ gây rắc rối, hoàn cảnh gia đình mấy người bọn em anh cũng biết, sống phóng túng trong nhà mặc kệ, nhưng đừng dính dáng đến chính sự, nhất là loại chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng tới gia tộc. Em mới vừa nói, xã hội bây giờ rất dị dạng, nhị thể tổ giống như bọn em vậy coi như làm chuyện tốt đoán chừng cũng sẽ bị người ta nói thành làm bộ, coi như dùng toàn bộ tiền để từ thiện có thể vẫn có rất nhiều người chọn xương trong trứng gà, làm chuyện tốt còn phải gánh trách nhiệm, người trong nhà lại ngăn trở, cản gì chứ! Tất cả mọi người đều không vui, không bằng bọn em tự mình làm, không thẹn với lương tâm, có thể phải bình tĩnh. Thật ra thì tìm những người bác bác chú chú có tiền kia góp tiền cũng được, làm việc thiện nha, nhưng bọn em chỉ là đứa bé, người trong nhà không ủng hộ, bác bác chú chú khẳng định cũng sẽ không bỏ tiền."

Cô nhấp một hớp nước dừa, nói tiếp: "Nói trắng ra là, bởi vì bọn em không có thực lực, không được người trong nhà công nhận, trường bối cảm thấy anh mù quáng can quấy, vậy anh chính là mù quáng can quấy, bọn họ cảm thấy bọn em bán xe bán đồ trang sức đều là hồ đồ, cái này thật ra thì cũng là tuần hoàn ác tính, trước kia là lqđ quần áo lụa là giống như cả đời cũng bị dính nhãn không đáng tin cậy! Làm chuyện tốt bọn họ khinh lệ, nhưng để cho bọn họ yên tâm chi nhiều tiền ủng hộ làm thành chính sự, khó khăn! Bởi vì bọn họ sợ bọn em mù quáng gây sức ép, không dùng lqđqd tiền ở trên chính đạo, cho dù đề nghị phái một người giám sát cũng không được. Lòng tin giữa những người thân với nhau có lúc còn không bằng giữa bạn bè giúp nhau không tiếc cả mạng sống."

Hạng Việt không ngờ cô còn nhỏ tuổi cũng có thể nói được những lời như vậy, tuy có chút thiên lệch, vẫn là thực sự khó có được. Trong ấn tượng của anh, Hề Hi vẫn là một nhóc gấu, tùy hứng đáng yêu lại không thiếu khôn vặt, nhưng lúc này mới chính thức cảm thấy, cô gái nhỏ đã trưởng thành, có ý nghĩ của mình.

Anh vừa định nói gì, lại nghe Hề Hi bổ sung: "Tất nhiên là ngoại trừ anh của em ra, anh ấy rất tín nhiệm em đấy, nếu không năm ngoái cũng sẽ không len lén bỏ tiền giúp em làm chuyện tốt, chỉ là lão già đương gia trong nhà của em, anh ấy cũng phải nghe lão đầu từ! Dù sao hiện tại cái đứa nhỏ đó cũng mười mấy tuổi rồi, không ổn định được lão già, người phụ nữ kia lại bên gối thổi một chút lời nói gì, vậy anh trai em không phải bị ép thành mảnh vụn à!"

Hạng Việt im lặng: "Em đối với chú Hề thành kiến quá sâu, ông ấy không phải người như vậy."

Hề Hi mắt tròn trắng: "Ha, ông ta là người thế nào anh rõ ràng hay là em rõ ràng? Hừ, năm đó mẹ em chính là bị ông ta tức chết, tìm tiểu tam, sinh con hoang, danh tiếng rất tốt a!"

Điểm này Hạng Việt thật đúng là không có cách nào phản bác, trên thương trường Hề Bá Niên coi như là nhân vật hết sức quan trọng, danh tiếng cũng tốt, duy chỉ có chuyện con riêng này bị người lên lqđ án rất nhiều năm. Chỉ là mẹ Hề Hi khẳng định không phải là bị tức chết, điểm này Hạng Việt có thể bảo đảm, chỉ là quả thật Hề Bá Niên gián tiếp có trách nhiệm, cho nên những năm này Hề Hi coi cha như thù, hơn nữa sau khi vợ chết lại cưới tiểu tam, đón con riêng về, một loạt những điều này càng làm cho quan hệ giữa hai cha con cô căng thẳng hơn, thuốc bôi trơn có tác dụng ngược lại là con trai trưởng Hề Duyệt.

Về phần vị tiểu tam nhiều năm tiến dần từng bước kia, ngược lại Hạng Việt chưa từng nghe nói có cái danh tiếng không tốt gì, chỉ là người phụ nữ phá hư gia đình người khác, chung quy cũng không thể là rất đơn thuần vô tội được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Thanh Hưng

Ăn cơm xong, đương nhiên là Hạng Việt muốn phụ trách đưa gấu nhỏ về nhà. Hề Hi báo một địa chỉ, chính xác là nhà trọ Thanh Niên rất nổi danh dành cho người độc thân, Hạng Việt kinh ngạc: "Em tự chuyển ra ngoài ở?" Nhà cửa nơi đó đều là mô hình dành cho nhà ít người, lớn nhất cũng chỉ có hai phòng, dĩ nhiên người nhà họ Hề không thể nào bỏ khu nhà cấp cao để dọn tới nơi đó.

Hề Hi “Ừ” một tiếng, có chút há hê mà nói: "Em 18 á..., là người lớn, chuyển ra gần một tháng rồi!"

Mười tám tuổi ở trong miệng cô giống như là một chuyện lớn cực kỳ đáng giá khoe khoang một dạng, khiến người đã hai mươi bảy lqđ tuổi như anh dờ khóc dở cười, Hạng Việt hỏi: "Sao anh em lại yên tâm cho em chuyển ra ở?" Lấy ý muốn bảo hộ của Hề Duyệt đối với em gái, đây gần như là không thể nào.

Đôi lông mày thanh tú của Hề Hi gợn lên thật cao, giọng nói chuyện càng đặc ý hơn: "Dĩ nhiên anh em không yên lòng a, cho nên anh ấy và em cùng nhau chuyển ra á..., bọn em bây giờ ở đối diện, là hàng xóm!"

Cứ như vậy cũng được? Hạng Việt im lặng, tiếp theo quả trách cô: "Vậy em lại dám tùy tiện lái xe ra ngoài? Không sợ anh em phát hiện?"

Nhắc tới lái xe, Hề Hi tự biết đuối lý, cười mím nói: "Anh ấy không ở nhà, phải ngày mai mới trở lại."

Cái gì gọi là trong núi không có cọp, hầu tử xưng đại vương? Đây chính là có sẵn ví dụ thực tế!

Hạng Việt quả thật không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể hỏi: "Chiếc xe hôm nay em đi kia là của ai?" Ban ngày cũng không có chú ý hỏi, vào lúc này nhớ tới, cảm thấy khả năng đi từ trong nhà ra cực thấp, trong nhà họ Hề đều có người giúp việc ở 24h, mà chiếc Maserati nhỏ nhắn kia là kiểu dáng của nữ, Hề Duy không thể nào có loại xe đó.

Anh đang đoán không biết là cô từ chỗ nào mượn được, lại nghe Hề Hi đặc biệt kiêu ngạo nói: "Đương nhiên là xe của em nha!" Cô giải thích: "Anh em đưa cho lúc sinh nhật em, nói chờ em thi được bằng lái cũng không lo không có xe đi."

Thấy cô đắc ý, Hạng Việt lạnh lạnh liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: "Nếu như mà anh em biết em không có bằng lái lại dám lái xe lên đường, đoán chừng trong lòng muốn nôn chết."

Cầm nhò của Hề Hi mới vừa nâng lên lập tức rụt trở về, ánh mắt dao động, ha ha cười gượng.

Hạng Việt cũng không phải là lý lẽ không tha người, thấy cô như vậy thì không nói thêm gì, chỉ quyết định tình trạng này nhất định là phải tố cáo, không thể nhẹ nhàng bỏ mặc cô được. Nghĩ như vậy, lại nghe gấu nhỏ tội nghiệp hỏi: "Anh từ nước Mỹ về rồi cuộc có mang quà tặng cho em không nha? Buổi sáng em hỏi anh, anh lại dỗi dề tài, sẽ không phải là không có phần của em chứ?"

Đề tài này tạo ra khoảng cách. Hạng Việt cũng là say, bắt đầu đi liếc nhìn cô một cái: "Mang theo, ngay cả quà tặng sinh nhật em cũng có, hai phần, ngày mai đưa cho em."

Hề Hi lúc này mới thu hồi bộ dáng uất ức, nở nụ cười, má lúm đồng tiền ở khóe miệng thoát nhìn rất ngọt ngào, gương mặt đáng yêu ngọt ngào như vậy thật sự rất khó làm cho người ta không thích. Hạng Việt không nhịn được giờ tay lên vỗ vỗ đầu dứa của cô: "Đi thôi, trước tiên anh lái xe của em về."

"Vậy còn xe của anh thì sao?"

"Trước đó ở đây, sau khi đưa em trở về anh lại đón taxi quay lại lấy."

Hề Hi "Oh" một tiếng, không nói thêm lời, cài chặt dây an toàn, xe lập tức nổ máy. Trở lại đường Quảng Minh ra quảng trường nhỏ, lấy xe, Hạng Việt một đường trôi chảy đưa gấu nhỏ đến edit by Thanh Hưng dưới lầu ngôi nhà, đậu xe vào trong nhà để xe, Hề Hi nhận lấy chìa khóa xe, hỏi Hạng Việt: "Anh có muốn đi lên ngồi một chút không?"

Hạng Việt khoát tay nói không cần: "Ngày mai anh muốn đi thăm chú, em có trở về hay không?" Chú, đúng là chỉ cha cô Hề Bá Niên.

Hề Hi đầu lắc như trống lắc, gương mặt ghét bỏ: "Lão đầu đó có gì để nhìn, em còn lâu mới trở về nhìn một nhà ba người!" Lại nhắc nhở: "Đừng quên anh đã đồng ý em đấy, không được tố cáo tội trạng của em với lão đầu!"

Lăn qua lăn lại như vậy, lúc Hạng Việt về đến nhà đã gần mười giờ đêm. Mẹ Cát Phương Hoa ở dưới lầu xem ti vi, thấy con trai trở lại, vội vàng hỏi: "Ăn cơm chưa? Đi đâu vậy, tại sao trở về trễ như thế?" Bà năm nay đã hơn năm mươi sắp sáu mươi tuổi, là phu nhân nhà giàu nên được bảo dưỡng rất tốt, cả vóc người lẫn phong cách đều rất xuất chúng, nhìn qua giống như hơn bốn mươi tuổi, một chút cũng không có vẻ già.

Hạng Việt nói ăn rồi. Anh cởi áo khoác xuống, Cát Phương Hoa nhận lấy giúp đỡ treo lên trên giá áo trước cửa, lại nghe được con trai nói: "Hôm nay gặp lại Hề Hi, bị cô ấy lôi kéo lái xe một ngày, đợi ở viện phúc lợi một ngày, buổi tối cùng nhau ăn cơm."

"Hề Hi? O, con gặp con bé rồi hả? Đứa nhỏ này, mẹ cũng gần một tháng không gặp, cũng không biết cả ngày với cái gì!" Cát Phương Hoa dẫn con trai đến ngồi trên sofa ở phòng khách, bà đi diendanleequydon phòng bếp bung tô cháo gà đã nấu sẵn ra ngoài: "Mẹ cố ý báo chị Trần chuẩn bị, con đã ở nước ngoài lâu như vậy, gây đi rất nhiều, gần đây ở nhà lâu mấy ngày, phải bồi bổ thật tốt." Chị Trần là giúp việc của nhà họ Hạng, làm việc ở đây đã sắp hai mươi năm, được người nhà họ Hạng hết sức tôn trọng.

Hạng Việt cười cười với mẹ, nhận lấy bát cháo bắt đầu uống..., Cát Phương Hoa nhìn gương mặt gầy gò của con trai than thở: "Mẹ sinh được ba đứa con, không một người nào để mẹ bớt lo, ban đầu con nói muốn học y, mẹ còn cao hứng hơn, nghĩ tới cuối cùng cũng có một đứa có thể làm bạn với mẹ, không ngờ quay đầu lại con vui mừng hơn hờ chạy ra nước ngoài! Những năm này con tính qua số lần về nhà chưa?"

Nghe được mẹ oán trách, Hạng Việt có chút bất đắc dĩ, một tay bưng bát một tay ôm vai Cát Phương Hoa, dụ dỗ nói: "Người xem con đây không phải trở lại rồi sao? Lần này trở về về sau con sẽ không đi nữa, mẹ à, thoải mái," lại chuyển hướng lên tiếng, "Đã trễ thế này, cha còn chưa trở lại?"

Cát Phương Hoa biết con trai không thích mình cầu nhàu những thứ này, cũng sẽ không nhiều lời, nhìn đồng hồ để bàn lớn trong nhà một cái, nói: "Chú Hề con tìm ông ấy uống rượu, nói là có một cái hạng mục gì lqđ cần bàn bạc, thần thần bí bí. Không cần đề ý ông ấy, anh cả con cũng đi cùng, không lạc được. Đứng rồi, hôm nay Hề Hi và con đi viện phúc lợi nào?"

Hạng Việt nói Thái Dương, Cát Phương Hoa "Oh" một tiếng: "Nhà kia sao, nhà kia còn có thể, nếu như là Di Hòa, mẹ lập tức gọi điện thoại nằng con bé." Thấy con trai không hiểu, bà giải thích: "Lần trước Hề Hi đi Di Hòa, kém chút nữa bị lưu manh ăn hiếp, nếu không phải là mấy cậu nhóc Hạ Y, Đào Bàn đó liều mạng che chở, còn không biết mấy cô nữ sinh nhỏ đó sẽ xảy ra chuyện gì."

Hạng Việt nghe vậy mặt tràn đầy kinh ngạc: "Viện phúc lợi còn có lưu manh?"

"Không phải trong viện mồ côi." Cát Phương Hoa giải thích: "Di Hòa là cô nhi viện tư nhân, ở tận cùng bên trong thôn Nam Hồ. Con cũng biết đô thị nông thôn rỗng rần lẩn lộn, mấy năm này càng ngày càng loạn, bên trong người ngoại địa nhiều, loại người gì cũng có, Hề Hi ba ngày hai bữa lại tới chỗ đó đưa tiền tặng đồ, cũng đều là học sinh, nhìn qua rất dễ bắt nạt, cũng không khó bị người theo dõi. Cho dù sau đó mấy trường bối trong nhà đã tìm người giáo huấn những người đó một trận rồi, nhưng ai cũng không thể bảo đảm sẽ có đám người tiếp theo không có mắt kiểm chuyện hay không."

Nói tới chỗ này lại không nhận được tán dương: "Chỉ là mấy đứa bé này cũng đều tốt, ban đầu chúng ta đều cảm thấy bọn họ lạ ba ngày là hạ nhiệt, không thể nghĩ đến lại có thể kiên trì một năm. Năm ngoái lúc Hạ Y bán xe, Hạ Bằng Hải tức giận tựa như cái gì, sau đó gặp người lại không nhận được khoe khoang. Còn chú Hề của con nữa, nhà họ Tần, nhà họ Trương, nhà họ Đào, nhà họ Du, nhà họ Đồng, nhà họ Thẩm, nhà họ Trình. Bọn họ nhà nào không ở trước mắt mọi người đặc biệt! Nhìn ề hết rãnh."

Cái này cùng với phiên bản đen tối nghe được từ chỗ Hề Hi có thể nói không liên quan đến nhau, Hạng Việt hiểu kỳ hỏi: "Sao con lại nghe Hề Hi nói trường bối trong nhà đều không ủng hộ?"

"Cũng không phải là không ủng hộ." Cát Phương Hoa ý bảo con trai tiếp tục uống canh, trong miệng nói: "Lúc ấy Hề Hi dẫn đầu, đứa nhỏ này từ nhỏ nhân duyên đã tốt rồi, ai cũng có thể vui edit by thanh hưng mừng ở chung một chỗ với con bé, không cần biết là lão đầu lớn tuổi hay là trẻ con đều thích con bé. Con bé nói muốn giúp người làm niềm vui, chúng ta không có ý kiến, chỉ là truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn con bé tìm mấy cái đứa bé danh tiếng cũng không tốt, đều là ngôi sao tai họa nổi danh, ba ngày hai bữa lại náo một cuộc với trong nhà. Cô bé Tần Du Nhiên đó, hồi sơ trung (trung học cơ sở) đã nói yêu thương với giáo viên, mọi người đều biết, sau lại ra nước ngoài ba năm, lúc học đại học thân thể bà nội cô bé không tốt muốn gặp cháu gái, lão Tần mới đón khuê nữ quay về. Còn có Du Khả Dương, lúc cao trung (trường trung học phổ thông) là một vợ bé, đại học là bỏ tiền mà lên. Mấy thằng nhóc Đào Bản càng vô pháp vô thiên, nhất là Hạ Y, đánh nhau đã thương người ta, kém chút nữa bị ngồi tù, cuối cùng mất bao nhiêu công phu mới giải quyết xong chuyện, con nói những đứa bé này có quá khứ thế kia, ai dám cho bọn họ nhiều tiền, nói là làm chuyện tốt, vạn nhất dùng tiền tại chỗ khác thì sao đây? Ném vài đồng tiền không sợ, chỉ sợ bọn họ phạm sai lầm."

Trường bối lo lắng không phải không có lý, Hạng Việt nói đúng trọng tâm: "Hôm nay con gặp bọn họ, không nhìn ra một chút tính khí kiêu xa (kiêu ngạo + xa xỉ)." Cho dù đều là một thân hàng hiệu lái xe sang, nhưng thái độ lúc chung đụng với đứa bé lại không lừa được người.

Cát Phương Hoa đồng ý: "Ai có thể nghĩ tới nhóc gấu trước kia lại có thể biến hóa lớn như vậy chứ! Mẹ nghe chú Hề của con nói, lại quan sát thêm một đoạn thời gian nữa, nếu bọn họ có thể kiên trì, thủy chung như một, chín nhà sẽ liên hiệp bỏ tiền làm quỹ từ thiện, để mấy đứa bé này xử lý."

Thì ra là như vậy, Hạng Việt bừng tỉnh hiểu ra, anh đã nói chuyện tốt như vậy trường bối không nên không ủng hộ, vừa có thể nổi danh lại là sự nghiệp nghiêm chỉnh, nhà ai cũng không thiếu những tiền kia. Huống chi là chín gia tộc, muốn thành lập Hội Kim Cơ chỉ giống như làm thêm một đĩa đồ ăn, nói như vậy, quả nhiên Hề Hi vẫn là quá non nớt, nhìn chuyện không đủ thông suốt.

Nghĩ đến dáng vẻ gấu nhỏ lúc hiểu rõ chân tướng, tâm tình Hạng Việt thật tốt. Cát Phương Hoa thấy con trai lạ cười vui vẻ, giận anh một cái: "Chuyện như vậy con cũng đừng nói ra ngoài!"

Ngày hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Hạng Việt thức dậy ra ngoài chạy bộ, lúc quay về phòng lại nhìn thấy điện thoại di động có hai cuộc gọi nhỡ, là Hề Hi gọi tới.

Anh có chút kinh ngạc, chưa kịp suy nghĩ nhiều đã vội vàng gọi lại, dù sao hiện tại mới bảy giờ sáng, sớm như vậy gọi tới nhất định là có việc gấp.

"Hạng Việt, anh mau tới, em sắp chết rồi ~" Điện thoại mới vừa thông, lập tức nghe được một câu như vậy, Hạng Việt bị dọa sợ, vừa hỏi lạ chuyện gì vừa vội vàng không kịp tắm rửa, quần áo cũng không đổi, cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

Ở đầu điện thoại bên kia, Hề Hi không còn hơi sức nói: "Bụng của em đau ~" Trong giọng nói mang theo nước nỏ.

Nghe nói là đau bụng, cảm xúc của Hạng Việt bị kéo căng, đau bụng nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Anh cũng không chậm trễ, lên tiếng chào hỏi với mẹ lập tức vội vàng lái xe ra cửa, điện thoại vẫn không treo, ở trên đường đã hỏi rõ chuyện gì xảy ra, bước đầu dự tính là viêm dạ dày cấp tính, nghĩ đến tối hôm qua có ăn lung tung nồi lẩu cay, ngay cả nguyên nhân bị bệnh cũng đã rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Thanh Hưng

Buổi sáng bảy giờ ngày chủ nhật, xe cộ đi trên đường ít hơn ngày làm việc bình thường một chút. Hạng Việt vận khí không tệ, một đường đèn xanh, xe thông suốt thuận lợi, trên đường dừng xe ở tiệm thuốc 24 giờ mua dụng cụ truyền nước biển, đường glu-cô tiêm vào bình truyền dịch, thuốc linh tinh, khoảng hai mươi phút sau đi đến nhà trọ Thanh Niên.

Nhập mật mã vào trước cửa, tiến vào trong hành lang, đi thang máy đến tầng 12. Mỗi tầng là 2 phòng, Hạng Việt lee quý doon dừng lại trước cửa phòng 1202, mở nắp khóa mật mã ra điền mật mã vào, cửa lạch cạch hai tiếng sau đó tự động mở ra.

Đi vào bên trong phòng, đôi mắt nhìn, hai phòng cách biệt, kiểu cách trang trí là đặc trưng của cô gái nhỏ đáng yêu, từ rèm cửa sổ đến giấy dán tường còn có các loại đồ trang trí, khắp nơi đều lộ ra duy mỹ tinh xảo, hết sức xinh đẹp ấm áp.

Thảm trải nhà bằng nhung màu trắng từ cửa ra vào gần như trải rộng cả phòng khách, không dính một hạt bụi, đi giày là không thể dẫm lên được, cũng may trong tủ giày có đôi dép đàn ông, chắc là của Hề Duy, Hạng Việt lấy ra thay.

Hề Hi đang nằm co quắp trên giường lớn trong phòng ngủ, vấy ngủ sợi tơ màu hồng vì cô lăn qua lăn lại mà có chút xốc xếch, trời tháng ba còn có chút lạnh, trong phòng mở máy điều hòa không khí, đau bụng đồ mồ hôi lạnh, trên người không đắp chăn, lăn vấy đầy lên, lộ ra bắp đùi thanhhuang tuyết trắng tinh tẻ, thân thể nằm nghiêng co ro, đầu chôn ở trong cánh tay, nghe tiếng động ngẩng đầu lên, thấy Hạng Việt giống như nhìn thấy tổ chức, mắt to long lanh, thật giống như một giây kế tiếp sẽ rơi lệ đầy mặt, khá có ý vị đẹp để động lòng người.

"Em đau muốn chết ~" Hề Hi há mồm trước hết kể khổ, nước nở giống như trẻ nhỏ khóc lóc. Hạng Việt thấy cô đau đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi ngày hôm qua còn hồng hào cũng mất đi huyết sắc, rất đáng thương. Đi tới trước lấy chăn đắp trên eo cô che giấu địa phương lỗ ~ lỗ, lại đưa tay đặt lên bụng cô, dùng sức ấn vào, hỏi có đau hay không, Hề Hi nói đau, anh chuyển sang nơi khác lại ấn xuống một cái, như cũ đau, đổi ba cái địa phương đều là đau, Hạng Việt cười: "Làm sao em chỗ kia cũng đau? Nơi đó là ruột thừa, anh nhớ lúc em mười tuổi đã mổ ruột thừa rồi chứ?"

Hề Hi uất ức: "Em chính là đau, anh đừng hỏi, tiêm cho em nhanh lên một chút!" Nói xong là khóc, nước mắt lập tức rơi xuống.

Thấy cô thật sự khóc rồi, Hạng Việt cũng không tiện lại đùa giỡn, tìm ống tiêm, rút ra một phần đường glu-cô tiêm vào trong dịch truyền, sau đó tiêm thuốc vào bình, lại lấy ra dụng cụ truyền nước biển, xé túi lqd nhựa phía ngoài ra, một mặt cắm kim truyền dịch vào trong bình, thử điều chỉnh chảy xuống, làm xong, tìm ra thuốc dây, ở bên giường ngồi xuống: "Đưa tay."

Hề Hi ngoan ngoãn đưa tay trái ra, người cô gầy, trên mu bàn tay không có chút thịt nào, mạch máu rõ ràng, dễ dàng cắm kim tiêm vào, chờ máu tản lại, lập tức dán băng dính đã chuẩn bị xong vào mu bàn tay cố định kim tiêm.

Hề Hi đau bụng muốn chết, còn đau hơn hồi nãy nữa, thuốc nước chảy vào mạch máu, hiệu quả sẽ không nhanh như vậy. Cô khom lưng khóc, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống gò đầu, sau một lát, che miệng muốn ói, Hạng Việt cầm lấy giỏ rác để cho cô ói vào đó, chỉ là lúc trước cô đã ói qua hai lần, dạ dày sớm đã trống rỗng, vào lúc này cũng chỉ nôn ra được chút nước chua.

Nhìn cô vô cùng đau đớn, dù sao cũng có giao tình khoảng mười năm, giống như em gái, Hạng Việt cũng rất đau lòng, suy nghĩ một chút, hỏi: "Trong nhà anh em có rượu không?"

Hề Hi không biết lúc này anh hỏi rượu làm cái gì, nhưng mà vẫn là khăn giọng trả lời nói có: "Nhà em cũng có, Lão Bạch Can, ở trong tủ lạnh."

Hạng Việt cũng không hỏi tại sao trong nhà cô lại có thể có loại rượu Lão Bạch Can này, Hề Duy cũng sẽ không uống cái này. Anh đến tủ lạnh trong phòng bếp tìm được bình Lão Bạch Can còn chưa kịp mở nắp kia, lại từ trong tủ quầy tìm ra ba bốn ly thủy tinh, trở lại phòng ngủ, ý bảo Hề Hi nằm ngang, giải thích nói: "Anh giúp em làm giác hơi, cái này giảm đau nhanh, trong tay không có đồ dùng, chỉ có cái này thích hợp chút thôi."

Mắt Hề Hi mở to như mắt mèo có chút hoài nghi: "Ly thủy tinh có được hay không à? Có thể thiêu em hay không?"

Thấy cô mâu thuẫn, Hạng Việt không sao cả nói: "Vậy em hãy nhìn một lát, đợi thuốc phát huy công dụng sẽ không sao."

Bị đau do viêm dạ dày cấp tính mọi người đều biết, thật đúng là từng phút đồng hồ chờ chết a! Hề Hi suy nghĩ một chút, rất nhanh làm ra quyết định, cắn răng nói: "Anh rút ra đi!" Nhắm mắt lại, rất có tư thế mất không thấy tâm không loạn, cũng giống như thấy chết không sờn, làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười.

Hạng Việt tính khí tốt, không so đo với cô: "Đắp kín chắn, kéo áo ngủ lên, lộ bụng ra là được."

Vốn dĩ anh không muốn làm việc này, dù sao tuổi của Hề Hi cũng không nhỏ, nam nữ khác biệt, cho dù anh là bác sĩ, đối với người quen, nhất là cô gái được cho là thanh mai trúc mã, cuối cùng vẫn là có chút xấu hổ.

Hạng Việt quay người, Hề Hi chậm rì rì dùng tay phải kéo váy ngủ lên, chờ làm xong, lên tiếng gọi Hạng Việt. Anh quay lại, mở bình rượu ra, rót chút rượu vào trong bát, lại tìm miếng bông, bọc ~truyện~được~đăng~duy~nhất~tại diễn đàn lê quý đôn chung một chỗ tạo ra cái lớn, trước tiên để mấy cái ly xuống, sau đó dùng cái nhíp kẹp miếng bông, chấm vào rượu, dùng bật lửa đốt, nhanh chóng đốt nóng ly thủy tinh, thủ pháp thành thạo, không chút hoang mang úp miệng chén xuống đặt lên trên bụng bằng phẳng trắng nõn của Hề Hi, đặt bốn cái theo thứ tự, Hề Hi vẫn nhắm hai mắt không dám mở ra, chờ anh làm xong, cô mới nhẹ nhàng thở một hơi thật dài, giống như là cuối cùng cũng an tâm. Hạng Việt nhìn bộ dáng nhỏ này có chút buồn cười, vuốt một cái ở trên mũi cô.

Có thể là dạ dày đã đau đến cảnh giới nhất định, ly thủy tinh đốt nóng chạm vào trên da ngược lại không có cảm giác thế nào, ngược lại rất thoải mái ấm áp.

Hạng Việt hỏi: "Nóng cũng không có?"

Cô chớp chớp mắt, lắc đầu nói không có, bộ dáng ngoan ngoãn khôn khéo, rất làm người thương yêu. Hạng Việt cười cười, giúp cô vén một luồng tóc che ở trên mặt ra, hỏi: "Khi em gọi điện thoại cho anh đã đau một lát đi? Tại sao lúc mới vừa cảm thấy không thoải mái không đi bệnh viện?"

"Em cho rằng chỉ là đau bụng bình thường mà thôi, không ngờ sẽ đau lợi hại như vậy." Cô cười khổ nói.

Hạng Việt có điều ngụ ý hỏi: "Tối ngày hôm qua trở lại có phải lại ăn cái khác hay không?"

Hề Hi ha ha cười gượng: "Đúng rồi, anh còn chưa ăn sáng chứ?"

Chuyện đề tài thế này thật sự không thuần thực, Hạng Việt tức giận vỗ vỗ đầu dura của cô: "Anh thấy trong tủ lạnh của em có cốc kem đã ăn một nửa còn có bánh ngọt, tối hôm qua ăn hả?"

"Khụ ~"

Thứ này cũng ngang với chấp nhận. Hạng Việt im lặng nghĩ, coi như đang hoang, không có nguy hiểm. Nhưng mà anh cũng lười dài dòng, cũng chỉ Hề Duy mới có thể quán được gấu nhỏ này, thay vì ở chỗ này lãng phí miệng lưỡi với cô, không bằng quay về nói với Hề Duy một chút, tiết kiệm thì giờ và công sức.

Giác hơi đối với viêm dạ dày cấp tính quả thật rất hữu dụng, Hề Hi cảm thấy tốt hơn nhiều, không hề đau chết đi sống lại nữa. Thời điểm truyền hết hơn phân nửa chai nước, muốn đi nhà vệ sinh, đau bụng không nhịn được. Đôi mắt Hạng Việt cô cũng không cảm thấy lúng túng, nói muốn đi nhà vệ sinh, Hạng Việt chỉ có thể bỏ hết lọ lửa trên bụng cô, dò tìm mắt đi để cho cô từ trên giường ngồi dậy, sửa sang xong váy ngủ, sau đó giúp đỡ giờ bình thuốc, một cái tay khác còn phải đỡ cô đi đứng vô lực đi phòng vệ sinh.

Cũng may nhà vệ sinh có treo cái móc, Hạng Việt treo bình thuốc lên cái móc: "Xong thì gọi anh." Nói xong cũng đóng cửa đi ra ngoài.

Tổng cộng hai chai nước, thời điểm treo bình thứ hai, bụng Hề Hi đã không đau nữa, tinh thần bất ổn cũng khá hơn rất nhiều. Từ nửa đêm hôm qua đã bắt đầu miệng nôn trôn tháo, bụng rỗng hồi lâu, lúc này lại cảm thấy đói bụng. Hề Hi chỉ có thể cười đáng thương nói với người đang cầm điều khiển ti vi ngồi ở cách đó không xa: "Hạng Việt, em đói rồi."

Hạng Việt ngược lại không nói để cho cô chịu đựng, đối với Hề Hi anh thật ra thì rất cưng chiều, cho dù kém Hề Duy, nhưng là so với người khác sẽ yêu thương hơn chút. Để điều khiển ti vi xuống đi tới, nhìn gương mặt có một chút huyết sắc của cô, trầm ngâm nói: "Uống cháo trắng đi, anh thấy trong phòng bếp của em có gạo."

"Trong phòng bếp, ở ngăn kéo trên cùng của học tủ bên trái có táo đỏ cùng với đường phèn." Cô nháy edit by Thanh Hưng mắt sáng trong suốt nhìn sang, khát vọng hết sức rõ ràng, Hạng Việt không nhịn được cười, sáng khoái nói: "Được, em ngoan ngoan theo dõi kim tiêm, anh đi nấu cháo cho em." Lời này đối với gấu nhỏ thật sự không có lực trói buộc gì, anh mới đi không bao lâu, Hề Hi đã ngủ mất rồi, từ tối hôm qua cô đã không thể nào ngủ, bây giờ cuối cùng cũng không hề đau nữa, sáu ngủ dĩ nhiên là chạy đến.

Cũng may Hạng Việt cũng không yên tâm về cô, bỏ gạo và táo đỏ vào trong nồi bật lửa nấu, lau tay sạch sẽ đi vào, thấy cô ngủ thiếp đi, có chút bất đắc dĩ, sợ kim tiêm di chuyển, chỉ có thể mang cái ghế ngồi lại gần trông.

Sau một lát, điện thoại di động của Hề Hi đặt ở trên tủ đầu giường rung lên, Hạng Việt lấy tới thấy là điện thoại của Hề Duy, đều là người quen, không do dự lập tức nhận.

Lúc Hề Hi tỉnh dậy đã gần trưa, cô ngủ ngon giấc, kim tiêm trên mu bàn tay đã sớm rút, cái giá lúc trước dùng để treo bình truyền dịch cũng mang đi, trong phòng không có ai, cửa phòng ngủ cũng không đóng chặt, Hề Hi nghe phía bên ngoài phòng khách có tiếng người nói chuyện.

Hai giọng nam, cho dù không nghe rõ nội dung cụ thể, nhưng bởi vì rất quen thuộc cho nên rất dễ nhận. Một giọng là Hạng Việt, dịu dàng dễ nghe, một giọng khác âm thanh lạnh lạnh hồ hững quá đặc biệt rồi, nghe nhiều năm như vậy, gần như ngày ngày đều nghe, Hề Hi khó sở phân biệt ra, đó là âm thanh anh trai Hề Duy. . . (π——π)

Liên tục hai ngày ra yêu Nga Từ, Hề Hi chột dạ. Lặng yên không tiếng động lần nữa nằm lại trên giường, che kín chắn, mưu đồ trốn tránh chỉ trích có thể sắp gặp phải.

Sau một lát, có người đẩy cửa đi vào. Hề Hi nhắm mắt giả bộ ngủ, Hề Duy khom lưng vén chăn trên đầu em gái lên, âm thanh nhàn nhạt: "Đừng giả bộ, từ nhỏ đã giả bộ không giống." Nào có ai sau khi ngủ bao mình kín như vậy, mới vừa rồi bị từ vẫn chỉ là đồ lót lưng mà thôi.

Hề Hi buồn bực mở mắt ra, lật người nhìn anh trai anh tuần tiêu sái đẹp trai bức người của mình, ngượng lqđ ngừng chiêm chọc: "Anh không thể nhường em một chút à ~ mỗi lần đều lật tẩy em!"

Hề Duy nhếch khóe môi, đưa tay kéo em gái lại gần nửa ôm nửa bế, để cho cô dựa vào trong ngực chính mình, nhẹ giọng hỏi: "Dạ dày còn đau không?"

Hề Hi nói không sao: "Trước rất đau, hiện tại thì tốt hơn nhiều." Có lẽ là nhìn ra hình như Hạng Việt không có kiện tội mình, cô lớn mật chút, hỏi anh trai: "Không phải nói buổi tối mới trở về?"

"Chuyện tiến hành thuận lợi, lập tức trở lại sớm hơn." Hề Duy đơn giản giải thích, thấy sắc mặt em gái tốt hơn một chút, lại vỗ vỗ lưng của cô: "Hạng Việt nấu cháo, em đi rửa mặt, anh đi bụng cháo."

"Oh," Hề Hi khéo léo gạt đầu, lúc anh trai vội vàng đi ra, đột nhiên nói: "Anh, về sau em không bao giờ ăn đồ bày bọ nữa, còn có ngày hôm qua em len lén lái xe anh cho em đi ra ngoài rồi, gặp được Hạng Việt, còn đụng vào xe của anh ấy, về sau cũng không dám nữa, anh đừng tức giận."

Cô một mạch nói xong, trong lòng nhẹ nhõm cực kỳ. Từ nhỏ đã không nói dối giấu giếm anh trai cái gì, Hề Hi vốn là không cảm thấy, sau khi nhìn thấy

anh trai lại có chút lo lắng, cuối cùng quyết định cắn răng một cái, thay vì đến lúc đó anh trai nghe đến mấy cái này từ trong miệng Hạng Việt, không bằng hiện tại mình thẳng thắn được khoan hồng, còn có thể tranh thủ một lần xử lý khoan hồng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Lúc này Hề Hi lựa chọn thẳng thắn, miễn cưỡng cũng coi như lấy lui làm tiến.

Nghe được em gái giải thích, Hề Duy quả thật không vui, ăn đồ lung tung cái này có thể không đáng kể, nhưng dưới tình huống không có bằng lái lái xe lên đường cũng là chống đối lại anh ta. Làm anh trai xem em gái như con gái mà nuôi lớn, ranh giới cuối cùng không thể đụng vào nhất là cái gì?

Không nghi ngờ chút nào, là tất cả mọi chuyện liên quan đến tính mạng!

Anh ta xoa người, âu phục màu đen trắng thớm làm nổi bật lên vẻ trang nghiêm lạnh lùng. Đôi mắt thâm thúy thanh hưng nhìn sang, giống như một đầm nước sâu, nhìn không thấy đáy, dò không tới bên, làm cho không người nào không hoảng hốt. Hề Hi có chút lúng túng, ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt anh trai. Cô cũng biết chuyện như vậy tuyệt đối anh trai sẽ không dễ dàng bỏ qua, bây giờ suy nghĩ một chút hôm qua quyết định lái xe ra ngoài, thật là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận! Hối hận thì đã muộn!

“Biết sai rồi?”

Thanh âm lạnh lùng của Hề Duy ở trong phòng yên tĩnh vang lên, phá vỡ yên lặng ngán ngùi. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi anh trai dùng cái này loại giọng nói bình thản lạnh lẽo này nói chuyện với mình thì Hề Hi cũng biết là anh trai tức giận.

Tuy là hợp tình hợp lý, nhưng anh trai thật sự biểu hiện tức giận ra, gấu nhỏ vẫn là bị dọa sợ đến rụt cổ, tâm can rối loạn.

“Anh ~ em sai lầm rồi ~ tha thứ cho em lần này đi ~>__<” Vốn cô còn muốn nói câu “Xem em đã thành thật nhận lỗi” cái gì, nhưng suy nghĩ một chút, lời này có hiềm khích hai bên, nói ra không chừng hoàn toàn ngược lại, không bằng “vật tron mảnh không tiếng động” bây giờ tới, cho nên vẫn nhịn chưa nói.

Trực giác của gấu nhỏ rất đúng, cho dù Hề Duy tức giận, nhưng về điểm em gái chủ động thừa nhận sai lầm này vẫn làm anh hài lòng. Làm sai việc gì không sợ, sợ nhất đứa bé biết sai không nhận, biết sai không thay đổi mới là phiền toái. Nhưng không thể không phạt! Trầm ngâm chốc lát, Hề Duy nói: “Chuyện trước kia đồng ý với em sẽ hủy bỏ, tiền tiêu vật tháng này và tháng sau tịch thu, sao chép “Luận ngữ” và “Trung dung”..... Một trăm lần, hai tuần sau giao cho anh.”

Sét đánh giữa trời quang!

Hề Hi cho rằng nhiều nhất anh trai cũng chỉ bắt chép sách mấy lần, cùng lắm là trách mắng mấy câu thôi, không ngờ! Không thể nghĩ lại phạt nặng như vậy!!! Trong nháy mắt gấu nhỏ cảm thấy trời đất mù mịt, tương lai mong manh.

“Anh.....”

“Hà?”

“Không có việc gì, em đói rồi.”

“Hừ.”

Hề Hi nhớ tới nghỉ hè năm 13 tuổi ấy, có một lần cô và bạn tham gia tụ hội trắng đêm không về, điện thoại hết pin lại tắt máy mà không biết, sau khi về đến nhà, anh trai phạt cô chép “Sử ký” 20 lần, còn tịch thu PSP cô mới mua, khấu trừ một tháng tiền tiêu vặt. Lúc ấy cô la lối om sòm lẫn lộn uất ức khóc lóc kể lể bày tỏ không phục, sau đó..... Sau đó lập tức bị anh trai nhốt vào Tiểu Hắc Ốc, một tuần lễ ăn mì sợi nấu với rau cải thìa, trừ muối ngay cả giọt dầu vừng cũng không có. Bây giờ nghĩ lại khoảng thời gian khổ sở đã trải qua kia đều là một phen lệ chua cay, vốn Hề Hi muốn cầu tình, bởi vì nhớ lại kết quả sau mỗi lần cầu cạnh trong quá khứ, lời vừa tới miệng lại cứ thế nuốt xuống.

Thôi, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt!

Hề Duy đóng cửa phòng ra ngoài, Hạng Việt ngồi ở trên sofa trong phòng khách xem ti vi. Thấy anh ta ra ngoài, đứng lên nói: “Tôi đi trước, Hề Hi có cái gì không thoải mái cứ gọi điện thoại cho tôi.” Mới vừa rồi hai anh em ở trong phòng nói những gì anh không biết, nhưng nhìn sắc mặt Hề Duy cũng biết, khẳng định không phải là vui vẻ nói chuyện với nhau cái gì, có thể để cho Hề Duy mặt than này vào lúc này bộc lộ cảm xúc ra ngoài, trừ chuyện gấu nhỏ lái xe ra đường đoán chừng cũng không còn cái khác.

Ba người bọn anh coi như là có giao tình từ nhỏ, đều tự mình tương đối hiểu rõ, nghĩ đến là Hề Hi không đánh đã khai rồi. Nhưng mà điều này cũng

được, anh khỏi phải làm người xấu, chuyện cáo trạng đưa bé như vậy nói thật thật lòng không thích hợp đáng mày râu làm, cho dù biết việc làm của mình là chính xác, cũng khó tránh khỏi làm cho người ta có chút áy náy không được tự nhiên.

Hề Duy nhàn nhạt liếc anh một cái: “Em ấy đừng xe của cậu, cậu còn giúp em ấy giấu giếm?”

Hạng Việt rất thân nhiên: “Ngày mai là ngày giỗ của dì, tôi đã đồng ý với cô ấy qua ngày mai sẽ nói chuyện này cho cậu biết.”

Mẹ qua đời đã hơn mười năm, thời gian là liều thuốc hòa hoãn tốt nhất, hiện tại nhắc tới mẹ Hề Duy hết sức bình thản, cũng không cảm thấy thương cảm thế nào, anh ta trầm mặc chốc lát: “Tôi đã phạt em ấy, lần này mới có thể nhớ lâu.”

“Phạt chép sách?”

Hề Duy nói một lần cách mình xử phạt em gái, Hạng Việt chất lưỡi hít hà: “Cô ấy không cùng cậu nào?”

“Em ấy không dám.” Hề Duy môi mông khề mím, trên ngũ quan tuấn mỹ sắc bén hơi lộ ra vẻ đã tính trước, là đứa bé chính mình một tay nuôi lớn, chút tự tin này vẫn phải có.

Hạng Việt đoán lúc này Hề Hi đang trốn trong nhà khóc rồi, anh nghĩ nghĩ cảm thấy buồn cười, chỉ là muốn quản giáo cháu nhỏ thì phải dùng biện pháp mạnh, nếu không sẽ không nhớ lâu.

“Cậu cũng đừng ép cô ấy quá,” Hạng Việt qua loa lấy lệ khuyên một câu, còn nói: “Buổi chiều tôi sẽ đi gặp chú, cậu có quay về không?”

Hề Duy trong dự liệu lắc đầu: “Tôi muốn trông Hề Hi.” Em gái ngã bệnh, đương nhiên anh ta không có tâm tình trở về ứng phó với lão già.

Hạng Việt cũng biết mình hỏi vô ích rồi, anh cười cười, bước tới vỗ vỗ vai Hề Duy: “Vậy hôm nào cùng đi ra ngoài uống một chén.”

Trước kia anh đã nói cho bạn tốt sau này trong thời gian ngắn sẽ không rời Vũ Lăng. Đều là giao tình từ nhỏ chơi đến lớn, quan hệ không tầm thường, không cần thiết xã giao quá nhiều. Hề Duy gật đầu, cười cười: “Đừng nói chuyện Hề Hi bị bệnh cho cha tôi biết.”

Hạng Việt biết anh ta không muốn mẹ kể hà hê tăng thêm hài hước, nhắc tới cũng là nhà nhà có khó khăn của riêng mình, tuy chú Hề là người thành công như vậy, nhưng mà chuyện trong nhà hết lần này tới lần khác lại rối loạn. Hề Duy lớn hơn anh một tuổi, từ sau khi mẹ qua đời, Hề Duy trở nên thâm trầm hiểu chuyện, tốt nghiệp đại học trực tiếp tiến vào Hề thị, từ tầng dưới thấp nhất làm lên, bước từng bước một, không có mẹ ruột giúp đỡ, trong nhà còn có một mẹ kế, chua cay trong đó không ai có thể hiểu. Khi anh vẫn còn theo đuổi mơ ước ở lĩnh vực y học, Hề Duy đã dựa vào bản lĩnh của mình chiếm được một chỗ ngồi ở Hề thị, trở thành thanh niên tài tử số một số hai ở Vũ Lăng.

Mỗi lần nhớ tới những thứ này, Hạng Việt lại không thể không cảm thán vận khi bản thân tốt, trong nhà cha mẹ đủ cả, quan hệ giữa anh chị em cũng không tồi, xét về tổng thể mà nói gia đình coi như mỹ mãn, hạnh phúc hơn hai anh em Hề Duy Hề Hi rất nhiều.

Hạng Việt về đến nhà, đã qua thời gian ăn trưa. Cát Phương Hoa thấy con trai quay lại, vội vàng bảo chị Trần thêm chén thêm đĩa.

Con gái cả đã lập gia đình làm vợ người ta, con thứ hai cũng kết hôn sinh con có gia đình riêng của mình, bạn già vội sự nghiệp một năm hơn ba trăm ngày cũng phải đến lễ mừng năm mới mới có thể thanh nhàn, sáng sớm hôm nay đã ra cửa, chắc phải đến tối mới có thể trở lại. Phu nhân nhà giàu Cát Phương Hoa này bình thường đều là một mình ăn cơm, trừ chị Trần giúp việc ra cũng không còn người bồi, hiện tại thấy con trai nhỏ trở lại đúng giờ cơm, dĩ nhiên bà vui mừng.

“Mẹ, con lên phòng thay quần áo trước.” Hạng Việt còn đang mặc một thân đồ thể thao màu xanh dương đậm lúc chạy bộ buổi sáng, tắm cũng chưa tắm, anh có chút thích sạch sẽ nhỏ, nếu như không phải là Hề Hi đâu muốn sống muốn chết, anh hoàn toàn sẽ không như vậy mà ra cửa.

Cát Phương Hoa vội vàng hỏi: “Hề Hi không sao chứ?”

“Viêm dạ dày cấp tính, tối qua ăn lẩu, về nhà lại ăn bánh kem, miệng nôn trôn tháo, lúc con đến vẫn còn đang vì đau mà khóc mãi.” Bởi vì quan hệ hai nhà rất tốt, Cát Phương Hoa vẫn thương Hề Hi như con gái, cho nên Hạng Việt cũng không dối gạt.

Cát Phương Hoa “Ồ” một tiếng, lo lắng: “Nha đầu này dạ dày từ nhỏ đã không tốt, mười tuổi lại cắt bỏ ruột thừa, làm sao vẫn không nhớ, lúc này mới mấy tháng đã uống nước đá!” Còn nói con trai: “Sao con lại trở về? Hiện tại nha đầu kia ở một mình, sao con không mang con bé về?”

Hạng Việt cười: “Hề Duy về rồi, cô ấy cũng chăm chú, đã tốt hơn, chiều con còn phải đi thăm chú Hề, trước hết trở lại.”

Cát Phương Hoa yên tâm, bảo con trai lên lầu thay quần áo, bà đến phòng khách cầm điện thoại lên gọi sang nhà Hề Hi.

Hề Hi bởi vì bị anh trai “cực kỳ tàn ác” xử phạt, vào lúc này đang sa sút đấy. Cái khác giống như chép sách phạt tiền cái gì cũng không nói, nhưng mà trước đây anh trai đã đồng ý tháng sau chi tiền cho cô mở cửa hàng, hiện tại toàn bộ bị nhớ. Đã kích quá lớn, khóc không ra nước mắt.

Ngay vào lúc này điện thoại của Cát Phương Hoa gọi tới, Hề Hi ỉu xù “A lô” một tiếng, gọi: “Mẹ Cát.”

“Bảo bối, hiện tại dạ dày còn đau không? Đợi lát nữa mẹ Cát bảo chị Trần làm chút đồ con thích ăn mang qua có được hay không?”

Con gái của bà là một nữ cường nhân, đối với Hề Hi mềm mại này bà tương đối không có sức chống cự, hơn nữa vẫn thương đứa nhỏ này từ nhỏ không

có mẹ, bà lập tức dâng một phần tình thương của mẹ cho nhóc đáng thương này.

Hề Hi đối với người trưởng bối Cát Phương Hoa này cũng là hết sức thân cận, mềm mại dịu dàng nói: “Hiện tại con tốt hơn nhiều rồi, người đừng lo lắng. Anh con đi ra ngoài mua thức ăn, không nên làm phiền thím Trần.”

Nhìn một chút, đứa bé rất sẵn sàng lại hiểu chuyện! Trong lòng Cát Phương Hoa mềm nhũn: “Bảo bối a, buổi chiều mẹ Cát đi thăm con nhé?”

“Con không sao, người đừng đến, trời bên ngoài vừa mới bắt đầu mưa! Không đáng, chờ hai ngày nữa con tốt hơn, con sẽ đi thăm người!” Còn nói: “Gần đây việc học của con rất vội, lại một mực chạy tới viện phúc lợi, rất lâu không có đi thăm người, người đừng giận con.”

Cát Phương Hoa cảm động không thôi, cảm thấy Hề Hi thật là đứa bé ngoan chọc người thương yêu nhất mà bà đã từng thấy, không ai, đáng yêu hơn ba đứa con bà sinh rất nhiều! Thật là thương cũng không chê nhiều, nhìn một chút lời nói này, nhiều uất ức!

Hạng Việt ở trên lầu tắm rửa thay quần áo xong đi xuống, lại nhìn thấy mẹ mình ôm ống điện thoại ha ha hi hi ha ha ha cười, trước đó lẽ quấy đôn anh còn không hiểu, chờ chị Trần nhỏ giọng nói cho anh biết “Hề Hi”, anh mới biết là cái gia hỏa lười xán hoa sen nào dỗ mẹ mình vui vẻ như vậy, gấu nhỏ thật sự có biện pháp đối phó với trưởng bối, khó trách cha mẹ anh chị của anh đều thích cô!

Chờ Cát Phương Hoa lưu luyến không rời cúp điện thoại, con trai đã ngồi ở phòng ăn bắt đầu uống bát súp rồi. Cát Phương Hoa ngồi xuống: “Ngày mai là ngày giỗ mẹ Hề Hi, xế chiều con đi gặp chú Hề con, nói với ông ta, đừng để người phụ nữ kia tới làm cho người ta thêm ngột ngạt, nếu ông ấy không quản được người, mẹ chính là muốn ông ấy để ý một chút.”

Thấy trên mặt con trai lộ vẻ không hiểu, nhớ tới lúc ấy người con trai này vẫn còn ở nước ngoài, không biết chuyện xảy ra năm ngoái, lúc ấy cũng không ai nói cho anh biết. Lập tức giải thích: “Ngày giỗ mẹ Hề Hi năm ngoái rất náo loạn, Sầm Úy đó cũng dẫn theo con trai ra mộ, bảo là muốn con trai dập đầu với trưởng bối cái gì, Hề □□ nặng, lúc ấy không nói gì, đứa nhỏ Hề Hi này con biết, từ nhỏ cũng bởi vì chuyện di Tò bất hòa với chú Hề mà đều không hoà nhà với Sầm Úy còn có Hề Tề. Con suy nghĩ một chút, vào ngày giỗ mẹ của con bé, tiểu tam lqđ còn có con riêng muốn dập đầu, đây không phải là vội vàng muốn cầm dao đâm lòng người ư, Hề Hi nào loạn, kết quả Hề Tề cũng không biết thế nào lại dập bẻ đầu, trường hợp lúc ấy rất loạn, Sầm Úy lại nói là Hề Hi đây, chú Hề lại giáo huấn Hề Hi, lúc ấy nếu không phải là Hề Duy ngăn, đoán chừng còn đánh con bé. Năm ngoái mẹ không đi, mẹ mà ở đó nhất định sẽ không như thế.” Nói xong lại than thở: “Người ta nói có mẹ kế thì có bố dượng, người như chú Hề cũng không ngoại lệ, cho dù bình thường không lộ rõ, nhưng cuối cùng vẫn là rất thương Hề Tề, cho dù cũng quan tâm Hề Hi, rốt cuộc vẫn là kém thằng nhỏ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Edit: Thanh Hưng

Hôm nay cũng là mưa phùn rả rích giống như ngày hôm qua, giống như mưa bụi, rơi vào người rất không thoải mái.

Hạng Việt ở nhà ăn xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi lập tức lái xe đi tới cửa Hề trạch ở Thành Tây.

Nhà họ Hề ở ngoại ô thành phố, tự mình xây nhà. Ban đầu là mời kiến trúc sư nước ngoài thiết kế kiến tạo, giống lqđ như tòa thành thời Trung Cổ, kể cả vườn hoa trước sau, diện tích rất rộng, cực đẹp.

Nghe nói mỗi viên ngói mỗi viên gạch nơi này đều là lúc trước mẹ Hề Hi tự thân tự lực, không mượn tay người khác, toàn bộ là chính mình một người bần trước bần sau, ném tất cả tâm huyết mới chế tạo ngôi nhà như quê hương mộng ảo này.

Lúc xây căn nhà này hy vọng sau khi người một nhà vào ở sẽ tràn đầy hạnh phúc.

Đáng tiếc.

Việc đời khó đoán, lại nói làm người ta thổn thức, người mới thay mặt người cũ, nơi này đã sớm là vật còn người mất.

Hề Bá Niên đang ở nhà chờ anh. Người giúp việc dẫn Hạng Việt vào phòng, từ đại sảnh xa hoa quẹo trái vào phòng tiếp khách lắp đặt thiết bị thanh lịch hào phóng, liếc mắt lập tức nhìn thấy cảnh tượng một nhà ba người vui vẻ hòa thuận ngồi trên ghế sa lon bên kia xem tivi: Hề Tề ngồi ở bên trái cha, Sầm Úy ngồi ở bên phải chồng, Hề Bá Niên ở chính giữa, hai cánh tay, vừa ôm con trai, vừa nắm tay vợ, mỗi người đều mang trên mặt nụ cười nhân nhật, nhìn qua cực kỳ ấm áp.

Hạng Việt chẳng biết tại sao, đột nhiên nghĩ tới buổi sáng lúc Hề Hi co rúc ở trên giường ôm bụng đau khóc mãi, mẹ nói cô bé là nhỏ đáng thương, lúc này có đôi lập, thật đúng là làm cho người ta thương tiếc.

Hề Bá Niên đã thấy anh, Hạng Việt chủ động đi tới, trên mặt anh tuần hiện lên ý cười nhu hòa: "Chú."

"A Việt." Trên mặt Hề Bá Niên cũng hiện ra vẻ hiền từ mỉm cười của trưởng bối đối với vãn bối, ông ta năm nay mới vừa tròn 50, lại như cũ không thiếu sức quyến rũ của người đàn ông thành thực, vóc người giữ rất tốt, nếp nhăn cũng ít, nhìn qua giống như tuổi hơn bốn mươi. Tướng mạo Hề Duy thật sự được di truyền phần lớn từ ông ta, dáng dấp hai cha con rất giống nhau, đều là ngũ quan rõ ràng, có góc cạnh như điêu khắc, hình dáng mất thâm thúy, thời điểm không cười lộ ra lạnh lùng cùng uy nghiêm, lúc cười lên lại làm cho người ta kinh ngạc.

Hề Bá Niên buông lỏng tay nắm tay vợ, ý bảo anh ngồi. Lại vỗ vỗ vai con trai: "Gọi anh đi."

Hề Tề mười tuổi rất hiểu chuyện, khéo léo đứng lên gọi anh. Dáng dấp cậu ấy càng giống như mẹ Sầm Úy, gương mặt có chút bình thường, mắt một mí, từ sống mũi đến ánh mắt đều là tròn, đáng yêu, cũng không tinh xảo.

Hạng Việt cười cười với Hề Tề, sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu ấy. Sau đó mới nhìn Sầm Úy, nhân nhạ gọi di Sầm.

Bởi vì năm đó quan hệ của Cát Phương Hoa và mẹ Hề Hi không tệ, cho nên vô cùng ghét loại tiểu tam phá hư gia đình Sầm Úy này. Người nhà họ Hạng chịu ảnh hưởng của bà, lại thân quen với hai duy nhất tại diễn đàn llê quý đôn anh em nhà họ Hề, đối với Sầm Úy không thể nào thích. Thật ra thì không chỉ Cát Phương Hoa, xã hội thượng lưu đoán chừng không có vị chính thất phu nhân nào thích tiểu tam Sầm Úy này, thích bà ta khác nào khích lệ chồng mình bên ngoài nuôi tiểu tam, mất mặt! Cho nên đã nhiều năm như vậy, Sầm Úy vẫn không có chân chính dung nhập vào giới thượng lưu, mọi người xem ở mặt mũi của Hề Bá Niên sẽ cho chút thể diện thôi, thật lòng đối đãi bề mặt là không có.

Hiển nhiên Sầm Úy cũng tự biết rõ, trước kia cũng thử lấy lòng những người này, sau lại thấy không được thì thôi. Sau đó tự thay đổi tư thái, thật giống như rất có cốt khí, như vậy ngược lại càng làm cho Hề Bá Niên thương tiếc bà ta. Người phụ nữ này rất thông minh, trí tuệ cảm xúc cao, bàn về tâm cơ có thể bỏ rơi người bình thường vài con phố, cho nên năm đó mới có thể được miễn cưỡng cho là đoan chính, thanh tú thành công dành được thượng vị.

Như vậy thì cho dù thái độ Hạng Việt lạnh nhạt, Sầm Úy lại thật giống như không thêm để ý, bà ta cười tươi như gió xuân, hết sức dịu dàng tao nhã, trong miệng nói: "A Việt, cháu tới vừa đúng, trong nhà có bạn bè đưa tới cá biển mới mẻ, buổi tối ở lại uống một chén với chú của cháu." Lại nói với Hề Bá Niên: "Tôi đưa A Tề đi làm bài tập, các người nói chuyện đi." Nói xong đồng thời đứng lên, lôi kéo con trai đi ra ngoài.

Hề Bá Niên đối với vợ con biết tiến lùi rất hài lòng, cho đến khi không thấy được vợ con rồi, mới quay đầu trò chuyện với Hạng Việt.

Hề Duy đẩy cửa đi vào, thấy em gái đang gọi điện thoại. Vốn định đi ra ngoài, Hề Hi lại ngoắc ngoắc tay, nói đợi chút với đầu điện thoại kia, sau đó che ống nói nói với anh trai: "Hạ Ý bọn họ muốn đến tìm em, anh, để cho bọn họ tới nhé?"

Hôm nay vốn nên là đi cô nhi viện phía Bắc thành phố đưa quà tặng, bởi vì bị bệnh, chỉ có thể vắng mặt, để Phó Xã trưởng Hạ Ý dẫn đội. Bọn họ bây giờ giúp xong, Tần Du Nhiên đề nghị đi thăm nhóc đáng thương bị bệnh, đề nghị này tự nhiên nhận được phụ họa của cả đám, cuối cùng do Hạ Ý làm đại biểu gọi cú điện thoại này.

Ấn tượng của Hề Duy đối với mấy người Hạ Ý này còn có thể, nhất là lần trước em gái bị lưu manh bao vây, biểu hiện của những người này cũng không tệ, chưa từng xuất hiện tình huống bị bỏ lại phía sau, cho nên cũng không phản đối Hề Hi tiếp tục quen thân với bọn họ. Vào lúc này by thanh hưng cũng tự nhiên sẽ không lắc đầu nói không cho, gật đầu nói: "Tùy em."

Hề Hi nhận được đồng ý của anh trai, thật sự vui mừng, báo địa chỉ hiện tại của mình với bên đầu điện thoại kia, còn nói bọn họ đến thì ấn chuông cửa, phòng 1202. Sau lại gọi điện thoại cho chỗ người bảo vệ, tránh lát nữa ngay cả cửa chính bọn họ cũng không vào được.

Thật ra thì nếu như muốn bớt việc, có thể giống như đối với Hạng Việt, nói mật mã từ cửa chính đến chỗ bảo vệ cho bạn tốt, nhưng người có ý thức an toàn như anh trai vậy chắc chắn sẽ không đồng ý, cho nên Hề Hi cũng chỉ có thể làm từng bước. Hiện tại cô là "tội nhân", đương nhiên là càng thành thật hơn càng tốt.

Chờ sắp xếp xong xuôi, gấu nhỏ đưa tay kéo kéo cánh tay anh trai, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nháy mắt làm nũng: "Anh ~ buổi tối em muốn ăn vịt Bát Bào anh làm ~"

"Dạ dày em không thoải mái, buổi tối chỉ có cháo cải thìa với củ từ và táo đỏ."

"Vậy em muốn uống cháo trứng muối thịt nạc."

"Em còn rất biết thay đổi." Hề Duy mỉa mai cô một câu.

Hề Hi lại cười, lắc lắc cánh tay anh trai không buông ra, Hề Duy rút cuộc vẫn là cưng chiều cô, bình thường chỉ cần cô nói ít khi không đáp ứng. Như thế thì cho dù mới vừa phạt qua cô, nhưng vẫn là sẽ tận lực cưng chiều, Hề Hi lại quăn một lát, anh ấy lại gật đầu đồng ý: "Vậy thì cháo thịt nạc cùng cải thìa."

Anh trai đối với cải thìa là có nhiều chấp nhất a, Hề Hi khổ sở nghĩ.

Từ lúc Hạ Ý gọi điện thoại nói muốn tới đây đã qua hai giờ, cô nhi viện phía Bắc cách nội thành không xa, theo lý thuyết người sớm nên đến rồi. Hề Hi vừa định gọi điện thoại thúc giục, Tần Du Nhiên lại gọi điện thoại tới đây: "Hạ Ý xảy ra tai nạn xe cộ! Bây giờ chúng tôi đang ở bệnh viện! Không qua được chỗ cô rồi."

Hề Hi có chút mơ hồ, trong đầu trống rỗng: "Tai nạn xe cộ?!"

Tần Du Nhiên vội vàng bổ sung: "Bảo bối, tai nạn nhỏ, bị thương ở chân, không có việc gì lớn, cô đừng lo lắng."

Thì ra là tai nạn nhỏ, mới vừa rồi Hề Hi gần như đều quên hít thở, vào lúc này mới thở một hơi thật dài, vỗ ngực nói: "Làm tôi sợ muốn chết, sao lại xảy ra tai nạn xe cộ? Kỹ thuật lái xe của Hạ Y tốt như vậy!"

Tần Du Nhiên nói: "Đừng nói, thật là xui xẻo! Không biết chó nhà ai lại không buộc dây xích cứ thế trực tiếp chạy lên đường lớn, Hạ Y chính là vì tránh con chó đó mới đụng vào cột điện đấy! Lúc chúng tôi chạy tới, chó đã sớm chạy!"

Hề Hi kêu một tiếng: "Hạ Y thật là xui xẻo. Vậy anh ta ở bệnh viện nào?"

"Tổng viện quân khu." Tần Du Nhiên đáp, còn nói: "Cô muốn tới đây sao? Đừng đến, người nhà Hạ Y đều đến, mấy chục người hò hét loạn lên, thân thể cô cũng không tiện, đợi ngày mai hãy đi, chân của anh ta bị gãy, phải ở ở bệnh viện lâu một chút, sớm một ngày chậm một ngày cũng không đáng kể!"

Nghĩ đến đoàn người trong nhà Hạ Y, Hề Hi nuốt nước miếng một cái, không tiền đồ đón nhận đề nghị của bạn tốt.

Chờ cúp điện thoại, cô lập tức không kịp chờ đợi xuống giường đi ra ngoài tìm anh trai. Hề Duy diệp♥daan♥lee♥quyy♥doon đang vội vàng trong phòng bếp, nghe tiếng động quay đầu lại, thấy em gái vội vàng vàng chạy vào, anh để muống canh xuống, hỏi thế nào.

Hề Hi nói với anh trai: "Anh, Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ!" Sau đó vội vã cuống cuống hỏi: "Anh nói chị gái của anh ta sẽ tới liệu mạng với em hay không?"

Hề Duy vỗ xuống ót của cô: "Nói hươu nói vượn cái gì!"

"Thật nha!" Về mặt Hề Hi đau khổ nói: "Hạ Nhiễm vốn không thích em, chị ta lại rất cưng chiều Hạ Y, lần này Hạ Y bởi vì đi cô nhi viện quay lại gặp em mà trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, chị ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em đấy!"

Chỉ cần nghĩ tới gương mặt trong sáng xinh đẹp của Hạ Nhiễm, còn có võ lực một chương có thể đập vỡ viên gạch, cô đã cảm thấy trở về chính mình chắc phải bị đánh!

Hề Duy thấy em gái thật sự lo lắng, có chút buồn cười: "Có ngốc hay không, có anh ở đây, cô ta không dám đụng vào em."

"Vậy ngày mai đi đốt tiền cho mẹ xong em theo anh đi bệnh viện."

Làm một người anh trai cưng chiều em gái, còn có thể nói thế nào? Đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Buổi tối Hạng Việt từ Hề Trạch về đến nhà, tạm biệt bảo vệ tư nhân của nhà họ Hề đã giúp đỡ đưa anh về, xoa án đường đi vào cửa.

Cát Phương Hoa ngửi thấy con trai một thân mùi rượu, có chút không vui: "Sao chú Hề để cho con uống nhiều như vậy!"

"Trò chuyện vui mừng là uống thêm vài chén." Hạng Việt ở trước cửa đôi dép, nói với mẹ: "Con đã nói với chú Hề rồi, ngày mai sẽ không để cho người ngoài đi thăm mộ." Vốn là làm người ngoài cũng là vấn đề anh không nên nói cái này với Hề Bá Niên, nhưng bởi vì quan hệ quá quen, cho nên Hạng Việt nói cũng không còn quan hệ, huống chi là mẹ mình nhấn lời, cũng không tính quá phạm.

"Sâm Úy nghe được chắc phải tức chết." Cát Phương Hoa hả hê. Lại để cho chị Trần đi phòng bếp nấu canh giải rượu, muốn đỡ con trai, Hạng Việt khoát tay: "Con không uống bao nhiêu, mẹ đừng lo lắng. Cha còn chưa trở lại?"

"Anh con gọi điện thoại, nói buổi tối muốn mời người ở thị cục ăn cơm. Hiện tại mới hơn tám giờ, không tới mười giờ khẳng định không về được."

Hạng Việt "Oh" một tiếng, muốn lên lầu thay quần áo. Cát Phương Hoa vẫn là không yên lòng, con trai lên cầu thang, bà vẫn ở phía sau giương tay, để tránh anh uống nhiều quá chân không vững bước hụt lqđ cầu thang ngã xuống. Hạng Việt nhìn, trong lòng có chút xúc động, rốt cuộc có mẹ ruột vẫn tốt. Anh lại nghĩ tới một màn nhìn thấy lúc chiều ở nhà họ Hề kia, một nhà ba người quá mức vui vẻ hòa thuận, nhóc đáng thương Hề Hi này sao có thể chen vào đây?

Vào phòng tắm rửa, lúc đi ra lại nhìn thấy điện thoại di động có tin nhắn, là nhóc đáng thương nhắn tới, hỏi anh đã từ nhà lão đầu về chưa. Dĩ nhiên cái "lão đầu" này là chỉ cha ruột cô Hề Bá Niên.

Hạng Việt buồn cười, cũng không nhấn lại, trực tiếp gọi điện thoại tới, chỉ vang một tiếng, đầu kia đã thông, sau đó trong điện thoại lập tức truyền đến âm thanh mềm mềm mại mại của nhóc đáng thương: "Hạng Việt, ngày mai anh phải đi bệnh viện làm sao?" Cũng không nói về cha Hề Bá Niên, lại hỏi anh có đi làm hay không? Hạng Việt nhũn mảy: "Ngày mai là thứ hai, phải đến bệnh viện báo cáo."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edit: Thanh Hưng

Hôm sau là thứ hai, cuối cùng bầu trời cũng trong. Buổi sáng Hề Hi theo anh trai tới nghĩa trang tảo mộ đốt vàng mã cho mẹ, lúc bọn họ đến, cũng giống như năm trước, cha Hề Bá Niên đã chờ ở nơi đó.

Trước bia mộ bày mười mấy vật tế, hàng năm đều trang trọng như vậy. Hương đốt trong bát hương còn dài có nửa ngón tay, bên cạnh ông ta vèn vèn chỉ có hai người phụ tá và một người tài xế đi theo tùy lqđ thân, không có người không liên quan tới chưởng mắt.

Nhớ tới kịch nháo năm ngoái, Hề Hi khinh thường cong miệng, anh trai Hề Duy đã gọi "Cha", cô lại hơi mím môi cúi đầu giả bộ căm. Hề Bá Niên sớm thành thói quen con gái tùy hứng, cũng biết cô kiên trì, trong mấy ngày giỗ vợ này là không thể nào nghe tiếng gọi cha từ trong miệng cô.

"Đến đây đi, trước thấp cho mẹ các con nén hương."

Lễ tảo mộ đơn giản đúng là một bộ kia, dâng hương, đốt vàng mã, dập đầu, từ lúc tám tuổi Hề Hi đã đi theo anh trai nên quen thuộc toàn bộ quá trình này, lúc này làm thuận buồm xuôi gió giống như ăn cơm đi ngủ một dạng. Quỳ ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn ảnh trắng đen trên mộ bia, người phụ nữ trong ảnh mặc sườn xám hoa nhỏ, tóc dài buộc thành búi ở sau đầu, ngũ quan tinh xảo mà xinh đẹp, khí chất cao nhã động lòng người, xinh đẹp giống như tranh vẽ.

Đó là mẹ của cô, bà ấy qua đời lúc cô mới tám tuổi, đã được mười năm, trí nhớ đã sớm mờ hồ, cho dù thấy ảnh, lúc này cũng không cảm thấy thương cảm thế nào. Nhớ khi còn bé rất hay khóc, từ từ dĩ nhiên không thể lại đau lòng, thời gian ngày từng ngày trôi qua, cô từ đứa bé tám tuổi đến hiện tại đã mười tám tuổi, vết thương vẫn như cũ tồn tại ở trong trí nhớ, lại sớm không thể lại tổn thương lòng của cô được nữa.

Đối với cha, đối với tiểu tam, đối với Hề Tễ, nói thù hận thì hơi quá, nhưng chán ghét khẳng định là có, không liên quan đến cái khác, chỉ cần là người bình thường đều sẽ không thích chuyện lee quy doan cha ruột mình ở bên ngoài tìm tiểu tam sinh con hoang gián tiếp hại chết mẹ ruột như vậy. Cho dù mẹ ruột chết bởi tai nạn xe cộ, nhưng nếu không phải năm đó là cha nhất định ly hôn, mẹ cũng không lái xe đi ra ngoài du lịch giải sầu cuối cùng tai nạn mà chết. Đây là quan hệ nhân quả, một cái vòng quái dị, cha, Sầm Ủy đều không thể trốn tránh trách nhiệm. Cho dù cô không đến nổi báo thù rửa hận cái gì, nhưng cũng không thể thờ ơ ơ hồ.

Tảo mộ xong, cha con ba người trở về. Hề Bá Niên và con trai đi ở phía trước, nói chuyện công việc, Hề Hi an tĩnh đi bộ theo ở phía sau.

Đến trước xe thì nghe được anh trai nói nhỏ hai tiếng, biết anh giải tỏa rồi, Hề Hi rất tự giác, trực tiếp mở ghế trước ra ngồi xuống, sau đó khóa cửa xe một cái, cũng không quan cha ruột còn đứng ở bên ngoài hay không.

Hề Bá Niên nghiêng đầu liếc mắt nhìn, không nói gì, chỉ nói với con trai: "Bên phía nước Anh kia con bớt thời gian đi một chuyến, khảo sát thực địa một chút, ta có chút không yên lòng với nhà đầu tư bên kia. Bác Hạng con cũng rất coi trọng hạng mục này, nhưng tốt nhất chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, nếu như lần này thuận lợi, Hề thị chúng ta cũng không phải là không thể vượt qua thời gian."

Đối với công sự Hề Duy cũng không mơ hồ, anh ta không do dự, lập tức gật đầu nói được: "Con an bài chuyện của công ty một chút, sẽ lập tức lên đường."

Hề Bá Niên nhìn con trai lớn càng lúc càng giống mình, có chút vui mừng vỗ vỗ vai anh ta: "Mấy năm này con làm vô cùng tốt, Hề Duy, con rất ưu tú, làm cha, cha vì con mà kiêu ngạo. Chờ tất cả hạng mục lần này đều kết thúc, cha sẽ tuyên bố từ chức tổng giám đốc, về sau toàn bộ Hề thị đều giao cho con phụ trách."

Hề Duy cũng không có vì thế mà cảm thấy mừng rỡ, anh ta chỉ là nhàn nhạt nhìn cha một cái: "Người còn trẻ, chuyện này bây giờ nói tới quá sớm."

"Ta đã già," Hề Bá Niên cười cười, vân mảnh ở khóe mắt rất rõ ràng, cũng không có vẻ xấu xí, ngược lại có một vẻ phong độ đặc biệt, "Sau này sẽ là thiên hạ của những người tuổi trẻ các con. Bác Hạng con cũng quyết định năm nay sẽ lui xuống, giao công ty cho A Trác xử lý, chúng ta đã thương lượng rồi, đến lúc đó hai nhà cùng nhau làm bữa tiệc đồng thời tuyên bố với bên ngoài chuyện này."

A Trác là anh trai của Hạng Việt Hạng Trác, cũng là nhân vật hô phong hoán vũ trong thế hệ trẻ ở Vũ Lăng.

Hề Duy không nói thêm nữa, anh ta cũng không phải thích nói đi nói lại một chuyện, nếu cha đã quyết định rồi, như vậy tùy ông ấy cũng tốt.

Tầm mắt Hề Bá Niên không nhìn được nhìn về phía con gái ở trong xe, cho dù cửa sổ xe dán màng không thấy được bên trong, nhưng vẫn là không nhìn được liếc mắt nhìn chăm chăm, lắc đầu mà thờ dài: "Đứa nhỏ này đoán chừng là sẽ hận ta cả đời, ngày hôm qua Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ, nếu đi bệnh viện hỏi thăm con nhớ đi cùng với con bé, quan hệ của người nhà họ Hạ rất phức tạp, ta sợ con bé gặp phải chút không vừa mắt, đến lúc đó lại thua thiệt."

Chờ Hề Bá Niên ngồi xe lqđ rời đi, Hề Duy mới về trong xe mình. Hề Hi đang cầm điện thoại cùng một đám người hỏi thăm tình huống Hạ Y, thấy anh trai cuối cùng cũng ngồi vào, cô nhủ nhủ lỗ mũi: "Lão già càng ngày càng dài dòng, ở chỗ này còn có thể lôi kéo anh nói công sự, cũng không sợ buổi tối mẹ đi vào trong mộng tìm ông ta nói chuyện!"

Hề Duy gõ xuống cái trán của em gái, nhưng cũng không trách cứ sự vô lễ của cô, chỉ là hỏi: "Em muốn đến thăm bệnh viện hay là về nhà thay quần áo trước?"

"Em một thân màu đen đi bệnh viện nhiều điểm xấu a," Hề Hi gạt nhẹ màu đen của mình, "Vẫn là về nhà đổi bộ không thâm trầm thế này, dù sao cũng là đi thăm bệnh, Hạ Y thì không sao, những người khác nhà bọn họ thấy được khẳng định mất hứng."

Ngày đầu tiên Hạng Việt đi làm, không có an bài công việc gì. Anh là chuyên gia não khoa bệnh viện đặc biệt mời về, thân phận xem như là cao cấp. Có phòng làm việc riêng biệt, lại có hai người trợ thủ, cùng với một chút quyền hạn đặc biệt. Trừ trước đó viện trưởng dẫn anh giới thiệu với một ít bác sĩ lãnh đạo bệnh viện một lần, thời gian còn thừa lại hôm nay anh tương đối tự do.

Hề Hi gọi điện thoại tới đây, hỏi anh: "Anh giúp em đi thăm Hạ Y chưa?"

Hạng Việt chợt nhớ lại là có chuyện như vậy. Tối hôm qua cho dù anh không uống say, nhưng là uống không ít, cô không đề cập tới, anh thật đúng là quên. Để xuống quy định chế độ của bệnh viện mới xem được một nửa, từ trên ghế làm việc đứng lên, thông dong nói: "Hiện tại anh mới vừa rảnh rồi, lập tức đi giúp em xem một chút, em còn chưa có nói cho anh biết số phòng bệnh của cậu ta."

"Tối hôm qua em có nói cho anh biết rồi."

"Hề Hi, anh bảo đảm em chưa nói cho anh."

Anh nói khẳng định như vậy, Hề Hi lập tức cảm thấy có chút mơ hồ, nghĩ tới tối hôm qua có thể thật by Thanh Hưng quên nói cũng không biết chừng, cũng không rồi rầm loại chi tiết nhỏ này, báo lại số phòng bệnh của Hạ Y, lại bắt trọng điểm: "Là khoa xương, nhà C khu nội trú, đừng nhầm đấy!"

Tổng viện quân khu diện tích rất lớn, kiến trúc tốt có vài tòa, riêng khu nội trú đã có ba tòa, và lại vị trí chẳng chịt không đồng nhất, khoảng cách ở giữa còn có chút xa, cũng không phải là sắp xếp theo thứ tự. Hạng Việt tìm phụ tá Tiểu Giang, bảo anh ta dẫn mình tới khoa xương nhà C phòng bệnh Hạ Y.

Hạ Y ở phòng đơn, anh gõ cửa đi vào, trong phòng bệnh lại không có ai. Hạng Việt hỏi y tá đi ngang qua, cho dù y tá không biết anh, lại biết Tiểu Giang bên cạnh. Chuyện chuyên gia khoa não nhảy dù không phải bí mật trong bệnh viện, y tá nhìn thấy Tiểu Giang cũng đã đoán được vị bác sĩ mặc áo khoác trắng anh tuần lại xa lạ trước mắt này là ai.

Có chút ngưng ngừng, y tá xinh đẹp thủ thi thủ thì đáp: "Bệnh nhân ở phòng bệnh này chuyển tới tầng 23 phòng bệnh cán bộ rồi, anh có thể đến tầng 23 hỏi một chút."

Vì vậy Hạng Việt và Tiểu Giang tiếp tục chiến đấu ở tầng 23, rất khó khăn mới tìm được phòng bệnh của Hạ Y.

Anh gõ cửa đi vào, Hạ Y đang bị mẹ cho ăn canh gà, thấy Hạng Việt, kinh ngạc: "Sao anh lại tới đây?"

"Nha, Hạng Việt?!"

Hạng Việt còn chưa lên tiếng, mẹ ruột Hạ Y vui mừng trước, để chén canh xuống tủ nhỏ, đứng lên nói: "Cậu trở về khi nào? Thời điểm lễ mừng năm mới tôi gặp được mẹ cậu, bà ấy còn nói cậu phải ở nước ngoài một năm nữa!"

Đều là một khu, trường bồi ở giữa hầu như đều biết nhau. Vừa vặn, quan hệ giữa mẹ Hạ và Cát Phương Hoa lại tốt, bà ấy cũng coi như là nhìn Hạng Việt lớn lên, Hạng Việt chỉ có thể trước không đề y tới vấn đề của Hạ Y, ngược lại cùng trường bồi chào hỏi: "Di Lý, đi khỏe chứ, con là hai ngày trước mới trở về, bây giờ đang công tác ở bệnh viện này."

"Con công tác ở bệnh viện này?!" Nụ cười trên mặt tròn của Lý Chân càng thêm xán lạn: "Ai yêu, đây thật là khéo, ngày hôm qua em trai con gặp xui xẻo, lái xe đụng gãy chân, con mau đến xem nó có sao không? Tương lai sẽ không hỏng chứ?"

Có người nguyên rủa con trai mình như này sao? Hạ Y cau mày: "Mẹ, anh ta cũng không phải là bác sĩ khoa chỉnh hình!" Lý Chân liếc nhìn con trai: "Con biết cái gì, A Việt cũng không phải là người bình thường, cậu ấy cái gì cũng biết!" Vừa nhiệt tình kêu Hạng Việt: "Nhanh, mau đến xem chân em trai con, trước đó bác sĩ nói không rõ ràng gì, trái một cái đại khái, bên phải một cái khả năng, làm cho lòng người cũng không nắm chắc."

Hạng Việt có chút dở khóc dở cười: "Di vẫn nên nghe bác sĩ phụ trách, con là bác sĩ thần kinh, khoa chỉnh hình không phải là sở trường của con. Con tới là Hề Hi nhờ con đi xem một chút Hạ Y bị thương có nặng hay không, hôm nay cô ấy đi tảo mộ, muộn một chút mới có thể đến."

Vậy cũng là biến tướng trả lời vấn đề của Hạ Y. Hạ Y nghe nói là Hề Hi bảo anh ta đến, trên mặt lộ ra cười yếu ớt: "Cô ấy hôm nay không có cách nào, ngày mai tới cũng không sao, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy." Ý bảo mẹ đưa đi động đưa cho cậu ta, Lý Chân cũng thật thích Hề Hi, vừa đưa điện thoại cho con trai vừa tiếp chuyện: "Đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ đã hiểu chuyện như vậy. Tảo mộ? Oh. . . Hôm nay là ngày giỗ mẹ của con bé đúng không?"

Ở trong hội, chuyện của nhà họ Hề không tính là bí mật gì, chuyện cụ thể trải qua năm đó như thế nào không có nhiều người biết, nhưng nguyên nhân đại khái gây ra kết quả lại không gạt được bao nhiêu người. Huống chi còn có tiểu tam Sầm Úy quang minh chính đại tiến dần từng bước đó, Lý Chân than thở nói: "Hề Hi là một đứa bé đáng thương."

Bên kia Hạ Y đã bấm điện thoại của đứa bé đáng thương, cậu ta nói về phía ông nói: "Tôi không có việc gì, ngày mai cô tới thăm tôi cũng được. A, chị tôi không ở đây, hôm nay chị ấy có chuyện không tới được, ừ, mẹ tôi ở đây, đây chính là số điện thoại di động của mẹ tôi, ngày hôm qua điện thoại di động của tôi bị rơi vỡ rồi, còn chưa có mua mới. Cô đã sắp đến? Vậy cô đến đây đi, tôi đổi phòng bệnh rồi, ở tầng 23, phòng 2303."

Cúp điện thoại, Lý Chân hỏi: "Hề Hi tới?"

Hạ Y nói: "Cô ấy nói một chút nữa là đến." Lại không nhìn được cười: "Cô ấy sợ chị của con, mới vừa rồi còn cố ý hỏi con chị có ở đó hay không. Nếu như mà chị của con ở đây, có thể cô ấy sẽ không tới."

Lý Chân cũng cười: "Lần đó chị con cũng không nên hù dọa con bé, nhìn xem dọa sợ con bé rồi." Nhìn Hạng Việt lộ vẻ ngạc nhiên, lại giải thích nói: "Thời gian trước mấy người Hạ Y đến viện phúc lợi Di Hòa ở thôn Nam Hồ làm chuyện tốt, bị mấy tên lưu manh bám lấy, mấy bé trai như Hạ Y vì bảo vệ mấy cô gái nhỏ như Hề Hi đã đánh nhau với mấy tên côn đồ đó, bị thương một chút. Nhiệm Nhiệm từ nhỏ đã thương em trai nó, vì chuyện này tức không chịu được, còn giận chó đánh mèo đến Hề Hi. Sau lại còn đặc biệt ở trước mặt Hề Hi dùng tay bốc cục gạch ra, từ đó về sau đứa nhỏ này chỉ sợ Nhiệm Nhiệm." Nghĩ đến con gái dữ dội có khuynh hướng bạo lực, bà ấy cũng rất bất đắc dĩ.

Hạng Việt rất thông minh, suy nghĩ một chút, đã hiểu. Khó trách gấu nhỏ muốn anh tới phòng bệnh thăm trước, thì ra là vì đánh mở đường cho cô. Gấu nhỏ này tâm tư không ít, khôn vặt đoán chừng đều dùng trên đây rồi, cho dù rất làm cho người ta không nói được lời nào, rồi lại không nhìn được làm cho lòng người sinh ra buồn cười.

Lý Chân vẫn nghĩ muốn Hạng Việt xem chân cho con trai, Hạng Việt bất đắc dĩ, mới vừa rồi may mà đã đuổi Tiểu Giang rồi đi, phòng bệnh cũng không còn có người khác, thịnh tình khó chối, chỉ có thể nhận lấy cuộn phim của Hạ Y nhìn một chút, sau đó nói: "Cũng không tính là nghiêm trọng, phối hợp trị liệu cho tốt, sau khi bỏ thạch cao đi, lại phối hợp thảo dược Trung y trị liệu, cũng sẽ không lưu lại di chứng về sau." Còn nói: "Chẳng qua dù sao con cũng không phải là bác sĩ khoa chỉnh hình, tốt nhất vẫn là đi nhờ bác sĩ phụ trách của Hạ Y nói lại rõ ràng một chút, bình thường bác sĩ nói chuyện tương đối hàm súc bảo thủ, đi cũng đừng quá lo lắng."

Rất kỳ quái, trước đó bác sĩ phụ trách của Hạ Y nói một đồng, Lý Chân cảm thấy tất cả đều là nói nhảm, nhưng Hạng Việt nói cũng chỉ là lời nói bên ngoài, Lý Chân lại coi như chân lý, bà ấy gật đầu liên tục, giống như Hạng Việt nói lời nói khó lường gì, để cho Hạ Y chứng kiến toàn bộ quá trình không nói nên lời.

Hề Hi ôm bó hoa, đi theo anh trai thuận lợi đến phòng bệnh ân cần hỏi han người bạn nhỏ một lần. Có câu nói, trăm nghe lqđ không bằng một thấy, trước đó trong điện thoại bạn bè đều nói Hạ Y bị thương không nặng, thật sự nhìn thấy, thật ra thì cảm thấy cậu ta vẫn là có chút thảm. Chân trái bó thạch cao treo lên, trên đầu trên mặt đều có vết thương, nếu trên gương mặt xinh đẹp như vậy lại để lại sẹo vậy thì thật là có lỗi. Hề Hi chớp mắt hỏi: "Anh không đau à?"

Mắt Hạ Y tròn trắng: "Cô nói có đau hay không? Tối qua sau khi hết thuốc tê tôi đau đến không ngủ được!"

Hề Hi bĩu bĩu môi: "Tôi quan tâm anh, nói chuyện với anh, làm gì tức giận như vậy à?" Thấy mẹ Hạ Y đi nhà vệ sinh còn chưa ra, anh trai và Hạng Việt ở bên ngoài phòng khách nhỏ không biết nói gì, cô nhỏ giọng hỏi: "Chị anh không nói gì chứ?"

"Chị ấy có thể nói cái gì, tôi tự lái xe không cần thận chẳng lẽ còn có thể oán người khác." Hạ Y cau mày nhìn cô hỏi: "Ngày đó rốt cuộc chị tôi làm gì cô, sao cô sợ chị ấy như vậy?" Ngay trước mặt bỏ đôi gạch sao có thể sợ đến như vậy?

Hề Hi buồn buồn nói: "Cũng không phải là sợ, chính là cảm thấy chị anh không thích tôi, thời điểm nhìn tôi ánh mắt thật hù dọa người." Đó không phải là một loại hung ác, nhưng dù sao cũng sẽ làm cho người khác cảm thấy rất không thoải mái.

Cái này Hạ Y thật đúng là không có chú ý tới, cậu ta kinh ngạc: "Ánh mắt chị tôi nhìn cô rất kinh khủng sao? Tôi cảm thấy được giống như không có chứ?"

Hề Hi lắc đầu: "Nói anh cũng không hiểu, dù sao tôi rất sợ chị ấy."

Khéo léo từ chối mẹ Hạ Y giữ lại, ba người Hề Hi ngồi không bao lâu đã rời khỏi phòng bệnh. Đã sắp buổi trưa, Hề Duy đề nghị đi ăn cơm, Hạng Việt xem đồng hồ, nói: "Đi phòng làm việc của tôi trước, tôi thay quần áo." Anh vẫn còn đang mặc áo khoác trắng, bó da và chìa khóa xe vẫn ở phòng làm việc.

Nhà hàng được chọn là một nhà hàng Tây lân cận bệnh viện, dạ dày Hề Hi không tốt, muốn ăn thịt bò bít tết cũng không được, cuối cùng chọn cá. Ăn được một chút, Hề Duy nhận được điện thoại của cấp dưới ở công ty, có phần tài liệu quan trọng cần anh lập tức xử lý. Bất đắc dĩ, chỉ có thể giao em gái cho Hạng Việt, anh vội vàng đi công ty làm việc.

Anh trai đi, Hề Hi có chút không vui. Hạng Việt thú vị nhìn cô: "Anh trai em vội công việc nên em không vui?"

Hề Hi liếc mắt, ngụy biện: "Em cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, có cái gì mất hứng?" Nói xong cúi đầu chuyên duy nhất tại lê-quý-đôn tâm ăn, cũng không để ý người khác. Hạng Việt kinh ngạc: "Tức giận?" Thấy cô không lên tiếng, anh có chút mờ mịt, không hiểu cô đang giận cái gì. Sau một lát nghe được âm thanh hút mũi, tâm tình Hạng Việt hơi kì lạ, để thìa xuống, đưa tay nhắc cằm cô lên, thấy là thật khóc, nước mắt chảy đầy mặt, mắt to long lanh ướt nhẹp, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Hạng Việt thấy buồn cười. Dùng khăn giấy trên bàn lau mặt giúp cô, dịu dàng hỏi: "Sao lại khóc, hà?"

Hề Hi không nói lời nào, chính là khóc. Từ vốn là an tĩnh khóc càng về sau phát ra nhẹ nhàng nức nở nghẹn ngào, giống như mèo, cổ tình nước mắt còn càng chảy càng mãnh liệt. May ở chỗ này là phòng đơn, nếu như là ở đại sảnh, không biết bị bao nhiêu người vây xem.

Hạng Việt thấy cô chỉ là khóc, khuyên lại khuyên không được, chỉ đành phải đề nghị: "Anh gọi điện thoại cho anh trai em?" Anh đoán gấu nhỏ khóc, phần lớn có thể là bởi vì Hề Duy đột nhiên rời đi.

Anh muốn lấy điện thoại di động trong túi áo ra, cô lại bắt lại tay anh: "Anh đừng." Cuối cùng cô cũng mở miệng nói rồi, Hạng Việt thờ phào nhẹ nhõm: "Anh không gọi, vậy em đừng khóc, có được hay không?" Tựa như dỗ đứa bé, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, không dám giống như mới vừa rồi trêu ghẹo cô.

Hạng Việt thấy được mấy ngày nay cùng gấu nhỏ dính chung vào một chỗ cũng không có chuyện gì tốt.

Hề Hi uất uất ức ức: "Anh để cho em khóc xong."

Hạng Việt: "."

Đội cô khóc xong, thức ăn phong phú trên bàn đã nguội. Hề Hi thút tha thút thít lấy khăn ướt từ trong túi của mình ra lau mặt, lau sạch rồi, ngẩng đầu nói với anh: "Không cho nói chuyện em khóc với anh trai em."

Lúc này, giọng điệu của gấu nhỏ rất hùng hồn. Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười: "Yên tâm đi, miệng anh cũng không có lớn như vậy." Bọn họ tuy là giao tình từ nhỏ, nhưng là không tới mức không có gì lạ không nói, ai có thể không có một chút bí mật nhỏ? Lại nói mấy ngày nay số lần anh tiếp xúc với cô nhóc này mới nhiều một chút, trước kia coi như anh ở trong nước thì mười ngày nửa tháng hai người cũng không thấy gặp nhau một lần. Dù sao số tuổi không giống nhau, hội chơi cũng không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Thanh Hưng

Từ nhà hàng đi ra đã là hơn hai giờ chiều. Mắt Hề Hi còn có chút sưng đỏ, Hạng Việt xem đồng hồ, nói đưa lạ cô trở về: "Em chờ ở đây, anh quay lại bệnh viện lấy xe."

Hề Hi nói: "Cùng đi đi, đứng ở chỗ này giống như kẻ ngốc."

"Đứng ở bên đường giống như ngốc?"

"Đứng một chỗ không có ý nghĩa."

Hạng Việt hài lòng cười, gật đầu nói: "Vậy cùng nhau đi."

Hai người sóng vai đi, lúc băng qua đường thì Hề Hi đưa tay kéo vạt áo khoác của anh, nhìn chung quanh, cho dù là đèn xanh cũng rất thận trọng, giống như chuột chũi đất bị hoảng sợ, làm cho người ta cảm thấy đáng yêu. Hạng Việt cười cô: "Sao lại vẫn giống như khi còn bé thế, băng qua đường cũng sợ hãi như vậy?"

Cô bủn rủn môi, chờ bước lên trước bậc cầu thang đối diện đường cái mới hừ hừ nói: "Em đây là vì sinh mạng mình mà phụ trách."

Lời này cũng quá khoắc lác rồi, Hạng Việt không nhịn được dội nước lạnh, lạnh nhạt liếc cô một cái: "Oh, vậy sao ngày hôm trước em lại lái xe ra ngoài?" Không có bằng mà lái xe còn nguy hiểm hơn n+ lần so với băng qua đường lúc đèn xanh.

Đây thật là sai một bước hận cả đời a! Hề Hi có chút xấu hổ: "Còn không cho người ta phạm một chút lỗi a! Em còn trẻ ngu ngốc không được sao?" Đoán chừng cũng biết lời này của mình là chân đứng không vững, lại vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ vào quán bán khoai nướng cách đó không xa mà nói: "Em muốn ăn cái đó, anh mua cho em."

Giọng điệu này làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười, Hạng Việt không nhịn được nhéo gương mặt trắng nõn của cô, nhạo báng một câu: "Da mặt cũng không mỏng." Cho dù bị cô nhóc xem thường một cái, anh cũng không để ý, cười cười, lấy ví ra dẫn cô đi chọn khoai lang.

Buổi tối Hề Duy quay lại, đầu tiên là đến xem em gái.

Hề Hi đang ở phòng khách xem ti vi, mặc quần ngủ lớn ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, trong tay cầm quả chuối tiêu ăn. Thấy anh trai quay lại, cô chân không dẫm lên trên mặt thảm thật dày, ba bước thành hai nghênh đón: "Anh, anh mang thức ăn cho em sao?"

Hề Duy giơ túi trong tay lên để cho cô nhìn: "Nam Viên mới ra điểm tâm mới." Đổi dép, vừa đi vào bên trong vừa hỏi: "Buổi tối ăn cơm chưa?"

Hề Hi nói ăn: "Tự em nấu cháo bột yến mạch, anh uống không, trong nồi vẫn còn."

Hề Duy giao điểm tâm lạ cho em gái: "Ăn điểm tâm đi, tự anh lấy." Anh ta cởi áo khoác ra, tháo cà vạt xuống, xắn ống tay áo sơ mi lên tới cùi chỏ đi vào phòng bếp. Hề Hi giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau anh ta, vừa lấy điểm tâm từ trong hộp nhét vào miệng vừa hỏi: "Anh, buổi tối anh chưa ăn

com sao?"

"Hôm nay công ty tương đối bận rộn, không có thời gian." Hề Duy ăn điểm tâm em gái đưa tới miệng: "Em uống không?"

"Em không uống, anh giúp em đun nóng sữa." Lại đi mở tủ lạnh: "Có mì, em giúp anh nấu nhé? Cà chua với trứng gà có được hay không? Đúng rồi, bánh nhân thịt vẫn còn dư lại."

Hề Duy lau vụn điểm tâm ở mép em gái, vỗ vỗ đầu của cô: "Đi ra ngoài xem ti vi đi, anh tự mình làm."

Hai anh em cùng nhau ngồi ăn, Hề Duy nói đến chuyện đi công tác ở nước Anh: "Ngày mốt lên đường, ít nhất một tuần lễ, em ở nhà ngoan ngoãn nghe lời, có chuyện tìm Phùng Tranh, anh để cậu ấy lại."

Phùng Tranh là một trong ba phụ tá riêng của Hề Duy, coi như là tương đối quen thuộc với Hề Hi.

Hề Hi ním môi mắt hững: "Tại sao lại đi công tác à? Có phải ý tứ của lão đầu từ hay không? Ông ta không muốn anh thanh nhàn phải không?"

Xung hô "lão già" đối với ba mình như thế là bộ dạng vô cùng vô lễ, nhưng Hề Duy cũng không cãi chính em gái, dứt cho cô muống cháo, giải thích: "Hôm nay ở nghỉ trang, cha nói với anh chờ hạng mục hiện tại trong tay xong xuôi, sẽ cùng bác Hạng cùng nhau làm bữa tiệc, chính thức tuyên bố để cho anh và Hạng Trác thay thế vị trí tổng giám đốc công ty."

"Oh." Hề Hi phản ứng nhàn nhạt: "Vậy cổ phần thì sao? Có thể chuyển cho anh hay không?"

Hề Duy nhìn em gái: "Em cứ nói đi?"

"Em biết ngay!" Hề Hi cười lạnh: "Ông ta chính là coi anh như kẻ ngu mà dụ dỗ! Trong tay nhiều cổ phần như vậy, tình nguyện cho nhai con kia, cũng không cho chúng ta một phần, nếu như không phải là mẹ đã có dự tính, nói lập di chúc trước, dặn dò chính xác cổ phần, hiện tại hai ta còn không biết bị bắt nạt thành cái dạng gì! Hừ, bình thường trong miệng nói cũng thật dễ nghe, bị một kỹ nữ mưu tính ba năm không biết điều, giả bộ thanh cao, thật ra thì còn không phải là một người đàn ông thối tha!"

Thấy cô tức giận hận không thể xấn tay áo liễu mạng cùng người khác, Hề Duy cảm thấy em gái đau lòng vì mình, còn rất vui mừng, đưa tay ôm vai em gái, dụ dỗ cô: "Vì không đáng giá tức by Thanh Hưng giận người không quan trọng, vì chúng ta, anh sẽ không đưa cho những người khác, những thứ này em chớ xía vào, đã có anh an bài, em chỉ cần thật vui vẻ làm chuyện mình thích là được." Suy nghĩ một chút, lại cho một chút lợi ích: "Đừng quên chuyện chép sách, tiền tiêu vặt cũng không trừ của em, nếu biểu hiện của em tốt, chuyện cửa hàng có thể thương lượng."

"Thật không trừ tiền à?" Tính khí Hề Hi thay đổi nhanh, mới vừa rồi còn đầy lòng căm phẫn, vào lúc này lại vui mừng rồi, lập tức bảo đảm nói: "Anh, anh yên tâm, em nhất định biểu hiện tốt một chút, đúng hạn đi học, không chi loạn tiền, không bao giờ lái xe nữa! Coi như lấy được bằng lái, không phải anh để cho em chạy em cũng vậy không chạy!" Miệng ngọt kinh khủng.

Hề Duy nâng môi mỉm lên, ngũ quan trong treo lạnh lùng nhu hòa xuống, sờ sờ gương mặt mềm mại của em gái, cười nói: "Em nói lời cũng đừng nuốt lời, lần sau lại tái phạm cũng không xử nhẹ giống như lần này đâu."

Hôm sau vẫn là một ngày đẹp trời. Buổi sáng Hề Hi đi theo anh trai cùng nhau ra cửa tới trường, đậu xe trước cửa trường học, Hề Duy rút một xấp tiền từ trong ví ra: "Anh thấy ví em không còn tiền, những thứ này em cầm trước, đừng cố tình chạy đi ngân hàng lấy tiền, buổi chiều anh bảo lão Lý lái xe tới đón em, tan giờ học thì về nhà, đừng có chạy lung tung."

Hề Hi rất sáng trong suốt, trước tiên ôm cổ anh ta hôn một cái lên gương mặt, sau đó nhận tiền nhét vào trong ví của mình, cười híp mắt nói: "Cảm ơn anh, em khẳng định sẽ ngoan ngoãn về nhà."

"Buổi trưa nếu như không muốn ăn cơm ở nhà ăn thì gọi điện thoại cho Quý Lâu để bọn họ đưa đồ ăn tới, ghi tên anh là được, đừng uất ức mình. Dạ dày em không tốt, mấy ngày nay đừng ăn loạn cái gì, cũng đừng ăn cay." Lại sờ sờ áo khoác ngoài bằng vải ka-ki của cô, rất dày, yên tâm, nhắc nhở nói: "Chỗ Hạ Y em đừng tự đi, muốn đi thăm cậu ta thì gọi điện thoại cho Hạng Việt. Thân thích nhà họ Hạ không phải là đèn cạn dầu, ngày hôm qua coi như vận khí tốt, không có đụng phải người lộn xộn lung tung. Mấy người bạn kia cũng không được, không kiểm soát được cục diện. Nếu như Hạng Việt không có thời gian, em chờ cậu ta có thời gian hãy đi." Hoi trầm ngâm: "Trong khoảng thời gian anh đi công tác này, em có chuyện gì cũng có thể tìm cậu ta, lát nữa anh sẽ gọi điện thoại nói với cậu ta một chút."

Hề Duy như người già dặn dò từng việc một lần, Hề Hi nghe cũng không phiền, híp mắt yên lặng nghe, trong lòng không phải nói rất uất ức rồi. Cho dù anh trai tìm bạn gái hư hư thực thực, nhưng đối với cô vẫn trước sau như một rất tốt!

Vào phòng học, trong lớp đã tới không ít người, nhìn thấy cô cũng rí rít chủ động chào hỏi. Hề Hi người này trời sinh chính là một vật sáng, làm người khác ưa thích, ở nơi nào cũng không lo không có bạn bè. Huống chi cô ở trong bạn nhỏ tuổi nhất, đáng đáp lại đẹp mắt, gương mặt con nít đánh lừa tình cảm, bình thường chính là một em gái mềm mềm mại mại!

Tần Lạc Lạc nhào tới, ôm cô nói: "Thân ái, mau để cho tôi nhìn xem." Vừa cầm mặt của cô nhìn xung quanh, lại quay đầu lại hỏi Từ Trạch ở một bên: "Gầy đúng không? Anh xem gầy đi không ít?"

Từ Trạch liếc mắt: "Gầy cái rắm a, mới có hai ngày không thấy," ngón tay chọc chọc gò má của Hề Hi, "tôi cảm giác giống như mập. Nhìn mặt cô nhóc này, trong trắng lộ hồng, nào có bệnh gì, còn khỏe hơn tôi!"

Hề Hi cũng trả lại một cái liếc mắt: "Là người đều khỏe mạnh hơn anh!" Eo Từ Trạch này, tuyệt đối là eo thon nhỏ thứ thiệt, còn mảnh hơn đa số nữ sinh, trong đôi chọc người khó chịu.

Đào Bân lại gần đẩy Từ Trạch ra: "Cậu cảm miệng đi, dọa cô ấy khóc, Du Khả Dương sẽ không bỏ qua cho cậu."

"Tôi cũng không phải là mọt ướm." Hề Hi bĩu môi, hỏi Tần Lạc Lạc: "Dương Dương và Dao Dao đâu? Sao còn chưa tới?"

"Hai người bọn họ đi nhà ăn rồi, nói là muốn ăn bánh trứng." Tần Lạc Lạc nói: "Đúng rồi, ngày hôm qua có giao bài tập, ngày mai phải nộp, cũng giúp cô chép bài rồi, lát nữa sẽ đưa cho cô."

Hề Hi nói cảm ơn, buổi trưa tan lớp, mấy người Du Khả Dương kết bạn đi căn tin ăn cơm. Đây là nơi lãnh đạo trường học mời người ăn cơm, hoàn cảnh tương tự khách sạn bình thường, thu lệ phí cao hơn nhà ăn của trường học một chút, Thẩm Gia đặt một phòng lớn, tám người ngồi xuống gọi thức ăn, Hề Hi nói đến chuyện ngày hôm qua đi bệnh viện thăm Hạ Y: "Là mẹ anh ta ở đó, không có người khác, Hạng Việt giúp tôi đánh mở đường, anh tôi đi cùng tôi."

"Cô thật không có tiền đồ! Cái gì Hạ Nhiễm kia, cô sợ chị ta cái gì a!" Du Khả Dương tức giận tranh luận: "Hôm nay mấy người chúng tôi đi với cô, đừng phải chị ra thì đừng phải, còn có thể ăn cô sao?!"

Hề Hi thanh minh cho bản thân: "Cũng không phải là sợ, chính là không muốn gặp lại chị ta." Còn nói: "Hôm nay tôi không đi bệnh viện, anh tôi bảo tôi tan giờ học thì về nhà."

"Thật là bé ngoan ~" Tần Lạc Lạc ngồi một bên kia, sờ sờ đầu của cô khen ngợi. Trình Hạo hỏi: "Anh cô bảo cô chép cái gì?"

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Hề Hi trừng mắt nhìn cậu ta, không còn hơi sức nói: "“Luận ngữ” và “Trung dung”, phải chép một trăm lần."

"Anh trai mặc niệm thay cô." Thẩm Gia hả hê nói, lại bị bốn nữ sinh bắt nạt tập thể, Đồng Dao bình thường tính khí tốt nhất nói với Hề Hi: "Nếu không chúng tôi giúp cô chép một chút nhé? Tám người chúng tôi gánh vác giúp, mỗi người chép mười lần."

"Này này, cô ấy là hai quyển, mỗi quyển một trăm lần, chẳng khác gì là 200 lần, chia ra mà nói, tám người chúng ta, mỗi người phải chép chừng hai mươi lần! Chuyện Chép sách như này tôi không làm được!" Đào Bân trực tiếp đánh trống lui quân.

Từ Trạch cũng nói: "Chữ tôi rất xấu, không lừa gạt được hòa nhàn kim tinh của anh Hề Duy, tôi vẫn là đừng uống phí thời gian!"

"Nhìn cậu như vậy cũng biết là không có tiền đồ!" Tần Lạc Lạc trừng mắt: "Anh Hề Duy nhìn ra được cũng không sao, nói rõ chúng ta đoàn kết hữu ái, cứ quyết định như vậy, mỗi người 20 lần, Hề Hi là chủ lực, còn dư lại mười mấy lần sẽ để cho chính cô ấy chép, như vậy cũng coi là một thái độ! Anh Hề Duy cưng chiều cô ấy như vậy, sẽ không truy cứu đâu. Cùng lắm thì thời điểm nộp lên sẽ trực tiếp nói thật là được, dù sao chúng ta cũng là có ý tốt!"

Đồng Dao và Du Khả Dương phụ họa: "Cứ làm như thế!"

Mấy nam sinh Trình Hạo hai mắt nhìn nhau, Thẩm Gia nói: "Các người như vậy cũng quá chuyên chế rồi!"

"Phản đối không có hiệu quả!" Du Khả Dương hừ hừ: "Không chép thì không phải là bạn bè!"

Hề Hi ở một bên cảm động tựa như cái gì, một lát trấn an Du Khả Dương, một lát vỗ về Tần Lạc Lạc, còn đứng lên cùng Đồng Dao thâm tình ôm nhau, cảm thấy có bạn thân thể này thật sự có thể gia tăng sức lực!

Buổi tối Hề Duy quay lại, Hề Hi lại thắng thắn được khoan hồng nói trước với anh trai, sau đó Hề Duy buồn cười ngất lỗ mũi em gái: "Tiểu hoạt đầu, còn biết chơi lòng dạ với anh!" Anh ta bỏ quần áo ngày mai muốn mang đi công tác vào trong va li hành lý, quay lại thấy em gái đang mong đợi mở mắt to nhìn mình, buồn cười, dung túng mà nói: "Được, em để cho bọn họ giúp em chép, cũng coi như nhiệm vụ của em hoàn thành." Mấy cái người này biết rõ em gái không có bằng lái còn không ngăn cản, chép sách cũng không thua thiệt.

Ở trong mắt trường bố nhà mình, đứa bé nhà mình coi như học xấu, cũng là đứa bé nhà khác làm ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hôm sau Hề Duy dẫn em gái tới trường học, dẫn dò mọi chuyện, sau đó mang theo cặp dưới lên máy bay xuất ngoại.

Những năm này anh trai đi công tác đã thành chuyện thường như cơm bữa, Hề Hi cũng không có gì không thích ứng, ban ngày đi học, buổi chiều tan giờ học thì về nhà, có lúc đi xe với bạn, có lúc sẽ để cho lão Lý lái xe tới đón. Giống như học sinh tiểu học, rất ngoan, tan giờ học cũng không đi đâu cả.

Qua hai ngày, Hạng Việt gọi điện thoại tới nói chuyện bệnh viện đã sắp xếp xong xuôi, có thể để cho mấy duy nhất tại Lê quý đô.n đưa bé Đông Đông nhập viện trị liệu. Đây là chuyện tốt, Hề Hi rất tích cực, gọi điện thoại cho viện trưởng Triệu của viện phúc lợi Thái Dương, hai người thương lượng xong ngày mai tới viện dẫn theo mấy đứa bé trong viện đi tổng viện quân y tìm Hạng Việt, tình huống cụ thể nữa sau đó sẽ thương lượng.

Mấy người Du Khả Dương cũng biết chuyện này, Đồng Dao đề nghị: "Nếu không chúng ta lái xe đi đón nhé? Xe của viện mở còi cũng sắp hỏng rồi, đưa bé ngồi không an toàn."

Tần Lạc Lạc cũng nói: "Vây đi đón đi, xa như vậy! Coi như chúng ta không đi, cũng có thể giúp một tay thuê xe, lão Trương lái xe của viện phúc lợi đi đứng không tiện, lần trước tôi còn thấy ông ấy thiếu chút nữa tông vào cây, rất dọa người."

Cho dù Hề Hi là xã trưởng, cũng không chuyên chế, cô nhìn những người khác, Du Khả Dương lại nói taxi, lý do là: "Tôi mai cha mẹ tôi sắp xếp cho tôi đi xem mắt, ban ngày phải thử trang phục, không có thời gian."

Tin tức này đủ sức bạo phát, dọa mấy người Hề Hi sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Tần Lạc Lạc phục hồi tinh thần trước tiên, nuốt nước miếng một cái, không thể tin hỏi: "Xem mắt?! Cô? Xem mắt? Không làm chứ!"

Du Khả Dương rất bình tĩnh: "Con gái xem mắt thì sao, cô có ý kiến?"

"Dương Dương, cô mới 20!" Hề Hi cau mày nói.

Du Khả Dương thấy mắt to long lanh của cô nhìn chăm chăm mình, gương mặt không đồng ý, cười cười, trên mặt xinh đẹp nhu hòa rất nhiều, nhàn nhạt nói: "Tình huống nhà tôi các cậu cũng biết, ngay cả anh chị tôi đều là kết thân, tôi như vậy còn có thể trông cậy vào hôn nhân tự do? Không thể nào, người như ba mẹ tôi vậy mắt cao hơn đầu, ngay cả mấy người Từ Trạch cũng không nhìn trúng."

Từ Trạch nghe không vui: "Không chơi công kích người thân như vậy a, tôi thế nào? Anh em tôi có nhà có xe còn có tiền, lớn lên cao ráo đẹp trai, nơi nào không xứng với cô!"

Đào Bân và Trình Hạo đều gật đầu nói chính phải, Thẩm Gia còn hỏi: "Ba mẹ cô tìm ai vậy? Sang như vậy, điều kiện vượt qua anh Hề Duy sao?" Cậu ta còn rất tự biết mình, không lấy chính mình làm ví dụ, chọn thanh niên tài tuấn số một số hai Vũ Lăng Hề Duy.

Hề Hi lườm cậu ta một cái, cô không thích bọn họ lấy anh trai ra đùa giỡn, chỉ là lúc này nói nhiều có vẻ hẹp hòi. Thẩm Gia bị xem thường còn rất vui mừng, đưa tay chọc hai cái trên mặt cô nhóc, còn rất thú vị. Du Khả Dương đập tay cậu ta: "Không phải Vũ Lăng, là con trai nhà đồng sự tập đoàn Nam Sơn tại Bắc Kinh Triệu Giang."

Tên Triệu Giang này thật sự là người qua đường Giáp, các người bạn nhỏ hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là quần áo lụa là, trừ trong vòng thượng lưu ở Vũ Lăng, khác chỗ ngồi cũng chẳng thân quen. Tập đoàn Nam Sơn ngược lại cũng nghe qua, là tập đoàn lớn làm vật liệu xây dựng và địa ốc, nhưng cụ thể thì không rõ lắm. Cuối cùng vẫn là Trình Hạo nói: "Triệu Giang..... Cha anh ta có phải là Triệu Đại Trụ hay không?"

Triệu Đại Trụ? Tên này nghe thật sự rất tức giận! Tần Lạc Lạc không nhịn được cười trước: "Tôi đi a! Gia đình này là nhà giàu mới nổi à?!"

Mắt Du Khả Dương trợn trắng: "Đừng chê cười người ta, chúng ta nếu tính toán ra, trừ nhà Hạ Y từ dân quốc chính là hộ lớn, trong nhà ai không phải nhà mới phát tài mấy chục năm à? Cho dù nhà họ Triệu người ta lập nghiệp từ khởi thảo, nhưng rất có bản lĩnh, vận khí lại tốt, rất đáng ghen tỵ!"

"O, đây là thế nào đây, đã bắt đầu bao che rồi?" Từ Trạch có chút chua trào phúng một câu.

Mấy người Hề Hi ít nhiều biết một chút tính toán của Từ Trạch, liếc mắt nhìn nhau, Thẩm Gia lên tiếng ngắt lời: "Đại Bạch Dương, chúng ta đều là người mình, quan hệ cũng không sai, cô đừng nói lung tung, lại nói cô, nghĩ thế nào, Hề Hi nói rất đúng, cô mới 20, hiện tại lại cam nguyện định cả đời mình xuống?" Đừng thấy bình thường cậu ta ăn mặc loe loẹt một bộ dáng hoa hoa công tử, nhưng cậu ta lớn tuổi nhất, nói chuyện làm việc rất có quy tắc, thời điểm nói chuyện bình thường trong chín người bọn họ vẫn có phân lượng.

Đồng Dao ôn nhu nhất cũng gật đầu nói: "Đúng vậy a, Dương Dương, cô nói một chút cô nghĩ như thế nào đi, nếu như bây giờ cô 29 - 30 rồi, xem mắt này cũng không thể nói gì nặng, nhưng bây giờ cô mới 20! Đại học cũng chưa tốt nghiệp đã định cả đời, quá qua loa."

Tần Lạc Lạc cũng nói: "Đúng vậy, chúng ta lại không cần làm trụ cột đương gia, phía trên đều có anh chị, nếu là tương lai cô tiếp quản gia nghiệp, vậy không nói, kết thân làm vinh quang cửa nhà cái gì đều là trách nhiệm của cô, nhưng vấn đề là cô chỉ là người đi ngang qua, ba mẹ cô cũng đã nói công ty không có phần của cô, hy sinh lớn như vậy, không cần thiết a!"

Du Khả Dương thấy mấy người bạn nhỏ quan tâm mình như vậy, có chút cảm động, không cần biết quan hệ trước kia thế nào, kể từ khi thành một xã đoàn, tình cảm giống như mặt trời ban trưa. Vì vậy cũng không làm kiêu, suy nghĩ một chút nói: "Hiện tại đã để cho tôi kết thân, dĩ nhiên trong lòng tôi không vui, tôi còn trẻ như vậy, còn không có tốt nghiệp đại học, cũng chưa nghiêm chỉnh nói yêu đương qua, lại để cho tôi và một người xa lạ lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết lui tới, cái này với ép mua buộc bán khác nhau ở chỗ nào, tôi cũng không phải là củ cải trắng!" Còn nói: "Cho dù tôi hưởng thụ cuộc sống ưu việt cha mẹ cấp cho, nhưng từ nhỏ tôi chính là đứa bé của bọn họ, không phải là tôi có thể lựa chọn, tương lai tôi khẳng định hiếu kính với bọn họ, nhưng để cho tôi cứ như vậy kết thân với một người đàn ông, tôi không cam lòng!" Thật ra thì xã hội bây giờ tiến bộ rất nhanh, trường bối đều tương đối sáng suốt, ép buộc đứa bé, nhất là tình huống trong nhà khi không lập đám hỏi trên đỉnh đầu đứa bé cũng không nhiều. Như trong nhà mấy người bọn họ, cha mẹ Du Khả Dương cũng chính là bông hoa lạ, toàn bộ ba đứa con đều yêu cầu lợi ích tối đa khi kết thân. Những nhà khác thì vẫn là lấy ý nguyện của đứa bé làm chủ, chỉ cần đối tượng kết hôn tương lai không phải quá thái quá, không nói môn đăng hộ đối, ít nhất cũng nên là gia

thế trong sạch, dòng đời thư hương, hai bên gia đình không cần chênh lệch quá nhiều, cơ bản thì trường bối trong nhà cũng sẽ không phản đối.

"Chuyện cô không hài lòng này ba mẹ cô biết không?" Đào Bản to con hỏi.

Du Khả Dương nói biết: "Người như ba mẹ tôi vậy không nói lý, thêm anh chị của tôi nữa, tổng cộng là năm người nhà chúng tôi, bốn đối phó với một người là tôi, tôi cũng vậy không có cách a!" Nói đến cái này cô ấy lại trải qua thật khó khăn, trong nhà cha mẹ người bạn nhỏ nhà khác đều là lấy thương đứa bé làm chủ, ngay cả Hề Hi có một mẹ ghẻ như vậy, cũng là hưởng hết yêu thương, chỉ có cô ấy, giống như một đứa bé nhặt được vậy, tình thân đậm bạc, làm lòng người băng giá.

Hề Hi sờ sờ đầu Du Khả Dương: "Ngoan a, cô đã không muốn, vậy chúng ta nghĩ biện pháp khuấy đảo by Thanh Hưng chuyện này lên còn không được sao! Ba mẹ cô bên kia nói không thông, chúng ta tìm Triệu Giang đó nha, Gia Gia, bạn bè của anh nhiều, trước tiên anh hãy hỏi thăm số điện thoại của Triệu Giang, chúng ta nói chuyện với anh ta một chút."

Này giống như tiết mục hay chiếu trên TV, Trình Hạo nói: "Chúng ta như vậy có phải quá ngây thơ hay không? Coi như không có Triệu Giang, phía sau còn sẽ có Lý Giang, Vương Giang nha, lại nói bọn họ là kết thân, lấy ích lợi làm chủ, tôi tìm Triệu Giang nói ra yêu cầu, người ta cầu chính là lợi ích chứ không phải người, cô có thể làm gì?"

"Nếu anh ta là đàn ông, sẽ không liều chết dây dưa, không sợ tương lai Dương Dương làm vợ anh ta sẽ ngoại tình a!" Gấu nhỏ mới vừa nói xong, đã bị Du Khả Dương đánh: "Nhân phẩm của tôi không có tệ như vậy!"

Hề Hi tội nghiệp ôm đầu rầm rì: "Cái này cũng không phải là so nhân phẩm, phẩm là đám hỏi, cô xem xem được mấy đôi có thể sống đến già? Có người đàn ông nào không ở bên ngoài bao nuôi tiểu tam tiểu tứ? Cũng lúc anh ta đi ra ngoài bao gái, cô cũng phải đi tìm mặt trắng nhỏ như vậy mới không thua thiệt!"

"Tôi đi a! Hề Hi, tam quan của cái người này có chút vụn vẹo a!" Từ Trạch chất lưỡi hút hà.

"Vụn vẹo cái rắm!" Hề Hi chống nạnh trợn mắt: "Vốn là như vậy, tương lai nếu người đàn ông của tôi đi ra ngoài tìm tiểu tam, tôi lập tức đi bao mặt trắng nhỏ! Đến lúc đó xem một chút người nào mất thể diện!"

Thắm Gia vỗ vỗ vai gấu nhỏ, dụ dỗ cô: "Ngoan a, tương lai nếu người đàn ông của cô có lỗi với cô, anh trai giúp cô hả giận, cô không học đả thương địch thù 1000 tổn hại tám trăm hàaaa..."

Hề Hi trả lại cái liếc mắt, Tần Lạc Lạc cho gấu nhỏ một cái ôm, cười hi hi nói: "Tôi cảm thấy được lời này của bảo bối rất đúng, tại sao chỉ có đàn ông có thể đi chơi, phụ nữ lại phải làm phụ nữ luống tuổi có chồng a! Dương Dương, cô xem một chút, nếu về sau không trốn thoát được ma chướng của ba mẹ cô, chỉ cần người đàn ông kia đi ra ngoài tìm phụ nữ, cô cũng đừng khách khí, ai sợ ai a, tôi thì phải tự nhiên một chút! Không thể sống mà phải uất ức như vậy!"

Đào Bản thúc cùi chỏ vào Từ Trạch, nhỏ giọng nói: "Về sau cậu cẩn thận a."

Từ Trạch tức giận đẩy cậu ta một cái: "Không cần cậu nhiều lời vô ích!"

Cuối cùng vẫn là Trình Hạo kéo chủ đề trở lại: "Du Khả Dương này, tôi cảm thấy được ngày mai trước hết vẫn để cho cô và cái Triệu Giang đó gặp mặt thì tốt hơn, gặp mặt xong cũng không phải là lập tức thành hôn, ngộ nhờ đôi phương tương đối khá nói chuyện đây? Chủ yếu vẫn là phải quan sát trước, xem nhân phẩm một chút, nếu như nhân phẩm tốt, đến lúc đó nếu Du Khả Dương không muốn, chúng ta cũng có thể cùng người ta bí mật thương lượng một chút, người khác cũng là thiên chi kiêu tử, dây dưa không ngót không phải là cô không cưới vậy cũng không thể nào. Chuyện như vậy tốt nhất có thể hòa bình giải quyết, đừng kết thành kẻ thù."

"Trình Hạo cậu nói rất đúng a, mấy người chúng tôi chỉ có cậu đầu óc linh hoạt!" Đào Bản vỗ vai anh em tán dương.

Từ Trạch có chút không vui: "Gặp cái rắm a, trực tiếp gọi một cú điện thoại qua hù dọa thằng nhóc kia một cái không được sao!"

"Tôi cảm thấy lời nói của Trình Hạo rất có đạo lý." Hề Hi nói: "Chúng ta tiên lễ hậu binh, dù sao không để cho Dương Dương thua thiệt!"

Buổi chiều Hề Hi tới bệnh viện tìm Hạng Việt, gần đây Hạng Việt vừa mới bắt đầu công việc, cũng không bận. Hai người tới phòng làm việc thương lượng trước ngày mai sắp xếp mấy đứa bé kia thế nào, sau đó gấu nhỏ hỏi anh: "Anh có biết con trai Triệu Đại Trụ Triệu Giang của tập đoàn Nam Sơn hay không?" Cô cảm thấy Hạng Việt kiên nhẫn rộng rãi hơn cô, nếu như anh biết Triệu Giang, đến lúc đó chuyện Du Khả Dương này càng dễ xử lý rồi.

Hạng Việt nhún mày: "Triệu Giang? Không biết."

Nếu không biết, cũng không còn gì để nói, Hề Hi cũng không mất hứng, vốn là tùy tiện hỏi một chút, vậy mà Hạng Việt lại tiếp tục nói: "Có phải em muốn lqđ hỏi chuyện đám hỏi của tập đoàn Nam Sơn và nhà họ Du hay không?"

"Chuyện như vậy làm sao anh biết?!" Hề Hi trợn to mắt cảm thấy rất ngạc nhiên, dù sao cô cũng là buổi sáng hôm nay mới nghe bạn thân nói chuyện đám hỏi được không!

Nước sôi rồi, Hạng Việt đứng lên đi pha trà, trong miệng giải thích với cô: "Chuyện này nhà họ Du cũng không giữ bí mật, mấy ngày nữa truyền ra thì có thể mọi người đều biết."

Chương 12

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi không ngờ nhà họ Du làm việc sẽ tuyệt tình như vậy: "Chuyện đám hỏi bát tự cũng chưa xem đâu làm sao lại có thể truyền ra ngoài?!" Nay vạn nhất nếu là không được, danh tiếng của Du Khả Dương sẽ càng thối.

Cô không thể lý giải suy nghĩ của người nhà họ Du, chỉ cảm thấy hoang đường. Hạng Việt pha trà xong bưng cái ly tới để trước mặt cô, dịu dàng nói: "Vậy em có biết tin tức này thả ra ngoài có thể giúp lqđ nhà họ Du lấy được bao nhiêu chỗ tốt hay không?" Anh vỗ vỗ đầu nhỏ của cô: "Em không phải người làm ăn, không hiểu quy tắc bên trong, đối với chuyện này nhà họ Du là một vốn bốn lời, coi như tương lai không kết thân với Triệu gia, nhiều lắm cũng chỉ là danh dự bị hồng, thực tế chỗ tốt cũng đã tới tay, không thua thiệt."

"Sao lại không thua thiệt a! Dương Dương sẽ bị người khác chế giễu!"

Bởi vì hồi cấp ba Du Khả Dương tương đối phản nghịch, từng dính vào xã hội đen, vốn danh tiếng đã không tốt, lần này nếu như gây chuyện cười nỡ, thật sự là mất hết mặt mũi, về sau ở trong hội còn đặt chân thế nào?!

Hạng Việt kéo ngắn kéo, cảm túi kẹo ra: "Toffee, có ăn không?" Hề Hi vừa chế giễu anh, cho cô là đứa bé mà dụ dỗ à! Vừa không nhìn được hấp dẫn, gật đầu nói ăn, anh đưa túi kẹo tới, sau đó nói: "Em cũng không cần nghĩ quá phức tạp, nếu nhà họ Du dám thả tin tức ra, chuyện đám hỏi này cũng đã tám chín phần là vấn đã đóng thuyền rồi."

"Không phải a." Hề Hi lật giấy ny lon ra, nhét kẹo vào miệng, nói với anh: "Dương Dương không muốn bị cha mẹ chủ trương tiệc cưới, cô ấy muốn phá bỏ gông xiềng phong kiến trói buộc, theo đuổi tự do của mình, tìm kiếm tình yêu đích thực!"

Lời này cũng quá lớn rồi, còn gông xiềng, còn trói buộc, Hạng Việt buồn cười: "Vậy là em không hy vọng chuyện này có thể thành?"

"Không phải là em không hy vọng, là bản thân Dương Dương không vui."

Hạng Việt nhắc nhở nói: "Chuyện này nếu không thành, danh tiếng bạn bè của em bị ảnh hưởng rồi."

"Em biết a, chính là không thể vì mặt mũi lại góp cả đời mình vào đi," Hề Hi bĩu bĩu môi, "Ba mẹ Du Khả Dương quá máu lạnh rồi, hiện tại cũng thời đại gì rồi, còn tự chủ tiệc cưới, Dương Dương năm nay mới 20! Tương lai nếu là có người dám đề cho em kết thân cái gì, nhất định em phải khiến người nọ trả giá thật lớn!"

Hạng Việt cảm thấy hứng thú hỏi: "Em muốn người ta trả giá thật lớn thế nào?"

Cô nhe răng trợn mắt: "Muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!"

Cô nhóc này hình dáng hung tàn làm cho người ta buồn cười, Hạng Việt dịu dàng nói: "Yên tâm đi, anh em có thể bảo vệ em, chúng ta cũng sẽ không đối với em không quan không hỏi." Gấu nhỏ rất có duyên với trường bối, không nói ba mẹ anh chị trong nhà anh, cũng không thiếu các chú các bác nhà trưởng bối khác thật lòng thương yêu cô. Cho nên Hề Hi chắc chắn sẽ không đi tới bước đường của Du Khả Dương này, giống người không giống mạng, đây chính là ví dụ thực tế.

Hề Hi nhú nhú lỗ mũi, làm mặt quỷ, vui mừng trở lại: "Đĩ nhiên anh em có thể bảo vệ em! Anh cũng không tòi á.... Mẹ Cát, bác Hạng, Hạng Trác còn có chị Hạng Đình đều thương em!" Cô liệt kê tất cả người trong nhà bọn họ có thể làm chủ cho cô, một người cũng không sót. Cho dù biết gấu nhỏ có vẻ nịnh hót, chỉ là Hạng Việt vẫn bị chọc vui, cười nói: "Vậy thì thật tốt, hôm nay em theo anh trở về ăn cơm, mẹ anh nhắc em mấy ngày rồi."

Hề Hi nói được: "Em cũng vậy rất nhớ mẹ Cát." Cô nhìn đồng hồ: "Năm giờ, anh tan việc chưa?"

"Không đi thăm Hạ Y một chút?" Hạng Việt hỏi.

"Không đi, chị của anh ta, còn có cô cô, em gái đều ở đó, còn lâu em mới đi!"

Nhà lớn của nhà họ Hạng ở thành Nam, bất đồng với căn nhà tự xây của nhà họ Hề, nơi này là khu dân cư hạng sang, người ở nơi này không giàu cũng quý. So với tự mình rào đất xây nhà, Hề Hi rất ưa thích hình thức khu dân cư này của nhà họ Hạng, cô cảm thấy ở nơi này còn có hương duy nhất tại lễ quý đôn vị tình người, cho dù nhà lớn của nhà họ Hề kia xinh đẹp, hào hoa, diện tích lại rộng hơn, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy vô vị, không có cảm giác an toàn. Cho nên sau khi chuyển ra, cô và anh trai đều ở nhà trọ, nhà cửa nhỏ, rất thực tế.

Trước đó Cát Phương Hoa đã nhận được điện thoại của con trai, biết Hề Hi muốn tới nhà ăn cơm, cao hứng không thôi. Hạng Việt vừa lái xe vào trong sân, Cát Phương Hoa đã ra đón, Hề Hi cởi dây nịt an toàn ra, không kịp chờ đợi xuống xe, ba bước thành hai nhảy qua ôm cánh tay Cát Phương Hoa:

"Mẹ Cát, mẹ nhớ con không?"

"Con nhóc không có lương tâm này, đã bao lâu không có tới thăm mẹ rồi!" Cát Phương Hoa cố làm vẻ tức giận nghiêm mặt. Hề Hi cũng không sợ, cười ha ha bắt đầu lời ngon tiếng ngọt: "Cho dù con không tới, nhưng lòng của con luôn ở chung một chỗ với mẹ nha! Nhìn đi, mấy ngày con không có tới thăm mẹ, nhớ mẹ đến nỗi người cũng gầy!" Cô phồng khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng để cho người ta nhìn, độ dày da mặt có thể thấy rất rõ ràng. Hạng Việt khóa cửa xe lại đi tới, giơ tay lên kí cô một cái: "Mặt em tròn như vậy còn để cho người ta nhìn?"

"Em rõ ràng là mặt trái xoan!" Hề Hi hung ác trừng anh, chẳng qua là gương mặt con nít, mắt sáng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cong lên, thật sự không có khí thế gì. Vui vẻ ở trên mặt Hạng Việt càng đậm, túm tóc đuôi ngựa thật cao của cô, nói với mẹ anh: "Mẹ đừng để ý tới cô ấy, con thấy còn mập hơn mấy ngày trước một chút."

"Anh có làm hay không! Sáu bảy ngày mà anh có thể nhìn ra em ăn mập?!"

"Anh là bác sĩ." Bày tỏ rất nhạy cảm với cấu tạo thân thể con người.

"Bác sĩ rất giỏi a!" Hề Hi quệt mồm mắt húng, ôm Cát Phương Hoa làm nũng: "Mẹ Cát, mẹ xem anh ấy ức hiếp con!"

Cát Phương Hoa như có điều suy nghĩ nhìn con trai một cái, cười cười, che chở Hề Hi trách mắng Hạng Việt mấy câu, làm cho Hề Hi đắc ý, cảm giác thật cao nhìn Hạng Việt, hà hề không thôi, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười, tay Hạng Việt cũng không tự giác nhéo mặt cô một cái, mang theo ý vị thân mật nhiệt tình. Com tới bởi vì có gấu nhỏ Hề Hi ở đây mà trên bàn ăn nhà họ Hạng tương đối náo nhiệt. Tuy chỉ có ba người bọn họ ăn cơm, nhưng mà một chút cũng không lạnh lẽo. Hề Hi dụ dỗ người rất có bài bản, chọc cho Cát Phương Hoa vui vẻ, nhiệt tình gấp thức ăn vào trong chén đĩa của cô, còn giúp bóc tôm, ân cần hơn so với con trai nhiều, thấy gấu nhỏ thỉnh thoảng hà hề nhìn tới đây một cái, tựa như điều vỗ dương oai, Hạng Việt cười một tiếng, ngay cả con sứa không thích ăn nhất đều không khó ăn như vậy nữa.

Chín giờ sáng hôm sau, bảy người Hề Hi tập trung ở bãi đậu xe bệnh viện, chờ tiểu Ba lái xe đưa đứa bé tới.

Tần Lạc Lạc dựa vào xe của mình cùng mấy người bạn nhỏ đứng thành một vòng, cô ấy nhìn đồng hồ, sâu kín nói: "Cũng không biết hôm nay Dương Dương có thuận lợi hay không."

"Không cần biết thuận hay không thuận, đến lúc đó chúng ta chặn thẳng nhóc họ Triệu kia lại đánh cho một trận, bảo đảm cha mẹ hắn ta cũng không nhận ra, xem hắn có nghe lời hay không!" Từ Trạch vén tay áo lên lộ ra cánh tay nhỏ tựa như con gái, gương mặt anh dũng.

Hề Hi liếc mắt: "Chỉ dựa vào vóc người này của anh còn dám chặn người? Đừng có đùa, đến lúc đó còn không biết người nào đánh người nào đâu."

Bị coi thường, Từ Trạch giận: "Hắc, con nhóc này, cô là phe đó sao?"

Hề Hi cảm thấy người bạn nhỏ này tương đối ngây thơ, không để ý tới cậu ta, nhìn những người khác nói: "Đối với chuyện đàm hôi, tôi nghe nói nhà họ Du và nhà họ Triệu muốn thả ra tiếng gió, nói có mất có mũi, nếu như chuyện của Dương Dương cứ như vậy không thành, chắc phải ồn ào thành chuyện cười lớn."

"Không phải chứ? Thật là quá tàn nhẫn!" Mấy người Đào Bân bày tỏ khiếp sợ, Đồng Dao còn ngây ngốc hỏi: "Là ai thả tiếng gió?"

Tần Lạc Lạc cười lạnh: "Còn có thể là ai! Nhất định là người nhà họ Du!"

"Nhưng này ngộ nhờ..... Thua thiệt không phải đáng gá sao?" Đồng Dao lúng túng, cảm giác không thể tin được. Trình Hạo nói: "Đoạn thời gian trước tôi nghe cha và anh trai nói, năm nay nhà họ Du giống lqđ như sẽ có động tác lớn, kết thân với nhà họ Triệu..... Có thể liên quan tới chuyện như vậy hay không? Địa vị của nhà họ Triệu ở trong tập đoàn Nam Sơn hết sức quan trọng, đến lúc đó coi như hôn sự của Du Khả Dương và Triệu Giang không thành, mặt ngoài nhìn là đáng gá tương đối mặt thể diện, nhưng nếu như nhìn từ phương diện khác, người thua thiệt không nhất định thật thua thiệt. Chúng ta ở trong cái vòng này, mặt mũi tất nhiên quan trọng, nhưng người nào cũng không ngu xuẩn, tôi không tin nhà họ Du sẽ bắt cần dễ dàng công bố chuyện hôn sự khi chưa nắm chắc ra ngoài như vậy, ở đây nhất định là có nguyên nhân khác."

Cậu ta phân tích đạo lý rõ ràng, Hề Hi cảm thấy không sai biệt lắm so với ngày hôm qua Hạng Việt nói, gật đầu phụ họa: "Tóm lại lần này mặc kệ có được hay không, Dương Dương đều phải gánh chịu hậu quả, cô ấy bị cha mẹ lừa thăm rồi."

Tâm tình mấy người Tần Lạc Lạc có chút nặng nề, cho dù ở trong nhà bọn họ đều không phải là được yêu thương nhất, nhưng trường bối là thật tâm thương yêu, cuộc sống ưu việt, nói toạc ra là bữa bãi, không có bất kỳ áp lực gì. Giống như Du Khả Dương như vậy, thật rất ít thấy. Tình tiết câu huyết trong phim truyền hình thật ra thì trong hiện thực cũng không nhiều, đa số cha mẹ và cha mẹ của gia đình bình thường không khác nhau gì cả, đều là sáng suốt thương yêu đứa bé, coi như hôn nhân của cha mẹ bất hòa, có gia đình là mâu thuẫn, cũng sẽ không đi hãm hại đứa bé. Chuyện như của Du Khả Dương chỉ có thể quy tội vận khí không tốt, gặp phải gia đình có cha mẹ như vậy.

Người là ở chung giống như động vật, rồi lại phân vòng bất đồng, trong mỗi vòng đều có nguyên tắc khác nhau. Giống như Hề Hi bọn họ là vòng thượng lưu, danh tiếng cũng rất quan trọng, người có tiền cũng sĩ diện, không phải nói người có tiền thì đặc biệt hư vinh, mà là anh ở trong vòng tròn này sẽ phải tuân thủ trong quy tắc này, danh tiếng tốt và danh tiếng không tốt sẽ bị đối xử không giống nhau. Cùng là cạnh tranh buôn bán, khách hàng sẽ chọn đồng bạn danh tiếng tốt mà hợp tác chứ không làm ăn với người có tiếng xấu, dù là người bình thường kết giao bạn bè, ai nguyện ý làm bạn với người có tiếng xấu đầy mình?

Danh tiếng xấu sẽ ảnh hưởng tới mọi phương diện trong cuộc sống, Du Khả Dương đối với chuyện này, hoặc là cô ấy thỏa hiệp nghe theo cha mẹ sắp xếp ngoan ngoãn kết thân làm con rồi, hoặc là phản kháng, kết quả sau phản kháng cũng không phải thật tốt, vốn thanh danh của by Thanh Hưng cô ấy

cũng không quá tốt, một lần nữa, đương nhiên có thể hoá vô đơn chí. Trừ phi tương lai không gia nhập vào trong vòng tròn ở nơi này, nếu không thật sự là gánh nặng nặng nề.

"Ai nha, mất thể diện thì mất thể diện, các người cũng đừng cảm thấy chuyện như vậy là quá tệ!" Từ Trạch xua tay, gương mặt không nhin được: "Đại Bạch Dương cũng không phải là bông cải, để cho người ta cười nhạo mấy câu thì sao, dù sao cũng tốt hơn một tên ranh con tựa như cọc gỗ cha mẹ nói cái gì chính là cái đó chứ? Dù là cha mẹ cũng không có quyền lợi tước đoạt tự do của cô ấy a! Cùng lắm thì về sau tôi nuôi cô ấy, có cái gì mà không được! Những người đó thích cười nhạo thì cười nhạo, không quan trọng, lại cũng không có người để ý! Chỉ cần chúng ta không xa không rời cô ấy là được không phải sao?"

Thẩm Gia vỗ vỗ vai cậu ta: "Chuyện không đơn giản như cậu suy nghĩ đâu, miệng đòi đáng sợ, không phải vài ba lời của chúng ta là có thể giải quyết."

"Chính là a, cứ coi như cậu nuôi cô ấy, quan hệ của cậu và cô ấy thế nào?" Tần Lạc Lạc liếc mắt: "Chính cậu vẫn còn là sâu gạo dựa vào ba mẹ nuôi!"

Từ Trạch có chút xấu hổ, gương mặt thanh tú sung huyết đỏ bừng. Hề Hi sợ bọn họ cãi vã, vội vàng nói: "Chuyện này chúng ta ở đây nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, vẫn là xem Dương Dương lựa chọn thế nào đi! Dù sao mặc kệ như thế nào, tôi đều đứng về phía cô ấy!"

Hạng Việt kết thúc mọi việc đi tới, thì gọi điện thoại cho Hề Hi, biết được cô đã đến, đang ở bãi đậu xe, lại nói: "Em dẫn các bạn đến phòng làm việc của anh chờ đi, hôm nay bên ngoài gió cũng không nhỏ."

Thời điểm mùa xuân, Vũ Lăng cát bụi tung bay, sức gió rất lớn, thật ra thì Hề Hi thích mùa hè và mùa đông hơn. Cô cúp điện thoại, hỏi mấy người bạn nhỏ có đi vào bên trong bệnh viện chờ hay không, Thẩm Gia nói đi, những người khác cũng đi theo tán thành.

Phòng làm việc Hạng Việt ở lầu ba, trong phòng không đủ ghế sa lon, nhiều nhất có thể ngồi sáu người, cái này còn tính cả tay vịn hai bên. Hề Hi ngồi vào ghế Hạng Việt đưa tới, trợ thủ Tiểu Giang giúp bọn họ pha trà uống..., cũng nhắc nhở Hạng Việt: "Bác sĩ Hạng, bệnh nhân giường số bảy đã tỉnh rồi." Hạng Việt nhìn đồng hồ, giao phó với Hề Hi: "Trước tiên các em cứ chờ ở nơi này, anh đi thăm bệnh nhân, lập tức trở lại, nếu đứa bé đến trước tiên có thể đưa đến đây."

Đứa bé ở viện mồ côi là hơn mười giờ gần mười một giờ sẽ đến, lúc trước viện trưởng Triệu đã gọi điện thoại giải thích nói trong viện xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, buổi sáng ở trước cửa nhặt mấy đứa bé, giầy vò một phen, chậm trễ việc lên đường. Hơn nửa đường lại xa, cũng không đến sớm được.

Chờ Thẩm Gia và Tần Lạc Lạc dẫn mấy đứa bé và viện trưởng viện mồ côi tới phòng làm việc của Hạng Việt, Hạng Việt cũng đã trở lại. Mấy đứa bé Đông Đông đều rất quen thuộc với mấy lqđ người Đào Bân, biết tới bệnh viện là chữa bệnh cho bọn họ, đều rất cao hứng tích cực, khi anh đi vào, Hề Hi đang ôm Nha Nha nói chuyện trêu chọc cô bé, ở trên mặt tràn ngập vui vui vẻ vẻ, rất có sức cuốn hút, ít nhất là Hạng Việt không nhin được cười.

Tổng cộng bảy đứa bé, Nha Nha là bệnh tim, mấy bé khác đều là sút môi. Một viện phúc lợi, hơn sáu mươi đứa bé, trong đó lại có sáu bé sút môi, tương đương với chiếm một phần mười tổng số người, mấy chữ này rất khó làm cho người ta vui vẻ.

Trước đó Hạng Việt đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, vào lúc này cứ từng bước mà làm. Gọi tới hai phụ tá, để cho bọn họ đi trước thương lượng sau đó mới dẫn theo mấy đứa bé đi làm kiểm tra, viện trưởng viện mồ côi cũng đi theo, mỗi người Hề Hi cũng chia ra chăm sóc một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Kết quả kiểm tra thân thể của mấy đứa bé vẫn tạm được, trừ có chút không đầy đủ dinh dưỡng ngược lại không có chứng bệnh khác. Sau khi thương lượng với bác sĩ Trương – bác sĩ chính của khoa răng hàm mặt, xác định mấy đứa bé sút môi Đông Đông có thể tiến hành phẫu thuật chữa trị, vấn đề không lớn, bác sĩ Trương còn nói tuổi đứa bé còn nhỏ, phục hồi nhanh, tương lai sau khi lớn lên cũng không lưu lại nhiều dấu vết.

Chỉ là phẫu thuật sút môi không phải phẫu thuật một lần, sau đó còn cần mấy lần tu bổ cái gì, điểm này tương đối phiền toái, cũng may không có gì nguy hiểm.

So ra tình huống của Nha Nha lại có chút nguy hiểm. Cô bé là bệnh tim bẩm sinh dạng khiếm khuyết ở van tim, theo lời bác sĩ Đặng - bác sĩ chính ngoại khoa tim nói, chính là đứa bé phải sớm sắp xếp phẫu thuật, cấp bách.

Hề Hi nghe xong nửa buổi thiên thư, cái gì hai nếp gấp, ba nếp gấp, van động mạch phổi linh tinh, một cái cũng không hiểu, mãi đến lúc nói đến phẫu thuật mới không chịu đựng được nữa hỏi: "Tỷ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu? Có nguy hiểm hay không?" Cắt đứt người khác nói chuyện có chút không lễ phép, huống chi bác sĩ Đặng là một bác sĩ lớn tuổi, xem ra đức cao lqđ vọng trọng, biểu hiện của Hạng Việt đối với ông ấy là vô cùng tôn kính lễ độ, Hề Hi nói xong le lưỡi một cái, có chút xin lỗi nhìn về phía Hạng Việt, Hạng Việt cười cười xong, cũng không thêm để ý, bác sĩ Đặng cũng sẽ không vì một chút chuyện nhỏ này mà bất mãn, ông ấy trầm ngâm chốc lát, trả lời: "Tỷ lệ thành công là 70%, bình thường thời gian phẫu thuật tốt nhất là 3 đến 5 tuổi, chỉ là Nha Nha đã không thể đợi thêm nữa, trái tim của cô bé đã xuất hiện triệu chứng suy kiệt, trễ nữa hậu quả có thể không nói được rồi. Về phần nguy hiểm....." Bác sĩ Đặng lắc đầu: "Bất kỳ phẫu thuật nào cũng tồn tại nguy hiểm, tôi không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, chỉ có thể nói cố gắng hết sức."

Phẫu thuật có nguy hiểm là thông thường, triệu chứng suy kiệt..... Cho dù là không theo y học nhưng Hề Hi cũng biết, cái này là ý gì, sắc mặt cô trắng bệch, nhìn qua giống như là bị giạt mình. Bác sĩ Đặng cho là cô gái nhỏ nhất gan, trấn an cười cười với cô: "Các người đưa tới kịp thời, tỷ lệ phẫu thuật thành công không tính là thấp, so với đứa bé khác, tình huống của Nha Nha còn không phải là quá tệ, vẫn có hy vọng kang phục rất lớn. Sau này thì không thể khỏe mạnh giống như đứa trẻ bình thường, nhưng hằng ngày chú ý một chút, sống lâu trăm tuổi khẳng định không thành vấn đề."

Coi như ông ấy nói như vậy, tâm tình Hề Hi vẫn còn có chút nặng nề, Hạng Việt đã nhìn ra, trước tiên tạm biệt bác sĩ Đặng, để viện trưởng Triệu ôm Nha Nha đi theo y tá tới phòng bệnh, anh lôi kéo cổ tay của cô về phòng làm việc trước. Đóng cửa lại, Hạng Việt bảo Hề Hi ngồi trên ghế sofa, dịu dàng nói: "Tình huống của Nha Nha không hồng bết như em nghĩ, bác sĩ Đặng chỉ là làm phòng đoán cẩn thận, ông ấy nói nắm chắc bảy phần, thật ra thì tỷ lệ thành công có thể đạt tới tám phần, thậm chí là chín phần. Trước đây bệnh tim không có kinh khủng như vậy, người bình thường chưa hiểu rõ, cho nên thường thường nói sai."

Nói xong thấy sắc mặt cô vẫn là không tốt, Hạng Việt suy nghĩ, thử hỏi: "Là bởi vì bác sĩ Đặng nhắc tới trái tim suy kiệt?" Mắt to của Hề Hi nhanh chóng chột lóc lên hai cái, anh biết đây chính là nguyên nhân, tạm dừng chốc lát, lại hỏi: "Em cảm thấy tự trách? Bởi vì không có sớm đưa cô bé đi chạy chữa?"

Cuối cùng Hề Hi cũng gạt đầu, cô buồn buồn nói: "Nếu như theo kế hoạch của em, vốn định sang năm nữa mới làm chủ đưa Nha Nha đi chữa bệnh, bởi vì em cảm thấy tuổi Nha Nha vẫn còn by Thanh Hưng rất nhỏ, cho dù bình thường thân thể có chút yếu nhưng là không có biến chứng bệnh đặc biệt gì, chỉ cần cẩn thận chăm sóc là tốt rồi, hơn nữa lúc kiểm tra sức khỏe cũng không nói tình huống cô bé tệ như vậy." Cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt to long lanh, có chút như đưa đám: "Nếu như mà em thật sự làm theo kế hoạch của mình, vậy vạn nhất trong lúc đó xảy ra chuyện gì, em chắc sẽ tự trách đến chết."

Trừ đứa bé của viện phúc lợi Thái Dương, bọn họ còn đồng thời giúp đỡ thêm ba viện phúc lợi, lại thêm hai viện dưỡng lão nữa. Người cần tiền cứu mạng gấp quá nhiều, mỗi tháng kiếm ra 10 - 20 vạn, nghe rất nhiều, nhưng sau khi phân chia thì thật sự có chút như muối bỏ biển. Không làm từ thiện không biết, nước bên trong sâu như vậy, tiền thiếu nhiều như vậy.

Lại nói chuyện này cũng không trách cô được, nhưng chỉ là không nhận được sẽ tự trách sau đó sợ hãi, nếu như Nha Nha thật sự xảy ra chuyện, nhất định cô sẽ khó chối tội này.

Hạng Việt không ngờ Hề Hi nhạy cảm như vậy, có chút kinh ngạc, lại cảm thấy đáng yêu, đưa tay vuốt xuôi sống mũi rất thanh tú của cô, khuyên nhủ: "Mấy ngày trước anh đã nói với em, làm từ thiện phải lượng sức mà làm. Làm chuyện tốt không sai, nhưng những đứa bé này không phải là trách nhiệm của em, nên vì bọn họ phụ trách là cha mẹ đã vứt bỏ bọn họ. Hề Hi, không cần lẩn lộn đầu đuôi, lỗi cả mình vào, không người nào có thể làm chúa cứu thế được, em có thể có phần tâm này, hơn nữa biến thành hành động, đã mạnh hơn rất nhiều người rồi, ít nhất lợi hại hơn anh, anh rất bội phục em."

"Bội phục em? Anh?" Hề Hi mở mắt thật to, một bộ "đừng có nói đùa", hiển nhiên không tin "lời ngon tiếng ngọt" của anh.

Hạng Việt cười: "Em nên tự hào vì mình, đừng không tự tin như vậy."

"Em cảm thấy được trong mắt anh em như đứa ngốc, làm những chuyện này cũng rất ngốc, còn không biết tự lượng sức mình."

"Sao em lại nghĩ như vậy?" Anh kinh ngạc: "Nhân phẩm của anh không bết bát như thế, trên thực tế, anh rất tôn trọng em... Em làm cho anh cảm thấy kiêu ngạo." Ở cái tuổi này của bọn anh, không phải ai cũng có thể hạ quyết tâm chuyên chú làm từ thiện. Sự nghiệp từ thiện nghe rất cao cấp, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, không có nhiều người có thể vẫn dốc hết sức lực dưới tình huống không hề có lợi ích này, những người được gọi là nhà từ thiện, thương nhân giàu có ai không phải mượn cái danh từ thiện này để tăng hình tượng tăng nhân phẩm, dùng cái này lấy được ích lợi lớn hơn? Không nói người khác, chỉ nhà họ Hạng bọn họ hàng năm cũng đã quên không ít tiền từ thiện, nhưng cái này là có mục đích buôn bán, phải có giá trị hồi báo, không có lợi ai làm? Ít nhất nhà bọn họ cũng sẽ không làm cái này.

Cũng bởi vì như thế, anh mới thật bội phục mấy người Hề Hi, bọn họ có lẽ trẻ tuổi kích động, có lẽ còn có chút ngây thơ trẻ người non dạ, nhưng cái phân tích cực này thì không ai có thể phủ nhận được.

Bình thường Hề Hi cũng được không ít người khen, nhất là từ lúc bắt đầu làm từ thiện tới nay, nghe được quá nhiều khích lệ, nhưng hôm nay, vào giờ phút này, khen ngợi của Hạng Việt lại làm cho cô cảm thấy có chút đỏ mặt, trên thực tế mặt của cô quả thật đỏ, giống như anh đào chín tới, cực đẹp.

"Khụ." Cô thanh thanh cổ họng: "Thì ra là trong lòng anh hình tượng của em lại cao lớn như vậy....," nói xong không nhận được hé miệng nở nụ cười, lộ má lúm đồng tiền ngọt ngào, "cho dù em rất vui..., chỉ là cũng không cần phải nói ra ngoài, khiêm tốn, khiêm tốn."

Hạng Việt bị chọc vui, đứng lên dùng sức xoa mấy lần ở trên đầu cô, đợi cô bắt mắt che đầu né tránh mới chậm rãi dừng tay, nhìn cặp mắt đen xinh đẹp của cô nhẹ nhàng nói: "Em là đứa bé ngoan, phải tiếp tục giữ vững."

Đứa bé..... (— —)!!"Năm nay em 18 tuổi rồi!" Cô bắt mắt.

"18 à, thật tốt." Hạng Việt cảm thán một câu.

Mười tám tuổi vẫn là độ tuổi có thể mơ mộng, có thể không chút kiêng kỵ tiêu xài thanh xuân, tràn trề sức sống làm cho người ta hâm mộ. Trước kia thời gian Hạng Việt một mình tiếp xúc với Hề Hi không nhiều lắm, những ngày gần đây tính ra đã bao nhiêu năm trôi qua, hình duy nhất tại lễ quý đôn ảnh của cô nhóc này so với lần đầu tiên gặp mặt càng cụ thể rõ nét hơn, làm cho người ta yêu thích.

Chờ sắp xếp xong cho những đứa bé của mình, bọn Tần Lạc Lạc cũng quay lại rồi. Bây giờ đã sắp ba giờ chiều, buổi trưa chỉ ăn một chút đồ đơn giản, Đào Bán kêu đói: "Đi thôi, anh em mời khách, đi Thượng Nhã Hiền!"

"Cậu chỉ được cái khoe khoang, có tiền không bằng quyền ra ngoài, ngày mai đi viện dưỡng lão cho những ông bà già kia mua thêm một chút ăn mặc dùng còn hơn!" Tần Lạc Lạc chọc cậu ta.

Đào Bản uất ức: "Tiền này là tôi giữ lại chuẩn bị mua lễ vật cho chị tôi, mời các người ăn cơm, thiếu tiền còn không biết bù nơi nào vào!" Cậu ta sinh ra là bộ dáng cao lớn, làm bộ dáng tiểu tức phụ uất ức còn rất khôi hài, Đồng Dao nở nụ cười, mềm giọng nói: "Đừng đi Thượng Nhã Hiền, nơi đó rất đắt, chúng ta đi siêu thị mua thức ăn tự mình nấu đi, có thể ăn lâu nha!"

Thẩm Gia cảm thấy chủ ý này không tệ: "Đi chỗ tôi đi, Từ Trạch, Trình Hạo, Đào Bản ba người các cậu đi mua đồ ăn, tôi và Hề Hi bọn họ đi về trước dọn dẹp." Hiện tại cậu ta cũng chỉ ở một mình, nhà cửa lớn hơn nhà Hề Hi, ở một khu chung cư.

Tần Lạc Lạc hỏi: "Muốn đi thăm Hạ Y một chút hay không? Dù sao cũng đã tới rồi."

Hề Hi lắc đầu: "Tôi không đi, các người đi đi." Mới vừa rồi ở trong điện thoại đi động cô đã hỏi Hạ Y rồi, biết chị cậu ta còn có rất nhiều thân thích đều ở chỗ đó, thật sự không muốn tự đi qua tìm phiền phức.

Cuối cùng mấy người thương lượng một chút, bày tỏ tất cả mọi người sẽ đi thăm người bạn nhỏ đáng thương một chút, bảo Hề Hi ở trong phòng làm việc chờ.

Hạng Việt đi thăm bệnh nhân xong trở lại, thấy chỉ có một mình cô ở đây, còn kinh ngạc: "Bọn họ đâu? Đi hết rồi sao?"

Hề Hi nói không phải: "Bọn họ đi thăm Hạ Y rồi, em ở đây đợi."

"Em không đi là bởi vì không muốn gặp chị của Hạ Y?"

Bởi vì cuộc nói chuyện lúc trước, bất giác Hề Hi thân thiết với Hạng Việt hơn chút, vì vậy cũng không lừa gạt anh, gật đầu nói: "Em có chút sợ Hạ Nhiễm. Lúc chị ấy nhìn em, ánh mắt đặc biệt hung ác, làm cho người ta rất khó chịu."

Nhà họ Hạng và nhà họ Hạ cũng không có quan hệ gì với nhau, chỉ là mẹ anh và mẹ Hạ Y quen biết một chút, trong ấn tượng không nhiều của Hạng Việt, Hạ Nhiễm vẫn là một người phụ nữ rất có cá tính. Nhưng nếu nói cái khác, hung ác hay không hung ác cái gì anh lại không biết rồi. Ba phen mấy bận thấy Hề Hi né tránh Hạ Nhiễm, vào lúc này không nhịn được hỏi: "Anh nghe nói đoạn thời gian trước Hạ Nhiễm bỏ cục gạch ở trước mặt em, cho nên em mới sợ cô ấy như vậy?"

Hề Hi nói không hoàn toàn là vậy, nghiêm túc giải thích với anh: "Người nào thật lòng tốt với em, người nào nghĩ một đằng nói một nẻo, em lại không ngốc, một cái đã nhìn ra. Hạ Nhiễm chính là người đặc biệt lạ nghĩ một đằng nói một nẻo, trước đó em đã biết chị ấy không thích em, chờ em thân quen với Hạ Y, thì càng chán ghét em rồi, chuyện bỏ gạch không tính, biểu diễn quyền đương tạt kỹ, chính là chị ấy cho em cảm giác không quá tốt, không hình dung ra được, dù sao vừa thấy chị ấy cũng làm trong lòng người ta phát lạnh."

Lúc này Hạng Việt mới xem như hiểu rõ, thì ra là giác quan thứ sáu của động vật nhỏ quấy phá, anh cảm thấy chơi thật khá, nhưng mà vẫn là phụ họa nói: "Vậy sau này em cứ giống như hiện tại tránh một chút thôi." Không phải anh xem thường cô, bản về làm nũng dụ dỗ gấu nhỏ là lấy một địch ba, nếu phải xấn tay áo đánh nhau với người khác, nếu như thực tài thực liệu thì cô không được, thật ra thì chính là một con cọp giấy, trông khá mà không dùng được.

Nếu Hề Hi biết suy nghĩ này của anh, chắc phải tức hộc máu.

Chờ bọn Thẩm Gia từ chỗ Hạ Y quay lại, Hề Hi tạm biệt Hạng Việt, cô mới vừa rồi đã nói với anh muốn đi nhà Thẩm Gia ăn lẩu, Hạng Việt dặn dò: "Hôm nay anh phải làm thêm giờ, em ăn xong thì gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em." Trước khi đi Hề Duy đã cố ý nhờ anh coi chừng em gái, lúc đi học không nói, lúc này không phải chính là thời điểm anh thực hiện lời hứa?

Hề Hi gật đầu, bày tỏ đã biết, phát tay tạm biệt anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Đoàn thể bảy người ngồi vây quanh ở trong nhà Thẩm Gia ăn lẩu, đều là người quen, cũng không cần khách khí, giành viên thịt, giành tôm, ai cũng không nhường ai, cãi nhau âm ỉ đặc biệt náo nhiệt. Cuối cùng ăn xong toát ra một thân mồ hôi, đang uống nước, Đào Bản hỏi: "Giờ cũng sắp bảy giờ, chúng ta tiếp tục ở đây chờ tin tức của Đại Bạch Dương hay là giải tán trước?"

Trình Hạo nói thế nào cũng được, Tần Lạc Lạc cũng bày tỏ đều được, Đồng Dao nhìn bọn họ, nhỏ giọng bày tỏ: "Tôi tùy ý." Từ Trạch nói đợi chút đi, Thẩm Gia không cần lên tiếng, nơi này chính là nhà cậu ta, Hề Hi nhìn một vòng, giọng nói: "Một lát nữa Hạng Việt sẽ tới đón tôi, cái đó, mỗi ngày tám giờ tối anh tôi cũng sẽ gọi điện thoại bàn trong nhà để kiểm tra." Bày tỏ không phải cô không thích sống chung, thật sự là thân bất do kỷ.

Đối với Hề Duy cường thế, mấy lqđ người Thẩm Gia vẫn tương đối rõ ràng, Tần Lạc Lạc an ủi vỗ vỗ vai của cô: "Ngoan, vậy cô đi về trước đi, chờ đến lúc có tin tức của Dương Dương tôi sẽ thông báo cho cô."

Ước định với mấy người bạn nhỏ chín giờ sáng mai tập hợp ở cửa viện dưỡng lão, Hề Hi cầm túi rồi đi trước, hiện tại trời đã tối rồi, Thẩm Gia đưa cô xuống lầu.

Lúc đi đến cửa chung cư, Thẩm Gia nhắc đến Hạ Y: "Cô bớt thời gian đi thăm cậu ta một chút, thân thích nhà bọn họ cũng không phải là ngày ngày túc trực ở nơi đó, nếu rảnh rồi hãy gửi cho cậu ta tấm ảnh chụp gì đó, tôi thấy cậu ta nằm trên giường cũng sắp nhàm chán đến chết rồi!"

Hề Hi vừa gật đầu nói biết rồi, vừa nhỏ tiếng hỏi: "Anh ta có giận tôi không?" Dù sao từ khi Hạ Y nằm viện đến bây giờ, cô mới chỉ đi thăm có một lần, những người bạn nhỏ khác ít nhất đều đi thăm ba, bốn lần rồi.

Trên mặt anh Tuấn của Thẩm Gia hiện nét cười, giống như đôi đũa em gái vỗ vỗ đầu của cô, mang theo một chút cưng chiều nói: "Cô đừng đoán mò, tôi cảm thấy bình thường cậu ta và cô quan hệ tốt nhất, nếu cô quan tâm cậu ta nhiều hơn, cậu ta khẳng định vui mừng."

Hề Hi nhú nhú lỗ mũi: "Tôi ngày ngày gửi tin nhắn bù đắp cho anh ta, còn không phải quan tâm anh ta à!" Lại nói chắc như đinh đóng cột: "Ai bảo chị anh ta nhìn tôi không vừa mắt, mỗi lần gặp tôi cũng âm trầm, lỗ mũi không phải lỗ mũi mất không phải mất, thật giống như tôi thiếu tiền nhà bọn họ vậy, tôi cũng không muốn bị người ta coi thường, sao phải tự đi tìm mất mặt!"

Về phần tại sao Hạ Nhiễm lại nhìn Hề Hi không vừa mắt, cậu ta mơ hồ biết một chút nguyên nhân trong đó, chẳng qu cũng vẫn là tự mình suy đoán, nói ra chính là tiếng xấu. Đứng thấy bình thường Thẩm Gia ăn mặc loè loẹt cảm giác rất tùy tiện, thật ra thì con người cậu ta rất by Thanh Hưng cẩn thận, miệng nở rất nghiêm chỉnh, vì để tránh phiền toái không cần thiết, ấy là loại người tình nguyện để lời nát ở trong bụng cũng sẽ không nói ra. Cho nên lúc này cũng chỉ là qua loa lấy lệ nói: "Vậy cô nhân lúc chị gái của cậu ta không có ở đó thì đi thăm, tôi nghe nói gần đây nhà họ Hạ phải bận rộn cái hạng mục gì đó, đoán chừng Hạ Nhiễm cũng không có bao nhiêu thời gian đi bệnh viện đâu."

Đứng thấy bọn họ đều không đóng quân tại công ty, nhưng tin tức vẫn tương đối linh thông. Hề Hi suy nghĩ một chút nói: "Trước đây giống như tôi đã nghe anh trai nói qua, nhà họ Hạ và Hoa Tín náo loạn không vui, vị Vệ tiên sinh kia lừa nhà họ Hạ thăm rồi."

Vệ tiên sinh Vệ Gấm Huyền là một nhân vật truyền kỳ ở Vũ Lăng, chuyện tình của anh ta được rất nhiều người say sưa nhắc tới. Không đề cập tới thân thế chỉ nói đến thành tựu của anh ta. Đầu tiên là một tay sáng lập tập đoàn Bắc Lăng, trong vòng mười năm ngắn ngủi giành được vị trí số một ở Vũ Lăng, sau đó lại tự tay phá hủy Bắc Lăng, tiếp theo lấy thế như chẻ tre sáng lập Hoa Tín, lúc mọi người không kịp phản ứng đã Đông Sơn tái khởi, thành công nhảy lên ba cấp, riêng về điểm này, cũng làm người ta không dám khinh thường. Không người nào nguyện ý làm địch thủ với người sâu không lường được như vậy, nhưng kì lạ là nhà họ Hạ không tin quý quái, đập phải đinh sắt, cũng chỉ có thể tự mình ăn quả đắng.

Chuyện như vậy Thẩm Gia biết còn nhiều hơn một chút, chỉ là bởi vì quan hệ với Hạ Y, cho nên bình thường bọn họ sẽ không chủ động đi nói cái này. Ngược lại lại không có gì không thể nói với Hề Hi: "Lúc ấy muốn gây khó dễ cho Hoa Tín là bác cả của Hạ Y, nhà họ Hạ bị chút tổn thất, Hạ lão lập tức giao hạng mục mới lần này cho cha của Hạ Y phụ trách, Hạ Nhiễm là người của chi thứ hai nên chắc chắn phải tham dự. Không chỉ chị ta, ngay cả anh trai Hạ Y vốn là phụ trách hạng mục nước ngoài cũng tạm ngừng, đặc biệt bị gọi về nước làm chuyện này."

Hôm nay Hề Hi mới biết những thứ này, không khỏi có chút há hê: "Vậy bác cả của Hạ Y chắc phải tức chết."

Thẩm Gia cười: "Nhà họ Hạ là gia tộc lớn, từ dân quốc đến bây giờ, hơn một trăm năm, cây lớn rễ sâu, rắc rối phức tạp, người tranh giành tự nhiên sẽ không ít, chỉ là vậy cũng là chuyện trong nội bộ bọn họ, không liên quan đến chúng ta."

"Thật ra thì ở trong mắt đại đa lqđ số người nhà họ Hạ, như nhà chúng ta đoán chừng cũng coi là nhà giàu mới nổi chứ?" Cho nên Hạ Nhiễm mới nhìn cô không vừa mắt?

Thẩm Gia nhún vai: "Vậy theo tiêu chuẩn này, người có tiền trong chín thành ở Trung Quốc đều là nhà giàu mới nổi rồi."

Hề Hi: "..... (; một _ một)"

Tháng ba trời tối vẫn tương đối sớm, đèn đường đã sáng. Xa xa đã thấy chiếc Lamborghini phong cách kia của Hạng Việt. Thẩm Gia cũng nhìn thấy, ngừng chân, dịu dàng nói: "Tôi không tiễn nữa, sáng sớm ngày mai có cần tôi đi đón cô hay không?"

Hề Hi nói không cần: "Tôi nhờ tài xế lái xe đưa tôi đi!"

Hạng Việt nhìn gấu nhỏ ngồi vào ghế trước, ý bảo: "Nịt chặt dây an toàn." Hề Hi "Oh" một tiếng, ngoan ngoãn đeo dây nịt an toàn, chờ xe chạy đi, cô nhìn anh hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

"Còn chưa có," anh nói, "Mới vừa rồi mẹ anh gọi điện thoại cho anh, nói thím Trần làm Phật nhảy tường*, thịt viên, tôm xay, hỏi em có đi ăn hay không."

*Phật nhảy tường: một loại xúp vi cá trong ẩm thực Phúc Kiến (anh chị em muốn biết cụ thể thì tra google nhé ^_^)

"Tất nhiên phải đi rồi!" Hề Hi một chút do dự không có, Hạng Việt cười: "Không sợ anh em kiểm tra hả?" Cô hừ hừ: "Anh em đối với mẹ Cát vẫn là rất yên tâm, đợi lát nữa bảo mẹ Cát gọi điện thoại cho anh ấy." Hạng Việt liếc mắt nhìn bụng của cô: "Còn có thể ăn nữa?" Cô khoác duy nhất tại lễ quý đôn

lác vô sỉ: "Ăn lẩu cũng chỉ đỡ đói, lập tức tiêu hóa xong."

Chờ đến nhà họ Hạng, không cần Hê Hi nói gì, Cát Phương Hoa đã dùng điện thoại bàn gọi điện thoại cho Hê Duy. Hê Duy vẫn tương đối hiểu rõ Cát Phương Hoa rất yêu thương em gái, lo lắng anh ta bị lừa gạt, còn cố ý bảo em gái nghe điện thoại.

Hê Hi nhận lấy ống nói kêu ca, ở bên đầu điện thoại kia Hê Duy nói: "Com nước xong về sớm một chút, nếu như không muốn trở về thì tối nay cứ ở lại nhà họ Hạng, mới vừa rồi anh đã nói với bác gái rồi."

"Oh, em về nhà." Đến nhà người khác ăn com còn có thể, ở thì không được, Hê Hi rất không thích ở nơi không phải là địa bàn của mình, như vậy cô sẽ không được tự nhiên, lại còn không có cảm giác an toàn, cho dù là nhà mẹ Cát coi cô như con gái ruột mà thương yêu cũng vậy.

Hê Duy biết thói quen của em gái cũng không miễn cưỡng, Hê Hi hỏi anh ta: "Anh, anh đã mua vé máy bay chưa?"

Đầu kia yên lặng chốc lát, Hê Hi có dự cảm xấu, quả nhiên, nghe được anh trai nói: "Anh chưa trở về được, nhanh nhất cũng phải tới thứ sáu tuần sau."

"Sao lại như vậy!" Cô có chút mất hứng: "Ngày hôm trước không phải nói cuối tuần này trở về sao?"

"Tạm thời xảy ra chút vấn đề," anh ta nói, "Anh tận lực về sớm, em ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai đi viện dưỡng lão anh bảo Phùng Tranh đi cùng em, đưa xong đồ thì trở về," lại nhắc nhở, "Đừng quên chép sách, chờ anh trở về thì kiểm tra." Đây là cho em gái dây cung thật chặt, tránh cô chạy loạn. Đưa bé không có ở trước mặt, luôn làm cho người ta không yên lòng.

Hê Hi bĩu môi, ảm ức cúp điện thoại, Hạng Việt thay quần áo xong, nhìn khuôn mặt mất hứng của cô, hỏi tại sao, gấu nhỏ bắt đầu tố cáo: "Anh em đoán chừng phải tuần sau mới có thể trở về, anh ấy còn thúc giục em chép sách!"

Cô không đề cập tới thật đúng là anh đã quên chuyện này, cười hỏi: "Vậy em phải chép bao nhiêu?" Về phần Hê Duy lúc nào thì đi công tác về nước ngược lại anh không để ý chút nào.

Hê Hi cảm thấy người này đang cười trên nỗi đau của người khác, trừng mắt nhìn anh, không để ý đến anh, đứng lên chạy tới phòng bếp tìm mẹ Cát cầu xin an ủi, để lại Hạng Việt ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách dờ khóc dờ cười.

Chờ com nước xong xuôi, Cát Phương Hoa muốn giữ Hê Hi ở lại, Hê Hi nói: "Mẹ quên rồi sao, con quen giường, đổi chỗ không ngủ được!" Hạng Việt lại biết không phải cô quen giường, cô là quen người, nếu lqđ như Hê Duy ở chỗ này cùng với cô, đoán chừng gấu nhỏ cũng không thể nào không vui đâu. Mẹ anh đoán chừng cũng biết chuyện này, không lật tẩy, cũng không ép ở, bảo chị Trần bọc rất nhiều đồ ăn ngon cho Hê Hi mang về ăn, còn dặn dò nói: "Một mình ở nhà đừng nấu nướng gì, những thứ này dùng lò vi sóng hâm nóng lên là được, ăn hết mẹ lại bảo Hạng Việt mang cho con."

Sau khi Hạng Việt và Hê Hi ra cửa, Cát Phương Hoa than thở, nói với chị Trần đứng ở một bên: "Đứa nhỏ này thật đáng thương, đừng thấy trên mặt là cả ngày vui vẻ, thật ra thì trong lòng rất đau khổ." Người đáng thương trên đời nghìn nghìn vạn vạn, đáng thương xui xẻo hơn Hê Hi có quá nhiều người, chỉ là người có thân sơ xa gần, Cát Phương Hoa chính là đau lòng đứa nhỏ gầy đáng thương Hê Hi này.

Hạng Việt đỗ xe ở lầu dưới, đẩy cửa xuống xe, Hê Hi nói: "Em tự đi lên là được rồi." Hạng Việt khóa xe, kiên trì đưa cô lên. Cô gái trẻ tuổi sống một mình luôn làm cho người ta không yên lòng, hơn nữa đã trẻ thế này, tuy nói biện pháp an ninh của nhà trọ này rất tốt, nhưng cũng không thể khinh thường.

Hai người đi thang máy lên lầu, đến tầng 12, mới đi ra khỏi thang máy, Hê Hi nhìn thấy trên mặt đất trước by Thanh Hưng cửa phòng mình thế nhưng để một cái hộp được gói rất đẹp, dùng dây lụa màu đỏ cột thành cái nơ con bướm thật to. Cái hộp lớn như vậy, yên lặng đặt ở trên đất, có chút cảm giác quý dị.

Nơi này thang máy tới mỗi tầng đều có mặt mã riêng biệt, cửa chỗ lối đi an toàn cũng là khóa mặt mã, người bình thường không có mặt mã hoàn toàn không có khả năng tới được tầng này chứ đừng nói là người đưa thư cái gì, hoàn toàn không thể nào!

Hạng Việt nhíu lông mày kéo cô ra, Hê Hi níu tay áo của anh lại, não bộ trong nháy mắt hoạt động: "Bên trong không phải là xác động vật nhỏ chứ?"

"Sao em không đoán là bom?" Anh còn có tâm tình trêu chọc cô. Hê Hi nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm như có thật nói: "Nhân phẩm của em vẫn còn chưa tới mức gặp phải thứ đó chứ?" Chủ yếu là cô vẫn có chút lòng tin đối với trị an nước nhà, bom, thuốc nổ cái đồ vật này cũng chỉ có trong phim ảnh mới có thể tùy ý thấy được, cô chỉ là lương dân, không thể nào tiếp xúc với những thứ này!

Hạng Việt ý bảo cô đứng ở chỗ này đừng di chuyển, anh đi qua nhìn một chút, Hê Hi kéo lấy anh: "Anh đừng kích động, em gọi điện thoại cho bảo vệ, có người không tiếng động để cái hộp ở trước cửa nhà bọn em, đây là chuyện gì thế! Thang máy khóa mặt mã là trung bày sao?"

"Không cần, anh xem trước một chút là cái gì." Anh lo lắng trong hộp có cái đồ gì không tốt, từ từ cẩn thận, ít nhất phải tự mình làm rõ ràng bên trong là cái gì trước mới nói những thứ khác.

Hạng Việt đi tới, quỳ gối, khom lưng, đôi tay cẩn thận mở nắp hộp, từ từ, một chút xíu nhấc lên.

Hê Hi bị loại không khí này làm khẩn trương không nhịn được, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, chờ rồi lqđ cuộc mở nắp hộp ra, cô còn chưa kịp nhìn, đã bị động tác mạnh mẽ đứng thẳng người của Hạng Việt làm sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh xoay người kéo vào trong ngực, đồng

thời mắt cũng bị bịt kín. Cũng không cho cô cơ hội phản kháng, trực tiếp nhấn mở thang máy, nhét người vào.

Đợi cửa thang máy khép lại bắt đầu đi xuống, Hạng Việt mới thả mở tay bịt ở trên ánh mắt của cô, Hề Hi bị anh dọa sợ, tâm nhảy loạn bùm bùm, mặt có chút trắng hồng: "Là cái gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hạng Việt không trực tiếp trả lời, trấn an vỗ vỗ vai của cô: "Đợi lát nữa lại nói." Cứ qua loa lấy lệ như vậy, cũng không nói rõ, làm cho lòng người bất ổn, vốn cũng không suy nghĩ nhiều, vào lúc này lại không muốn nghĩ ngợi thêm cũng không được, đại não không bị khống chế.

Chờ thang máy đến lầu một, anh ôm vai của cô, mang theo một chút cường thế dẫn cô ra ngoài, mở cửa ra, lấy chìa khóa xe mở cửa, trực tiếp kéo cửa ghế trước ra ý bảo Hề Hi ngồi vào.

Hề Hi rất thức thời, biết thời điểm này nên làm cái gì là có lợi cho cô, tỷ như lúc này, cô cảm thấy mình nên nghe lời. Cho nên anh bảo làm cái gì thì cô làm cái đó, cực kỳ phối hợp, khéo léo không thôi. Đóng cửa xe ghế trước, cho dù tâm tình nhìn qua có vài phần không tốt, nhưng Hạng Việt vẫn cười với cô, thả nhẹ giọng nói: "Em ngồi ngoan ngoan ở trong xe, anh gọi mấy cuộc điện thoại, đừng sợ, không có việc gì."

"Là thi thể sao?" Cô không nhịn được hỏi. Khẳng định không phải thuốc nổ hay đồ nguy hiểm linh tinh gì, nếu không anh sẽ không còn có thời gian rảnh rỗi an ủi cô, đã sớm lái xe trực tiếp bỏ chạy.

"Đừng nghĩ loạn," anh nói, "Lát nữa sẽ giải thích với em, hiện tại ngồi ở trong xe đừng ra ngoài, nghe lời, được không?"

Hề Hi bị anh nhìn bằng ánh mắt kín như bưng có chút hoảng hốt, lại nghe lời không tiếp tục truy hỏi nữa, yên lặng gật đầu một cái, ngón tay Hạng Việt vuốt một cái ở trên sống mũi của cô: "Ng ngoan."

Chờ cửa ghế trước đóng từ bên ngoài, Hề Hi cắn móng tay bắt đầu suy tư, cô cảm thấy có thể mình đã đoán đúng, trước đó động não nghĩ tới đồ kia đã được ứng nghiệm, gì đó đựng trong hộp by Thanh Hưng cũng tương đối máu me, hơn nữa vật kia. Nhìn Hạng Việt phản ứng lớn như vậy, khẳng định không phải xác chết động vật bình thường. Điều này làm cho cô vô cùng lo lắng, thấp thòm sợ hãi, khủng hoảng cứ như vậy thỉnh thoảng ập tới, trong lòng cô nặng trĩu, bất ổn, không biết làm sao. Duy nhất nghĩ tới chính là gọi điện thoại cho anh trai, anh trai là ngọn núi lớn nhất cô có thể dựa vào.

Nhưng điện thoại của Hề Duy lại bận. Nghe giọng nữ cứng nhắc trong điện thoại, Hề Hi xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về Hạng Việt cách đó mấy bước, anh đang đưa lưng về phía cô cầm điện thoại đi động trò chuyện, đầu kia điện thoại có lẽ chính là anh trai.

Hạng Việt trầm giọng nói với Hề Duy: "Là thi thể trẻ con, Hề Hi không nhìn thấy, tôi đề nghị chuyện này tạm thời không cần báo cảnh sát, tìm người âm thầm giải quyết." Báo cảnh sát không có ý nghĩa cũng không thể đoán trước có dính líu tới ai, nếu như bị người có lòng lấy ra viết lung tung, vậy cũng thật quá mức.

Từ lúc nhận được điện thoại của Hạng Việt, Hề Duy đã bắt đầu duy trì trầm mặc tĩnh mịch, cho đến lúc này mới lên tiếng nói: "A Việt, tôi giao Hề Hi cho cậu, những người khác tôi cũng không tin được ai, cậu giúp tôi coi chừng em ấy, làm ơn." Cho dù giọng nói chuyện của anh ta bình thản thậm chí không mang theo chút phập phồng nào, nhưng lạnh lẽo và lửa giận bên trong vẫn là rõ ràng tiết lộ ra ngoài. Hạng Việt nghĩ, chuyện này thực sự đã chạm đến ranh giới của anh ta rồi.

"Cô ấy cũng là em gái của tôi," Hạng Việt nói, "Tôi sẽ che chở cho cô ấy, bụng làm dạ chịu, cậu yên tâm."

Hề Duy không hề kiểu cách nữa nói cảm ơn, hai người nói đến thi thể trẻ con trên lầu, Hạng Việt nói: "Dầu vân tay, nguyên nhân cái chết của đứa trẻ những thứ này đều phải tra rõ, nơi này mỗi một góc đều có camera theo dõi, muốn tra không khó lắm. Cho dù như thế nào cũng là một cái mạng, nếu như không xử lý cẩn thận, phiền toái vẫn còn ở phía sau." Anh ta dừng lại chốc lát, tiếp tục nói: "Mặc dù không thể quang minh chính đại báo cảnh sát, nhưng tốt nhất để ngừa ngộ nhớ vẫn là lưu lại hình thức vụ án đặc biệt này, tránh về sau không nói được, phía cảnh sát cậu có người nào có thể tin được hay không?"

Dựa vào xuất thân như bọn họ vậy, bên phía cảnh sát không thể nào không biết mấy người, chỉ là tình hình trước mắt, Hề Duy lại có cách nghĩ khác, anh nói với Hạng Việt: "Chuyện này tạm thời không thể để cho cha tôi biết, A Việt, làm phiền cậu." Phần lớn bạn bè của anh ta cũng là người Hề Bá Niên biết hoặc tiếp xúc qua, người Hề Bá Niên không biết, lại không thể làm cho người ta yên tâm, cho nên phải giữ bí mật, dĩ nhiên tốt nhất là nên dùng người cạnh mình.

Dĩ nhiên Hạng Việt có thể nghe rõ ý tứ của anh ta, cũng không nghĩ là bản khoả của bạn tốt, dù sao tình huống bây giờ không rõ, không biết người kẻ đó nhắm vào là Hề Hi hay là Hề Duy, hai anh em ở đối diện nhau, cho dù cái hộp ở gần cửa phòng Hề Hi hơn, nhưng không nhất định chính là nhắm vào cô. Cô gái nhỏ trẻ tuổi, mới mười tám tuổi, lại có thể có cái kẻ thù gì? Lại nói bọn họ chuyển đến nơi này mới hơn một tháng, biện pháp bảo an lại tốt như vậy, người bình thường có thể tùy ý ra vào? Những thứ này đều cần suy tính tới, Hạng Việt trầm ngâm chốc lát: "Chuyện này trước tiên tôi sẽ tìm người giúp cậu tra, tôi có người bạn đặc biệt phụ trách chuyện này, cậu yên tâm, miệng cậu ta rất nghiêm túc, sẽ không nói lung tung."

Nửa giờ sau, Hạng Việt ngồi vào trong xe. Thấy Hê Hi chớp mắt to nhìn anh, có chút vô dụng lại mê mang, rất chọc người đau lòng, anh cười cười, vuốt ve trên đầu cô: "Không phải chuyện lớn, anh qđ và anh em đã nói rồi, cậu ấy để cho anh giúp đỡ xử lý trước, đợi lát nữa bạn của anh dẫn người tới đây, trong nhà tạm thời không cần ở, chờ anh một chút anh và em trở về dọn dẹp ít thứ, trước ở nhà anh, có được hay không?"

Hê Hi nín thở "Ừ" một tiếng: "Đồ trong hộp có thể nói cho em biết không?"

"Em thật sự muốn biết?"

"Không nói cho em...em sẽ suy nghĩ lung tung," Hê Hi thở một hơi thật dài, "Mới vừa rồi em đã nghĩ đến các bộ phận thân thể con người, bầm thây, gãy tay gãy chân gì đấy."

Vốn tâm tình Hạng Việt còn có chút nặng nề, vào lúc này ngược lại cảm thấy dễ chịu chút. Mới vừa rồi anh và Hê Duy cũng nói về chuyện này, ý Hê Duy là tốt nhất gạt em gái trước, nhưng bây giờ xem ra giấu giếm cũng không phải lựa chọn tốt, anh suy nghĩ nói: "Gọi điện thoại cho anh trai em, để cậu ấy nói cho em biết."

Hê Hi đã hiểu: "Anh em có phải không muốn anh nói với em hay không?"

"Cậu ấy là lo lắng cho em." Sự cô suy nghĩ nhiều, thậm chí Hê Duy còn không có ý định chủ động liên lạc với em gái, coi như một chuyện nhỏ mà xử lý. Nhưng hiện tại xem ra điều này hiển nhiên không thể nào, Hê Hi không phải đứa bé ba bốn tuổi, thậm chí còn nhạy cảm và thông minh hơn bạn cùng lứa tuổi bình thường, cũng không thể lừa gạt được, Hê Duy cũng là quan tâm quá sẽ bị loạn, còn xem em gái như đứa bé mà dụ dỗ.

Hê Hi "Oh" một tiếng, quả quyết lấy điện thoại di động ra, thấy Hạng Việt muốn tránh ra ngoài, cô dè dặt tay anh lại: "Không cần thiết, em và anh em cũng không nói chuyện cơ mật gì."

Cô bình bình thản thản, Hạng Việt cũng không kiên trì, ngồi ở một bên nghe hai anh em "đấu trí đấu dũng", Hê Hi nói: "Anh, Hạng Việt cũng không nói cho em biết cái gì cả, anh nói cho em đi, trong hộp là cái gì, đầu người? Ngón tay? Bầm thây?" Không biết Hê Duy ở đâu kia nói cái gì, Hê Hi có chút mất hứng: "Anh không nói với em, em sẽ suy nghĩ lung tung, anh, em sợ." Nói xong giọng nói lại nghẹn ngào, nước mắt cũng chảy ra, ô ô nghẹn nghẹn, thật sự phù hợp hình tượng cô nhóc đáng thương.

Dưới thế công nước mắt của em gái, Hê Duy không thể kiên trì năm phút đồng hồ đã nộp khí giới đầu hàng nói hết mọi chuyện cho em gái. Ngược lại lúc này Hê Hi cũng không khóc, cô nhận lấy khăn giấy Hạng Việt đưa tới, lau mặt, lại lau nước mũi, cười lạnh nói với anh trai ở đầu điện thoại bên kia: "Em chưa từng làm việc trái với lương tâm, không sợ quý gõ cửa, tại sao phải tránh, em không tránh, em cũng không tin người nọ còn dám làm gì em, thật sự có thù oán với em thì quang minh chính đại tới đi, lén lút lút lút giả thân giả quỷ như vậy, thật coi em là đứa trẻ ba tuổi để ăn hiếp à!"

Không biết Hê Duy nói cái gì, đột nhiên ánh mắt của cô mờ to, một bộ không thể tin: "Thật? Thật sự bỏ qua chuyện cũ rồi hả? Không cần chép sách rồi hả? Cũng cho em mở cửa hàng?!"

Vốn là Hạng Việt ở một bên còn có chút lo lắng giấu nhỏ lại phạm sai lầm, đấu tranh với thế lực ác làm cái gì, vậy anh sẽ lại như thế nào. Vào lúc này thấy cô chột âm u chuyển nhiều mây lại duy nhất tại lễ quý đôn chuyển trong sáng, dờ khóc dờ cười, chờ Hê Hi cúp điện thoại, không nhìn được trêu chọc cô: "Đây cũng coi là trong họa được phúc chứ?"

Hê Hi hừ hừ, lườm anh một cái: "Loại họa này em không thích." Sắc mặt cô lại trở nên khó coi, cắn móng tay cái bắt đầu suy tư, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra mình gần đây đắc tội với ai, ngẩng đầu nhìn Hạng Việt: "Nhân duyên của em tốt như vậy, ai sẽ gây khó dễ cho em đây?"

Đây là nói khoác mà không biết ngượng, Hạng Việt có chút im lặng, anh nhún vai: "Cũng có khả năng là kẻ thù của anh trai em."

"Anh em tốt như vậy, đẹp trai như vậy, ai lại ghen tỵ anh ấy?"

Hạng Việt: ". (— —)!!!"

Thẩm Nam là bạn thân Hạng Việt, sáng lập công ty bảo an, trong nhà coi như là quân nhân thế gia, đều là nhà binh, có giao tình từ nhỏ với Hạng Việt, nếu nói thân như anh em đều là khiêm tốn.

Vốn là anh ta và bạn ở khách sạn lung tung, nhận được điện thoại của Hạng Việt không nói hai lời bỏ lại một bàn anh em trực tiếp dẫn theo mấy trợ thủ đắc lực tới.

Hê Hi nhìn người trắng trẻo mập mập ăn mặc tùy ý trước mặt, lôi kéo Hạng Việt qua một bên hơi nhỏ giọng nói thầm: "Người này đáng tin không?"

Hạng Việt vỗ vỗ vai của cô: "Yên tâm đi, nếu em tin anh, sẽ tin cậu ta."

Lời này phân lượng không nhẹ, Hê Hi không nói cái gì. Cô muốn đi theo lên lầu, Hạng Việt kéo lấy cô: "Chờ bọn họ xử lý tốt chúng ta lại đi lên."

Hê Hi biết anh không muốn để cho cô nhìn thấy đồ trên lầu, cũng không miễn cưỡng. Thật ra thì cô cũng không sợ thế nào, trước đó dù sao cũng chưa biết nên còn có chút hoảng hốt, biết là thứ gì ngược lại lại bình tĩnh. Dù sao người có thể làm ra loại chuyện như vậy đoán chừng cũng không phải là cái người bình thường gì, còn lâu cô mới vì người bệnh tâm thần lo lắng hoảng sợ!

Thẩm Nam dẫn theo bốn người tới đây, đều là chuyên gia, lên trên lầu không có phí bao nhiêu công phu đem những thứ vân tay, dấu chân, bộ lông sợi

vải các loại đồ vật linh tinh nên thu thập cũng thu thập rồi, sau đó có hai người xách một túi rất lớn xuống trước, nói một tiếng với Hạng Việt, lập tức lái xe đi. Thẩm Nam gọi điện thoại tới đây, bảo Hạng Việt và Hề Hi đi lên.

Mấy người gặp mặt, Thẩm Nam đứng ở giữa hành lang nói: "Vì lý do an toàn, tốt nhất vẫn nên cho chúng tôi vào trong tra xét một chút." Anh ta giải thích: "Loại khóa mật mã này của các người nếu như là chuyên gia cũng không phải là không thể phá giải."

"Nhà của anh tôi cần xác nhận dấu vân tay, anh đến trong nhà tôi xem một chút đi." Khoảng thời gian trước cô đã tạm ngừng hình thức khóa cửa bằng vân tay, sau đó cũng không coi trọng nên bỏ qua. Chủ yếu vẫn là cảm thấy tình trạng bảo an nơi này quả thật không tệ, không có loại trộm lỏm vặt móc túi kia đột nhập, lại nói khóa mật mã của bọn họ đều là dùng giá cao mua được hàng cao cấp từ nước Đức, dù là phá giải mật mã cũng không dễ dàng. Nếu quả thật có người có thể phá giải được cái này, vậy người này cũng quá giỏi rồi.

Thấy Hạng Việt liếc một cái đầy thâm ý tới đây, trước tiên Hề Hi mở cửa nhà mình ra, để Thẩm Nam dẫn người tiến vào, sau đó kéo lấy Hạng Việt nói: "Anh đừng tố cáo với anh em nha, bình thường em cũng dùng xác nhận dấu vân tay, mấy ngày trước không phải em bị viêm dạ dày nên anh tới nhà em sao, em cho tạm ngừng xác nhận dấu vân tay, sau lại vì vội quá cho nên quên mất."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt biết cô là lo lắng nếu Hề Duy biết thì nguy rồi, nếu như lại bị néo bím tóc*, con vịt đã nấu chín rồi cũng có thể sẽ lại bay mất, được không bù nổi mất, cho nên mới nóng lòng giải thích. Không by Thanh Hưng nhìn được cười một tiếng, dịu dàng nói: "Yên tâm đi, anh không nói cho anh trai em." Cũng là thương tiếc cảnh ngộ tối nay cô gặp phải, trước cửa nhà bị đề tử thi trẻ con này thực sự làm cho lòng người sợ hãi, dù là anh, cũng sẽ không thờ ơ hờ hững, gấu nhỏ không bị sợ đến phát khóc đã là rất giỏi rồi.

*néo bím tóc: bắt được điểm yếu

Hề Hi bày tỏ hài lòng đối với thái độ của anh, ngửa mặt nhìn anh, mang theo một chút kiểu ngạo nhỏ: "Em biết ngay anh là người tốt!"

"Tiêu chuẩn người tốt của em cũng quá thấp." Anh thuận miệng trêu chọc cô. Cô lại nói: "Anh không hiểu, người tốt ở trong mắt em cũng không nhiều, phần lớn cũng thuộc về phạm vi "không xấu" mà thôi."

Đối với lòng người, cô tự có một bộ tiêu chuẩn phán xét.

Vốn tầm mắt Hạng Việt vẫn dừng lại bên trong phòng, nhìn Thẩm Nam dẫn theo hai người kia một phen lê*quý*đôn vén lên tất cả thảm bên trong nhà dùng công cụ mang theo kiểm tra xem có bị trang bị máy nghe lén hoặc camera hay không, nghe được lời của cô nghiêng đầu buồn cười nói: "Không ngờ trong mắt em nhân phẩm của anh tốt như vậy."

Hề Hi cũng không thêm đề ý nhà mình bị người tùy ý lục soát loạn lên, cô nhún vai nói: "Em cũng không ngờ mình lại tin tưởng anh như vậy."

Cho dù lời này đơn giản, lại làm cho người ta rất thỏa mãn, Hạng Việt sờ sờ đầu của cô: "Em hôm nay muốn ở đâu? Nếu như không muốn đi Thành Nam, trong nội thành anh cũng có nhà trọ." Anh không có ý định để cho cô đi ở khách sạn, người quá phức tạp, không an toàn.

Hề Hi không do dự, nói thẳng đi nhà trọ, còn quan tâm giải thích: "Chuyện này anh em bảo giữ bí mật, nếu đi Thành Nam, khẳng định không gạt được mẹ Cát và bác Hạng."

Hạng Việt biết cô kiêng kỵ quan hệ của cha mẹ với Hề Bá Niên, gật đầu nói được. Sau một lát Thẩm Nam dẫn người ra ngoài nói: "Không phát hiện đồ vật gì, không có người đi vào."

Đây coi như là một tin tức tốt, nói rõ người nọ còn không phải là "không gì không làm được, không chút kiêng kỵ". Hề Hi đi về phòng dọn dẹp hành lý, Thẩm Nam để hai người còn lại đi xuống lầu trước, anh ta và Hạng Việt ở lại phòng khách nói chuyện, Hạng Việt hỏi: "Anh nói xem chuyện này coi là gì?"

Thẩm Nam nói là đe dọa: "Nhất định là đắc tội với người khác, không phải cô ấy thì chính là người trong nhà cô ấy, trị an nơi này không tệ, người bình thường không thể đưa từ anh* tới được." Anh ta muốn hút thuốc lá, bị bạn tốt nhìn sang một cái, lại ngượng ngùng giắt thuốc lá vào vành tai: "Muốn tìm được người này cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu người ta dám khiêu khích như vậy, khẳng định đã nghĩ kỹ đường lui, camera có thể đã bị động tay động chân, đợi lát nữa Cương Tử đến, cậu ta đã làm cảnh sát tám năm, đến lúc đó để cho cậu ta tới phòng giám sát xem một chút."

*từ anh = từ thi trẻ con

"Chuyện như vậy đừng để cho người khác biết."

"Cậu yên tâm, không đề cập tới cái khác, chỉ nói là bị ăn trộm chứ sao."

Hạng Việt gật đầu đồng ý giải thích của anh ta: "Mới vừa rồi tôi không nhìn kỹ, trong hộp trừ tử anh còn có thứ gì khác không?"

Thẩm Nam liếc nhìn phòng ngủ Hê Hi, nhỏ giọng nói với anh: "Có tờ giấy, phía trên là dùng máy tính photoshop chữ "CHẾT" máu chảy đầm đìa ra ngoài, đừng nói, kết hợp với cái tử anh đó, còn rất ghê người."

Sắc mặt Hạng Việt có chút không tốt, trực tiếp nói với anh ta: "Cậu sắp xếp hai vệ sĩ cho tôi, cô ấy giống như em gái ruột của tôi, cậu phải cho người phụ trách bảo vệ cô ấy thật tốt."

Thẩm Nam liếc mắt: "Em gái ruột?" Rõ ràng cũng không tin, trừ mẹ ruột và chị họ, cho tới bây giờ anh ta còn chưa từng thấy Hạng Việt quan tâm người phụ nữ nào như vậy, là tật xấu lqđ của anh ta (HV), luôn giữ khoảng cách với phụ nữ, làm sao có thể sẽ biểu diễn một màn anh trai em gái phô trương thế này!

Hạng Việt cảnh cáo trừng một cái, Thẩm Nam ý tứ giờ giờ tay: "Được, trở về tôi sẽ sắp xếp người, ngày mai sẽ đưa tới cho cậu."

Hê Hi thu thập hai rương hành lý đi ra ngoài, trên lưng còn đeo hai cái túi màu hồng, nhìn qua tựa như học sinh cấp 3, non nớt không thôi. Đợi cô đi vào phòng bếp, Thẩm Nam nhỏ giọng hỏi Hạng Việt: "Em gái bao lớn?"

"18."

Ánh mắt Thẩm Nam nhìn bạn tốt lập tức thay đổi, gương mặt "Anh em, trâu già ăn cỏ non" à, Hạng Việt lười phản ứng lại anh ta, đi theo vào phòng bếp, thấy Hê Hi đang đứng đồ trong tủ lạnh vào túi ny lon, anh nhìn sang, là một chút nguyên liệu nấu ăn.

"Đợi lát nữa đi ra ngoài sẽ cắt điện, không biết đến lúc nào có thể quay về ở, những thứ này để trong tủ lạnh sẽ hỏng, vừa đúng lúc có thể mang đến chỗ anh ăn." Cô quay đầu lại nhìn anh một cái, chủ động giải thích.

Hạng Việt thấy được cô suy nghĩ rất chu đáo tỉ mỉ, thấy nguyên liệu trong tủ lạnh cũng không ít, kinh ngạc: "Sao anh em mua nhiều đồ như vậy?" Anh cảm thấy rau dưa thịt cái gì vẫn là tươi mới tốt.

Hê Hi đang nhét cái trắng và súp lơ vào trong túi, nghe được thì giải thích: "Không phải là của anh em mua, là em mua, nơi này không phục vụ giao hàng tận nơi, bình thường em không muốn đi ra ngoài đều tự mình nấu cơm ăn."

Đây thật sự là điều mới mẻ của gấu nhỏ trong nhận thức của Hạng Việt, vốn tưởng là cô gái nhỏ xinh đẹp duy nhất tại lễ quý đôn mười ngón tay không dính nước dương xuân, không ngờ vẫn sẽ tự mình nấu cơm, thật sự ngoài dự đoán của mọi người, rõ ràng lúc anh tới lần trước, trong tủ lạnh của cô trống rỗng vô cùng.

Chờ thu thập xong xuôi, Hê Hi rút điện thoại trong nhà, khóa kỹ cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lụa trắng xuống, lại mở khóa cửa bằng vân tay ra, cuối cùng kéo cầu dao cúp điện, khóa cửa lại rồi đi.

Hạng Việt và Thẩm Nam giúp cô xách đồ vào thang máy, đột nhiên Hê Hi có chút phiền muộn: "Em đây có tính là thể lực ác phải cúi đầu hay không?"

Lời nói rất trêu chọc, Thẩm Nam phốc bật cười: "Em gái, em không thể chấp nhận với kẻ không có hiểu biết, cái này không mất mặt!"

"Em cảm thấy người có thể làm loại chuyện buồn nôn này nhất định là phụ nữ!" Cô bày ra bộ dáng suy nghĩ sâu xa.

Hạng Việt cảm thấy suy nghĩ của gấu nhỏ là không có căn cứ, nhưng mà vẫn phối hợp hỏi tại sao, Hê Hi nói: "Bình thường đàn ông đều là chân đao chân thương, bắt cóc, gọi điện thoại đe dọa, theo dõi cái gì, nếu không thì là nổ bom linh tinh, dùng phương thức tương đối tàn khốc, dùng từ thì còn là trẻ con," cô ghét bỏ sờ sờ cánh tay của mình, "Nếu không phải là phụ nữ, vậy người này nhất định là một kẻ biến thái."

Cô tự giác phân tích đạo lý rõ ràng, Thẩm Nam lại phải cố gắng nén cười, nếu như không phải là cố kỵ mặt mũi cô gái nhỏ, Hạng Việt lại ở một bên nháy mắt, anh ta rất muốn vui vẻ cười to, nín cười nói: "Em gái, em lqđ phân tích thật có đạo lý, vậy um lại suy nghĩ kỹ một chút có đắc tội qua người phụ nữ nào hay không ha."

Hê Hi lại không ngốc, nhìn bộ dáng này của Thẩm Nam cũng biết mình bị cười nhạo, cô trừng mắt nhìn anh ta, mím môi không nói. Chờ thang máy đến, tự mình chạy ra ngoài trước, Thẩm Nam lộ vẻ tức giận hừ hừ lỗ mũi, nói thầm: "Cô nhóc này tính khí thật lớn."

Nhà trọ của Hạng Việt cách nơi này của Hê Hi không tính là xa, 20 phút đi xe. Anh ở tầng 15, là một tầng một hộ, cũng là thang máy mỗi tầng đều có một mật mã riêng. Trong nhà có ba gian phòng, một phòng ngủ chính, một thư phòng và một phòng tập thể dục. Thiết bị lắp đặt đơn giản hào phóng, rộng rãi hợp lý, nhìn qua rất thoải mái.

Thẩm Nam không đi theo tới đây, anh ta muốn ở lại chờ người bạn cảnh sát kia tới để điều tra camera giám sát, để cho một người trợ thủ tên là Lữ Minh lái xe đi theo, vừa là bảo vệ, cũng là giúp đỡ xách hành lý. Đồ Hê Hi mang theo có chút nhiều, không gian chiếc xe yêu thích của Hạng Việt có hạn, không nhét lọt, mới vừa rồi đã bị khinh bỉ qua.

Tiền Lữ Minh đi, Hạng Việt trực tiếp nhắc hành lý của Hê Hi tới phòng ngủ chính, nói với cô: "Nơi này mỗi tuần đều có người tới đây quét dọn, tối nay anh ở phòng khách, em ngủ ở nơi này." Anh mở ngăn tủ quần áo bên trái ra: "Ngăn này trống không, em có thể dùng." Lại lấy ra mấy bộ drap giường

mới, hỏi: "Thích cái nào?"

Hề Hi lại gần nhìn một chút, chọn cái có hoa văn màu xanh dương. Hạng Việt mở túi chân không ra, lấy drap hiện tại trên giường xuống, giúp cô trải giường chiếu. Hề Hi ở một bên giúp đỡ, rất nhanh đã bày xong, vỏ gối cũng bọc vào, Hạng Việt lại cảm thử ra ngoài, buổi tối có chút lạnh, giúp đỡ mở máy điều hòa không khí trong phòng ngủ ra, điều chỉnh tốt nhiệt độ, lại tìm đôi dép mới, để cho cô đi tắm.

"Được rồi, thời gian cũng không sớm, em tắm rồi nằm ngủ đi, mang bàn chải đánh răng theo chưa?"

Hề Hi nói mang theo, anh gạt đầu một cái, kéo ngăn tủ quần áo bên phải ra, lấy ra quần áo tắm rửa của mình, còn by Thanh Hưng có tắm tắm lập tức đi ra ngoài. Nơi này tuy rằng lúc trước anh ở nước ngoài nên đã lâu không có ai ở, nhưng vẫn có người quét dọn, trang phục cũng đúng giờ giặt sạch, hiện tại trực tiếp mặc dùng cũng không thành vấn đề.

Trong phòng ngủ chính có phòng tắm, Hề Hi mở hòm hành lý ra, cầm áo ngủ còn có đồ rửa mặt đi tắm rửa trước, không cần bồn tắm, trực tiếp tắm. Mười phút đã tắm xong, lúc lau tóc thì mới nhớ tới quên mang máy sấy rồi, mở cửa đi ra ngoài, Hạng Việt đang ở trong phòng bếp nhét đồ vào tủ lạnh, là nguyên liệu nấu ăn cầm từ nhà cô tới, còn có túi thức ăn chín đi Trần gói cho.

Nghe tiếng động, anh quay đầu lại, thấy Hề Hi mặc quần áo ngủ màu hồng ra ngoài, tóc ướt nhẹp còn nhỏ nước: "Không mang máy sấy?" Anh hỏi. Hề Hi gạt đầu: "Em quên, anh có không?"

"Em cứ nói đi!"

Hiển nhiên là không có, cô không có lựa chọn khác: "Vậy để chính nó tự khô thôi." Đi tới xem xét trong tủ lạnh, đề nghị: "Làm chút đồ ăn khuya đi, em đói rồi." Lấy túi bánh trôi ở ngăn đông lạnh ra: "Lấy cái này, lại dùng lò vi sóng hâm nóng thức ăn đi Trần đã làm sẵn."

"Gần mười một giờ đêm ăn bánh trôi?" Hạng Việt không đồng ý: "Đối với dạ dày không tốt, chờ một chút em sẽ đi ngủ, vẫn là uống sữa tươi thôi."

"Muốn ăn bánh trôi ~" Hề Hi giương đôi mắt đen nhìn anh, giống như nếu như anh không đồng ý thì chính là rất tàn nhẫn, loại lqđ tố cáo không tiếng động này người bình thường thật không chống đỡ nổi, hai phút sau đó Hạng Việt thỏa hiệp: "Nếu như viêm dạ dày anh sẽ không để ý tới em."

Hề Hi không nhìn cảnh cáo của anh, vui vẻ ra mặt: "Em biết ngay anh là người tốt."

Hạng Việt xin miễn cho kẻ bất tài, cảm giác được phát phiếu người tốt giống như là bị ức hiếp. Anh vỗ vỗ đầu của cô: "Đi lau khô tóc đi, làm xong bánh trôi anh sẽ gọi em."

Hai người ngồi trong phòng ăn ăn khuya, mặc dù Hạng Việt cho là ban đêm ăn bánh trôi không khỏe mạnh, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được cùng ăn mấy cái. Hề Hi hỏi anh nhà này mua lúc nào, anh nói khoảng 3-4 năm rồi: "Lúc mua cũng không nghĩ tới mình sẽ đi làm ở gần đây, coi như là vô tâm trồng liễu."

Từ tổng viện quân khu tới đây chỉ mất năm phút đồng hồ đi xe, quả thật rất gần.

Hề Hi hỏi: "Anh từ trong nhà chuyển ra?" Thấy anh gạt đầu, cô nói: "Chắc mẹ Cát rất thất vọng."

Hạng Việt cười: "Từ trung học anh đã bắt đầu ở trường, sau đó lại thường xuyên ở nước ngoài, mẹ anh đã sớm lqđ thành thói quen."

"Em ước có mẹ, khẳng định sẽ không dòi ra ngoài ở."

Anh từ chối cho ý kiến, gấp túi cảo tôm cô thích ăn cho cô: "Nhanh ăn đi, để lạnh ăn sẽ không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hề Hi ăn khuya xong thì trở về phòng ngủ. Phòng của Hạng Việt giống như phòng của đại đa số đàn ông độc thân không có gì đặc sắc. Màu sắc hoa văn trang nhã, vài món đồ dùng cần thiết, bởi vì đã một thời gian dài không ở, đồ dùng cá nhân cực ít. Nằm ở trong phòng đơn điệu như vậy, muốn cảm thấy áp áp là không thể nào.

Cô không ngủ được, xuống giường cầm phích ti vi vào bật lên, cầm điều khiển ti vi đổi một vòng, cuối cùng tìm only 1le quyỵ donn được tiết mục giải trí. Đúng lúc này điện thoại bên gối đầu rung lên, là anh trai gọi tới. Hề Hi giảm âm lượng TV xuống một chút, nhận điện thoại. Âm thanh lành lạnh của Hề Duy xuyên qua ống nói truyền vào trong tai em gái: "Không ngủ được?" Anh ta trực tiếp hỏi, thật giống như có thiên lý nhãn, có thể thấy tình hình nơi này của em gái.

Hề Hi đáp một tiếng thật thấp: "Anh, em có chút sợ."

Ở trước mặt Hạng Việt, biểu hiện của cô coi như lý tính, miễn cưỡng được cho là trấn định thông dong, lại không thấy bị sợ riu rít khóc mãi, cũng không có mắt mặt run rẩy, làm cho người ta rất là lau mắt mà nhìn.

Nhưng cửa nhà bị đề tử anh, biết đâu đang có một đôi mắt vụng trộm nhìn chằm chằm mình, chỉ suy nghĩ một chút, cũng làm người ta sợ. Tới lúc một người xác thực yên tĩnh lại, lửa giận dần biến mất, lý trí trở về, cảm giác sợ hãi giống như bị hung ác đè xuống, đột nhiên lên men, trong nháy mắt truyền khắp tứ chi bách hải, đại não không chịu khống chế suy nghĩ lung tung.

Những thứ này cô không có cách nào nói cho Hạng Việt, ngại mất mặt.

Cô gái nhỏ sĩ diện, trước chen vào hành tây. Làm ra vẻ, một bộ gan lớn không sao cả, vào lúc này lại để cho cô cúi đầu giả bộ, thật không bỏ xuống được mặt mũi.

Chỉ là đối mặt với anh trai, ngược lại không có gánh nặng gì trong lòng, ngoan ngoãn thừa nhận thời điểm này chính mình bắt đầu sợ hãi. Dĩ nhiên Hề Duy sẽ không cười nhạo em gái, ngược lại, lòng anh ta đau muốn chết, khổ nỗi đang ở nước ngoài không có cách nào phân thân, bàn tay không dài tới như vậy, chỉ có thể trấn an bằng ngôn ngữ: "Ngaoan, anh ở bên này xử lý một chút, sáng ngày mốt sẽ trở về. Hai ngày nay em không cần chạy loạn, cũng không cần đi viện dưỡng lão, chờ sau khi kết thúc chuyện này lại bắt đầu hoạt động xã đoàn."

Dĩ nhiên Hề Hi biết lúc này không phải thời điểm bốc đồng, cô ngoan ngoãn nói được, dừng một chút, lại hỏi: "Anh, anh nói có phải là bởi vì em làm từ thiện đắc tội với người khác hay không?" Thật ra thì bình thường vòng sinh hoạt của cô rất đơn giản, nhân duyên không phải rất tốt, nhưng cũng không kết thù với người khác đến trình độ cần dùng loại phương thức này để đe dọa, Hề Hi tự hỏi làm người vẫn đủ thành công, lại không từng bắt nạt bạn học, cũng không từng trả thù xã hội, là một đứa bé có truyền thống ngoan ngoãn. Gần đây từng đắc tội duy nhất chỉ có Hạ Nhiễm, nhưng Hạ Nhiễm cũng không phải ngu xuẩn, đâu có thể nào nhằm chán đến dùng cái tử anh này làm phương thức trút giận, đã thương địch thủ 1000 tổn hại mình tám trăm? Thôi đi, người phụ nữ kia mắt cao hơn đầu, mới sẽ không làm như vậy!

Đồng thời, cô cũng nghĩ tới có phải là chuyện tốt do mẹ kế làm hay không, nhưng rất nhanh lại loại trừ rồi, bởi vì không có chỗ tốt! Cô không nghĩ ra Sầm Úy làm như vậy sẽ được lợi ích gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ lqđ có chuyện từ thiện này tiếp xúc với nhiều người chút, có lẽ ở thời điểm không biết chuyện đã đắc tội những người khác cũng không phải là không thể nào. Mặc dù cô nghĩ không ra tại sao làm mấy chuyện tốt có thể sẽ bị người ghi hận..... (〒_〒)

Dù sao tất cả đều có khả năng! Cũng không loại bỏ chính là Hạ Nhiễm hoặc Sầm Úy đột nhiên đứt gân não, muốn thấy cô lo lắng hải hùng, mình ở phía sau tận tình cười nhạo. Tỷ lệ tuy nhỏ, cũng không phải không có khả năng.

Được rồi, thật ra thì bây giờ cô nhìn rất nhiều người đều cảm thấy có hiềm nghi, nhưng lại không thể cảm thấy có thể là những người này, dây dưa không thôi, cố tình lại không nhận được hoài nghi, hơi thất vọng mà nói, chính là không có đối tượng hoài nghi, đây mới là phát hiện khổ sở nhất.

Hề Duy nói em gái đừng đoán lung tung: "Có thể không phải nhằm vào em," anh ta nói, "Có lẽ là nhằm vào anh, có vài người thích kiếm tẩu thiên phong, em gặp chuyện không may, đối với anh mới là đá kích lớn nhất."

Hề Hi nghe vậy, trong lòng bỗng dưng run rẩy: "Anh ~"

"Cho nên phải bảo vệ mình thật tốt, đừng để cho những kẻ muốn đá kích anh kia chớp được thời cơ," Anh nhu hòa nói, giống như chuyện này thật sự là nhằm vào anh, "Hề Hi, em còn quan trọng hơn tính mạng anh, đừng làm cho anh lo lắng."

Lời nói của anh ta giống như đợt sóng mệnh mông mãnh liệt, trong nháy mắt che mất nội tâm hoảng hốt mờ mịt của cô. Đột nhiên lỗ mũi cô ề ảm, nước mắt không nhận được chảy ra, há hốc mồm, nhưng lại không biết nên nói cái gì, lúc này nước mắt giống như thành phương thức biểu đạt tốt nhất.

Hề Duy không khuyên em gái mà để cho cô khóc, so với cố làm bộ kiên cường, phát tiết ra ngoài như vậy ngược lại càng làm cho anh ta yên tâm hơn.

Sáng ngày hôm sau, lúc Hạng Việt thức dậy, Hề Hi đang ở trong phòng bếp làm điểm tâm. Tối hôm qua anh không ngủ ở phòng khách, mà nằm trên ghế sa lon trong thư phòng ngủ cả đêm.

Giữa phòng bếp và phòng khách không có ngăn cách, liếc qua là thấy ngay. Hạng Việt nhìn thấy Hề Hi, dĩ nhiên Hề Hi cũng nhìn thấy anh.

"Dậy rồi sao? Nhanh đi đánh răng rửa mặt, điểm tâm sẽ lập tức xong!"

Trên mặt cô lộ ra tươi cười vui vẻ, chói lọi như ngôi sao, hết sức xinh đẹp. Hạng Việt bị lấy cười của cô, khóe miệng không tự giác cũng cong lên, cả người giống như cũng nhẹ nhàng đi mấy phần.

Điểm tâm là đồ ăn chín ngày hôm qua mang từ nhà họ Hạng về. Tối qua ăn khuya cũng không ăn bao nhiêu, còn dư lại rất nhiều, Hề Hi hâm nóng lên, lại nấu cháo bột yến mạch. Chờ Hạng Việt rửa mặt xong tới đây, hai người ngồi trong phòng ăn ăn cơm. "Nơi này của anh không có gì cả, món ăn cũng không thể làm được, đường trong cháo bột yến mạch vẫn là for lee quy doon em cố tình đóng góp." Cô cắn cái muỗng oán trách anh, một bộ tính khí trẻ con. Hạng Việt cười: "Vậy thì chờ lát nữa em liệt kê một cái hóa đơn, thiếu cái gì anh đi ra ngoài mua."

Hề Hi "Ồ" lên một tiếng, hỏi: "Hôm nay anh không đi bệnh viện à?"

Anh gật đầu nói không đi: "Thứ bảy, anh nghỉ ngơi."

"Đừng vì chuyện của em mà làm trễ nải công việc của anh," Cô nói, cũng bảo đảm, "Hai ngày này em cũng sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng không ra cửa, anh không cần cố kị em."

"Không phải cố kị em, là nghỉ ngơi thật sự." Ánh mắt Hạng Việt nhu hòa nhìn cô: "Anh là bác sĩ được đặc biệt mời về, đối xử giống như chuyên gia trong viện, mỗi tuần đều có hai ngày nghỉ ngơi. Bình thường thật ra thì cũng không bận rộn lắm, rất nhiều chuyện đều giao phó cho trợ thủ và bác sĩ khác là được."

"Anh đây không phải là khoe khoang xích lố chứ?" Hề Hi không nhịn được liếc anh một cái, cười cười đùa giỡn.

"Trần trụi?"

"Chính là xích lố."

Đây là nói như thế nào? Hạng Việt thấy buồn cười, cảm giác mình và gấu nhỏ có sự khác nhau, không nghĩ ra giữa trần trụi và xích lố có quan hệ gì. Chỉ là trái lại nghe rất đáng yêu. Nói đến từ mới vừa rồi anh đã phát hiện, hôm nay tâm tình cô nhóc này rất tốt, sức sống mười phần, hình như hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng của chuyện ngày hôm qua, không biết nên nói cô tư tưởng tốt, hay là nên nói gan lớn.

Sau khi ăn điểm tâm, Hạng Việt chủ động nhận nhiệm vụ cọ nồi rửa chén. Hề Hi trở về phòng gọi điện thoại cho Thẩm Gia, xin nghỉ bảo hôm nay không thể viện dưỡng lão rồi, giữa nói dối và nói thật, cô lựa chọn về sau: "Tôi bị biến thái theo dõi (跟踪), cụ thể hiện tại không thể nói rõ được, anh tôi nói chờ anh ấy trở về giải quyết."

Ở đầu điện thoại bên kia, Thẩm Gia cau mày: "Cô không sao chứ?"

"Tôi ở chung một chỗ với Hạng Việt, an toàn không thành vấn đề. Gia Gia, chuyện này anh đừng nói với những người khác, anh tôi bảo giữ bí mật, theo đầu được bọn họ mới nói..... Ừm, cứ nói đột nhiên tôi bị dị ứng, không thể ra cửa gặp người!"

Thẩm Gia không hỏi nhiều nữa, nói đã biết: "Tôi sẽ không nói với ai, chính cô cần thận một chút, cứ chờ ở trong nhà đừng đi ra ngoài, có chuyện có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ lập tức đến." Cậu ta nói rất có chừng mực, hiểu nếu như Hề Hi có thể nói khẳng định đã nói với cậu ta rồi, cô không nói, cậu ta biết chuyện này có thể có chút phiền toái.

Nói chuyện điện thoại xong, cô thông báo tin tức ở trong nhóm bạn bè, đại ý chính là dị ứng, bị kích, không thể gặp người.... Mới vừa phát ra ngoài, đã lập tức đưa tới mấy người bạn nhỏ vây xem quan tâm và một số người hả hê.

Hề Hi trò chuyện với mấy người bạn nhỏ một lát, Hạ Y gọi điện thoại cho cô hỏi có nghiêm trọng không. Hề Hi không phải là một người rất am hiểu nói láo, sợ bị bạn tốt phát giác, không dám trò chuyện nhiều đã treo điện thoại.

Trong đám người bạn nhỏ này, quan hệ giữa cô và Hạ Y coi như là tốt nhất, nhưng nếu bàn về độ tin tưởng, thì phải là Thẩm Gia. Thẩm Gia có thể tin tưởng, miệng nghiêm nhất, lòng hiếu kỳ cũng hừng hực không cao, đồng ý không nói lung tung, cha ruột mẹ ruột hỏi trên mặt cũng sẽ không lộ một chữ, đây là i qua nhiều năm kinh nghiệm Hề Hi tổng kết ra được, tích lũy từng ngày ra độ tin tưởng. Hạ Y thua ở chỗ có một chị gái, mà chị gái kia vẫn luôn muốn đối phó với cô, bây giờ còn là một trong những người hiểm nghi.

Khoảng mười giờ sáng Thẩm Nam đến nhà trọ của Hạng Việt, một mình anh ta tới. Hạng Việt dẫn anh ta đi vào, hỏi: "Người tôi bảo cậu chọn đâu?"

"Lầu dưới," Anh ta nhẹ giọng nói, "Nơi này của cậu cũng không rộng rãi gì, hai đáng mày râu cùng một cô nhóc chui vào cũng không dễ dàng, có việc thì cậu gọi điện thoại bọn họ lập tức sẽ lên, so với ở trên lầu càng dễ dàng hơn, cũng không quấy rầy các người." Một câu nói cuối cùng của anh ta là có điều ngụ ý, còn nháy mắt nãy cái với Hạng Việt, một bộ "anh em đều là nghĩ cho cậu", Hạng Việt nhìn bộ dạng hèn hạ bỉ ổi của anh ta, vừa bực mình vừa buồn cười, lúc này vừa đúng lúc Hề Hi từ phòng ngủ ra ngoài, anh cũng không tiện nói thêm cái gì.

Lần này Thẩm Nam tới mang theo hai tin tức, một là camera theo dõi quả thật bị tẩy máy tay chân rồi: "Từ lúc hai giờ chiều đến ba giờ hôm qua, bất kể là trong thang máy hay là tòa nhà lân cận, tổng cộng năm camera theo dõi đều hư." Nói đến cái này Thẩm Nam không nhịn được châm chọc: "Kinh khủng hơn chính là, lúc tôi và Cương Tử đi hỏi, người ở phòng an ninh mới biết chuyện ngày hôm qua camera theo dõi bãi công một tiếng đồng hồ! Cậu nói một chút, đây gọi là cái quỷ gì hả!"

Tin tức thứ hai là nguyên nhân cái chết của đứa trẻ đã xác định, ngạt thở mà chết, nói cách khác là bị người bóp chết.

"Báo cáo phẫu thuật cụ thể phải chờ tới ngày mai mới có thể lấy được, đứa bé này đại khái bốn tháng tuổi, bước đầu phán đoán trước đó có thể đã có bệnh tim rất nghiêm trọng, ngày hôm qua lúc các người nhìn thấy thì đứa bé cũng đã chết khoảng hai ngày rồi."

Đây thật sự là tin tức vô cùng tệ hại, sắc mặt Hề Hi thật sự không tốt, Hạng Việt cũng có vẻ có chút nặng nề. Thẩm Nam than thở nói: "Cái này có thể nói là mưu sát rồi, thuộc về án hình sự, theo ý của tôi, vẫn là giao cho cảnh sát xử lý, chẳng qua nếu như các người kiên trì, tôi cũng có thể tiếp tục giúp các người tra, nhưng đây cũng coi như là biết chuyện không báo, nếu như lqđ tương lai bị người nói ra ngoài, cũng coi là gièm pha." Dù sao càng giấu diếm, người khác sẽ càng nghĩ tới phương hướng khác, cho là trong lòng anh có quỷ, thân nhiên một chút ngược lại sẽ tốt hơn.

Hạng Việt nhìn về phía Hề Hi, Hề Hi mím môi, nhìn đồng hồ bây giờ đã là mười giờ đúng, anh trai bên kia chính là rạng sáng một hai giờ, cô đứng lên nói: "Em gọi điện thoại cho anh trai."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Hề Hi quay về phòng gọi điện thoại, Hạng Việt ở phòng khách hỏi Thẩm Nam: "Câu thật sự cảm thấy nên báo cảnh sát?" Theo ý anh, chuyện này phải tận lực che giấu mới phải. Hề Duy cũng chung lqđ suy nghĩ với anh, bọn họ đều không hi vọng xuất hiện một chút lời đồn đại không tốt nào trên người Hề Hi, cô vẫn chỉ là cô gái nhỏ, không nên chịu đựng loại áp lực đến từ dư luận này. Cái dư luận này, bất kể là có nói thẳng ra hay không, cũng sẽ tạo thành tổn thương cho người khác, có lúc bị chú ý quá đáng cũng đã là một loại hãm hại rồi.

Thẩm Nam sẽ không suy tính những thứ này, anh ta buông tay một cái: "Cậu muốn tôi nói thế nào đây, công bằng mà nói, trước tiên là bớt phiền phức, về sau cũng không cần lo lắng đề phòng, chỗ xấu chính là em gái là một nhị đại, về mặt thân phận tương đối nhạy cảm, coi như đại chúng không biết chuyện, nhưng lừa gạt người ở trong vòng khẳng định là không được, tự nhiên sẽ ảnh hưởng tới danh dự, nhưng có câu nói chết sớm sớm siêu sinh, éc..... Đừng trợn mắt nhìn..... Được rồi, tôi nói sai rồi, được chưa." Anh ta gơ tay bộ dáng đầu hàng, chờ Hạng Việt thu hồi tầm mắt, mới nho nhỏ nói thêm câu: "Lời thật thì khó nghe."

“(▽▽)”...... Anh, anh, anh, lại bị trợn mắt nhìn.....

Cõi lòng thủy tinh của Thẩm Nam tan nát đầy đất, nhưng cho dù anh em trọng sắc khinh bạn, thế nhưng anh ta lại muốn “hết lòng quan tâm giúp đỡ”, vì vậy tiếp tục nói chuyện: "Mới vừa rồi tôi for lee quy donn cũng đã nói, nếu cậu nhất định không muốn báo cảnh sát cũng được, tôi phụ trách bắt người tới cho cậu, nhưng cái này cần một thời gian, nếu như trong lúc đó người nọ ở trên mạng công bố cái tin tức gì....." Nói tới đây, cho bạn tốt một ánh mắt “cậu hiểu mà”, hơi có bộ dáng bí ẩn.

Hiển nhiên Hạng Việt không suy nghĩ cùng một tần số với bạn tốt, cũng không cảm nhận được tình nghĩa tha thiết của bạn tốt, anh cau mày trầm tư một lát, hỏi: "Cho cậu thời gian hai ngày, có thể bắt người tới cho tôi hay không?" Nếu như hai ngày không bắt được người, lại suy nghĩ báo cảnh sát cũng không muộn.

"Hai ngày?! Cậu cho rằng trợ thủ của tôi đều là toàn năng sao!"

"Tôi biết rõ cậu có biện pháp," Ánh mắt Hạng Việt thâm trầm nhìn anh ta, "Hề Hi vẫn còn là con nít, cậu hẳn tâm thấy cô ấy nhỏ như vậy mà sinh mệnh đã bị vui lấp trọn vẹn?"

"Sinh mạng đã bị vui lấp..... Trợn vẹn?!" Về mặt Thẩm Nam chưa xót: "Cậu dùng từ cũng quá khoa trương rồi, với thân phận này của cô ấy, ở trường học hay bất cứ nơi nào, chỉ sợ bị không ít người nói xấu, thật ra thì cũng không ít chuyện, không phải là bị người đe dọa sao? Anh em chúng tôi một năm nhận bao nhiêu loại án này cậu biết không? Có bao nhiêu người có tiền vì cái này tìm tôi chú ý bảo vệ, cậu biết không? Cái nào không nghiêm trọng bằng cô ấy? Nghe tôi, giao cho cảnh sát, cậu bớt việc tôi cũng vậy bớt việc, bị người nói vài lời lại không ảnh hưởng gì đến thân thể, cũng không tổn thất cái gì, em gái xem ra cũng không phải là trái tim thủy tinh." Mấy câu cuối cùng anh ta cố ý đề giọng nói xuống rất thấp, cũng là lo lắng lời này của mình bị em gái nghe được sẽ ghi thù. Chủ yếu vẫn là có chút kiêng kỵ Hề Duy, cho dù đại thiếu gia nhà họ Hề không phải một vòng với mình, số lần hai người gặp gỡ không nhiều hơn ba, nhưng một vài tin đồn về vị đại thiếu này anh ta vẫn rõ ràng, yêu em gái như mạng, có thù tất báo cái gì, dù sao cũng là nhân vật hung ác.

Hạng Việt không chấp nhận “lời từ đáy lòng” của anh ta, nhìn anh ta nói: "Đừng nói linh tinh, cậu cứ nói với tôi, hai ngày có thể bắt được người hay không thôi."

"Cái người này," Thẩm Nam biết mình nói nhiều hơn nữa đều vô dụng, có chút nhụt chí gãi gãi đầu húi cua của mình, "Được được được, coi là tôi cầu xin người khác cũng sẽ bắt được người tới Thanh Hưng cho cậu được chưa!" Anh ta tức giận: "Chẳng qua tôi chỉ phụ trách bắt người, chuyện về sau tôi không trông nom, nếu như trong lúc đó mọi chuyện bị phanh phui ra ngoài ánh sáng, chỗ cảnh sát cậu tự xử lý."

Bạn tốt có thể cho mặt mũi như vậy, Hạng Việt đã rất hài lòng. Anh hớn hờ gạt đầu, căn cứ nguyên tắc đánh một gậy cũng phải cho một viên kẹo ngọt, vỗ vỗ lưng chắc nịch của bạn tốt: "Lần này cậu khổ cực rồi, xong việc tôi sẽ đưa cho cậu hai bình rượu ngon, rượu cao lương năm mươi năm, có muốn hay không?"

Củ cái cứ treo đến trước mặt như vậy.

Thẩm Nam không muốn làm con lừa, nhưng “củ cái” này thật sự gãi đến chỗ ngứa của anh ta rồi, lập tức gạt đầu như gãi tôi: "Muốn muốn muốn!" Mới vừa sa sút lập tức trở thành hư không, trên mặt cười đến đặc biệt nịnh hót, xoa xoa tay nói: "Cái đó, rượu đang ở đâu? Dù sao vào lúc này cũng không có chuyện gì, anh em đi theo cậu lấy trước?"

Hạng Việt không nói gì, chau chau mày, Thẩm Nam hiểu, từ trên ghế salon đứng lên, vắn vẹo uốn éo vòng eo có chút thô kệch, than thở: "Hiện tại tôi lập tức làm chân chạy đi bắt người cho tiểu đáng yêu nhà cậu, được chưa? Ai, cậu nói đi, sao lại ăn cỏ non rồi hả!"

Lúc này Hề Hi từ phòng ngủ ra ngoài, đưa di động đưa cho Hạng Việt: "Anh em nói để cho anh nghe điện thoại."

Hạng Việt sợ Thẩm Nam không giữ mồm miệng, ý bảo anh ta có thể lẩn. Nhận lấy điện thoại di động, vừa “A lô” một tiếng, vừa đuổi Thẩm Nam ra khỏi

cửa nhà, chọc Thẩm Nam tức tới đỏ mặt tía tai, nếu không phải xem ở phân lượng hai chai rượu ngon này, anh ta mới không dễ chịu thế này!

Vốn Hề Duy định nói rõ ràng với Hạng Việt, không báo cảnh sát, không ngờ anh ta (HV) và mình cùng lqđ chung ý tứ, Hề Duy thở dài một hơi: "A Việt, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, chuyện này tôi sẽ ghi nhớ." Hiện tại ngoài tầm tay với của anh ta, nếu không phải Hạng Việt hòa giải từ bên trong, chuyện này cuối cùng không biết sẽ đi tới đâu.

Hạng Việt ngẩng lên thấy trước mặt là Hề Hi đang tròn to mắt mặt ngạc nhiên nhìn anh, thật giống như anh không đồng ý báo cảnh sát là rất kỳ quái. Vô vô đầu gấu nhỏ, cười cười về phía ông nói: "Giữa chúng ta không cần thiết nói cái này, trong nước đã có tôi, cậu ở bên đó trước tiên xử lý tốt chuyện của mình đi đừng trở về nữa, có bao nhiêu người chờ bắt lỗi của cậu, cậu rõ ràng hơn tôi."

Hề Hi ở một bên nghe được, đột nhiên có chút đỏ mặt, từ tối hôm qua đến bây giờ, đã gọi ba cuộc điện thoại cho anh trai, cô vẫn đều chỉ quan tâm mình, thúc giục anh trai mau chóng trở lại, khốc lốc kẻ lẽ với anh trai mình sợ hãi như thế nào, lại quên hiện tại anh trai cũng đang trong thời kỳ quan trọng, một bước sai lầm tạo thành rất nhiều tổn thất.

Giống như quá ích kỷ..... Hề Hi ngượng ngùng nghĩ, chờ Hạng Việt lần nữa đưa di động tới, cô vội vàng nói với anh trai: "Anh, anh cứ theo kế hoạch lúc đầu cuối tuần sau hãy trở về đi, nếu không anh trở lại trước, người khác sẽ hoài nghi có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Anh đừng lo lắng cho em..Em không có việc gì, Hạng Việt chăm sóc đặc biệt chu đáo, lầu dưới còn có hai vệ sĩ, an toàn của em khẳng định không thành vấn đề, anh yên tâm, hiện tại trong lòng em đã điều chỉnh đặc biệt tốt!"

Hề Duy ở bên đầu điện thoại kia không biết nói cái gì, Hề Hi vẫn lác đác: "Không cần, không cần, dù sao thứ sáu tuần sau anh trở về là được! Ngộ nhờ chuyện như vậy lộ ra ngoài ánh sáng em l.e.qu.ý.đồ.n cũng không sợ, cùng lắm là bị người niệm mấy câu, nói xấu sau lưng một chút, cũng sẽ không mất miếng thịt nào, đứa bé cũng không phải là em giết đâu! Lại nói nếu quả thật người nọ muốn chinh em, chụp chuyện như vậy lên đầu em, anh trở lại cũng không để làm gì!"

Đây thật ra là một vòng lẩn quẩn, rõ ràng là bị người hại, lại vì vấn đề danh dự lo lắng hãi hùng, cẩn thận, lén lén lút lút. Rất không công bằng, nhưng thực tế chính là để cho người khác không biết làm sao. Dư luận có đôi khi rất quý dị, thời điểm tốt rất tốt, thời điểm xấu cũng rất hồng bét. Lộ ra ngoài ánh sáng, người ta sẽ nghĩ, người nào rành rồi không có việc gì muốn để từ anh trước cửa nhà cô? Vậy khẳng định tự bản thân cô có vấn đề, không thể sạch sẽ được. Ruồi bọ không bầu trứng không nứt, một cây làm chẳng nên non, tóm lại các loại suy đoán tốt - xấu đều không thiếu được.

Lời đồn đãi giống như con dao vô hình, giết người không thấy máu.

Hạng Việt và Hề Duy vì chuyện này mà khẩn trương như vậy, truy tìm nguyên nhân, đều chỉ là vì giữ lại danh dự của Hề Hi, không để cho tên của cô xuất hiện trong lúc trà dư tửu hậu của người khác.

Buổi trưa đơn giản ăn ít thứ, Hạng Việt và Hề Hi cùng nhau ngồi viết hóa đơn, xem một chút trong nhà thiếu cái gì thì kịp thời thêm vào. Dù sao coi như hai ngày nay có thể bắt được người, Hề Hi cũng không thể trở về cái nhà trọ kia ở nữa. Trước lúc Hề Duy trở lại, cô chỉ có thể tạm thời ở nơi này.

Chờ viết xong hóa đơn, Hạng Việt cũng không ra cửa, anh gọi điện thoại xuống lầu dưới, gọi một người vệ sĩ trong đó đi lên, đưa hóa đơn và tiền tới: "Phiền tới!" Hai ngày nay anh chuẩn bị bồi ở bên cạnh Hề Hi, không ra khỏi cửa.

Đầu Lữ Minh đẩy vệt đen nhìn tờ giấy A4 lớn viết rậm rạp chẳng chịt ba hàng gì đó, cuối cùng vẫn không nói gì, yên lặng xoay người rời đi.

Sau đó Hạng Việt để cho Hề Hi tự trở về phòng mình chơi, anh tới thư phòng, bắt đầu gọi điện thoại, sắp xếp mọi lqđ chuyện. Trong lúc đó vẫn liên lạc với Hề Duy, tranh thủ có thể giải quyết tốt đẹp chuyện này trong thời gian ngắn nhất.

Thứ bảy trôi qua, chủ nhật, chủ nhật trôi qua..... Lúc hai giờ sáng, Hạng Việt nhận được điện thoại của Thẩm Nam, anh ta đang ở đầu kia than vãn mấy tiếng: "Thật là phụ nữ! Thật là phụ nữ! Anh em! Cậu tuyệt đối không ngờ lại là bông hoa tuyệt thế như thế! Mẹ nó, lão tử lần đầu gặp phải chuyện như vậy!"

Hạng Việt không để ý tới "kích tình" của bạn tốt, anh chỉ thờ phào nhẹ nhõm, hai ngày nay sắp xếp rất nhiều chuyện, cũng xác định phương án khẩn cấp dưới tình huống tệ nhất với Hề Duy, tỷ như đối phó cảnh sát thế nào, làm thế nào để chuyện trong quá khứ không liên lụy đến trách nhiệm hình sự.... Hiện tại bắt được người rồi, hai ngày nay người kia cũng không có lợi dụng internet làm bất cứ chuyện gì, cái này đồng nghĩa với việc gấu nhỏ hoàn toàn an toàn.

"Trước tiên hãy xác định xem cô ta có đồng bọn hay không."

"Yên tâm, tôi đều đã điều tra xong, không có đồng bọn, chỉ có một mình. Khả năng không nhỏ là những chị by Thanh Hưng em gái xung quanh, đùa bốn người khác xoay quanh, hắc, quay đầu lại không ngờ lại là em gái nhân viên của chung cư Công Nghiệp!"

Hạng Việt nghe vậy có chút kinh ngạc: "Bây giờ cậu ở đâu?"

"Kho hàng bên đường Văn Lao, cậu muốn tới đây? Vậy cậu tới đi, vừa đúng lúc cũng tới xem bông hoa tuyệt thế này một chút."

Hạng Việt cúp điện thoại, siết chặt án đường, mặc kệ nói thế nào, tảng đá lớn nhất đã rơi xuống đất, chuyện khác cũng không tính là gì rồi.

Ra khỏi thư phòng, đi gõ cửa phòng ngủ. Hề Hi ngủ cũng không sâu, ở nơi xa lạ, thiếu hụt cảm giác an toàn, cô ngủ được một lát cũng không dễ. Hạng Việt vừa gõ cửa, cô lập tức mở mắt ra, ngồi dậy nói về phía cửa: "Vào đi, không khóa."

Hạng Việt đẩy cửa tiến vào, đèn phòng ngủ vẫn mở: "Còn chưa ngủ?"

"Ngủ rồi." Hề Hi vuốt nhẹ hai lọn tóc xoắn xuống, giải thích: "Tôi em đi ngủ chưa bao giờ tắt đèn."

"Mở đèn ngủ không tốt cho mắt." Anh nói một câu, dừng lại ở cuối giường, không tiếp tục tiến lên. Hề Hi à à gật đầu, hỏi: "Có phải chỗ Thẩm Nam có tin tức rồi hay không?"

Hạng Việt cũng không trông cậy vào một câu của mình có thể thay đổi thói quen của cô, nói là nghĩa vụ, có nghe hay không, không miễn cưỡng được.

"Bắt được người rồi, bây giờ anh đi qua xem một chút có thể trực tiếp kết thúc mọi chuyện hay không, em ngoan ngoãn tiếp tục ngủ, đừng có chạy lung tung."

Nghe được đã bắt được người, hai mắt sáng của Hề Hi lóe lên, có chút kích động: "Thật sự bắt được?" Không đợi anh đáp lại, cô đã vén chăn lên xuống giường: "Em cũng muốn đi."

Hạng Việt không đồng ý, Hề Hi lại dây dưa anh, anh bắt đầu dằn: "Anh em cũng sẽ không để em lộ diện, không tin em gọi lqđ điện thoại hỏi cậu ta một chút." Thấy cô chu miệng, anh vuốt vuốt cái mũi của cô: "Thẩm Nam là lên lút bắt người, tìm bạn bè trong hắc đạo giúp đỡ, một cô gái nhỏ như em đi sẽ gặp khó khăn, cũng không an toàn."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Cho dù Hề Hi thật sự rất muốn đi xem một chút là ai có thù oán với mình, nhưng dù sao cô không phải là thanhhung người đặc biệt cổ tình gây sự, cũng không phải là không biết phân biệt. Biết Hạng Việt là vì tốt cho cô, nên cho dù thất vọng, nhưng lại không oán anh nữa, chỉ âm ức mà nói: "Vậy anh nhớ chụp ảnh của người đó cho em, em phải biết rõ cuộc người nợ trông như thế nào."

Hạng Việt nói được, ánh mắt mềm mại nhìn cô: "Em ngoan ngoãn đi ngủ, đừng chờ anh, nếu đã bắt được người, sáng mai cũng có thể đi học rồi."

Đi học cái gì..... Ha ha.....

Hề Hi cũng xin nghỉ rồi, dĩ nhiên không có ý định sáng ra sẽ đi học. Chỉ là vào lúc này cũng không muốn lqđ nhiều lời, chỉ bừa bãi đẩy anh đi ra ngoài: "Đừng nói nhiều nữa, đi sớm về sớm!"

Kho hàng trên đường Văn Lao ở ngoại ô, là nơi dân cư thưa thớt ở Vũ Lăng.

Hạng Việt dùng GPS tìm được địa chỉ Thẩm Nam nói. Cửa chính khóa chặt, xe của anh mới vừa dừng ở bên ngoài, đã có người mở cửa nhỏ bên cạnh ra chạy đến, là một người đàn ông trẻ tuổi, kiểu tóc có chút không nhìn ra là xu thế gì, dáng vẻ lưu manh, anh ta đi tới gõ cửa sổ xe, chờ cửa kính thủy tinh của xe hạ xuống, lập tức hỏi: "Hạng tiên sinh?"

"Đúng, là tôi." Hạng Việt lạnh nhạt đáp.

Không theo xu thế cười cười: "Anh Nam giao cho em mở cửa cho anh, anh chờ một chút, em đi mở cửa lớn ra."

Hạng Việt gật đầu, người nợ lập tức xoay người chạy về, trong chốc lát cửa chính mở ra từ bên trong, Hạng Việt khởi động xe lái vào, rất dễ dàng đã tìm được chỗ kho hàng của Thẩm Nam. Chung quanh tối đen như mực, chỉ có một ít đèn ở nhà kho là sáng.

Hạng Việt dừng xe xong, cái người không theo xu thế đó khóa kỹ cửa chính, thờ hồn hèn chạy tới, dẫn anh đi vào kho hàng.

Ánh đèn trong kho hàng càng sáng, đèn pha trên mái ngói được bật lên, bên trong sáng như ban ngày. Thẩm Nam đang cùng ba, bốn người ngồi quanh một cái bàn vuông đánh bài địa chủ, còn có 2 - 3 người ở một cái bàn khác đang ăn cái gì đó. Tất cả những người for lle qqy donn này nhìn thấy anh đều làm như không thấy, nên làm sao thì làm như vậy, chỉ có Thẩm Nam lên tiếng chào anh, đồng thời văng bốn lá Q trong tay ra ngoài, hắc hắc cười to: "Đưa tiền, đưa tiền, hai nỏ, chủ của tôi, lật lật, mỗi người 50!"

Nhận tiền xong, anh ta từ trên ghế đứng lên, không theo xu thế rất tự giác chạy tới nhận vị trí của anh ta, tiếp tục đấu địa chủ với mọi người. Thẩm Nam nhét tiền vào trong túi, bước tới nói với Hạng Việt: "Đến đây đi, người phụ nữ kia ở bên trong."

Sau đó Hạng Việt theo Thẩm Nam xuyên qua hàng hóa chất đống cao ngất, dọc theo khe hở đến tận cùng bên trong kho hàng, một người phụ nữ tuổi còn trẻ bị sợi dây cố định ở trên ghế, đầu tóc rối bời, mặt lộ vẻ hoảng sợ. Trong miệng cô ta bị vải bịt nút vào, thấy Hạng Việt, mắt sáng rực lên, thật giống như gặp được cứu tinh, bắt đầu ô ô gầy gầy.

Thẩm Nam chắc chắn: "Dáng dấp tốt chính là chiếm tiện nghi." Nhan sắc trị giá cao, làm chuyện xấu cũng không dễ dàng bị người ta hoài nghi. Nhìn cô

gái này, cũng không biết nên nói cô ta ngu xuẩn hay là nên nói anh em mình quá dễ dàng bị đánh cắp lừa dối.

Hạng Việt mặc kệ anh ta, nhét tay vào túi, hỏi: "Sao lại bắt được?"

"Còn có thể làm sao bắt được? Lục lọi phỏng đoán một chút xiu chứ," Thẩm Nam lấy thuốc trên lỗ tai xuống dùng bật lửa đốt, hút một hơi, nói tiếp, "Vốn tôi cho rằng có thể không chế camera theo dõi của chung cư, còn có thể phá giải mật mã thang máy, vậy người này nhất định là cao thủ hacker, tìm bộ đội ưu tú tới muốn phản truy tung, ai biết hoàn toàn không tra được dấu vết gì, người anh em kia của tôi nói có thể đối phương thật sự là cao thủ, hoặc là hệ thống theo dõi không bị công kích. Tôi nghiêng về loại thứ hai, dù sao nếu như thực sự là cao thủ, người thông minh sẽ không thấp hèn như vậy, làm loại đe dọa không có đẳng cấp này, một ít lợi ích cũng không có, trừ dọa người một chút, bứt dây động rừng, có tác dụng rầm rì!"

Anh ta châm chọc đôi câu, nói tiếp: "Sau đó tôi tìm đến Cương Tử, anh ta là hình ảnh, tự có biện pháp, kết hợp các loại tình huống, lại lần lượt cẩn thận thăm dò an ninh ở tiểu khu, cuối cùng trải qua điều tra, lập tức đặt mối hiểm nghi lớn nhất lên trên người cô gái này." Thẩm Nam nói hơi hốt, nhưng trong đó mất bao nhiêu rắc rối không khó tưởng tượng, dù sao thời gian hai ngày muốn bắt được người ăn núp sâu như vậy cũng không dễ dàng.

"Cô ta là người trông nom hậu cần, có thể dễ dàng tra được mật mã thang máy tầng lầu kia của em gái. Phụ trách an ninh phòng quan sát nói, buổi trưa ngày xảy ra chuyện đó, người phụ nữ này đã mang rượu và món ăn tới mời anh ta ăn, thừa dịp khi đó không có người tới, hai người khóa cửa ăn uống, trong lúc đó tên an ninh này ngủ được một giấc, khi tỉnh lại cũng chỉ cho là uống rượu say, lo lắng bị trừ tiền lương, cũng lo lắng bị người ta nói linh tinh, cũng không dám nói chuyện này cho những người khác."

"Câu biết vì sao cô ta lại có hiềm khích với em gái không?" Cũng không cần Hạng Việt đoán, anh ta đã nói ra: "Em gái làm từ thiện, mỗi tháng đều ra bên ngoài quyên tiền, đứa bé của cô gái này sinh ra vốn đã kém cỏi, có bệnh tim bẩm sinh, từ bạn bè làm việc ở viện phúc lợi biết được em gái làm chuyện tốt, thì muốn để em gái giúp cô ta cứu đứa bé. Em gái quả thật cho cô ta năm vạn, đứa bé được cứu trợ, bệnh tình từ từ ổn định lại, về sau chỉ cần cần thận chăm sóc, mỗi tháng cố định dùng chút thuốc là có thể duy trì hiện trạng."

"Dĩ nhiên, thuốc này cũng không rẻ, nhưng cũng không có đắt đến thái quá, mỗi tháng tiền lương của cô ta và chồng cô ta cộng lại có đến 6000 - 7000, trừ tiền thuê phòng và sinh hoạt phí, gian khổ một lqd chút cũng đủ nuôi sống đứa bé. Em gái cũng không cần phải tài trợ nữa. Nhưng lòng người không đủ rắn nuốt voi, chồng cô ta ghét bỏ con mình là một đứa con gái, lại có bệnh, cũng không thể nào vui lòng bỏ tiền, thỉnh thoảng còn náo loạn dữ dội, mà cũng không biết cô gái này nghĩ như thế nào, đoán chừng nghĩ em gái là tiêu tiền như rác rồi, lại muốn để cho em ấy tiếp tục giúp đỡ mình, chẳng khác gì là muốn em ấy giúp cô ta nuôi đứa bé." Nói tới chỗ này, Thẩm Nam châm chọc nhìn người phụ nữ bị trói chặt một cái: "Tháng trước, là tháng trước năm ngoái, cô ta lần nữa thông qua viện phúc lợi tìm được em gái nhờ giúp đỡ, em gái không để ý cô ta, vị này lập tức ghi hận trong lòng. Khéo chi lại khéo, năm sau đột nhiên em gái chuyển đến chung cư mà cô ta làm việc, trong lúc đó cô ta lại tìm em gái một lần nữa, vẫn bị cự tuyệt, giữa lúc thất vọng, lại cộng thêm trong nhà chồng bắt nạt và chỉ trích, còn có lời đồn đại của thân thích, tóm lại đoán chừng áp lực rất lớn, nhất thời kích động bóp chết đứa bé, sau khi bóp chết lại đau lòng hối hận, cảm thấy đây đều là lỗi của em gái thấy chết mà không cứu, ném một bụng lửa giận đến trên người em gái, sau đó thì có việc kia xảy ra."

Cuối cùng tổng kết: "Đây là điển hình của làm ơn mắc oán mà."

Hạng Việt cũng không nghĩ tới chân tướng lại không thể tưởng tượng nổi như vậy, cực kỳ buồn cười. Ánh mắt thanhhung của anh thâm trầm quét qua người phụ nữ vẫn đang ô ô lắc đầu, mặt đầy sợ hãi, không có hứng thú nói chuyện với cô ta, xoay người rời đi, Thẩm Nam ai ai hai tiếng: "Xử lý người này như thế nào đây?"

Anh nghe vậy bước chân không ngừng: "Trước cứ giữ lại, chờ tôi trở về thương lượng một chút."

Hạng Việt lái xe rời đi, lúc đến nội thành thì dừng xe lại gọi điện thoại cho Hề Duy, nói rõ đầu đuôi gốc ngọn mọi chuyện, đoán chừng Hề Duy cũng không nghĩ tới chân tướng lại hoang đường như vậy. Trước đó bọn họ đã đưa ra rất nhiều giả thiết, hoài nghi rất nhiều người, lại duy chỉ không ngờ sẽ là một người không thể nào như thế, lý do còn tuyệt thế như vậy!

"Nói với Hề Hi thế nào?" Hạng Việt không muốn tìm tòi nghiên cứu lời suy nghĩ của cô gái kia, bởi vì theo ý anh chuyện cô ta làm người bình thường không lý giải được, trừ thỏa mãn ý nghĩ trả thù biến thái của cô ta, làm cái này thì có lợi ích gì? Thay vì đi quan tâm ý tưởng biến thái đó, không thành thật, chỉ bằng suy nghĩ một chút nếu gấu nhỏ biết chân tướng sự thật sẽ phải chịu loại đã kích gì.

Làm chuyện tốt còn làm ra thù, cho dù là ai cũng không tiếp nhận nổi chứ?

So với Hạng Việt, Hề Duy hiểu rõ em gái hơn, vào lúc này anh ta đã tiếp nhận sự thật vận khí em gái không tốt gặp được bệnh xà tinh rồi, đề xuống tức giận, nhàn nhạt nói: "Chuyện như vậy tôi sẽ nói với em ấy, em ấy không yếu ớt như vậy." Ngược lại nói đến xử lý người phụ nữ kia như thế nào: "A Việt, lúc Thẩm Nam bắt người, không bị ai nhìn thấy chứ?"

Hạng Việt nói không có: "Hôm nay cô ta trực đêm, cố ý gọi điện thoại dẫn cô ta ra ngoài mới ra tay. Thủ hạ của Thẩm Nam chính là người hành động lưu loát, sẽ không để lại nhọc nhằn."

Hề Duy không tin Thẩm Nam, nhưng lại vô cùng tin tưởng Hạng Việt, anh ta hỏi câu này cũng chỉ là cho có lệ một lqd chút, thật ra thì trong nội tâm đã hiểu rõ ràng, Hạng Việt làm việc sẽ không đầu voi đuôi chuột, anh ta (HV) là người có quy tắc.

Vì vậy nói ra tính toán của mình: "Ném tới ngục giam bên Tây Bắc kia, cô ta giết đứa bé của mình, chính là hung thủ giết người, không giết cô ta đã là rất tốt với cô ta rồi."

Như vậy quả thật bảo đảm bớt lo, Hạng Việt bày tỏ không có dị nghị, chỉ là....."Ồ Tây Bắc tôi không quen ai."

"Cái này tôi sắp xếp," Hề Duy nói, "Ngày mai tôi bảo Phùng Tranh liên lạc với cậu."

Hạng Việt trầm ngâm chốc lát: "Phùng Tranh có thể tin 100%?" Dù sao chưa thông qua luật pháp đã nhốt người ta vào ngục giam, cuối cùng vẫn là không hợp quy củ.

Hề Duy ở đầu kia cười: "Yên tâm đi, văn bản tài liệu của tòa án tôi sẽ đồng thời làm, sẽ không để lại nhược điểm khiến cho tương lai bị người ta chỉ trích, chỉ là cái này phải chờ tôi trở về mới làm được, không thể giao cho người phía dưới. Hơn nữa coi như về sau Phùng Tranh muốn rời đi, cậu ta cũng không biết cụ thể người kia bị nhốt ở đâu thì cũng vô dụng, tôi sẽ tìm người theo dõi cậu ta, sẽ không cho cậu ta cơ hội làm động tác nhỏ gì."

Loại tác phong lão luyện này Hạng Việt xem thế là đủ rồi, không phục không được, anh cười nhạo báng: "Khó trách Thẩm Nam kiêng kỵ cậu như vậy, gây chuyện không tốt sẽ rơi vào cái hố của cậu ngay."

Hề Duy cũng cười: "Cậu nói với anh ta, lần này tôi thiếu anh ta một cái nhân tình, trở về sẽ mời anh ta ăn cơm."

"Ăn cơm chỉ là thứ yếu, cậu cứ lấy hai chai rượu ra cho cậu ta là được, tôi chính là dùng cái này mới có thể dụ cậu ta lee quyỵ doon chuyên tâm làm việc, nếu không cũng sẽ không nhanh chóng bắt được người như thế."

Hề Duy rất sáng khoái: "Đây coi là cái gì, bảo Hề Hi đưa cho cậu, em ấy biết tôi để ở đâu."

Chuyện giải quyết xong, trong lòng hai người cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cũng có tâm tình nói giỡn.

Lúc về đến nhà trọ đã sắp năm giờ sáng, Hề Hi đang ngồi ở phòng khách xem ti vi chờ anh. Thấy anh trở lại, cô hỏi: "Người phụ nữ kia có phải tên là Trương Xảo hay không?" Hiện nhiên Hề Duy đã thông báo với em gái.

Hạng Việt nói quên hỏi, anh đổi dép, đi tới nói: "Từ lúc anh đi có phải em vẫn không ngủ hay không?"

Hề Hi vẫn còn rối rắm ở câu "quên hỏi": "Chuyện quan trọng như vậy mà anh có thể quên!? (— —)!!"

"Anh chỉ cần biết cô ta là hung thủ là được, về phần tên gì có cái gì khác nhau chứ?" Hạng Việt cời nút áo tây trang, cời áo ra treo đến lên giá áo trước cửa.

Hề Hi bĩu bĩu môi: "Em đoán nhất định là Trương Xảo, gần đây người bị bệnh tim lại không phải là cô nhi, ngoài cô ta ra em còn giúp một người khác, chỉ là người nhà kia đã về với ông bà rồi, chỉ có Trương Xảo lại đi tìm em." Nói xong có chút mất mát than thở: "Cần gì chứ? Nếu không muốn nuôi, ném con cho viện phúc lợi không phải là được rồi sao, tại sao phải giết chứ? Đó cũng là mạng người!"

Hạng Việt khuyên cô: "Khi nhân tính vận vẹo, em không thể dùng lẽ thường suy đoán. Đừng suy nghĩ quá nhiều, không phải là lỗi của em."

"Dĩ nhiên không phải lỗi của em!" Mắt to của Hề Hi tròn tròn, có chút giấu đầu hở đuôi: "Trước đây em lqđ đã hết tình hết nghĩa! Tiền nhà em cũng không phải là gió lớn thổi tới!"

Hạng Việt vỗ vỗ đầu cô, dịu dàng nói: "Em có thể nghĩ như vậy là được rồi." Để ý thấy hốc mắt ửng đỏ và sắc mặt tái nhợt của cô, trong bụng lại không nhịn được thở dài, vẫn còn là một đứa bé kinh nghiệm sống chưa nhiều mà!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Thanh Hưng

Cả sự kiện tương đương với nháo kịch. Hiện tại bắt được người rồi, lại đi tra cứu thì cũng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Cho dù tâm tình Hề Hi ít nhiều cũng bị đá kích đến, nhưng giống như Hề Duy nói, em gái của anh ta không có yếu lqđ ốt như vậy, điều chỉnh hai ngày là tốt rồi, không giống trước đó Hạng Việt lo lắng sẽ tạo thành cái bóng ma trong lòng gì.

Bắt được người xấu, Hề Hi khôi phục lại trạng thái làm việc và nghỉ ngơi bình thường, trừ chỗ ở biến thành nhà trọ của Hạng Việt, những cái khác không có gì thay đổi. Các bạn nhỏ cũng đều cho rằng cô là dị ứng thật, đợi cô tới trường học còn vây quanh hỏi thăm một cái. Chỉ có Thẩm Gia biết đại khái là chuyện gì xảy ra, nhưng Hề Hi hình như không có ý định nói cụ thể những chuyện đã trải qua với cậu ta, chỉ nói chuyện tình đã được giải quyết, cậu ta cũng biết điều không hỏi tới nữa.

Buổi trưa tan giờ học, mấy người bạn nhỏ hẹn nhau đi bệnh viện thăm mấy đứa bé. Phẫu thuật chữa trị sỏi mật đã sắp xếp xong, đều ở quanh đây, mấy đứa bé từng người từng người, chia ba ngày làm xong. Phẫu thuật của Nha Nha được sắp xếp vào cuối tuần, tuổi cô bé còn nhỏ, thể chất yếu, cần ở trong bệnh viện điều dưỡng thân thể mấy hôm nữa mới được.

"Hề Hi, cô chờ một chút chúng ta cùng nhau đi thăm Hạ Y nhé?" Từ phòng bệnh của Nha Nha ra ngoài, Đồng Dao hỏi.

Hề Hi nói đi chứ, Tần Du Nhiên khoác vai của cô: "Thân ái, cô không phải sợ chị gái của anh ta sao! Mới vừa rồi tôi hỏi, chị của anh ta đang ở đây đấy!"

"Ồ thì ờ," Hề Hi không sao cả nhún vai, "Chị ấy có thể ăn tôi sao?"

"Tôi đi! Cái này cũng quá không giống cô rồi, bạo gan thế!" Đào Bản không nhịn được bóc trần khuyết điểm của cô. Sau đó bị Từ Trạch đẩy một cái: "Nói cái gì đấy! Cái người Hạ Nhiễm đó có gì đặc thanhhung biệt hơn người, thật coi chị ta là nữ hoàng chắc! Chúng ta nhiều người như vậy, chị ta dám động thủ sao? Anh Hề Duy trở lại sẽ diệt chị ta!"

Trình Hạo cũng nói: "Đúng thế, có thể bỏ gạch cũng không có gì ghê gớm, chúng ta đều là người văn minh, nhà họ Hạ của chị ta đoán chừng cũng không dám đắc tội với Hề Hi." Mấy người bạn nhỏ này đều không thấy Hạ Nhiễm có thành tựu thế nào. Lại nói người có thân sơ xa gần, luận giao tình, bọn họ dĩ nhiên nghiêng về Hề Hi hơn. Huống chi đối địch của Hạ Nhiễm còn không giải thích được như vậy, so với cổ tình gây sự cũng không có gì khác nhau.

Hề Hi cười cười, nói với mấy người bạn nhỏ: "Tôi là đột nhiên nghĩ thông suốt, người ấy à, trừ bỏ liên quan tới mình không có gì là chuyện lớn cả. Tôi lại không nợ Hạ Nhiễm, tại sao phải sợ, chột dạ à! Lần trước Hạ Y bị thương, lần này xảy ra tai nạn xe cô cũng không phải là trách nhiệm của tôi, chúng ta là đoàn thể, chị ấy bất mãn với tôi, có thể khuyên Hạ Y rút khỏi đoàn mà, gây khó khăn cho tôi đoán chừng là thấy tôi dễ bắt nạt! Lại nói lần trước Gia Gia bị thương còn nặng hơn Hạ Y, sao không thấy ba mẹ Gia Gia gây khó khăn với tôi?"

Những lời này của cô khiến mấy người bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, trước đó bọn họ cũng từng khuyên như vậy, chỉ là không có tác dụng gì, Hề Hi nên e sợ Hạ Nhiễm vẫn là e sợ. Hiện tại cô lại chính mình nhận ra, thật sự làm cho người ta không thể không lau mắt mà nhìn, còn không nhịn được mơ mộng này nọ.

Du Khả Dương sờ sờ đầu của cô: "Ngoan, có phải cô gặp chuyện gì hay không? Nói với chị gái, chị gái giải quyết giúp cô."

"Thôi đi, cô giải quyết giúp cô ấy? Phiền toái của cô còn chưa giải quyết xong đâu!" Từ Trạch làm điệu bộ nôn mửa, trên gương mặt thanh tú có chút ừ ừ: "Hồi cô cô cũng không cho câu lời chắc chắn, thật sự coi trọng thẳng nhóc nhà họ Triệu kia?"

Đào Bản một bên vẩy xem nháy mắt với Trình Hạo, lại kể tai Thẩm Gia nói nhỏ: "Nghe thật chua, thích thì nói đi, mơ mơ hồ hồ lừa lừa gạt gạt, có thể theo đuổi vợ mới là lạ!"

Thẩm Gia ý bảo cậu ta chớ gây thêm phiền phức, thấy Du Khả Dương giống như trước kia một dạng nhắc tới chuyện lqđ thân cận thì im miệng không nói, cậu ta lập tức giơ tay lên đổi đề tài: "Đi thôi, đừng lải nhải nữa, cũng không nhìn một chút đây có phải chỗ ngồi tâm sự hay không. Hề Hi có thể kiên cường là chuyện tốt, đừng ngạc nhiên như thấy mười sự kiện không thể tưởng tượng nổi thế, cái này cũng không phải thái quá." Lại rất có phong phạm anh cả nói: "Chúng ta đi thăm Hạ Y trước, sau đó tôi mời các người đi ăn ngon."

Tần Du Nhiên rất biết điều chỉnh thái độ, cô ấy hoan hô: "Gia Gia, anh mời chúng tôi đi đâu ăn? Có tiền không?" Bọn họ đều là phú nhị đại, kể từ lúc đi theo Hề Hi làm từ thiện đã bắt đầu vì tiền mà tính toán chi li rồi, trước kia đòi hỏi như vậy, bây giờ ăn một bữa cơm còn phải lo lắng túi tiền.

Thẩm Gia nói: "Yên tâm, mẹ tôi giao thẻ phụ của bà ấy cho tôi, cho dù không thể rút tiền mặt, nhưng quẹt thẻ thì không thành vấn đề! Mời các người đi Quý Phi Lâu, như thế nào?"

Hề Hi cảm giác mình có chút □□ hiềm nghi, sợ Du Khả Dương và Từ Trạch lại cãi vã, huyền não mọi người đều khó coi, lập tức chủ động ôm cánh tay Thẩm Gia, rất tích cực nói: "Thật nha, tôi đã rất lâu không đi Quý Phi Lâu rồi!"

Thẩm Gia chăm sóc Hề Hi giống như em gái, cậu ta vỗ vỗ đầu của cô: "Hôm nay anh trai mời khách, cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!"

Thật ra thì tại sao Hề Hi lại đột nhiên kiên cường, trong lòng cậu ta có thể đoán được một phần. Người muốn trưởng thành, tất nhiên sẽ phải trải qua một số chuyện. Tốt - xấu, gặp nhiều chuyện hơn, cũng forleequydoon từ từ trở nên thành thực. Trước đó Hề Hi đã nói gặp phải biến thái, cho dù cậu ta không biết chuyện cụ thể là như thế nào, nhưng nghĩ đến, phải tạo thành chút ảnh hưởng cho cô, bắt buộc đứa bé đơn thuần phải trở nên thành thực một chút.

Hạ Y đã nằm viện gần nửa tháng, bị thương ở chân, cũng không dám lộn xộn, cả ngày nằm trên giường thật sự dài ra nhanh như cỏ.

Hạ Nhiễm đang dụ dỗ em trai uống canh bổ xương: "Nhanh, đây là mẹ cố ý bảo chị Từ làm, bột lửa nhỏ hầm cách thủy tám giờ, uống vào đối với vết thương của em mới có lợi, ngoan, đừng tùy hứng."

Cô ta là một người phụ nữ đáng đáp rất đẹp, 27 - 28 tuổi, vóc người cao gầy, cộng thêm đồ trang sức trang nhã, tóc ngắn màu đỏ rượu còn có bộ váy màu đen nổi bật lên vẻ lão luyện lại có phong cách của cô ta, là đồ công sở nữ cực kỳ tiêu chuẩn.

Từ nhỏ quan hệ giữa Hạ Y và chị gái đã cực tốt, vào lúc này cho dù vô cùng không muốn uống canh bổ xương, nhưng vẫn là cau mày nhận lấy, bày tỏ mình tự uống không cần dứt.

Hạ Nhiễm tránh tay của cậu ta ra: "Em đừng lộn xộn, chị dứt cho." Thấy em trai nghe lời, cô ta lại không nhịn được nói: "Lần này sau khi thương thế tốt lên thì nghe chị, không cho phép lại theo cô nhóc nhà họ Hề ở chung một chỗ nữa, muốn làm từ thiện, đã có chính quy, hàng năm nhà chúng ta cũng quyên không ít tiền cho những thứ cơ quan từ thiện kia. Nếu em muốn tự mình làm, chờ thêm một thời gian nữa chị lập cái quỹ giúp em, để cho em làm hội trưởng."

Hạ Y nghe vậy có chút không nhận được: "Chị, làm sao chị lại không ưa Hề Hi? Lần trước em bị thương cũng không thể trách cô ấy, lần này tai nạn xe cộ lại càng không có quan hệ với cô ấy. Chị nói bạn bè của em như vậy, em rất không thoải mái."

Khỏe miệng tươi cười của Hạ Nhiễm cứng ngắc trong một cái chớp mắt, rất nhanh lại khôi phục như trước, cô ta nuốt một muỗng canh vào trong miệng em trai, dịu dàng nói: "Còn không phải chị đau lòng cho em? Tự em nghĩ một chút, từ nhỏ đến lớn chị đã để cho em chịu đựng một chút thương tổn nào chưa? Em đi theo cô nhóc nhà họ Hề mới bao lâu đã ở viện hai lần!"

Lúc này trong phòng bệnh chỉ có 2 chị em bọn họ, nói chuyện cũng không có gì cố kỵ. Hạ Y lập tức phản bác: "Vào thời điểm trung học đệ nhị, em ngày nào trên người không mang theo một chút thương tích? Như bây giờ cũng không có gì ghê gớm chứ?"

"Trung học đệ nhị em tuổi trẻ ngông cuồng, là thời kỳ người thiếu niên phản nghịch chị có thể hiểu, hiện tại em cũng sắp đại học năm ba rồi, nên chính đáng hợp tình suy nghĩ về sau một chút, công ty cũng lqđ không phải là của chị và anh cả, em là một phần tử trong nhà, cũng nên gánh vác trách nhiệm, bây giờ nhà bác cả đưa mắt nhìn chăm chăm chúng ta, em không thể luôn nghĩ làm người hầu phía sau cô nhóc đó chứ?"

Nhắc tới nhà bác cả còn có người trong nhà tranh đấu gay gắt, Hạ Y lập tức phiền muộn, cậu ta vừa định nói những gì, đã có người gõ cửa phòng bệnh. Cậu ta biết là các bạn nhỏ thân mến đã tới, lời vừa tới miệng cũng nuốt xuống. Hạ Nhiễm nhìn em trai hờn dỗi, mình cũng không sáng khoái, không hiểu cô nhóc hoang dã nhà họ Hề đó có gì tốt, em trai mình đi theo như cái đuôi!

Chờ cửa phòng bệnh mở ra, nhìn thấy Hề Hi, trên mặt Hạ Nhiễm càng khó coi hơn. Cùng Thẩm Gia nhất nhất lên tiếng chào, duy chỉ có lướt qua Hề Hi, đây là chuyện rất thất lễ, trước kia Hề Hi thấy cô ta còn không dám nhìn thẳng vào mắt, lần này đụng phải cũng không biết tại sao, lại hết sức bình tĩnh. Mới vừa rồi cô nói muốn đến thăm Hạ Y còn cảm thấy là mình nhất thời xúc động, từ thang máy đi ra mơ hồ còn có chút hối hận, bởi vì mặt mũi mới không có giữa đường bỏ chạy. Vào lúc này thật sự nhìn thấy Hạ Nhiễm, đột nhiên phát hiện, người phụ nữ này cũng không có gì ghê gớm chứ sao. So với Trương Xảo dám bóp chết đứa bé của mình, chị ta chỉ dám cầm gạch hù dọa, sử dụng ánh mắt giết người cũng không là gì.

Hạ Nhiễm không có lễ phép, Hề Hi cũng sẽ không mặt nóng dãn mỏng lạnh, không nói gì, đi giữa Thẩm Gia và Đào Bân vào trong phòng bệnh. Nhìn thấy Hạ Y, cô nhảy lại gần: "Hạ Y, tôi tới thăm anh á..., cảm động không?"

Hạ Y thấy cô dĩ nhiên đặc biệt vui mừng, không vui vì tranh cãi với chị gái lúc trước lập tức tan thành mây khói. Nhìn bythanhhung khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nhóc gấu đang cười khanh khách với mình, giờ tay đập lên trên đầu cô, tức giận: "Cô còn biết đến thăm tôi cơ đấy!"

"Lúc trước không phải tôi bị dị ứng không có cách nào ra cửa sao ~" Hề Hi ôm đầu giải thích.

"Lúc cô không có dị ứng cũng không gặp được cô!"

"Sau này sẽ không á!" Hề Hi cũng không nói là sợ chị cậu ta, dù sao cô không nói cậu ta cũng biết, vào lúc này chỉ giờ tay bảo đảm: "Về sau ít nhất ba ngày tôi sẽ qua thăm anh một lần, đừng nóng giận!"

Hạ Y thấy cô gái nhỏ trên mặt lộ ra một nụ cười càng tinh xảo xinh đẹp hơn, nhưng mà vẫn bày tỏ bất mãn: "Ba ngày không được, phải hai ngày. Đây là trước đây cô thiếu nợ tôi."

"Còn nợ anh? Hạ Y, sao anh lại ngây thơ như vậy!" Hề Hi bắt nạt cậu ta.

"Phốc ——" Đào Bân cũng không nhận được nữa bật cười, nói xen vào: "Hai người các người ở chỗ này liếc mắt đưa tình, có nghĩ đến cảm thụ của những thứ phong nền như chúng tôi không? Chúng tôi đứng ở một bên được một lát rồi, Hạ Y, cậu đây là bên trọng bên khinh!"

Cậu ta chính là nói đùa, đùa giỡn, Hạ Nhiễm đứng ở một bên nghe xong sắc mặt lại càng khó coi hơn rồi, ánh mắt nhìn về phía Hề Hi sắc như đao, nếu như là sự thật, Hề Hi muốn bỏ qua cũng khó khăn. Vì vậy dùng cảm nghênh đón tầm mắt của cô ta, sau đó lần đầu tiên phát hiện, mắt của Hạ Nhiễm lại rất nhỏ!

Sự phát hiện này khiến gấu nhỏ kinh hãi đến mức đột nhiên mở to mắt, giống như thấy chuyện gì mới mẻ. Máy nam sinh đang lăm mồm, Tần Du Nhiên xoay đầu Hề Hi tới đây, nhỏ giọng nói với cô: "Cô đừng để ý tới chị ta, chị ta cũng chỉ dám trừng cô."

Du Khả Dương và Đồng Dao cũng đi qua, ba nữ sinh đứng thành một hàng ngăn ở chính giữa, đẩy Hạ Nhiễm ra ngoài. Hề Hi giương lqđ mắt "Oh" một tiếng, tính toán đợi lúc không ở trước mặt Hạ Y, sẽ chia sẻ phát hiện mới của cô với mấy người bạn nhỏ này.

Tạm biệt Hạ Y, bọn Hề Hi rời khỏi bệnh viện lái xe tới Quý Phi Lâu. Tần Du Nhiên còn hỏi cô muốn nói với Hạng Việt hay không, Hề Hi nói không cần: "Hôm nay anh ấy thay người khác làm phẫu thuật, vào lúc này đoán chừng vẫn còn ở trong phòng mổ."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Trước mặt Hề Hi và Hạng Việt đang trong tình trạng “ở chung”. Trải qua chuyện tử anh lần này, ít nhất trong thời gian ngắn Hề Duy không thể nào để em gái ở một mình rồi. Nhưng anh ta lại đang ở nước lạ ngoài, ngoài tầm tay với, lúc này, suy tính từ mọi phương diện, Hạng Việt không thể nghĩ ngờ là thí sinh thích hợp nhất có thể chăm sóc em gái mà anh ta yên tâm.

Hôm nay coi như là ngày thứ năm hai người ở chung.

Từ Quý Phi Lâu ra ngoài, Hề Hi tạm biệt mấy người bạn nhỏ, ngồi xe taxi đi vòng lại bệnh viện. Hạng Việt mới vừa quay lại phòng làm việc, đã nhận được điện thoại của gấu nhỏ, anh cười cười: "Em lên đây đi, anh đang ở phòng làm việc."

Cúp điện thoại được một chốc lát, đã có người gõ cửa phòng làm việc, Hạng Việt ra mở cửa, trên mặt Hề Hi đeo khẩu trang màu đen tuyền, trên đầu là mũ lưới trai, tóc dài xõa tới lưng, váy chiffon màu cà phê đậm, bên ngoài khoác một áo len màu đen dài đến gối, trên vai khoác túi Chanel nhỏ màu vàng, nhìn qua rất đẹp mắt, rất giống quần áo mà nhân vật công chúng mặc đi ra ngoài, lại che mặt để làm người ta chú ý.

Hạng Việt dẫn cô đi vào, đóng cửa lại hỏi: "Buổi chiều không có lớp à?"

Hề Hi nói không có, cô thả hai túi giấy xách trong tay vào trên khay trà, vuốt vuốt ngón tay bị ghim đau, lấy khẩu trang xuống, nhắc cầm nhỏ: "Em mang từ Quý Phi Lâu tới, nhân lúc còn nóng ăn đi."

Hạng Việt nhíu mày: "Sao lại hào phóng như vậy?"

"Nói giống như em rất hẹp hòi thế," Hề Hi phồng miệng, nhưng mà vẫn thừa nhận nói, "Đây là Thẩm Gia chi tiền." Cô giải thích: "Trước đó em và bọn Tần Lạc Lạc đã tới bệnh viện một lần, đi thăm mấy đứa bé, buổi sáng anh nói phải làm phẫu thuật, nên em không tới tìm anh. Thẩm Gia mời khách nói đi ăn bữa tiệc lớn, dù thế nào đi nữa thì hôm nay anh ta cũng muốn vun tiền như rác, nên đã giúp anh mang một ít đồ ăn tới đây." Lúc đi từ khách sạn ra, Thẩm Gia còn muốn đưa cô tới bệnh viện, chỉ là cô biết buổi chiều cậu ta có chuyện, thời gian tương đối vội sẽ không kịp đưa, lại nói cũng không thuận đường.

Hạng Việt không ngờ là cô vòng trở lại, vừa mở hộp đồ ăn vừa hỏi: "Sao không đi thẳng về, tìm anh có việc?" Anh cũng không tin gấu nhỏ có lương tâm như vậy, biết anh vừa mới phẫu thuật xong chưa kịp ăn cơm đặc biệt mang thức ăn cho anh.

Hề Hi liếc mắt xem thường: "Em là loại người có chuyện mới lấy lòng sao!" Thấy ánh mắt anh thẳng tắp nhìn sang, gấu nhỏ bị nhìn có chút chột dạ, hừ hừ hai tiếng, không uồn ọ dờn tầm mắt đi nói: "Cũng không có gì á..., chính là em muốn về nhà cảm mấy thứ, anh em không để cho em tự trở về, cho nên muốn gọi anh đi cùng."

Đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, Hạng Việt dịu dàng nói: "Em gọi điện thoại cho anh là được, anh có thể tới đó đón em, không cần đặc biệt chạy tới bệnh viện nữa, ngày trước cũng không thấy em khách khí như vậy."

Hề Hi mất mặt, xấu hổ: "Em đưa đồ ăn cho anh, sao anh lại dài dòng như thế chứ!" Cô có chút uất ức, cảm thấy Hạng Việt lequydonn không biết lòng tốt. Hạng Việt thấy cô mất hứng, cũng có một ít dờ khóc dờ cười: "Gần đây rất nhiều người cảm cúm, bệnh viện là nơi nhiều vi khuẩn (virus) nhất, thể chất em không tốt, ngộ nhớ lấy bệnh làm thế nào?"

"Em không có dễ bị bệnh như vậy!" Cô bĩu bĩu môi, miễn cưỡng đón nhận giải thích của anh, cảm khẩu trang giờ lên để cho anh nhìn thấy: "Lại nói anh không thấy em đã mang cái này rồi sao!"

Hạng Việt không có ý định so đo với con nít, tính khí tốt, dễ dàng hai câu, dụ dỗ người vui mừng, chỉ vào năm sáu hộp đồ ăn trên bàn uống trà nhỏ nói: "Quá nhiều, anh ăn không hết, em có muốn ăn thêm chút nữa không?"

Hề Hi lắc đầu: "Trong bụng em không nhét được nữa rồi, anh ăn đi, ăn không hết thì cầm về nhà buổi tối chúng ta hâm nóng lên ăn."

Mấy ngày nay hai người ở cùng chỗ, đối với sinh hoạt tập quán của đối phương cũng hiểu chút ít. Trước kia Hạng Việt cho rằng gấu nhỏ là công chúa nhỏ được nuông chiều từ bé, áo đến vươn tay com tới há mồm, không biết làm việc nhà, cuộc sống phô trương lãng phí khẳng định là không thể tránh được. Nhưng thật sự ở cùng nhau rồi, mới phát hiện thì ra chuyện cũng không phải như vậy. Cho dù Hề Hi là cô gái được chiều chuộng, lại rất độc lập, giặt quần áo nấu cơm quét dọn vệ sinh cũng làm không tệ, cũng không có thói quen không ăn thức ăn thừa, ngược lại, cô rất tiết kiệm, đồ ăn thừa và com thừa cũng sẽ không vứt sạch mà để đến hôm sau hâm nóng lên có thể coi là điểm tâm. Dù là phòng vệ sinh hay bồn cầu, cô đều có thể quét dọn, cũng không lệ thuộc vào giúp việc làm theo giờ, điều này làm cho Hạng Việt thật sự thay đổi cách nhìn về cô, điểm ấn tượng không biết cao thêm bao nhiêu cấp bậc.

So ra, Hạng Việt thấy mình còn có chút tật xấu, tương đối kỹ tính, thích hưởng thụ. Nhưng đã sớm dưỡng thành thói quen, muốn sửa lại cũng không được nữa rồi.

Trong lúc ăn com, Hề Hi chia sẻ với anh chuyện lúc trước đi thăm Hạ Y, nói đến Hạ Nhiễm, hơi xúc động: "Thật ra em có một chút sợ chị ta, cảm thấy ánh mắt lúc chị ta nhìn người đặc biệt kinh khủng, âm trầm lạnh lẽo. Nhưng hôm nay thời điểm chị ấy nhìn em, em lại trừng trừng lại," cô nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, "Giống như phá hủy một bức tường, khơi thông mạch máu, cảm giác đặc biệt tốt!" Nói tới chỗ này, cô cười một cái: "Hôm nay em còn phát hiện một chuyện rất có ý nghĩa." Cô kéo dài âm, làm người khác khó chịu vì tò mò, Hạng Việt thấy mắt cô cong như trăng lưỡi liềm, giọng hoạt đáng yêu, tâm tình cũng theo đó giương nhẹ, phối hợp hỏi: "Em phát hiện cái gì?"

Cho dù đã chia sẻ với mấy lqđ người bạn nhỏ rồi, chỉ là Hề Hi căn cứ nguyên tắc “Phá hủy người không biết người một mớ” giúp chính mình hả giận, đôi mắt linh động chuyển lại chuyển, một chút chột dạ cũng không có, rất có không khí nhỏ giọng nói: "Em phát hiện mắt Hạ Nhiễm có một cái sẹo nhỏ, cho dù đã khéo léo trang điểm che đi một chút, chỉ là nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra."

Chút chuyện nhỏ này cũng sẽ để cho cô vui mừng như thế, Hạng Việt buồn cười, bỏ đứa xuống sờ đầu của cô.

Hề Hi vuốt ve tay của anh, lầm bầm: "Em cũng không phải là đứa nhỏ nữa rồi." Chỉ là lại tự mình trầm tư một chút, tự mình phân tích nói: "Hạ Nhiễm có hung đi nữa, thật ra thì cũng không dám đụng đến một sợi tóc của em, so với Trương Xảo, chị ta kém xa, cũng chỉ có một chút bản lĩnh, phô trương thanh thế mà thôi. Ngay cả chuyện của Trương Xảo em cũng có thể mở to mắt mà nhìn, dĩ nhiên chị ta không coi là cái gì." Cuối cùng còn tổng kết: "Người quả nhiên vẫn là cần trải qua chút mưa gió mới được, trước sợ Hạ Nhiễm, bây giờ suy nghĩ một chút thật ngu xuẩn."

Hạng Việt thấy thế rất vui mừng, sợ cô để tâm vào chuyện vụn vặt, lại khuyên cô: "Năm nay em mới bao lớn, anh nhớ Hạ Nhiễm giống như còn lớn hơn anh một hai tuổi chứ? Chị ta lớn hơn em by Thanh Hưng nhiều như vậy, chiếm chút tiện nghi cũng bình thường, sau này em sẽ gặp được rất nhiều kiểu người, cuộc sống dài lâu, thỉnh thoảng thừa nhận mình ngốc nghếch cũng không có gì, người nào lúc còn trẻ không như vậy chứ?"

Lúc này anh đang nghĩ tới nên khai thông cho cô thế nào, Hề Hi lại chợt nở nụ cười, khoe miệng má kúm đồng tiền ngọt ngào ủa nhìn, Hạng Việt hỏi cô cười cái gì, Hề Hi nói: "Lần đầu tiên em cảm thấy, thì ra là cái người này..... Ừ, thú vị."

"Thú vị? Anh?"

"Thời điểm anh giảng đạo lý, luôn rất nghiêm trang."

"Thời điểm giảng đạo lý người nào không nghiêm trang?"

Hề Hi nháy mắt mấy cái: "Dù sao em chính là cảm thấy anh thật có ý tứ!" Cụ thể tại sao cảm thấy anh có ý tứ..... Thật ra thì chính cô cũng không hình dung ra được, chính là cảm thấy về mặt nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ suy nghĩ lựa lời an ủi mình của anh, làm cho người ta cũng không chán ghét, thậm chí..... Trong lòng mềm nhũn, tự dưng có chút cảm giác thỏa mãn quý dị.

Biết không hỏi được nguyên nhân, Hạng Việt cũng không rồi rắm với đề tài này nữa, tâm tư của cô gái nhỏ luôn là vô cùng kỳ quặc vô lý như thế. Anh nhét đầy bụng, sau đó lại nhét thức ăn còn dư lại vào túi. Nhìn thời gian đã sắp bốn giờ chiều, vì vậy đứng lên nói: "Anh lại đi xem bệnh nhân một chút, không có chuyện gì nữa thì chúng ta đi."

Hề Duy quay lại Vũ Lăng lúc chạng vạng tối thứ năm tuần này. Gần nửa tháng Hề Hi không thấy anh trai, lúc đầu gặp không khỏi kích động, ôm cánh tay anh ta cũng không buông tay, như tiểu yêu tinh dây dưa người ta, đi nơi nào cũng theo tới nơi đó. Hề Duy tùy em gái làm nũng, Hạng Việt từ phòng bếp rót trà bưng ra, để vào trước mặt Hề Duy một ly: "Hồng trà, ngày hôm qua Hề Hi có ý chạy đi đại lý độc quyền để mua, cô ấy nói cậu thích nhất uống nhãn hiệu hồng trà này."

Ánh mắt Hề Duy nhu hòa nhìn em gái một chút, vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, đầu tiên nói cảm ơn với Hạng Việt, dù sao trong điện thoại và ngay mặt chính thức nói cảm ơn vẫn khác nhau, hơn nữa người ta lại giúp đỡ lo lắng chăm sóc em gái nhiều ngày như vậy, thật sự là rất chu đáo rồi. Hạng Việt khoát tay dừng lại: "Giữa chúng ta đừng nói tới những thứ này, Hề Hi cũng là tôi nhìn mà lớn lên, về tình về lý cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, lại nói cũng không phải là chuyện lớn, không tốn thời gian gì."

Cho dù anh nói như vậy, nhưng Hề Duy vẫn kiên trì đứng lên tính toán cúi đầu, chính thức nói cảm ơn cái gì. Hạng Việt vội vàng đứng dậy tránh ra, vừa bực mình vừa buồn cười: "Cậu đừng khách sáo với tôi, còn như vậy là tôi tức giận đấy."

Hề Duy thấy anh như vậy, bản thân cũng không kiên trì nữa, cười cười, thuận thế ngồi xuống, quả nhiên không hề nói tới việc này nữa. Mà lại nói đến Thẩm Namr: "Tôi và anh ta không quen, cậu giúp tôi hỏi một chút, ngày mai có thời gian không, mọi người cùng nhau ăn cơm."

Đây là lòng biết ơn của Hề Duy với Thẩm Nam, dĩ nhiên Hạng Việt sẽ không giúp bạn tốt quyết định, anh nói được: "Lát nữa tôi sẽ giúp cậu hỏi một chút."

Sau lại hàn huyên chút chuyện khác, lại có ý đều không nhắc chuyện Trương Xảo và từ anh. Sau đó nhìn thời gian forf.lel.quyq.dond không còn sớm, ba người đã nói đi ăn cơm. Hề Hi đề nghị đi Thượng Nhã Hiên, Hề Duy và Hạng Việt đều coi cô là đứa bé, dĩ nhiên theo cô. Sau khi ăn cơm ở Thượng Nhã Hiên xong, Hạng Việt không đi theo bọn họ trở về nhà trọ, anh trở về nhà, trong khoảng thời gian này bởi vì phải chăm sóc gấu nhỏ, anh đã có một thời gian chưa về nhà, vừa đúng lúc Hề Duy quay lại, Hạng Việt lại nhường phòng ốc của mình lại, anh suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy Hề Duy sẽ không muốn trở về nhà trọ kia của anh ta, dù sao chuyện từ anh này..... Cuối cùng vẫn là xúi quẩy, làm cho người ta không thoải mái.

Tạm biệt Hạng Việt, Hề Hi đi theo anh trai trở về nhà trọ. Lúc này chỉ có hai anh em, có thể trò chuyện rồi. Cơ bản đều là Hề Hi nói..., nói gần đây cô đã làm chuyện gì, mua thứ gì, và giữa lúc chung đụng với bạn bè, những ngày này chung sống với Hạng Việt, còn trọng điểm nói ra chuyện Hạ Nhiễm, có chút đắc chí nói: "Thật ra thì chị ta chính là con cạp giấy, chỉ cần nhà họ Hề không ngã, chị ta cũng không dám làm gì em!" Đạo lý này trước kia cô không phải là không biết, nhưng cho đến gần đây, mới thật sự hiểu.

Trước đó trong điện thoại Hề Duy đã nghe em gái đề cập tới cái này, lúc này được nghe lại cũng không cảm thấy không kiên nhẫn, anh ta vuốt xuôi cái mũi của cô, đồng ý nói: "Em hiểu là tốt rồi, cô gái nhỏ cũng nên học kiên cường, anh không thể xem em như bông hoa trong nhà kính mà nuôi được." Chuyện Hạ Nhiễm đe dọa em gái trước đó, anh ta cũng không phải là không vì em gái há giận. Tiếc rằng em gái không cấp lực, vẫn không đứng lên, không hiểu làm sao lại sợ Hạ Nhiễm như vậy, nhưng mà bây giờ em gái có thể hiểu được, cũng không muộn.

Hề Hi vén lấy vai anh ta, mềm nhũn nói biết, cảm thấy anh trai mình là đệ nhất thiên hạ, cái gì đều vì cô suy nghĩ. Nghĩ đến lo lắng phát hiện đoạn thời gian trước, lại có một chút thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi: "Anh, anh sẽ luôn luôn tốt với em nhất chứ? Coi như về sau lấy vợ cũng sẽ tốt với em nhất."

Hề Duy không do dự, gật đầu nói dĩ nhiên, cùng em gái nhìn đối diện nhau, thân nhiên mà lo lắng nghiêm túc: "Em là em gái duy nhất của anh, không

thương em thì thương người nào?"

Hề Hi mỉm môi cười cười, xinh đẹp giống như đóa hoa, hài lòng buông lỏng trái tim xuống, đối với cô anh trai chưa bao giờ nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: Thanh Hưng

Hề Duy là một người không thích dây dưa khi làm việc, mới trở lại không mấy ngày anh ta đã kết thúc chuyện Trương Xảo, thủ tục nên bỏ sung cũng bỏ sung, dứt khoát đến mức làm cho người ta phải chất lưỡi hít hà. Sau khi biết chuyện, Thẩm Nam còn cảm khái với Hạng Việt: "Người trong nghề vừa ra lqđ tay, đã biết có hay không. Đại thiếu gia nhà họ Hề quả nhiên không giống bình thường, thật ra còn quen biết rộng hơn tôi." Nếu như là anh ta (TN), chỉ có mấy ngày tự nhận không thể làm được những thứ tài liệu chính quy này. Phải giấy trắng mực đen, nếu được phê duyệt cũng không phải là chuyện nhỏ, mà là phải gánh vác trách nhiệm.

Trừ việc đó ra, tốc độ dọn nhà của Hề Duy cũng không thể khinh thường. Trong thời gian ba ngày lập tức dẫn theo em gái dọn vào nhà mới, nhà trọ Thanh Niên lúc trước trực tiếp loại rồi, xúi quẩy là một mặt, mặt khác cũng sợ em gái tức cảnh sinh tình lại suy nghĩ lung tung.

Nhà mới ở phụ cận CBD*, nơi tắc đất tắc vàng, là Tiểu Dương Lâu độc môn độc viện. Đây là Hề Hi lựa chọn được từ trong danh sách đồng đẳng các bất động sản, cô thu lượm bài học kinh nghiệm, gắng Thanh.Hưng đạt tới an toàn là chính. Ở đây có cửa sắt lớn, tường cao, máy báo động, camera 360° toàn bộ phương hướng, an ninh tuần tra 24 giờ, thế nào cũng an toàn hơn ở nhà trọ chứ?

*CBD viết tắt của Central Business District có thể hiểu là khu kinh doanh trung tâm (tham khảo google để biết rõ hơn nhé ^_^)

Những ngày kế tiếp bình lặng không gợn sóng, qua ngày mùng một tháng năm trời từ từ nóng lên, quần áo tay ngắn từ từ bắt đầu thay thế quần áo dài, mùa hè lạnh lẽ đến.

Đội đến lúc Hạ Y về nhà tỉnh dưỡng, sau khi đưa bé cuối cùng của viện phúc lợi là Nha Nha cũng phẫu thuật thành công xuất viện, thời gian tiếp xúc của Hề Hi và Hạng Việt cũng từ từ ít đi. Suy cho cùng vẫn là chênh lệch tuổi tác, vòng hoạt động bất đồng, mỗi người đều có cuộc sống riêng, một tháng có thể thấy bốn - năm lần đã tính là nhiều.

Đến cuối tháng sáu đầu tháng bảy, thời điểm Vũ Lăng là mùa hè chói chang, đại thọ 50 của Hề Bá Niên đến.

Đây là thọ chẩn, tuổi trên năm mươi, tuổi biết thiên mệnh, người nhà bình thường còn cực kỳ coi trọng, chứ đừng nói chi là thân phận Hề Bá Niên như vậy. Nhà họ Hề đã bắt đầu chuẩn bị chuyện này từ năm trước, một tháng trước đã phát thiệp mời ra ngoài. Chờ đến ngày chính, làm trưởng tử và con gái duy nhất, đương nhiên Hề Duy và Hề Hi phải về nhà giúp một tay đón khách, đây là không chạy thoát được.

Kể từ sau khi Sầm Ủy tiến dần từng bước, đối với nhà lớn nhà họ Hề, Hề Hi có loại cảm giác chán ghét muốn vứt bỏ. Sau khi dọn ra ngoài cũng cực ít trở về, giống như hôm nay cũng thế, nếu như không phải là sợ Sầm Ủy dẫn theo Hề Tế giành danh tiếng của anh mình, cô tuyệt đối không muốn trở về.

Nhấn nài đi theo anh trai đứng ở cửa đón khách tới gần tối, mặt đều cười đến cương cứng rồi, Hạ Y đi theo cha mẹ anh chị tới đây, nhân lqđ lúc trường bồi hân huyên với Hề Duy thì cậu ta lại gần nhỏ giọng trừu ghẹo cô: "Cười còn khó coi hơn khóc, tài nghệ không được ah...."

Hề Hi "hừ" một tiếng, nhìn nhìn vết thương đã gỡ bỏ thạch cao ở chân cậu ta hỏi: "Tại sao còn chưa khỏe hẳn?" Khoảng cách từ khi tai nạn xe cộ tới nay đã sắp ba tháng, cậu ta đi bộ lại vẫn khắp khệnh lác lư như cũ.

Hạ Y nói đã tốt lắm: "Thương gân động cốt cần một trăm ngày, bác sĩ nói cái này chủ yếu vẫn là dựa vào chăm sóc, hôm nay nếu không phải là chúc thọ cho cha cô, mẹ tôi và chị tôi cũng sẽ không thả tôi ra ngoài." Cậu ta nói ra âu sầu trong lòng, lộ ra mùi vị u oán.

Thấy cậu ta như vậy, Hề Hi có chút hả hê. Vốn muốn cười nhạo cậu ta đôi câu, bỗng dưng chống lại tầm mắt mà Hạ Nhiễm quét tới, nụ cười trên mặt phai nhạt chút, lưỡi biếng "Ồ" một tiếng, khoát khoát tay: "Vậy anh đừng đứng quá lâu, mau vào đi thôi, mấy người Lạc Lạc đều đến rồi."

Chào hỏi người nhà họ Hạ xong, một lát sau Hạng Việt cũng tới. Anh mặc một thân âu phục màu xám bạc, ngọc thụ lâm phong, mặt mày như vẽ, tuấn tú đẹp mắt không nói ra được. Giữa mùa hè nóng ran, anh như gió mát mẻ, làm cho lòng người có chút rung động.

"Bác Hạng và mẹ Cát đã tới từ sớm rồi, sao anh tới muộn thế?" Hề Hi ba bước thành hai chủ động nghênh đón, hai tay chấp ở phía sau, nghiêng đầu quan sát anh, khóe môi nhếch lên hiện ra má lúm đồng tiền nhân nhật.

Tay trái Hạng Việt cầm cái hộp hình chữ nhật mảnh dài, cười cười dùng một cái tay khác vỗ vỗ gáy cô: "Thọ yến đến tám giờ mới bắt đầu, hiện tại mới bây giờ bốn mươi, anh thế nhưng không tới muộn." Còn nói: "Hôm nay có hai ca phẫu thuật, làm chậm trễ một chút thời gian."

Hề Hi không có hứng thú đối với công việc của anh, ngược lại hỏi: "Trong hộp đựng gì thế?"

"Bách Thọ đồ." Hạng Việt nói: "Tự anh về." Từ nhỏ anh đã lần lượt đổi hết các loại sở trường, thư họa so với cái khác đều tốt hơn. Loại thân phận địa vị này của Hề Bá Niên, quà tặng sẽ không thể thiếu kim ngân tài bảo, đồ tốt cha mẹ anh sẽ đưa, anh làm cái này thuần túy chỉ là tâm ý của văn bối.

Nghe nói là đưa cho cha ruột, Hề Hi quệt miệng hừ hừ: "Anh không phải rất bận sao."

Hạng Việt cười: "Thời gian làm cái này anh vẫn có."

Lúc này Hề Duy đưa người nhà họ Hạ đi vào cũng quay lại, nhìn thấy Hạng Việt, đuôi lông mày giương nhẹ: "Còn tưởng lqđ rằng cậu phải trễ chút thời gian nữa, đã tới rồi thì cũng mau vào đi thôi, mới vừa rồi ba tôi còn hỏi cậu."

Hạng Việt nói được, thấy Hề Hi còn bĩu môi, anh nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói với cô: "Em không phải là vẫn muốn tổ hợp ký tên và chân dung của cái Hàn Quốc đó? Vừa vận bạn của anh và công ty bọn họ có chút nghiệp vụ lui tới, đã giúp em xin, hai ngày nữa mới có thể gửi đến đây."

Mị lực của thần tượng vẫn tương đối có sức hấp dẫn với gấu nhỏ, Hề Hi nghe vậy mắt sáng lên, đối với việc anh tự tay chuẩn bị quà tặng cho cha cũng không bức bối như vậy nữa, nháy mắt nói: "Vậy anh nhận được thì lập tức gọi điện thoại cho em."

Chờ khách hầu như đều đến đủ, dạ tiệc bắt đầu. Không muốn nhìn lão già dặt Sầm Úy ân ái, anh trai còn có rất nhiều xã giao, Hề Hi lười biếng, lên tiếng chào Hề Duy, trốn đi vệ sinh. Cũng không đi tìm những người bạn nhỏ bình thường hay giao hảo, bọn họ đều đi theo người nhà tới, loại bữa tiệc thế này, tự có một bộ quy tắc bất thành văn: văn bối đi theo trưởng bối tham gia thọ yến, đầu tiên là chúc thọ, giao thiệp, giữa trận mới là thời gian hoạt động tự do.

Cô đi tìm mấy người bạn nhỏ, sẽ không tránh khỏi phải xã giao với người khách khác, thật phiền phức. Vốn là Hề Hi muốn đi vườn hoa, sau lại suy nghĩ một chút, bên ngoài quá nóng còn có con muỗi, đi ra bên ngoài như thế giống như kẻ ngốc. Vì vậy đổi hướng đi tới Tiểu Hoa Giác chờ.

Phòng khách của gian phòng này cách đại sảnh tổ chức bữa tiệc một hành lang, lại độc lập với bên ngoài, bình thường sẽ không có người tùy tiện tới đây. Phòng khách không lớn, khoảng 20 bình, bố trí ấm áp thoải mái, một bộ sofa bằng vải bố, thảm trải sàn màu đậm in hoa, trên khay trà bày mấy loại trái cây, dễ thấy nhất, là nước trái cây bên cạnh hoa hồng mân côi tươi mới ướp át.

Nhìn hoa này, Hề Hi lạnh lùng "Hừ" một tiếng, Sầm Úy thích nhất cái này, vì thế Hề Bá Niên còn đặc biệt bót một chỗ ở trong hoa viên ra để tự trồng, chỉ vì có thể đổi được một nụ cười của bà xã nhỏ, ghê tởm chết đi được.

Cho dù buổi tối lão già không để cho Sầm Úy dẫn theo Hề Tề đứng ở cửa ra vào đón khách, coi như là làm mất thể diện của bà ta, làm bà ta khó chịu. Nhưng mới vừa rồi lại cùng Sầm Úy một trái một by. Thanh.Hung phải dặt tay Hề Tề đứng ở trước mặt khách thật giống như một bức tranh một nhà ba người hài hòa vẫn đâm bị thương mắt cô. Ngực giống như tích một cổ uất tức không phát tiết ra được, lại không tiêu xuống, làm người ta khó chịu. Cô nghĩ không hiểu tại sao ba lại coi trọng Sầm Úy, lại càng không hiểu trong mắt ba, cô và anh trai có ý nghĩa như thế nào. Cái này giống như một đề bài toán học không có câu trả lời, đàn ông, phụ nữ, hôn nhân, trung thành, đạo đức, tất cả tất cả đều làm cho cô mê man.

Hề Hi ngồi trên ghế sa lon ngăn người, giày cao gót bày phân tùy ý ném ở một bên, một chiếc còn ngã lệch. Nơi này yên tĩnh, so với tiền thính giống như là hai thế giới. Hạng Việt đứng một bên nhìn một lúc, đi tới vỗ vai của cô, Hề Hi chậm rì rì quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy là anh, trong nháy mắt thu lại vẻ mặt mê man, thay vào đó là tò mò: "Sao anh lại đến chỗ này?"

"Bên ngoài quá nhiều người, không có thói quen." Anh thuận miệng đáp.

Một tiếng đồng hồ ra vào Hề Trạch, nơi nào ít người thích hợp với nghỉ ngơi, anh tất nhiên sẽ tới.

"Người là hơi nhiều." Hề Hi đồng ý, cầm quả chuối tiêu từ trong mâm đựng trái cây lột ra ăn: "Lão già yêu cầu tổ chức lớn, dù thế nào đi nữa ông ta cũng không thiếu tiền." Lời nói này có chút châm chọc, còn lqđ có chút buồn bức không vui. Hạng Việt nghĩ tới bộ dạng một nhà ba người Hề Bá Niên và Sầm Úy, Hề Tề ở tiền thính, hiểu rõ chau mày, ngồi xuống bên cạnh cô cũng cầm quả chuối tiêu ăn.

Yên tĩnh một lát, Hề Hi mở miệng: "Lão già nhận được quà tặng của anh, sướng đến phát rồ rồi chứ?"

Hạng Việt khiêm tốn: "Tạm được."

Hề Hi "Hừ" một tiếng: "Bác sĩ Hạng, anh như vậy không được ah..., rõ ràng là cướp danh tiếng của anh em."

"Hề Duy cũng sẽ không để ý chút chuyện nhỏ này." Hạng Việt cười cười, nhìn cô hỏi: "Gần đây em thế nào? Lấy được bằng lái chưa?"

"Dĩ nhiên!" Hề Hi kiêu ngạo gờ gờ cằm nhỏ: "Tháng tư đã lấy được rồi."

"Anh em để cho em lái xe ra đường?"

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì..... Trùng mắt nhìn anh, Hề Hi "Hừ" một tiếng, quay đầu không để ý tới anh. Hạng Việt buồn cười, thấy cô lộ ra lỗ tai nhỏ trắng nõn, không nhìn được gờ tay ngắn, bóp xong rồi, mới phát giác được có chút không thích hợp. Buông tay ra, Hề Hi đã quay đầu lại nhìn anh: "Thật ra trên lỗ tai em có ba cái lỗ tai, chỉ là có hai cái không dùng được, hiện tại chỉ còn dư lại duy nhất một cái."

Hạng Việt không biết tại sao đột nhiên cô lại nói cái này, nhìn lỗ tai, chẳng nói đúng sai "Ồ" một tiếng, Hề Hi còn nói: "Em rất sợ đau, lúc xỏ lỗ tai bị sợ

đến khóc mãi, anh em đã nói nếu sợ đau vậy thì về nhà đi, khi đó em mới vừa thi tốt nghiệp trung học xong, trường cấp 3 của em rất quy củ, tốt nghiệp rồi lập tức muốn lưu lại cho mình cái kỷ niệm của năm tháng còn trẻ gì đó." Thấy Hạng Việt cười, cô cũng cười theo, nháy mắt mấy cái nói: "Cho dù năm nay em mới vừa mười tám tuổi nhưng cũng không phải là đứa bé, anh hãy thành thật nói đi, có phải anh thích em hay không?"

Lời này thật là bước ngoặt thần kỳ, Hạng Việt khó có được lời mờ một chút, bị lời này của gấu nhỏ đã kích lệ quý đôn không nhẹ, không biết cô từ chỗ nào cho ra cái kết luận này. Há mồm muốn nói, Hề Hi lại đưa ra một ngón tay chặn miệng của anh lại, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo còn có mùi thơm. Hạng Việt giống như là bị cố định thân thể, trơ mắt nhìn cô nghiêng người chậm rãi đến gần, gần thêm nữa, cho đến khi trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, khi anh ý thức được nên đẩy cô ra thì cô đã hôn xuống môi anh.

Hô hấp của Hạng Việt cứng lại, ánh mắt trầm xuống. Hề Hi mở to mắt nhìn thẳng vào mắt anh, giữa hai người không có chút khoảng cách nào, hô hấp quần quít chung với nhau, lộ ra phong tình kiều diễm.

"Có ý tứ gì?" Anh khàn giọng mở miệng.

"Không có ý tứ gì."

"Không có ý tứ gì là có ý gì?"

"Chính là không có ý tứ gì."

Dừng một chút, Hề Hi buông tay khoác trên vai anh ra: "Yên tâm, sẽ không bắt anh phụ trách." Cô như đứa bé lqđ thuần lương vô tội, từ trên ghế salon đứng lên, lúc này coa tiếng người từ xa đến gần cuối cùng đi tới nơi này, Tần Lạc Lạc nhào tới hỏi: "Tìm cô thật lâu rồi, sao lại tránh đến nơi này chứ!"

Hạng Việt cứ như vậy trơ mắt nhìn gấu nhỏ quấy rối nước đục đi theo mấy người bạn nhỏ của mình rồi đi.....

Anh một tay nâng trán, liên tục cười khò.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nụ hôn ngày đó bắt đầu một cách vô lý, kết thúc cũng không có lý do gì. Giống như một cục đá ném vào mặt nước yên tĩnh, mới vừa nổi lên rung động lại rất nhanh trầm xuống.

Hạng Việt nói không rõ là cái cảm giác gì, anh muốn nói chuyện với Hề Hi một chút, trốn tránh không phải là tác lee*quy*doon phong của anh. Nhưng Hề Hi rõ ràng đang trốn anh, gọi điện thoại không nhận, thỉnh thoảng liên hoan với Hề Duy thì cũng không nhìn thấy cái này cái đuôi nhỏ là cô nữa.

Chuyện này cứ lúng ta lúng túng như vậy, không trên không dưới treo ngược ở đó.

Đến trung tuần tháng tám, Hạng Việt được mời đến châu Úc tham gia nghiên thảo (nghiên cứu + thảo luận) y học, sau đó lại vòng sang nước Mĩ, hội nghị lần lượt, mỗi ngày đắm chìm trong lĩnh vực y học, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh. Lúc đi còn là nắng gắt như lửa, trở lại cũng đã là gió lạnh chột nổi lên, mưa thu đi qua cuối mùa thu đã tới.

Từ trên máy bay đi xuống, trời bên ngoài đang mưa. Mưa không lớn, lại lạnh thấu xương. Đã là đêm khuya, vốn muốn ngồi xe taxi trở về lại nghe được có người gọi tên của anh. Hạng Việt quay đầu lại, hẳn là Hề Duy. Đám người đến gần, anh cười lên: "Cậu cũng là mới vừa đi công tác trở về?"

Hề Duy gật đầu, trong tay xách theo rương hành lý, bên người là hai cấp dưới.

"Lần này thời gian cậu đi công tác cũng không phải ngắn." Hề Duy nói.

Hạng Việt cùng anh ta sóng vai bước đi: "Là có chút vui đến quên cả trời đất, vốn tôi định sau lễ Giáng Sinh mới trở về nhưng trong viện gọi điện thoại cho tôi nói có một bệnh nhân cần tôi trở lại làm chủ."

Hề Duy trầm ngâm: "Có lẽ là ông cụ Hạ." Từ cổ chí kim, giai cấp đặc quyền luôn không thiếu. Theo anh ta biết, gần đây lqđ cũng chỉ có ông cụ Hạ là người có thân phận địa vị như vậy, mới có thể làm cho bệnh viện đề ý như thế, đặc biệt gọi bác sĩ từ nước ngoài quay lại, người bệnh bình thường cũng không có đối xử này.

"Ông cụ Hạ? Ông nội Hạ Y?"

"Đúng, hiện tại ông cụ Hạ đang ở tổng viện quân khu, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, hiện tại không để cho người ngoài vào thăm." Nói xong nhìn về phía Hạng Việt: "Lúc cậu đến đó hãy cẩn thận một chút, nhà họ Hạ kinh doanh quá lớn, nước sâu, có thể sẽ có người chấp nối với cậu, có phiền toái, nếu như nhà họ Hạng không thể ra mặt thì liên lạc với tôi, trong tay tôi có người."

Hạng Việt phiền nhất là loại phân tranh gia tộc này, anh cũng không kiểu cách mà gật đầu đáp ứng. Đứng trước lợi ích, nhân tính luôn xấu xí không chịu nổi.

Ra khỏi phi trường, Hề Duy bên này đương nhiên là có người đưa đón, Hạng Việt thuận tiện đi nhờ xe. Trên đường, Hề Duy nhận được điện thoại của em gái, hỏi anh ta lúc nào thì về đến nhà. Cho dù Hạng Thanh Hưng Việt ngồi đoàn chính, nhưng chung quy thân thể lại không nhận được nghiêng về phía Hề Duy một chút, phảng phất như là như vậy thì có thể nghe được giọng nói của người ở đầu điện thoại bên kia.

Cúp điện thoại, trên mặt Hề Duy vẫn mang theo ý cười, thấy Hạng Việt nhìn qua đây, anh ta giờ điện thoại di động lên nói: "Lần này tôi đi công tác nửa tháng, cũng không biết có gây họa gì không, trong điện thoại lại quá ân cần rồi, trong lòng tôi rất hoang mang." Cho dù nói như vậy, nhưng cũng không lo lắng chút nào, thật giống như cho dù là bao nhiêu họa, anh ta đều có thể thay em gái giải quyết hết.

Hạng Việt nghĩ, gấu nhỏ trở nên gấu như thế, nhất định là do Hề Duy dung túng mà ra, may mà không bị lệch ra.

Anh không biến sắc cười cười: "Tôi cũng đã lâu không gặp cô ấy, gần đây cô ấy thế nào?"

"Vẫn như cũ," Hề Duy nói đến em gái tựa như nói tới con gái của mình vậy, đặc biệt biểu cảm: "Mỗi tuần đều đi cùng với các bạn của mình tới viện phúc lợi và viện dưỡng lão làm từ thiện, bình thường đi học cũng đăng hoàng quy củ, không gây họa gì, chỉ là gần đây tôi có chút lo lắng."

"Lo lắng?"

"Cô gái nhỏ đến độ tuổi này, luôn muốn nói yêu đương. Bình thường Hề Hi rất khôn khéo, thật ra thì là đơn thuần dễ bắt nạt, dễ dàng bị lừa. Gia đình như chúng tôi vậy, tiền quyền không thiếu, chân ái lại khó tìm. Con đường kết thân này tôi sẽ không để cho em ấy đi, nhưng nếu không môn đăng hộ đối, mẫu thuẫn thường nhiều hơn, chưa chắc sẽ hạnh phúc, ai biết phượng hoàng nam đó có phải ham tiền tài hay không? Nhưng nếu môn đăng hộ đối, những thằng nhóc này tôi đã để ý một vòng rồi, lại không một ai có thể vào mắt. Nhưng mà Hạ Y cũng không tệ, đáng tiếc đáng đáp quá tốt, còn xinh đẹp hơn phụ nữ, tính tình lại có chút không quá quyết, tương lai bên người sẽ không sạch sẽ, huống chi chị gái của cậu ta Hạ Nhiễm vẫn có thành kiến với Hề Hi, tôi không muốn tương lai em gái lại phải chịu áp lực từ phía nhà chồng."

Hạng Việt cũng không biết làm sao, nghe được mấy cái này thì trong lòng lại có chút không thoải mái nhưng trên mặt cũng không lộ ra, nhạo báng nói: "Cậu nghĩ cũng quá xa rồi, năm nay Hề Hi ngay cả 20 cũng chưa tới, kinh nghiệm yêu đương cũng không có, huống chi hôn nhân."

Hề Duy lắc đầu: "Tôi đây cũng là phòng ngừa chu đáo, em gái thương từ nhỏ tới lớn, chung quy vẫn hi vọng em ấy lqđ cả đời trôi chảy, không chịu quanh co. Nhưng cậu cũng biết, đời sống vật chất hạnh phúc, thường thường đời sống tinh thần sẽ dễ dàng nhấp nhô, trên đời nào có chuyện thập toàn thập mỹ."

"Nếu không có chuyện thập toàn thập mỹ, bây giờ cậu buồn lo vô cơ như thế này cũng không được." Anh cười đùa nói.

Hề Duy lấy ra thuốc lá từ trong túi tiền: "Có muốn hay không?" Hạng Việt khoát tay nói không cần, Hề Duy rút ra một điếu tự mình hút, phun ra nuốt vào một luồng khói mù, nói tiếp: "Biết là biết, nhưng luôn muốn tận lực giúp em ấy trải sẵn đường đi tốt nhất. Tôi cũng là đàn ông, biết thói hư tật xấu của đàn ông, Hề Hi như vậy, luôn làm cho người ta không yên lòng. Em ấy một năm lại một năm lớn lên, trong lòng tôi lại một năm so với một năm càng nặng nề, sợ em ấy không biết nhìn người sếp thua thiệt ở trong tay đàn ông nhưng lại không dám nói quá nhiều sợ hù dọa em ấy, làm cho em ấy sinh ra bóng ma trong lòng." Nói tới chỗ này, anh ta than thở: "Tương lai tôi kết hôn, tuyệt đối không sinh con gái, quá mệt mỏi rồi."

Hạng Việt thấy buồn cười: "Cậu như thế này so với nuôi một cô con gái cũng không khác biệt gì." Anh ta là người lạnh lùng khó lường như thế, đoán chừng cũng chỉ có việc của em gái mới có thể lộ ra về mặt chán nản không xác định như vậy.

Hề Duy cười khổ, nhớ tới một năm kia khi mẹ qua đời, Hề Bá Niên bố trí linh đường vừa xa hoa lại nặng nề. Hề Hi vẫn là một củ cải, đối với chuyện sinh tử hồ đồ lơ mờ, mỗi ngày trừ khóc nức nở thì luôn lè quỵt luôn trốn làm cho người ta không tìm thấy. Sau khi tang lễ kết thúc, Hề Hi lập tức dính lấy anh ta, hầu như đến mức như hình với bóng. Buổi tối cô không dám ngủ một mình, luôn luôn chạy đến trong phòng anh ta, thời gian mỗi một ngày trôi qua, Hề Hi lần đầu tiên tới tháng, lần đầu tiên mặc áo ngực, những thứ này đều là anh ta tận tay trải nghiệm.

Nói con gái, thật ra thì không đủ để biểu đạt tình cảm của anh ta đối với em gái, cho dù sau này có con gái, cũng không thể đánh đồng với Hề Hi. Cô càng giống như là tình cảm anh nhiều năm ký thác, sống nương tựa lẫn nhau, tự mình đã đại biểu cho tình cảm nặng nề nào đó. Chỉ cần nghĩ tới tương lai có một ngày em gái như châu như bảo phải giao đến trong tay một tên nhóc thối nào khác, anh ta lập tức tức giận đến khó chịu.

Nhưng tức nữa cũng không được, em gái lớn lên vẫn phải lập gia đình, chắc chắn sẽ có gia đình của mình. Chẳng những anh không thể ngăn cản, còn phải tận lực kiềm định, sàng lọc lựa chọn người thích hợp nhất.

Hôm sau, Hạng Việt đến bệnh viện trình diện.

Viện trưởng tự mình nói với anh tình huống bệnh trạng. Đúng như Hề Duy đoán, đúng là ông nội Hạ Y, Hạ lão tiên sinh.

"Khối u não, đến gần mạch máu, tình huống không phải rất tốt. Mấy người lão Trình lớn tuổi, mổ chính thì thể lực không được, bọn tiểu Vương lại quá trẻ tuổi nên người thân cũng không yên tâm. Hiện tại nội bộ nhà bọn họ có chút ý kiến khác nhau, có người tán thành mời chuyên gia nước ngoài, cũng lqđ có người chỉ mặt gọi tên tìm cậu, còn có người nói muốn tập hợp chuyên gia cả nước hội chẩn, tóm lại đủ loại, cả ngày hò hét âm ỉ."

Hạng Việt nghe cũng có chút im lặng, trong điện thoại chủ nhiệm nói muốn anh quay lại mổ chính, không ngờ cũng là tình huống như vậy.

"Hiện tại Hạ lão tiên sinh này có hoàn toàn tỉnh táo hay không?"

Viện trưởng đáp: "Thật ra thì cũng tỉnh, chỉ là dù sao tuổi cũng đã cao, thời gian tỉnh táo mỗi ngày không nhiều lắm."

"Ý ông cụ Hạ là gì?"

"Ông ấy tán thành mời chuyên gia cả nước hội chẩn, cảm thấy người nước ngoài không đáng tin cậy, dù sao cũng là ngoại lai, coi như phẫu thuật thất bại cũng không thể gây khó dễ thế nào." Nói tới chỗ này, viện trưởng cười nhạo một tiếng: "Những người có tiền này ấy à, luôn là không nhìn xa, duy ngã độc tôn, dù là chuyên gia trong nước như chúng ta cũng không thể bởi vì phẫu thuật thất bại bèn gây khó dễ cho người ta chứ? Thật là, ai..."

Hạng Việt từ chối cho ý kiến: "Vậy tôi cũng là một thành viên trong đại quân hội chẩn?"

Viện trưởng nói đúng: "Người của nhà họ Hạ đã bắt đầu liên lạc với mọi người rồi. Chỉ là cậu cũng biết, những chuyên gia kia không phải dễ mời như vậy, cũng không phải là chủ tịch nước, anh nói một tiếng người ta phải hấp ta hấp tấp chạy tới. Chỉ là cũng may tình huống ông cụ còn có thể chờ, nếu không thể chờ cái này....."

Từ phòng viện trưởng ra ngoài, Hạng Việt trở về phòng làm việc. Trợ thủ Tiểu Giang đưa báo cáo kiểm tra của ông cụ Hạ tới, xem xong, trong lòng đã rõ ngọn nguồn.

Buổi chiều anh ở phòng làm việc tiếp đãi ba đợt khách. Tất cả đều là người nhà họ Hạ, đích tôn, chi thứ hai, còn có con gái đã lấy chồng nhà họ Hạ. Hạng Việt với bọn họ là người trong một hội, cho by Thanh Hưng dù bình thường giao thiệp không sâu, nhưng cũng không đến nỗi xa lạ, ba bên tới đây ngược lại không nói gì, chỉ là theo lệ thảo luận bệnh tình của ông cụ Hạ, thật giống như bởi vì quen biết cho nên lời của anh có thể so với mấy vị lão y sư đức cao vọng trọng trong bệnh viện kia còn có độ tin cậy hơn, hết sức buồn cười.

Gần tới tan việc, đến bãi đậu xe thì Hạng Việt đã nhìn thấy xa xa có một bóng dáng mảnh khảnh đứng ở bên cạnh xe mình. Ánh mắt anh trầm xuống, bước chân không tự chủ tăng nhanh mấy phần, thậm chí thoát lại chậm lại, có vẻ sóng nước chẳng sao giống như bước chậm ở bên hồ, không nhanh không chậm.

Hè Hi đang gọi điện thoại, thỉnh thoảng đảo mắt, lập tức thấy Hạng Việt chậm rãi mà đến. Nhịp tim của cô có chút nhanh, không dám nhìn, “Ừ” hai tiếng với Hạ Y ở đầu điện thoại bên kia, có chút không yên lòng cúp điện thoại.

Nói thật, đêm đó cô cũng không biết mình làm sao, anh nắm lỗi tai của cô, cô lập tức hôn anh, gan to có chút quý dị. Thật giống như dây cung bị kéo căng, một kích ra không dùng đến não, lúc lấy lại tinh thần tỉnh táo lại thì mới ý thức tới tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Sau ngày đó, cô vẫn làm đờ điều coi như không xảy ra chuyện gì, anh gọi điện thoại tới cô cũng không dám nhận, thường ngày anh trai và anh liên hoan cô luôn luôn gia nhập, lúc này cũng không dám lqđ đi nữa. Sau đó anh cũng không gọi điện thoại tới cho cô nữa, cô thờ phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy tức giận, vừa kiêu cách lại mâu thuẫn. Về sau nữa lại biết anh ra nước ngoài tham gia nghiên thảo trong thời gian ngắn không trở về, cô lại cảm thấy tiu nghỉu mất mát.

Tóm lại mấy ngày này trôi qua có chút không hài lòng. Lần này nếu như không phải là Hạ Y nhờ giúp đỡ, cô cũng không vứt bỏ mặt mũi chủ động tìm anh.

Cuối cùng Hạng Việt cũng đứng lại trước mặt cô, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau ba giây, Hè Hi dẫn đầu rời tầm mắt, thanh thanh cổ họng: "Cái đó, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Anh cất giọng nhàn nhạt.

"Khụ, em có chút chuyện tìm anh."

"Xin lỗi, anh không có thời gian."

Thái độ này của anh, khiến Hè Hi cảm thấy có chút không thoải mái, Hạng Việt nhìn đồng hồ, nhấn mở khóa xe, vòng qua cô ngồi vào ghế lái, Hè Hi cũng có chút tâm như tro tàn, cảm thấy lòng tự ái bị thương tổn. Đang muốn tiêu sái xoay người rời đi, cửa ghế trước bị người đẩy ra từ bên trong: "Còn không lên xe?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hè Hi vốn muốn nói: "Anh bảo em lên thì em phải lập tức lên à, anh là người nào của em?" Sau lại suy nghĩ một chút, thật sự quá kiêu cách, mình lại có việc cầu người, cần gì trêu chọc người ta không vui. Vì vậy vui vẻ lên xe, Hạng Việt liếc cô một cái: "Cài dây an toàn vào."

"Oh." Cô cúi đầu cái đầu an toàn.

Xe khởi động ra khỏi bệnh viện, rất nhanh hòa nhập vào dòng xe cộ đông đúc trên đường cái. Đúng giờ cao điểm hàng ngày, người đi đường đông đúc, không bao lâu đã bị chặn lại. Phía trước tắc đường, Hạng Việt chẳng Thanh-Hung những không khiển trách mà còn lui lại phía sau một chút nhường đường cho người ta, Hê Hi thấy vậy không khỏi trợn mắt nhưng bởi vì không khí lúng ta lúng túng nên không thể khẩu xuất cuồng ngôn chế nhạo anh như trước kia, kìm nén đến khó chịu.

Một lần bị chặn lại chính là hơn 10", sau đó mới chậm rãi tiếp tục đi, trong lúc vừa đi vừa nghỉ gần nửa giờ mới ra khỏi đoạn đường chính kia. Hạng Việt chuyển tay lái một cái, rẽ vào đường một chiều thừa thớt hơn rất nhiều.

Hê Hi ho một tiếng: "Anh đi đâu?" Đây là trong gần 50 phút, lần đầu tiên trong xe vang lên tiếng nói chuyện.

Hạng Việt mắt nhìn thẳng lái xe, giọng điệu nhàn nhạt như cũ: "Thẩm Nam tìm anh có việc."

Thẩm Nam..... Ấn tượng của Hê Hi đối với anh ta chỉ có một: trắng trẻo mập mạp.

"Vậy em đi theo đi gặp chắc không thích hợp?" Cô kiểu cách nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hạng Việt dừng xe chờ đèn xanh, nghe vậy liếc nhìn cô một cái: "Vậy em xuống xe ở chỗ này?"

Hê Hi: - _||

"Hạng Việt, anh có thể nói chuyện đừng âm dương quái khí như vậy hay không! Đúng, là em hôn anh, làm sao chứ! Đó là nụ hôn đầu của em đấy! Em đây nụ hôn đầu tiên, nụ hôn thứ hai đều cho anh, đàn ông như anh làm gì tính toán chỉ li như vậy, không có phong độ!"

Bản về quấy nhiễu không nói đạo lý, gấu nhỏ thật sự không thua kém ai. Ánh mắt anh trầm xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô muốn nói cái gì đó nhưng lời vừa tới miệng cuối cùng lại nuốt xuống, xe trước mặt chuyển động, Hạng Việt chuyển tầm mắt, lần nữa cho xe chạy. Trong xe lại tiếp tục yên tĩnh, Hê Hi trong lúc xúc động không lựa lời nói vào lúc này cũng có chút hối hận, cảm thấy không qđ nên chủ động nhắc tới chuyện nụ hôn đó, dù sao đêm đó là cô chiếm tiện nghi của người ta, vào lúc này nhắc lại, ngược lại có chút ý tứ nhắc nhở ở bên trong.

Với người trưởng thành thì tình một đêm cũng là chuyện bình thường nhưng cô vẫn còn không có thói quen.

Hê Hi có chút thất bại, cẩn thận quan sát anh một chút, thấy Hạng Việt mím môi lái xe, trên mặt không chút thay đổi. Mặt mày tuấn đạt tự có vẻ mỹ cảm khó tả, cho dù chỉ là gò má cũng tốt đẹp. Thật giống như lần đầu phát hiện kỳ quan, thưởng thức một phen, hơi cảm khái, thì ra là đáng đáp anh nhìn tốt như vậy, so với Hạ Y càng có hương vị hơn.

Nhận thức như vậy khiến Hê Hi có chút tâm hoảng khí loạn, gương mặt có chút nóng lên, không biết mình lại cũng thích sắc đẹp như vậy. Xe rất nhanh ngừng lại, cúi đầu an toàn ra, Hạng Việt xuống xe trước. Hê Hi lẻ mề một lát cũng đi theo xuống, chỉ là cúi đầu thấp như cô vợ bị uất ức, nhìn rất đáng thương.

Cái bộ dáng này, cho dù Hạng Việt tức giận cũng không phát nổi lửa rồi. Anh thở dài: "Chuyện lần trước anh coi như em còn trẻ ngu ngốc thích mới mẻ, không nhắc lại nữa."

Hê Hi nghe có chút không rõ cảm giác, cũng không biết là thờ phào nhẹ nhõm hay là tiu ngưu mất mát, tóm lại là làm cho người ta không hài lòng không vui. Nhưng cô là một người thích thể diện, cô gái trẻ tuổi luôn là thích võ trang mình ở trước mặt người ngoài, thật giống như thủy hỏa bất xâm nhưng thật ra thì bên trong lại nhạy cảm yếu ớt.

"Vậy anh cũng đừng giận em," cô cố làm vẻ bình tĩnh, "Lần này em tìm anh là có chuyện thật, ông nội Hạ Y nằm viện, bây giờ trong nhà chia làm ba phe, tất cả đều nói nhao nhao không ngừng. Hạ Y và ông nội anh ta quan hệ tốt nhất, hiện tại ai anh ta cũng không tin, ngay cả cha mẹ ruột đều không tin rồi, muốn hỏi anh câu chắc chắn, lúc này ông cụ phẫu thuật cuối cùng là có bao nhiêu hi vọng."

Hạng Việt sớm đoán được cô là vì chuyện này mà tới, cũng không kinh ngạc, nhưng vẫn là có chút không thoải mái. Chỉ là lee qquy ddon một ít không thoải mái này bị anh có ý bỏ rơi, cho nên trên mặt không biểu hiện gì, giọng nói so với mới vừa rồi còn tốt hơn chút: "Hạ lão lớn tuổi, coi như phẫu thuật thành công, cũng là nỗ lực hết đà." Chỉ kém một câu, ông cụ không còn sống lâu nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hê Hi căng ra, hiển nhiên là đối với tin tức này không hài lòng. Nhưng dù sao chuyện sống chết khó có thể xoay chuyển được, bác sĩ cũng không phải là không gì không làm được, cô "Ồ" một tiếng: "Vậy anh vào đi thôi, không quấy rầy anh và Thẩm Nam nói chuyện, em đi trước."

Hạng Việt đưa tay kéo cô: "Bây giờ khó gọi xe, em đi đâu? Anh và Thẩm Nam cũng không tán gẫu đại sự gì, đợi com nước xong xuôi anh đưa em về."

Hê Hi cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay khớp xương rõ ràng trên cổ tay mình, muốn tránh ra, lại cảm thấy quá cố ý, trước kia đừng nói dặt cổ tay, ngay cả dặt tay, cô cũng không cảm thấy có cái gì. Ngày đó dưới xúc động hôn, thật giống như vào lúc này mới bắt đầu lên men.

"Là anh mời em đấy, không phải là em mặt dày ăn chực." Cô nhỏ giọng nói, giống như trước kia chưa từng như vậy.

Hạng Việt cười cười: "Sao nhiều lời như vậy, đi thôi."

Qua vài ngày nữa, cuối cùng vài vị chuyên gia não khoa mà người nhà họ Hạ liên lạc cũng tập trung ở tổng viện quân khu tiến hành hội chẩn. Đối với việc này, vui mừng nhất là viện trưởng, bình thường muốn gom nhiều chuyên gia như vậy rất không dễ dàng, cho dù là nhà họ Hạ mời tới, ngẫu nhiên có lúc rảnh rỗi cũng có thể hướng dẫn mấy bác sĩ trẻ tuổi trong viện mà. Không vui nhất là mấy vị bác sĩ có thâm niên trong viện, cái này giống như bị người tranh mất địa bàn rồi, tựa như bọn họ rất không có bản lĩnh, còn phải nhờ ngoại viện giúp đỡ. Ngoại viện có thể mạnh hơn bọn họ? A!

Tóm lại người nhà họ Hạ thật giống như trời sinh chính là hô phong hoán vũ đảo càn khôn, ở nơi nào cũng có thể chỉnh sửa lqđ ít chuyện. Mặt ngoài, trong viện gió êm sóng lặng, kì thực là sóng ngầm mãnh liệt. Trong hoàn cảnh này, nếu Hạng Việt muốn chỉ lo thân mình là hơi khó khăn, anh là đứa bé nhà “bạn cũ” được người nhà họ Hạ tin tưởng, chuyện gì đều muốn liên tục tìm anh xác nhận cố vấn làm cho anh phiền chết đi được.

Khuya về nhà, Hề Hi nghe được anh trai nhắc tới bệnh tình của Hạ lão, Hề Duy nói: "Nếu như Hạ lão gặp chuyện không may, nhà họ Hạ chắc sẽ có biến động lớn, giới thương nhân ở Vũ Lăng cũng sẽ có sóng mạnh." Đây đối với người ngoài như bọn họ mà nói là một tin tức tốt, nội bộ một gia tộc có nguy cơ, ý nghĩa là gia tộc khác có thể thừa lúc vắng mà vào, phân lại địa bàn, chiếm được chỗ tốt.

Thương trường như chiến trường, lời này không phải chỉ nói mà thật sự là sóng lớn mãnh liệt, hơi không cẩn thận sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, nặng thì rơi xuống đáy cốc khó có thể đồng sơn tái khởi lần nữa.

Hề Hi kẹp ở giữa có chút khó xử: "Anh ~"

"Nếu anh không bỏ đá xuống giếng thì người khác cũng sẽ không bỏ qua, cơ hội thoáng chốc, làm ăn không thể không nói nhân tình, nhưng là không thể quá nói nhân tình, công và tư rõ ràng, Hề Hi, bốn chữ này em phải cẩn thận tính toán suy nghĩ một chút."

"Nhưng Hạ Y....."

"Hạ Y là bạn của em, nhưng thương nhân nhà họ Hạ cũng không phải là bạn của em." Hề Duy cắt đứt em gái: "Anh biết rõ em nghĩ như thế nào nhưng em vẫn còn quá trẻ, anh đề cho em học quản lý, là hy vọng em có thể tới công ty giúp anh, nếu như em hành động theo cảm tính như vậy, mất mặt mũi, sau này đi ra xã hội cũng sẽ bị người bắt nạt."

Lời này có chút nặng, Hề Hi chu mỏ mắt húng, Hề Duy than thở, vỗ vỗ đầu dừa của em gái: "Em đấy, lòng mềm yếu, sao không suy nghĩ một chút, nếu như tình huống của chúng ta và nhà họ Hạ đảo lại, người của nhà họ Hạ sẽ nể mặt em mà mở cho chúng ta một mặt lưới hay không?"

Dĩ nhiên sẽ không! Một ít tự biết rõ này cô vẫn phải có. Hề Hi nhìn anh trai, có chút suy sụp tinh thần, Hề Duy cười cười: "Em còn nhỏ, cần rèn luyện. Anh để Phùng Tranh dọn lại Trọng Sơn Đường rồi, em nói muốn mở cửa hàng thú cưng, anh cho em 30 vạn, chính em tự lắp đặt thiết bị, trang trí, thuê nhân viên, anh không nhúng tay vào, một năm sau chúng ta tính toán lại lợi nhuận, nếu như em có thể kinh doanh được thì chuyện Cơ Kim Hội anh sẽ để cho em làm."

Hề Hi đã biết lão già muốn liên hiệp mấy nhà cho bọn họ làm Cơ Kim Hội, nhưng Hề Hi đối với Hề Bá Niên có mâu thuẫn, chuyện tiếp theo không muốn ông ta trông coi. Hơn nữa gần đây Hạ lão gặp chuyện không may, tất cả vòng thương nghiệp Vũ Lăng đều nhìn chằm chằm, chuyện Cơ Kim Hội trước mắt thuộc về “chết từ trong trứng nước”, lại muốn mở lại, không biết phải khi nào.

"Cơ Kim Hội làm hay không làm cũng không sao." Hề Hi uống một ngụm sữa tươi cuối cùng: "Du Khả Dương đính hôn với Nhà họ Triệu, năm sau sẽ đi Bắc Kinh học, ông nội Hạ Y lại gặp chuyện không may, Đồng Dao chuẩn bị xuất ngoại rồi, Từ Trạch cũng không tới tham gia hoạt động xã đoàn, cái lqđ đoàn thể nhỏ này của chúng em sẽ mau chóng giải tán, tìm người nhà bọn họ bỏ tiền đường như rất khó."

Đây là chuyện gần đây cô tương đối đau lòng, đoàn thể nhỏ duy trì hơn một năm bởi vì vấn đề thực tế phong phú đã lão đảo muốn ngã. Ngay cả mỗi tuần đến viện phúc lợi, viện dưỡng lão hiến tình yêu cũng trở nên khó khăn rồi.

Hề Duy rút khăn giấy ra lau mép dính sữa của em gái, dịu dàng nói: "Cơ Kim Hội chỉ có thể một nhà tự làm, dính dấp quá nhiều gia tộc sẽ dễ dàng sai lầm. Hề Hi, em còn chưa hiểu rõ Cơ Kim Hội có thể mang đến bao nhiêu bất hòa về ích lợi, em đã thích làm từ thiện anh hi vọng em có thể trong sạch mà làm, chúng ta không cầu kiều ngạo chỉ cần em thật tâm thích là tốt rồi."

Cô nghe đầu tiên là có chút mê man, lúc chợt phản ứng kịp: "Anh, ý của anh là lấy danh nghĩa chúng ta tự mình làm Cơ Kim Hội sao? Vậy cần rất nhiều tiền bạc!"

Tuy trên danh nghĩa anh trai và cô có không ít cổ phần của Hề thị, hàng năm hoa hồng thu vào không ít, lle.quyy.domn những năm này nghề phụ của anh trai thu vào cũng rất lớn, kiếm tiền phải đi đầu tư hạng mục, tuy sản nghiệp danh nghĩa nhiều, vốn lưu động cũng không phong phú. Nếu là tìm lão già muốn tiền..... Vậy ông ta nhất định sẽ tận dụng cơ hội biến cô thành con rối.

Hề Duy nói: "Những thứ này không cần em quan tâm, anh có sắp xếp. Chẳng qua nếu như cửa hàng thú cưng của em cũng không kinh doanh được thì chuyện Cơ Kim Hội này em cũng không cần suy nghĩ."

Phẫu thuật của Hạ lão coi như thành công, đây là một tin tức tốt. Nhà họ Hạ suy tính trên mọi phương diện đã hủy bỏ phong tỏa với bên ngoài. Hề Hi đi theo anh trai còn có lão già nhà mình tới thăm vị lão tiên sinh bệnh viện nhiều năm hồ mưa gọi gió ở thương trường này.

Ông cụ sắp 90 tuổi, năm ngoái gặp mặt vẫn còn mạnh khỏe tràn đầy sinh lực, hôm nay cũng đã có từ khí. Sắc mặt xám tro của ông cụ lộ ra vẻ suy sụp không nói cũng hiểu. Hề Hi thấy Hạ Y, cậu ta đứng ở bên kia giường bệnh, tay nắm tay ông nội, cúi đầu giữ im lặng, trong trẻo lạnh lùng phảng phất như người ở một thế giới khác.

Nhớ tới gần đây anh trai nói hướng biến động trên thương trường, trong lòng Hề Hi có chút không dễ chịu. Phụ huynh ở ngoài phòng bệnh đang lúc cùng

người nhà họ Hạ nói chuyện với nhau, cô không muốn lqđ ở lại trong loại không khí đè nén này, thừa dịp không có ai chú ý lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh. Báo tin tức cho anh trai, sau đó đón thang máy đi, ra khỏi khu nội trú chẳng có mục đích đi tới đi lui ở bên ngoài.

Vừa định đi tìm Hạng Việt, không biết hôm nay anh có đi làm hay không, ngẩng đầu lên đã thấy anh đang ở khúc cua xoải bước tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hạng Việt mặc áo khoác trắng như tuyết, đứt tay ở trong túi, ngọc thụ lâm phong, ở bên trong gió thu xào xạc, tự có loại khí thể thoát tục, thật giống như một điểm hồng giữa lòng mây, một cánh mai trong tuyết, chính lee~quy~ddon là chỗ nào cũng dễ thấy. Hề Hi ngừng bước, có chút giật mình luống cuống, thật ra thì đã cách lần gặp mặt trước nửa tháng rồi, bình thường cô cũng không nghĩ đến anh như thế nào, nhưng bây giờ đột nhiên thấy đáy lòng như có loại dừng cảm này mằm.

Thuyết bất thanh đạo bất minh, lần đầu tiên từ khi sinh ra có tâm tình như vậy, xa lạ để cho cô có ý nghĩ muốn trốn tránh.

Hạng Việt cũng nhìn thấy cô, trong tích tắc bước chân giống như có chút dừng lại, sau mới tiếp tục cất bước đi tới. Đến bên cạnh, anh hỏi: "Đến thăm ông cụ Hạ?" Gần đây người tới bệnh viện thăm hỏi thật sự không ít, hầu như không có ai mà anh không biết.

Hề Hi “Ừ” một tiếng: "Em cảm thấy ông cụ hình như không tốt lắm."

"Lớn tuổi, không thể giữ lại được." Thấy cô có chút trầm mặc, giống như con mèo nhỏ cúp lỗ tai xuống, vừa đáng thương lqđ lại đáng yêu. Anh không nhìn được vuốt vuốt tóc mái bên ngoài mũ của cô: "Ông cụ Hạ cũng coi như trường thọ, thân thể cũng không tệ, mấy năm nay chỉ có lần này mới nguy kịch, so với rất nhiều người đã rất tốt rồi."

Thật ra thì Hề Hi cũng không vì lão tiên sinh mà đặc biệt khổ sở, dù sao tình cảm không sâu, tiếp xúc cũng không nhiều, chỉ là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, có chút thần thờ mà thôi.

"Hôm nay thứ bảy, sao anh vẫn đi làm?" Cô ngược lại đổi đề tài.

Hạng Việt nói: "Tình huống ông cụ Hạ không quá ổn định, bọn anh đặc biệt thay phiên nhau trực, hôm nay đến phiên anh."

Hề Hi “Ồ” một tiếng, chân thoải mái đi theo anh tới khu nội trú, đi vài bước mới phản ứng được. Nghĩ rút lui lại cảm thấy không thích hợp, cũng có chút chần chừ. Hạng Việt hỏi sao, Hề Hi nói thật: "Em không muốn đi phòng bệnh nữa, không khí ở trong đó không tốt."

Hạng Việt hiểu rõ, tuổi này của cô chính là thời điểm sinh mạng sáng láng thịnh vượng nhất, dĩ nhiên cực kỳ bài xích tha.nh.hur.ng đối với sự việc buồn rầu. Cũng không miễn cưỡng, vừa lúc hôm nay gió lớn xào xạc lạnh lẽo, vì vậy lấy ra chuỗi chìa khóa từ trong túi đưa tới: "Tới phòng làm việc của anh chờ đi, đừng mò mẫm đi dạo ở bên ngoài, không chê lạnh?"

Cô le lưỡi, lúc nhận lấy chìa khóa vẫn không quên nguy biện: "Em đang định đi sang siêu thị bên cạnh dạo một chút."

Lời này dĩ nhiên Hạng Việt sẽ không tin, chỉ là cũng không vạch trần. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lạnh đến mức đỏ lên, lại thúc giục: "Mau đi đi, trong ngăn kéo của anh có rẽ bán lam, tự mình pha một cốc, cẩn thận kéo cảm lạnh." Nói xong vỗ vỗ đầu của cô, dẫn đầu xoay người rời đi.

Hề Hi nắm cái chìa khóa, nhìn bóng lưng anh từ từ đi xa, tâm tình hơi phức tạp.

Trung tuần tháng mười hai thì Vũ Lăng nghênh đón trận tuyết rơi đầu tiên. Lúc đầu còn là tinh tế chùng hạt gạo, sau lại biến thành tuyết rơi như lông ngỗng, một đêm đi qua, ngày hôm sau rồi giường thì bên ngoài đã là một màu trắng xóa.

Hề Hi thu thập xong xuống lầu thấy anh trai đã ngồi ở trước bàn ăn ăn điểm tâm, cô kéo ghế ra ngồi đối diện: "Anh, loại thời tiết này sẽ không phải vẫn còn đi công tác chứ?"

Hề Duy nói hành trình không thay đổi: "Chuyến bay hủy bỏ, đổi ngồi xe lửa."

"Thật ra thì anh cũng không cần phải tự mình đi một chuyến chứ? Chỉ là tiến độ công trình chậm một chút, để cho cấp dưới đi thúc giục một chút không được sao?"

Hề Duy đẩy sùi cào tằm trước mặt qua, kiên nhẫn giải thích với em gái: "Những người khác đi qua không ép được. Hạng mục này phải hoàn thành trong năm nay, nếu như năm nay không thể kết thúc sẽ ảnh hưởng tới tiến triển của mấy hạng mục sang năm, cũng sẽ ảnh hưởng tới uy tín của Hề thị. Làm ăn lqđ thứ nhất là phải thành tín, đừng xem thường chênh lệch thời gian một ngày hay hai ngày, công trình chậm giao phó một ngày thì danh tiếng mấy chục năm sẽ bị đập trũng rớt xuống, coi như khách hàng không nói cái gì nhưng trong lòng đều sẽ đánh lên nhãn hiệu, đợi đến thời điểm thật sự cần phải lựa chọn, khách hàng có thể sẽ vì vậy mà lựa chọn đồng bạn hợp tác khác."

Lại đưa bánh mì đã quét tương hoa quả tới: "Cho nên việc buôn bán phải suy nghĩ đến mọi phương diện, không nên bởi vì chuyện nhỏ mà cảm thấy không sao cả, bởi vì vì nhỏ mất lớn mới là được không bù nổi mất." Nói xong, tổng kết: "Buôn bán muốn ổn định không thể bảo thủ, cũng không thể nói như rồng leo."

Một tay Hề Hi đỡ má: "Anh, gần đây anh giống như đặc biệt thích giảng đạo lý kinh thương cho em." Cô mới nói một câu, anh trai đã thao thao bất tuyệt đập tới, đây là từ trước tới giờ chưa từng có.

Hề Duy cười cười: "Em đã trưởng thành, có một số việc anh phải từ từ dạy em, tương lai công ty còn phải dựa vào em giúp anh, anh không thể xem em như hoa trong nhà kính mà cưng chiều. Lại nói cửa hàng của em không bao lâu nữa cũng khai trương rồi, biết nhiều đạo lý chút không tốt sao?"

"Nhưng anh cũng nói để cho em làm Cơ Kim Hội, công ty cái gì em không giúp được."

"Em là em gái của anh, anh tin tưởng một Cơ Kim Hội không thể nào ép toàn bộ tinh lực của em ra."

Ếp..... Hề Hi trề môi: "Anh, anh quả nhiên là một nhà tư bản."

Hề Duy trả lời em gái bằng một cái mỉm cười lạnh lạnh khó lường.

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, tài xế lão Lý đã lái xe đến. Hề Hi uống sữa xong, vừa lau miệng đi mặc áo khoác lle-qquy-donn vừa oán trách với anh trai: "Cuối cùng thì lúc nào em mới có thể lái xe ra đường đây? Cũng đã lấy bằng sắp được nửa năm rồi vẫn không để cho em đụng vào xe, tay cũng quên rồi, anh, quen tay hay việc!"

Hề Duy lấy tóc trong khăn quàng cổ em gái ra, lại chỉnh cái mũ có chút lệch ra, chờ làm xong mới vỗ vỗ đầu của cô: "Chờ một thời gian nữa anh hết bận sẽ cùng với em luyện một chút lại nói." Lại chỉ tuyết trắng phau phau rơi ngoài cửa sổ: "Hiện tại như hôm nay em dám đi sao?" "Anh chính là cảm thấy em không có năng lực." Hề Hi bĩu môi, đi giày xong, khoác ba lô trên lưng đi theo anh trai ra cửa. Về phần trong nhà, lát nữa sẽ có người làm thêm giờ tới đây quét dọn.

Trước tiên đưa anh trai đến trạm xe tập hợp với cấp dưới, Hề Hi bảo lão Lý lái xe đi đường Trọng Sơn. Gần đây cô đều bận rộn chuyện bố trí cửa hàng, anh trai nói không nhúng tay là thật sự không quản không hỏi, tất cả đều muốn chính cô một người tự làm từng chút. Coi như bình thường có mấy người bạn nhỏ đưa tay trợ giúp nhưng vẫn làm cô mệt quá mức.

Tuyết rơi đường trơn, cô đến trễ một chút so với dự tính. Trong cửa hàng đã bắt đầu làm việc, đẩy cửa đi vào không ngờ Thẩm Gia đang ở đây, thấy cô, cậu ta đưa trà sữa còn bốc hơi nóng trong tay tới: "Uống một ngụm cho ấm."

Hề Hi nhận lấy nói cảm ơn, nháy mắt hỏi: "Sao anh không đi trường học?" Hôm nay cô không có môn chính, chỉ có tiết tự chọn buổi chiều, lập tức dứt khoát không đi. Thẩm Gia khác chuyên ngành với cô, học thương mại quốc tế, hai người có tình bạn qua lại, cậu ta có lớp hay không cô đều biết.

Thẩm Gia nói xin nghỉ: "Phiền lòng, tới đây giải sầu."

"Chỗ này của tôi có thể giải cái gì sầu? Làm lao động?"

Cậu ta đập vào ót cô: "Tôi nhìn thấy cô lập tức vui mừng." Hề Hi tròn trắng mắt: "Thật giống như bộ dáng của tôi rất vui về ấy." Thẩm Gia cười ra tiếng, kéo cô tránh khỏi ván gỗ trong tay công nhân, dịu dàng nói: "Cô có chuyện gì thì đi đi, nơi này tôi giúp cô trông, hôm nay thời gian của tôi nhiều." Hề Hi cũng không hỏi cậu ta tại sao phiền lòng, chỉ lắc đầu một cái nói: "Tôi cũng vậy rảnh rồi."

Vì vậy hai người rảnh rỗi ở trong cửa hàng cả buổi sáng, lại trao đổi với thiết kế sư một phen, xác định hệ thống đường điện, giá gỗ, hàng rào, đồ trang trí các loại. Com trưa thì chọn ngay quán món cay Tứ Xuyên bên cạnh.

Buổi chiều tuyết ngừng, Thẩm Gia và cô thương lượng một chút, hai người ăn nhip với nhau quyết định đi bệnh viện thăm người bạn nhỏ Hạ Y một chút. Kể từ khi ông cụ Hạ nằm viện, giờ giấc đi học của Hạ Y trở nên ba ngày câu cá hai bữa giặt lưới, rất không quy luật, thường không thấy người.

Chỉ là thư viện trường học là nhà họ Hạ quăng tiền, phòng ăn đang xây cũng là nhà họ Hạ xuất vốn, cho nên cùng người không lqđ cùng mạng, coi như cả học kỳ Hạ Y không đi học thì trường học cũng vẫn phát bằng tốt nghiệp cho cậu ta. Hề Hi và Thẩm Gia sẽ không để ý loại đối xử này, bởi vì trong nhà bọn họ chưa cho trường học một phân tiền nào.

Đáng tiếc chuyện không hề khéo, lúc trước gọi điện thoại cho Hạ Y cậu ta còn rất hoan nghênh bọn họ đi qua, nhưng lúc hai người đến lại nhận được tin ông cụ Hạ hôn mê đang cấp cứu. Người nhà họ Hạ hốt hoảng thành một đoàn, rối rít chỉ trích, ồn ào không nghỉ, hai người ngoài Hề Hi và Thẩm Gia đứng ở đẳng kia rất lúng túng.

Vào lúc này Hạ Y cũng không thể để ý tới bọn họ, Hề Hi liếc nhìn Thẩm Gia: "Chúng ta đi trước đi?" Tình huống như thế, không đi còn ở lại chế giễu?

Vì vậy lặng yên không tiếng động rời đi.

Buổi tối về đến nhà, lúc Hề Hi gọi điện thoại cho anh trai có nhắc tới chuyện ông cụ Hạ: "Cũng không biết tình huống bây giờ như thế nào, em cũng không tiện hỏi Hạ Y."

Hề Duy nói: "Hỏi Hạng Việt đi, chờ lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho cậu ta."

Nghe thấy tên Hạng Việt, Hề Hi phản xạ có điều kiện hốt hoảng một chút, phản ứng kịp lại cảm thấy mình buồn cười. Chậm rì rì “A” một tiếng: "Vậy anh gọi điện cho anh ấy đi, xong lại gọi điện thoại cho em."

Dĩ nhiên tin tức Hạng Việt truyền đến không mấy lạc quan, cho dù lúc chiều đã cấp cứu thành công, nhưng bởi vì khôi phục hậu phẫu vốn không tốt, hơn nữa gập dờn công tâm, hiện tại lão tiên sinh thật sự là nản hết đà.

Quả nhiên không được mấy ngày, ông cụ Hạ qua đời.

Tang lễ của lão tiên sinh được cử hành rất long trọng, người tới tế bái cũng có mấy trăm, nhà họ Hạ là một gia tộc lớn, tính riêng Thanh-Hung người trong tộc, thông gia con cái cũng đã hơn trăm người. Trước sau không sai biệt lắm gần ngàn người tề tụ một chỗ, loại cảnh tượng này đúng là hùng vĩ.

Hề Hi đi theo phụ huynh tới nhà họ Hạ phúng viếng, cô nhìn thấy Hạ Y, một thân tây trang đen ngay ngắn, mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh anh trai cậu ta, đau thương khó tả bao phủ trên người của cậu ta, yên tĩnh im lặng tạo thành đôi lập rờ rệt với huyền não xung quanh.

Lúc này cô cũng không thích hợp nói thêm cái gì, chỉ kịp nhỏ giọng khuyên đôi câu lập tức theo anh trai dời bước, nhường vị trí cho người tiếp theo vào phúng viếng.

Hề Bá Niên và Hề Duy cùng nói chuyện với mọi người, Hề Hi không muốn chò ở trong nhà lại muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, lên tiếng chào anh trai, Hề Bá Niên nghe được, liếc nhìn cô một cái nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn dò: "Chờ ở bên ngoài, đừng có chạy lung tung phạm vào kiêng kỵ của người ta sẽ không tốt."

Giống như cô rất không hiểu chuyện vậy, Hề Hi có chút mất hứng. Chỉ là ở trước mặt người ngoài nên phải cho mặt mũi, ngoan ngoãn gật đầu một cái đi ra ngoài.

Tổ trạch nhà họ Hạ ở vùng ngoại ô, diện tích không nhỏ, ấy là loại hình thức sân viện, vô cùng cổ điển. Trước kia Hề Hi đã tới mấy lần, mỗi lần tới cũng sẽ nói thăm đôi câu với anh trai, nói người ở được loại nhà này là gan nhất định phải lớn, người phải nhiều, nếu không thì không áp được. Hề Duy còn cười cô mê tín, Hề Hi lại cảm thấy đối với loại nhà cửa lâu năm như này thì chuyện ma quỷ cũng không kì lạ.

Cô không phải người theo thuyết vô thần, tin chắc trên đời có quỷ. Ra khỏi phòng, gió lạnh thổi mang tới không khí lạnh mới mẻ gột rửa lòng người. Xung quanh đều là người, Hề Hi cũng không đi xa, đứng ở vườn hoa trong sân. Nhìn trời, xem một chút cây, xem một chút hoa đã qua kỳ nở, coi như là cách giết thời gian.

"Sao em lại đứng ở đây, không sợ cảm à?"

Đột nhiên sau lưng vang lên âm thanh để cho cô cả người run lên, sợ run chốc lát, mới xoay người lại, nhìn Hạng Việt chẳng biết lúc nào đã đứng ở phía sau mình, còn chưa lên tiếng, trước hết hắt hơi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi hắt xì hai cái liên tục, xoa lỗ mũi gập dờn liếc anh một cái, cảm thấy người này chính là quạ đen: "Anh thật đúng là không muốn thấy em sống tốt."

Lời này thật sự là không nói đạo lý chỉ là rất đúng tác phong của cô. Hạng Việt cười than: "Nếu so đo với em nữa sẽ càng oan lắng uổng người tốt."

Hề Hi nghĩ, cho lão già anh trêu chọc em, cứ vui vẻ oan uổng anh đi. Vừa định trả lại một câu sắc bén, nhưng lại đối diện với ánh mắt của anh không tự chủ lúng túng, lời vừa tới miệng lại nuốt trở vào, có chút mất hứng.

..... Rất không có ý nghĩa.

Hạng Việt chạy tới đây đứng bên cạnh cô, thấy cô im lặng anh dịu dàng hỏi: "Thế nào?"

Còn có thể thế nào, không thoải mái chứ sao. Hề Hi “Ừ” một tiếng, xoay người, nghĩ là mắt không thấy tâm không phiền, lại cảm thấy mình ngày thơ đau buồn không thoát ra được, thật giống như ăn sâu diễm đàm lệ quý đôn đôn bên rề không nghe sai khiến.

Hạng Việt không có thuật đọc tâm, không nhìn ra trong lòng gấu nhỏ giãy giụa rối rắm, cho là tiểu tính tình sai sử, giống như trước đây dụ dỗ cô nói: "Tức giận? Vậy cứ cho anh là quạ đen đi, anh xin lỗi em."

Lần này càng lộ vẻ mình đã man không hiểu chuyện rồi..... Hề Hi chu mỏ không vui, xoay xoay vắn vắn ngay cả mình cũng phiền. Cô nghiêng đầu trừng

mắt nhìn anh, ánh mắt của anh thân nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, còn đưa tay giúp cô lấy sợi vải vụn trên đầu vai xuống: "Em thích cái tổ hợp bước phát triển mới đó, album ký tên có muốn không?"

"Đừng tưởng rằng cho ân huệ là có thể thu mua em." Cô bật thốt lên, nói xong cũng muốn che mặt, người ta lại không nỡ cô, cũng không muốn cầu cạnh cô, thu mua cái rơm gì! Tự dất vàng lên mặt mình!

Thấy cô không được tự nhiên, gương mặt lúng túng, Hạng Việt buồn cười: "Vây chờ album đến, anh lấy cho em."

Tính tình anh vẫn dễ chịu như vậy, cô cũng không thể không phân rõ phải trái, liếc anh một cái: "Ừ..... Cảm ơn."

Thật là đáng yêu.

Hạng Việt thấy lúc cô tức giận kỳ cục nhiệt tình chơi thật khá, vừa định nói những gì, ánh mắt liếc thấy Hề Duy đi tới, trong lòng lại còn có chút tiếc nuối.

Tang lễ của Hạ lão nhiệt nhiệt nháo nháo kết thúc, thời gian thoáng một cái đã qua, Nguyên Đán đi qua, cửa hàng của Hề Hi lắp đặt thiết bị đã gần đến hồi cuối. Cô vội vàng thuê người, vội vàng chuyển cửa hàng, đối với rung chuyển gần đây trong thương vòng Vũ Lăng cũng không quan tâm thế nào, hoặc nói là cố ý tránh đi.

Ngày thứ bảy này, cô và mấy người Thẩm Gia từ viện phúc lợi quay về, trên đường thì Tần Du Nhiên đột nhiên mở miệng nói: "Nhà con cả và con thứ hai nhà họ Hạ giống như muốn lên tòa án."

Thẩm Gia đang lái xe mắt nhìn thẳng, nhàn nhạt nói: "Đây là chuyện sớm hay muộn, khi còn sống Hạ lão quá phân vân không dứt ở giữa hai nhà, người đã mất, hậu sự không an bài tốt, trồng cây vào di chúc để cho hai nhà bắt tay giảng hòa là rất khó khăn." Huống chi di chúc lập vội vàng lại lqđ bất công, con thứ hai ngược lại lấy được nhiều hơn nhà con cả, nhất là đồ mà Hạ Y trên danh nghĩa đoạt được càng làm cho người ta đổ con mất, người của nhà họ Hạ trời sinh trọng lợi, nhà co cả làm sao có thể nuốt xuống cục tức này.

Tần Du Nhiên than thở: "Ba tôi nói lúc này nhà họ Hạ đã thương gân động cốt rồi, không biết có bao nhiêu người đang ở một bên nhìn chăm chăm chờ cắn bọn họ một ngụm, ngư ông đắc lợi."

Qua gương chiếu hậu, Thẩm Gia liếc nhìn Hề Hi một mực yên lặng không nói, không biến sắc "Ừ" một tiếng: "Trong đám người nhìn chăm chăm như hổ rình mồi này cũng có mấy nhà chúng ta."

Trên gương mặt xinh xắn của Tần Du Nhiên có chút không vui: "Đúng vậy, nếu tôi có thể quyết định khẳng định không chiếm món hời này, đáng tiếc chúng ta ở nhà cũng không có quyền phát biểu, nói cũng uổng công." Nói xong đẩy Hề Hi: "Thân ái, hôm nay sao cô an tĩnh thế?"

Hề Hi chậm rì rì liếc nhìn cô ấy một cái: "Chuyện đã như vậy tôi còn có thể nói gì, không bằng mắt không thấy tâm không phiền, về sau các người cũng đừng nói cái này trước mặt tôi, tôi rất vui lòng làm đà điều."

Tần Du Nhiên cười hi hi, néo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô: "Thật là một đứa bé, chuyện này trốn tránh có ích lợi gì, sớm muộn gì cô đều phải biết!"

"Vây thì tôi vui lòng biết trễ một chút."

Tần Du Nhiên hết ý kiến: "Cô thật là không có tiền đồ."

"Dù sao tôi cũng không thích nghe cái này." Hề Hi nói: "Đội lát nữa cô cũng thông báo cho bọn Đào Bản đi, về sau đề tài này là cấm kỵ ở trước mặt tôi."

Còn cấm kỵ..... Tần Du Nhiên dờ khóc dờ cười, nghĩ tới cô tuổi còn nhỏ lại có quan hệ tốt nhất với Hạ Y, vì vậy cũng theo cô gật đầu nói được.

Buổi tối Hề Duy quay lại, bên cạnh còn có Hạng Việt đi theo, Hề Hi từ phòng bếp ra ngoài đột nhiên gặp được anh, trái tim nhỏ đập nhanh hai cái, sau đó mới như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Hạng Việt thấy trên người cô mặc tạp dề màu hồng, xinh đẹp đáng yêu, không nhịn được trêu chọc cô: "Thế nào? Anh không thể tới sao? Không hoan nghênh?"

Chính là không hoan nghênh! Hề Hi bĩu môi, lờm anh một cái, giận dưng dưng xoay đầu trở về phòng bếp. Hạng Việt buồn cười, Hề Duy từ trên lầu đi xuống vừa hay nhìn thấy một màn này, hỏi anh ta.nh.hum.g có chuyện gì, Hạng Việt nói: "Không biết nơi nào đắc tội với cô ấy rồi, gần đây gặp mặt đều không hoà nhã." Thật ra thì trong lòng anh có thể mơ hồ suy đoán được, chỉ là suy đoán này đoán chừng Hề Duy sẽ không muốn biết.

Hề Duy vẫn hiểu tính tình của em gái, cười cười nói: "Không có việc gì, không để ý tới cô ấy một lát là được."

Đây thật là anh trai ruột..... Trùng hợp ra ngoài tìm cây kéo, Hề Hi giận dữ nghĩ.

Bữa ăn tối bởi vì tăng thêm người khách không mời mà đến, món ăn không thể không lại nấu thêm lần nữa. Hạng Việt thấy cô ra vào phòng ăn và phòng bếp, hỏi Hề Duy: "Sao không mời giúp việc?"

"Có làm thêm giờ nhưng chỉ phụ trách quét dọn vệ sinh, Hề Hi không thích lúc em ấy ở nhà lại có người ngoài ở đây."

Hạng Việt nhíu mày: "Là bởi vì sự kiện kia?" Trước kia cũng không nghe nói cô có tật xấu này, đoán chừng vẫn là di chứng sau sự kiện tử anh.

Hề Duy "Ừ" một tiếng: "Em ấy không có cảm giác an toàn, gần đây tôi rất ít khi đi công tác, chính là lo lắng một mình em ấy ở nhà sẽ sợ."

"Nhà cửa quá lớn." Hạng Việt nói. Nhà to như vậy chỉ có hai anh em bọn họ ở, nhìn thế nào cũng thấy trống trải. Cho dù Hề Duy giảm bớt thời gian đi công tác cũng không phải không đi công tác, một cô gái tuổi còn trẻ ở tại phòng lớn như vậy, cũng không phải là người lớn tuổi nên càng sợ chứ?

"Em ấy không sợ." Hề Duy nói: "Hề Hi cảm thấy độc môn độc viện như vậy mới có cảm giác an toàn."

Hạng Việt nghe xong có chút đau lòng cho gấu nhỏ, còn nhỏ tuổi đã gặp phải chuyện như vậy, luôn làm cho người ta thương tiếc. Vừa vặn Hề Hi ra ngoài gọi người tới ăn cơm, đón lấy ánh mắt nhu hòa thương tiếc của anh, run lên, rồi tầm mắt, khô khốc nói: "Anh, ăn cơm."

Trình độ nấu cơm của Hề Hi rất bình thường, không được tốt lắm, nhưng cũng không kém, thuộc loại việc nhà tiêu chuẩn.

Ăn cơm xong, Hạng Việt và Hề Duy đến thư phòng lầu hai nói chuyện, Hề Hi cũng không cọ nôi rửa chén, ngày mai giao cho người làm thêm giờ dọn dẹp. Cô lấy quả táo từ trong tủ lạnh ra ngoài, gọt vỏ cắt thành miếng nhỏ, chính mình tự ăn một chút, còn dư lại bung đến trên lầu, cửa thư phòng đang đóng, đứng bên ngoài cũng không nghe được gì, cho dù hiểu kỳ anh trai và Hạng Việt có thể cái gì tốt mật đàm, nhưng nghe lén thì không được rồi, hiệu quả cách âm trong nhà quá tốt.

Gõ cửa đi vào, trong thư phòng khói mù lượn lờ. Hề Hi cau mày: "Anh, sao anh lại hút thuốc lá!"

Hề Duy đã dụi thuốc lá vào gạt tàn, bị em gái bắt được, có chút xấu hổ: "Nghĩ một số chuyện, không nhìn được."

"Hút thuốc lá không tốt cho phổi, đã nói bao nhiêu lần rồi!" Hề Hi để mâm đựng trái cây xuống bàn sách, mở cửa sổ ra, gió lạnh thổi tới, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống, mùi thuốc lá cũng nhanh bị xua tan đi.

"Đừng đứng đầu gió, lạnh." Hạng Việt kéo cô qua một bên, thuận tiện kéo cửa sổ vào một chút. Hề Hi "Hừ" một tiếng, bắt lqđ nạt anh: "Anh còn là bác sĩ! Thấy anh em hút thuốc cũng không ngăn cản!"

Đây thật là dẫn lửa thiêu thân, Hạng Việt bắt đắc dĩ cũng không tiện nói gì, nhún vai bày tỏ mình vô tội.

Hề Duy vui sướng khi người gặp họa, đứng lên đi ra ngoài: "Anh đi toilet." Có lúc em gái dài dòng lên cũng rất dọa người, nhất là trong chuyện anh ta hút thuốc lá này.

Chờ cửa thư phòng lần nữa đóng lại, Hề Hi thu hồi tức giận, hỏi Hạng Việt: "Anh em gặp phải chuyện phiền toái gì à?" Cô cũng không biết thì ra tự chủ của anh trai lại kém như vậy, biết rõ cô phản đối hút thuốc lá mà ở nhà vẫn còn cố tình "gây án".

Mất thấy cửa phòng đóng lại, Hạng Việt bắt đắc dĩ nghĩ, Hề Duy chính là muốn để anh làm người ác! Nhưng suy nghĩ một chút, có thể anh vẫn là thích hợp nói chuyện này hơn chút, vì vậy đưa tay kéo cô đến chỗ ghế sa lon ngồi xuống, dịu dàng nói: "Cũng không phải là chuyện lớn gì." Thấy nét mặt cô hiện rõ vẻ "anh tưởng em ngu à", cười cười: "Quả thật không phải chuyện lớn, một nhà cậu em trở lại, bọn họ..."

Anh mới bắt đầu, Hề Hi lập tức đứng lên: "Người nhà kia còn có mặt mũi trở lại? Thế nào, bọn họ tìm anh em rồi!" Nói xong muốn đứng lên đi ra ngoài tìm anh trai cô, Hạng Việt dè dặt của cô lại: "Hề Hi, bình tĩnh một chút, dù sao đó cũng là người nhà mẹ đẻ của mẹ em, là em trai ruột duy nhất."

"Nhà mẹ cái rắm! Em trai cái rắm!" Cô văng lời thô tục: "Đồ khốn kiếp, ban đầu còn bỏ đá xuống giếng bắt nạt em và anh trai đấy! Đi theo lão già câu kết với nhau làm việc xấu, là cái thứ gì, mẹ em dđien-dann-lle-quyy-donn chính là bị ông ta hại chết! Ông ta còn có mặt mũi tìm anh em!? Anh nói đi, anh em có ý gì, anh ấy muốn để cho anh nói cái gì với em, đừng nói với em anh ấy muốn lấy đức báo oán!"

Hạng Việt bị cô nói hết cách rồi, chỉ có thể ôm người vào trong ngực, dùng chút hơi sức, trong khi ôm lần đầu tiên ý thức được thì ra là cô nhỏ nhắn yếu như vậy. Trong miệng không quên chính sự: "Trước tiên em hãy bình tĩnh lại, anh em tới tìm anh, cũng không biết nói với em như thế nào, muốn để anh nói rõ với em."

Vào lúc này Hề Hi sắp bị tức đến nổ tung, bị anh ôm cũng không có ý định kiêu kiễm gì, Hạng Việt cao hơn cô rất nhiều, hơi sức lại lớn, cô không đẩy ra được, chỉ có thể từ từ tỉnh táo lại.

Hạng Việt vỗ vỗ lưng của cô: "Ngoan, anh trai em chỉ sợ em phản ứng quá khích, mới vừa rồi hút thuốc lá cũng là phiền lòng, không biết nên nói với em chuyện này thế nào." Dừng một chút, nói nhỏ bên tai cô: "Một nhà cậu em ở nước ngoài trải qua không tốt, thua sạch tiền làm ăn, quả thật rất vất vả."

Nghe được người trong ngực hừ lạnh, anh lại vuốt lưng của cô: "Năm đó mọi chuyện huyền ảo bế tắc, chú ấy và anh em hai người gần như trở mặt thành thù, anh trai em là người như thế nào em đã hiểu rõ, cũng không phải là người thích ăn thiệt thòi, càng không thể nào lấy đức báo oán, chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Đó dù sao cũng là em trai duy nhất của mẹ em, chú ấy bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, không sống được bao lâu, lqđ hai năm trước con gái xảy ra tai nạn xe cộ bị cụt mất hai chân, con trai năm nay mới tám tuổi, mợ em lại bỏ chạy theo người khác, lúc này cũng chỉ có anh em hai người có thể dựa vào."

Lại nghe được một tiếng hừ lạnh nữa, Hạng Việt than thở: "Lúc mẹ em qua đời em còn nhỏ, khi đó anh trai em đã mười mấy tuổi, Hề Hi, từ nhỏ quan hệ giữa anh em và người nọ rất tốt, sau đó cho dù trở mặt thành thù nhưng tình cảm năm đó cũng không thể xóa mất, hiện tại chú ấy lại thành ra như vậy, tự em suy nghĩ một chút."

Chương 27

Hạng Việt đề cho cô nghĩ, nghĩ cái gì?

Không phải là anh trai đối với người nọ còn nể thân tình cũ sao.

Mẹ của cô, Tô Tinh, xuất thân dòng dõi thư hương, thời kỳ cải cách văn chương thể kỷ trước đó bởi vì ông cố ngoại từng nhậm chức tại chính phủ quốc dân, trong mười năm rung chuyển, liên lụy đến dòng họ bên ngoại. Khi đó, ông cố ngoại đã sớm bị bệnh qua đời, ông ngoại bị người kết hợp hãm hại, lại có khí phách thư sinh, không muốn chỉ trích phê phán cha ruột, chịu không nổi hành hạ cuối cùng dùng dây lưng quần treo cổ xà nhà tự tử. Khi đó Tô Tinh mới gần sáu tuổi, phía trên I-equ.ydo-n có hai người anh trai mười mấy tuổi, phía dưới có một em trai vừa mới biết đi, không có cha trong nhà mất đi trụ cột, lúc ấy trọng trách đè ở trên người bà ngoại nặng bao nhiêu có thể nghĩ.

Hai cậu lớn của Hê Hi đều chết oan chết uổng, chỉ sót lại cậu nhỏ tự nhiên trở thành dòng độc đinh của nhà họ Tô, được vô tận thương yêu cưng chiều.

Tô Tinh và Hê Bá Niên là tự do yêu đương kết hôn, hai nhà cũng tính là môn đăng hộ đối, cũng xuất phát từ dòng dõi thư hương sa sút. Khi kinh tế trong nước nhanh chóng phát triển, Hê Bá Niên dứt khoát kiên quyết theo thương nghiệp, Tô Tinh theo chồng đi sớm về tối, tần tảo khổ khổ đánh liều mấy năm, cuối cùng cũng dựng lên một phen cơ nghiệp.

Người ta nói, một người đắc đạo, gà chó thảng thien. Hê Bá Niên và Tô Tinh phát đạt, dĩ nhiên sẽ không keo kiệt với người thân. Vì vậy hai nhà nhanh chóng thoát khỏi nghèo khó, trực tiếp vượt qua thường thường bậc trung chạy nhanh tới giai đoạn xa xỉ hưởng thụ. Người cậu này của Hê Hi bởi vì từ nhỏ được người nhà thương yêu, nhất là sau khi hai anh trai ở trên đều lần lượt qua đời, càng được che chở hơn, vì vậy suy bụng ta ra bụng người, khá là trọng nam khinh nữ.

Đối với cháu ngoại Hê Duy, năm xưa ông ấy cũng là thương yêu thật lòng, so với cha ruột Hê Bá Niên này còn phải hơn chứ không lqđ kém. Chỉ là lòng người hay thay đổi, khi cuộc sống của người ta ưu việt đến giai đoạn nhất định, không hề cần vì tiền lương nhỏ nhoi mà nôn nóng nữa, dục vọng tự nhiên sẽ bành trướng, có nhà cửa lại muốn xe, có xe lại muốn đổi nhà cửa lớn hơn..... Cứ tuần hoàn như vậy, lòng tham không đáy, một ngày nào đó khi anh rể Hê Bá Niên dùng lợi ích cao thu mua ông ấy khuyên chị gái đồng ý ly hôn thì giữa tình thân và ích lợi, ông ấy lựa chọn về sau.

Mẹ Tô Tinh chết đi một phần là ngoài ý muốn, nhưng cũng một phần do người bên ngoài thúc đẩy, ngay cả người cậu này cũng góp một phần lực. Mà để cho Hê Hi ghi hận trong lòng là khi đó mẹ vừa mới chết, người cậu duy nhất này chẳng những không đưa tay trợ giúp lại còn bỏ đá xuống giếng, thiếu chút nữa lừa gạt cổ phần Hê thị trên danh nghĩa của cô và anh trai đi.

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng lúc đó nếu không phải lão già nhà mình cảnh giác phát hiện kịp thời, đoán chừng bây giờ cô và anh trai cũng không trôi qua những ngày tháng thoải mái thế này.

Hê Hi là cháu gái, từ nhỏ không phải là người mà cậu thích nhưng cô biết năm xưa anh trai Hê Duy cực kỳ thân cận với thanh hưng người cậu này. Hiện tại người nọ bệnh thời kỳ cuối, hết cách xoay chuyển, con gái, con trai lại đáng thương như vậy, anh trai không phải người có tâm địa sắt đá, đối với người thân luôn không đủ hung ác tàn nhẫn.

"Anh em có ý tứ gì?" Hồi tưởng kết thúc, Hê Hi vui ở trong ngực Hạng Việt buồn buồn hỏi.

Hạng Việt vuốt sợi tóc mảnh mai trên lưng cô, dịu dàng nói nhỏ: "Cũng không còn ý tứ gì khác, cậu em muốn gặp em một lần." Thấy cô lại muốn giận dữ, vội vàng dùng sức ôm cô: "Chỉ là gặp mặt một lần, cũng không cần cho hoà nhã, chỉ là trước khi chết đi ông ấy muốn an lòng chút."

"An lòng?" Hê Hi cười lạnh: "Ông ta là cái thá gì, em quần ông ta lo lắng hay an lòng cái khi gió gì, có quan hệ gì tới em!"

Hạng Việt nói: "Không vì ông ấy, bởi vì anh em, nếu như Hê Duy không muốn để em đi gặp ông ấy, cũng sẽ không để cho em lqđ biết chuyện này, cũng sẽ không có ý tìm anh đến, rốt cuộc cậu ấy vẫn là nhớ đến thân tình với cậu em."

Hê Hi nghiêng răng, trầm mặc không nói. Hạng Việt kéo vai của cô ra tạo một chút khoảng cách, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô: "Một người sắp chết, so đo nhiều như vậy làm gì? Em xem những năm này ông ấy trôi qua rất thê thảm, con gái bị tai nạn xe cộ đứt chân, vợ bỏ chạy, làm ăn thất bại, còn bị bệnh ung thư, dù là báo ứng thì thế này cũng là đủ rồi."

"Anh nói thật đơn giản!" Cô buồn bực: "Dù sao thì em cũng không nuốt trôi cục tức này!" Những năm này, ngay cả cha ruột Hê Bá Niên cô cũng ghi hận, đối với người cậu không chào đón cô này lại càng không có lòng thương hại cái gì.

Hạng Việt biết cô tuổi trẻ nóng giận, từ nhỏ đã thích thù dai hơn người bình thường. Hôm nay muốn cho cô gạt đầu đoán Ie.quy.donn chừng cũng không dễ dàng, phải cho cô thời gian nghĩ lại, Hê Duy cũng phải làm công tác tư tưởng, hai anh em phải nói chuyện một chút mới được. Nói cho cùng, anh chỉ là một người ngoài.

Vì vậy nói: "Chúng ta không ép buộc em, ý tứ của anh em cũng là tùy em, nếu như thực sự không nguyện ý, cậu ấy cũng không miễn cưỡng..." Ngừng một lát, còn nói: "Nhưng mà quả thật thời gian của cậu em không còn nhiều lắm, cũng chỉ khoảng hai tháng nữa thôi."

Hề Hi từ chối cho ý kiến, bĩu môi hỏi: "Anh em sắp xếp ông ta đến chỗ anh phải không?"

Cái này không có gì phải giấu diếm, Hạng Việt gật đầu: "Người là anh em cử người đến nước Mỹ đón về, ngày hôm trước vào viện, em gái và em trai nhỏ của em cũng ở khu người nhà bên cạnh bệnh viện." Không cần phải nói, khẳng định cũng là Hề Duy sắp xếp.

Đối với em gái, Hề Hi miễn cưỡng còn có một chút ấu ả tượng, nhỏ hơn cô nửa tuổi mà thôi, trước kia còn từng cùng nhau chơi đùa. Về phần em trai..... Hai nhà ồn ào, khi nhà bọn họ di dân đến nước ngoài thì còn chưa có cậu ta.

Vào lúc này Hề Hi đã tiếp nhận chuyện anh trai mình thật sự làm “Thánh mẫu”, nói thật là có chút thất vọng, có loại cảm giác bị phản bội. Theo ý cô, anh trai nên cùng chung mối thù với cô mới đúng, tựa như đối với lão già, anh ta dụ dỗ, cô thì đối địch, phối hợp không chê vào đâu được, khiến Hề Bá Niên vừa xấu hổ lại không biết làm thế nào với hai người con này, cho dù thương yêu thẳng thắn con Hề Tề kia thế nào cũng sẽ bản khoán đến cảm thụ của bọn cô, ngay cả cho cô phần đều là lén lút lút, không dám giống trống khua chiêng.

Cậu là cậu ruột không sai, nhưng đồng thời cũng là kẻ thù. Hiện tại đối với kẻ thù anh trai lại đưa tay giúp đỡ, cô cảm thấy lqđ rất không thoải mái. Cho dù người kia nghèo rớt mùng tơi lại sắp chết, cực kỳ đáng thương, nhưng thế thì thế nào, không thể bởi vì ông ấy sống không tốt thì lập tức bỏ qua những chuyện đã từng làm chứ?

Dù sao thì cô cũng sẽ không đi bệnh viện.

Coi như vì anh trai, cũng sẽ không nhượng bộ.

Ngẩng đầu nhìn Hạng Việt: "Lần này coi như thôi, về sau không cho phép anh nói chuyện giúp người kia nữa!"

Hạng Việt tức cười, cảm thấy mình thật là phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Lúc này Hề Duy đẩy cửa đi vào, đột nhiên thấy tình hình trong phòng, sắc mặt anh ta rất khó coi. Lúc này Hạng Việt mới ý thức được tay của mình vẫn đang ôm em gái của người ta, khoảng cách giữa hai người gần gũi có chút mập mờ, cô ngửa đầu, anh thấp con mắt, nhìn thế nào đều lộ ra hơi thở mờ ám.

Không biến sắc buông cô nhóc trong ngực ra, Hạng Việt cố làm vẻ thản nhiên vuốt xuôi chóp mũi Hề Hi: "Những gì nên nói anh đều nói rồi, em với anh trai em nói chuyện một chút, đừng tức giận, bình tĩnh mà nói."

"Làm như em là đứa trẻ ba tuổi không bằng!" Hề Hi lườm anh một cái, thật ra thì mới vừa rồi cô cũng không cảm thanh hưng thấy như thế nào, bị ôm cũng không nghĩ nhiều. Nhưng đột nhiên anh trai đi vào, tâm cũng không tự giác có chút hoảng hốt.

Nói cho cùng, hay là trong lòng mình có quỷ ~> _____

Chia tay Hạng Việt, Hề Hi không để ý tới anh trai, trực tiếp trở về nhà của mình. Hề Duy theo sau em gái, trước lúc cô đóng cửa đưa tay ngăn lại: "Nói chuyện với anh một chút."

"Nói chuyện cái gì, dù sao em cũng sẽ không đi bệnh viện! Anh muốn làm người tốt thì tự làm, em không làm!"

Hề Duy đập vào gáy cô: "Bớt đùa giỡn trẻ con, không phải muốn lái xe ra đường? Đi thôi, anh dẫn em đi luyện tập."

"Anh ~ hiện tại đã là chín giờ tối rồi!" Buổi tối mùa đông ra ngoài tập xe... Có chút không muốn di chuyển.

Hề Duy dắt tay cô ra khỏi nhà: "Hôm nay không tập, lần sau chờ anh rút ra thời gian cũng không biết là khi nào."

"Anh cứ uy hiếp em đi." Hề Hi nhe răng có chút buồn bực: "Dù sao mặc kệ anh làm cái gì em đều sẽ không thay đổi chủ ý, chuyện lấy ơn báo oán không phải tác phong của em"

Qua hơn nửa năm, cuối cùng Hề Hi lại được đụng đến chiếc Maserati nhỏ của mình. Hai anh em cũng không lái xe ra ngoài, chỉ tập quanh khu dân cư.

Đây là khu biệt thự đất rộng nhà ít, đường rộng rãi, bây giờ lại là buổi tối, trời lạnh như thế, trừ bỏ bảo an tuần tra, cũng không có ai ra ngoài đi lại. Hề Hi lái xe thật cẩn thận, bởi vì có anh trai ở bên cạnh, áp lực có phần lớn hơn, cố gắng tập trung tinh thần, không dám thả lỏng, cố gắng đạt tới hoàn mỹ, tốt nhất sáng mai có thể được cho phép lái xe tới cửa hàng.

Phía sau có xe chạy qua, cô xoay xoay tay lái tránh, phía trước có xe chạy tới, cô cũng đứng lúc nhường đường, rẽ, chuyển xe, giảm lqđ tốc độ phanh lại, đều làm cực kỳ thích hợp. Chờ xe một lần nữa trở lại trước cửa nhà bọn họ, Hề Hi mong đợi nhìn anh trai, Hề Duy nói: "Cũng tạm được."

"Cũng tạm được là ý gì? Ngày mai có thể lái xe ra ngoài không?"

Hề Duy cười cười, lấy điều khiển mở cổng, cùng em gái lái xe vào trong sân dừng lại, anh ta mới nói không được: "Tập vài ngày nữa, giữa trưa ngày mai anh dành thời gian dẫn em lên đường lớn luyện một lần."

Mãi đến khi trở về nhà tắm rửa chuẩn bị đi ngủ anh trai lại vẫn chưa nhắc tới chuyện của cậu, vừa rồi còn nói muốn tâm sự với cô đấy. Tuy nhiên cô đã quyết định biện pháp, anh ta không chủ động nói ra, cô mới không thèm lắm miệng hỏi.

Ngày hôm sau là chủ nhật, là một ngày đẹp trời. Cho dù khoảng thời gian trước tuyết rơi nhiều nhưng là chỉ hai ngày, về sau tuyết hóa, gần đây tuyết cũng không rơi lần nào nữa.

Sáng sớm Hề Hi đã đi tới cửa hàng, trang hoàng cũng chỉ còn lại giai đoạn sau cùng, hai ngày này có thể bàn giao công trình, cô phải đi nhìn kỹ xem có chỗ nào không thích hợp thì kịp thời sửa lại. Buổi sáng Hề Duy cũng có việc, đưa em gái đến trước cửa hàng, hẹn giữa trưa cùng nhau ăn cơm leq.uyd.on xong lập tức rời đi. Đối với chuyện cửa hàng, lúc trước nói không hỏi, là thật sự không quan tâm, cho dù hiện tại đến chỗ cửa hàng cũng không nhìn ngó bên trong.

Cùng nhà thiết kế đi vòng quanh cửa hàng cẩn thận kiểm tra lại một lần, không phát hiện vấn đề, Hề Hi bày tỏ vừa lòng. Rất nhanh tới giữa trưa, Hề Duy gọi điện thoại nói tạm thời có việc, không tới được. Cô “À” một tiếng, nhàn nhạt nói không sao, cúp điện thoại, nhét điện thoại đi động vào trong túi áo bành tô, đi tới khách sạn bên cạnh tìm đồ ăn.

Đang trên đường đi ăn cơm, lại nhận được điện thoại của Hạng Việt. Anh hỏi cô ở đâu, cô nói tại khách sạn ăn cơm, anh hỏi khách sạn nào, Hề Hi nói mặt ngoài khách sạn bên cạnh quán món cay Tứ Xuyên.

"Năm phút đồng hồ nữa anh sẽ đến, giúp anh gọi hai phần đồ ăn." Hề Hi nháy mắt mấy cái, cũng chưa hiểu rõ chuyện gì, anh đã cúp điện thoại.

Nói là năm phút đồng hồ, kỳ thật 4 phút Hạng Việt đã đến, Hề Hi cắn chiếc đũa nhìn anh từ từ đến gần: "Anh tìm em có chuyện gì à?" Anh vừa mới ngồi xuống, cô lập tức hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Hạng Việt liếc nhìn cô một cái: "Không có việc gì thì không thể tới tìm em sao?" Nhìn hai món đồ ăn trên bàn, một là cải trắng cay, một là khoai tây sệt, keo kiệt không thôi.

"Khi nào thì chuyển sang ăn chay rồi?" Nói xong lấy chiếc đũa ra ý bảo người phục vụ cho anh một bát cơm.

Hề Hi “À” một tiếng: "Đây là của em, đồ ăn của anh lập tức mang lên." Về phần ăn chay... Ha ha.

Hạng Việt đẩy tay cô ra khỏi đĩa rau, miệng nói: "Anh lại không ghét bỏ em."

"Em ghét bỏ anh được chưa!" Cô tức giận, lại thúc giục: "Rốt cuộc anh tìm em có chuyện gì?" Chủ yếu vẫn là không tin không có việc gì mà anh cũng tìm cô, cho tới bây giờ người này không từng chủ động liên hệ thanh hưng với cô, trừ khi thật sự có việc. Nhắc tới lại làm cho người ta buồn bực, cô đây là tâm tư thiếu nữ nha.

Hạng Việt thấy cô bày ra tư thế truy hỏi kỹ càng sự việc thì có chút buồn cười: "Thực sự không có việc gì, vừa lúc anh ở gần đây, nghĩ đến giữa trưa muốn cùng nhau ăn một bữa cơm, thuận đường đến xem mặt tiền cửa hàng của em."

Lý do cực kỳ hợp lý, anh lại thần nhiên như vậy, Hề Hi nói không rõ là nên cao hứng vì anh có thể chủ động nhớ tới mình, hay vẫn là thất vọng vì anh chỉ thuận đường tìm đến đây, dù sao cũng có chút xiu xoắn xuýt. Khô cần “À” một tiếng: "Trong cửa hàng của em đã trang hoàng gần xong rồi, chờ một lúc dẫn anh đi xem."

Lúc này đồ ăn đã bung lên, là thịt bò xào ớt xanh, một lát sau lại bung lên gà xào cay, cá chép kho tàu, còn có một phần cháo thập cẩm hoa quả. Hề Hi ăn cải trắng của mình, ánh mắt nhìn thịt bò, ánh mắt kia quá lộ liễu rồi.

Hạng Việt đẩy thịt bò đến trước mặt cô: "Muốn ăn thì ăn đi, nhìn như vậy là có ý tứ gì."

Hề Hi có chút xấu hổ, sâu sắc cảm thấy mất mặt. Hạng Việt hỏi: "Gần đây có phải em thiếu tiền hay không?" Anh biết chuyện Hề Duy cho cô 30 vạn, mỗi tháng cũng có tiền tiêu vặt, nhưng lại nhớ đến sự nghiệp từ thiện hàng tháng còn có chuyện trang hoàng cửa hàng của gấu nhỏ, khả năng cũng sẽ bội chi, thiếu tiền cũng bình thường.

"Em có tiền." Cô trừng mắt ưỡn ngực, có vẻ rất lo lắng.

Hạng Việt coi hành động này là giấu đầu hở đuôi. Nhíu mày nhìn cải trắng khoai tây trên bàn: "Có tiền lại ăn cái này?" Trước đó lqđ hai người đúng là từng có thời gian gần một tháng ở chung, Hạng Việt cực kỳ biết cô nhóc này là động vật ăn thịt, không thịt không vui.

Hề Hi ho khan hai tiếng, lúc này lại nói đơn giản là muốn ăn đoán chừng anh cũng không tin, muốn trách thì trách chính mình kiến thức hạn hẹp, thấy thịt bò lại nhìn chăm chú cả buổi. Có chút xấu hổ giận dữ, dứt khoát ngậm miệng ăn cơm, không để ý đến anh.

Hạng Việt đập vào ót cô: "Anh phát hiện tật xấu này của em, mắt hứng một cái là không hé răng, làm cho người ta nhìn mà sốt ruột."

"Anh mới không sốt ruột vì em." Cô nói thầm nho nhỏ, lại không nghĩ rằng hần thính lực của anh thật tốt, thế mà lại nghe được, xoa xoa tóc của cô: "Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, anh vẫn coi em là em gái mà thương yêu, làm sao có thể không quan tâm em."

Em gái...

Trái tim Hề Hi đau đớn chua xót, nước mắt lập tức xoạch xoạch rơi xuống. Thời điểm khóc cũng không biết chính mình đang khóc, lúc Hạng Việt luống cuống tay chân lau nước mắt thì cô mới biết được mình không có tiền đồ cứ thế mà khóc rồi, cảm thấy được mình lại dọa người ta, đẩy tay anh ra, cầm khăn tay từ trong túi ra lau lung tung. Tuy nhiên kỳ quái là trong lòng lại không có tư vị, nhưng lòng tự trọng không cho phép tiếp tục khóc, uống ly nước lọc, liếc anh một cái, nhàn nhạt nói: "Em có chút thiếu tiền." Một chữ cũng không nói khóc vì cái gì.

Hạng Việt trầm lặng một chút, dựa theo lời của cô nói: "Có phải chi cho cửa hàng vượt mức dự toán rồi hay không?"

Cô nói không phải: "Mấy ngày hôm trước viện dưỡng lão có hai người già phải làm phẫu thuật nối mạch máu, em đã đưa tiền trước rồi." Ngày đó cô mới vừa tan học đi đến cửa hàng, lại nhận được điện thoại xin giúp đỡ của viện trưởng viện dưỡng lão. Đó là viện dưỡng lão Gia Dân, bên trong đều là người già neo đơn, viện trưởng là người hiền lành, mấy năm nay vì chăm sóc những người già này mà chính mình cũng đã bỏ không ít tiền bạc vào bên trong, ngay cả nhà cửa cũng đã mang đi thế chấp, con gái không hiểu cách làm của ông ấy gần như đã đoạn tuyệt quan hệ. Hàng tháng nhà nước trợ cấp cho mỗi người già trong viện dưỡng lão mấy trăm đồng tiền, khám bệnh uống thuốc cũng không phải bảo hiểm y tế có thể chi trả tất cả. Phẫu thuật nối mạch máu ít nhất cũng phải vài vạn, hai người ít nhất đến mười vạn, tình huống lúc ấy có vẻ nguy cấp đương nhiên là Hề Hi không thể khoanh tay đứng nhìn, đúng lúc lại là cuối tháng, các bạn nhỏ đều đã thiếu tiền, chỗ anh trai cũng không dám tìm, cô từng bảo đảm ngoại trừ chi tiền từ thiện cô định mỗi tháng ra, sẽ không xin nhiều hơn một phần tiền bạc... Về sau thì cần rằng một cái, tham ô tiền bạc trong cửa hàng.

Nói xong lại nhìn Hạng Việt: "Anh đừng nói với anh trai em chuyện này, tự em sẽ nghĩ biện pháp bổ sung tiền bạc."

Hạng Việt thấy trong mắt cô vẫn có một chút phiếm hồng, có chút đau lòng, dịu dàng nói: "Anh giúp em bổ sung khoản tiền này trước, mỗi tháng em chỉ có một chút tiền tiêu vặt đó, lại muốn làm từ thiện, khi nào thì có thể bổ sung đủ được? Việc buôn bán không có một chút vốn lưu động là không thể được, lại nói em không cần tiền thuê người à?"

Hề Hi là con gái nhà giàu, sản nghiệp trên danh nghĩa cũng không thiếu, tiếc rằng chuyện này lại do anh trai quản, bình 1le.quyd.on thường tiền tiêu vặt gì gì đó đều bị khống chế, cho dù cuộc sống thoải mái hơn người nhưng cũng không phải có thể tiêu xài như nước giống như thiên kim tiểu thư trong phim truyền hình. Nhất là sau khi làm từ thiện, bị quản lý chỉ có càng nghiêm khắc hơn.

"Em không cần tiền của anh." Ứng xử rất có cốt khí, cô cảm thấy đây chính là thời điểm thể hiện cốt khí của mình.

"Coi như cho em vay."

"Vay cũng không cần." Về chuyện này, Hề Hi vô cùng quyết cường, bởi vì vừa rồi đã khóc nên Hạng Việt cũng không nói thêm gì, hai người im lặng ăn cơm, trong lúc đó anh gấp vào trong bát cô không ít thịt, ý tốt này làm người ta vô cùng xấu hổ, Hề Hi rất ngại, thời điểm ăn thịt cảm thấy mặt mình đều đã đỏ.

Sau khi ăn xong trả tiền, đương nhiên Hạng Việt không thể để cho cô một người "nghèo túng" trả tiền. Từ trong nhà hàng đi ra, Hề Hi dẫn theo anh đi tới mặt tiền cửa hàng của mình ở ngay bên cạnh, nhóm công nhân đã bắt đầu tiếp tục làm việc, Hạng Việt nhìn một vòng cửa hàng, chỉ vào hàng rào ở giữa hỏi: "Là muốn chia thành hai gian hàng?"

"Ừm, bên này bán đồ dùng cho thú cưng, bên này là bệnh viện thú cưng."

"Bệnh viện thú cưng? Vậy không phải muốn mời bác sỹ thú y?" Hạng Việt liếc cô: "Em là người thường mà mời bác sỹ thú y?"

Hề Hi "Hừ" một tiếng, có chút khó chịu: "Ánh mắt miệt thị này của anh là có ý gì? Em là người thường thì làm sao? Chê em không phải người trong nghề!" Cái gọi là người trong nghề, là một người bà con xa trong nhà Đào Bản, gọi là chị họ, học chuyên ngành bác sỹ thú y, vốn là tự mình mở tiệm về sau việc buôn bán của chồng thường cần tiền, nhà cửa xe cộ trong nhà cũng thế 1qd chấp rồi, sau khi gán nợ lại vẫn thiếu một khoản tiền lớn, tuy là họ hàng xa nhưng dù sao cũng là thân thích, nhà họ Đào không thể nhìn thân thích bị người ta cho ngồi tù, bèn giúp đỡ chi tiền bạc bổ sung vào chỗ thiếu.

Nhưng cho dù là thân thích, anh em ruột vẫn còn tính sổ sách rõ ràng, tiền này của nhà họ Đào là phải trả. Thêm nữa hiện nay trong nhà nghèo rớt mòng toi, còn có hai đứa nhỏ phải nuôi, không có biện pháp, người chị họ này của Đào Bản chỉ có thể tiếp tục ra ngoài làm việc, vừa lúc Hề Hi mở cửa hàng thú cưng thiếu người tài chuyên nghiệp, vì thế người chị họ này lập tức trở thành nhân viên chính thức đầu tiên trong cửa hàng.

Đi thăm trong cửa hàng, Hạng Việt chưa nói gì về việc dời đi, lúc này kỳ thật Hề Hi không muốn nghĩ đến phản ứng của anh nhưng lại không nói ra được lời đuổi người, hai người cứ như vậy chần chờ mù quáng tán gẫu nhân tiện để ý công nhân làm việc. Một lát sau, Hạng Việt đột nhiên nói: "Nơi này cũng không có chuyện gì của em, anh dẫn em đi tập xe?"

Hề Hi phản ứng không chậm: "Anh vừa rồi nói tiện đường tới tìm em, là anh em bảo anh tới đi? Anh ấy tới bệnh viện, anh cũng là từ bệnh viện tới?"

Hạng Việt không đáp hồi lại: "Sao em biết anh em ở bệnh viện?"

"Hừ, em lại không ngốc, lúc anh ấy gọi điện thoại cho em, em đã nghe được bên cạnh có một cô gái gọi "Anh họ" rồi." Tuy chỉ là một tiếng rất nhỏ, nhưng cô vẫn nghe được.

Hạng Việt không nghĩ tới cô lại có thể bình tĩnh như vậy, tối qua vẫn vì người nhà kia nổi trận lôi đình đấy.

"Em không tức giận?" Dù sao cũng vì những người đó mà Hề Duy cho cô leo cây.

Hề Hi cười như không cười: "Không phải anh ấy bảo anh đến à?"

"Thật sự không phải cậu ta bảo anh tới." Hạng Việt cười: "Anh có bệnh nhân tình huống xuất hiện lặp lại, 4 giờ sáng đã tới bệnh viện rồi. Buổi sáng Hề Duy tới phòng làm việc tìm anh, bọn anh hàn huyên một thanh hưng lát, về sau lúc anh muốn đi thì đến phòng bệnh tạm biệt cậu ấy, vừa lúc thấy được cậu ấy gọi điện thoại cho em, lại nghĩ từ bệnh viện đến chỗ này của em cũng là tiện đường, cứ tới đây thử xem."

Nghe giải thích, cô càng mất hứng: "Anh đây là thương hại em?" So với anh tự chủ trương tới thì không bằng là được người nhờ vả thì trong lòng cô còn thoải mái hơn chút.

Hạng Việt nắm cổ tay cô kéo ra bên ngoài, miệng nói: "Em cũng quá nhạy cảm, nói là tiện đường, hôm nay vừa lúc anh nghỉ ngơi, anh bồi em tập lái xe, như vậy ngày mai em có thể lái xe ra ngoài, thật tốt."

Tốt cái rắm! Hề Hi rất muốn tiêu sái bỏ anh lại phía sau, nhưng lại tham luyến cơ hội cùng anh ở một chỗ. Thật sự là không cứu được nữa, cô một bên tự giễu một bên lại theo bước của anh đi, không già mồm cái lão được.

Nói đi nói lại, cô như thế nào lại đột nhiên nhìn trúng anh đây? Ánh mắt thật sự quá kém!

Tập xe đương nhiên vẫn là về nhà của cô lấy Maserati thì tốt hơn, như vậy có thể thuận tiện nâng cao kỹ năng, về sau lái xe cũng có thể càng thuận buồm xuôi gió hơn. Hạng Việt mở Lamborghini phong cách ra đưa cô về nhà, hai người còn chưa đi đến nhà, trực tiếp thay đổi xe, anh ngồi ghế phụ, cô lái xe, chạy dọc theo khu dân cư đến trên đường cái, vẫn đều cực kỳ ổn định, mãi đến trên đường Văn Hóa, người đi đường nhiều hơn, xe cứ đi đi ngừng chỉ ngừng, một lần không cẩn thận suýt chút nữa đâm vào xe người khác.

Hề Hi dừng xe vào ven đường, liếc nhìn anh: "Đều tại anh, ngồi bên cạnh em làm cho em rất áp lực."

"Hôm nay cuối cùng anh cũng biết cái gì gọi là người xấu cáo trạng trước rồi." Hạng Việt một bộ dáng nhìn thê là đủ rồi, mắt Hề Hi tròn trắng: "Con đường này nhiều người lắm, đổi con đường khác thoáng hơn." Cô nghĩ muốn lên cầu vượt, Hạng Việt không cho: "Tới phía trước rẽ sang đường Quảng Lăng đi, ở đó người qua đường ít," lại ý bảo, "Em xuống đi, hôm nay chủ nhật, con đường này nhiều người đi, để anh lái." Cũng là anh không suy nghĩ chu đáo, lúc vừa rồi suýt chút nữa đâm vào người khác, anh cũng khẩn trương một trận.

Hề Hi cũng sợ kỹ thuật của mình không tốt đâm vào người khác, ngoan ngoãn xuống xe. Hạng Việt dịch sang chỗ tay lái, chờ cô thắt dây an toàn xong, anh mới khởi động xe, bên này là mảnh đất phồn lqđ hoa nhất, càng đi người càng nhiều, khuỷu tay Hề Hi tựa lên cửa sổ kính, nhìn người đi đường bên ngoài một lát, lại thỉnh thoảng nhìn trộm người bên cạnh một cái, giống như không để ý hỏi: "Nhiều năm như vậy anh vẫn không tìm được người thích hợp để yêu đương à?"

Hạng Việt nhìn không chớp mắt, một khắc sau mới mở miệng nói: "Duyên phận còn chưa tới."

"Anh em nói anh có chút yêu thích sạch sẽ."

Hạng Việt cười cười, từ chối cho ý kiến. Hề Hi không ngừng cố gắng: "Anh thật sự tính toán tìm cô gái hoàn hảo?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Edit: Thanh Hưng

Vừa lúc phía trước là đèn đỏ, Hạng Việt dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô: "Hoàn hảo không tốt sao?"

"Không phải không tốt, là cảm thấy cực kỳ thần kỳ," ánh mắt cô vẫn như cũ xem xét bên ngoài, "Đàn ông các anh đến tuổi này, không lqđ có nhu cầu sinh lí sao?"

"Em là muốn hỏi bình thường anh giải quyết như thế nào?"

Cô thần tốc quay đầu liếc anh một cái, nhỏ giọng "Ủm" một tiếng. Tay Hạng Việt dùng lực gõ hai cái xuống đầu cô, chờ cô xoa đầu nhe răng trợn mắt

trùng lại, anh cười cười: "Cứ giải quyết như vậy."

"Anh đừng bắt nạt em không hiểu biết."

Xe phía trước lục đục chuyển động, anh cũng khởi động xe, vẫn như cũ nhìn không chớp mắt: "Nếu biết chính mình không hiểu biết thì đừng tốn công, không cần cả ngày nghĩ những thứ loạn thất bát tao này, cô diend.anle.equyd.on gái nhỏ cần phải chăm chỉ đọc sách." Đề tài cứ lạch lạch như vậy. Hề Hi không cam lòng: "Bình thường có phải anh dùng tay hay không? Vừa xem ảnh vừa cái kia?"

Hạng Việt không để ý cô, cô lập tức vươn ngón tay ra chọc chọc vào cánh tay anh: "Anh không phải bác sĩ sao? Những cái này vẫn là đã thấy cực kỳ nhiều đi? Em thấy trong rất nhiều tiểu thuyết đều nói ở trong mắt bác sĩ, tính... Ừm, bộ phận kia đều chỉ là một đồng thịt mà thôi."

"Nói chuyện với anh đấy? Sao anh không hé răng?"

Lại qua một lát: "Vừa rồi là ai nói tạt xấu mắt hứng thì không hé răng này không tốt?"

Xe đã rẽ đến đường Quảng Lăng, Hạng Việt ngừng xe ở ven đường, nghiêng người nhìn cô, biểu tình hơi chút nghiêm túc. Hề Hi bị tư thế này của anh làm cho có chút nhụt chí, lại không muốn bị coi thường, kiên cường chống đỡ đối diện với anh, cằm nhỏ giương cao, giống thiên nga kiêu ngạo, tự giác vũ trang thập phần đúng chỗ.

Hạng Việt thờ dài: "Cuối cùng là em muốn biết cái gì?"

"Em chỉ muốn biết bình thường anh giải quyết như thế nào!" Cô coi như là bất cứ giá nào, quyết định chủ ý truy tìm nguồn gốc.

"Sau lần đầu tiên đi tỉnh năm mười lăm tuổi thì anh lại không có nhu cầu sinh lí nữa."

Cô kinh ngạc: "Làm sao có thể?!" Nói xong hoài nghi nhìn anh: "Anh có phải hay không... Không được?" Lời này trực tiếp nhận được hai cái đập vào đầu, Hề Hi hí hí hít không khí, Hạng Việt tức giận: "Anh là thanh tâm quả dục, 'tính' này bị người đời tô vẽ xấu xa lại dơ bẩn, thật ra 'tính' vốn nên thần thánh tốt đẹp, chỉ có khi cùng một chỗ với người yêu đó, mới đúng là viên mãn." Nói xong không quên dạy bảo cô: "Là con gái càng phải hiểu được giữ mình trong sạch, em còn nhỏ tuổi đừng tò mò cái này."

Này là cái gì với cái gì thế! Hề Hi ôm đầu mắt tròn xoe: "Khó trách anh em nói anh có tính thích sạch sẽ. Nhưng mà... Nếu một lqd nửa kia của anh không phải xử nữ thì làm sao bây giờ?" Cô làm như thật: "Con gái bây giờ đều cực kỳ phóng khoáng, trong mười người có thể tìm được ba người là xử nữ cũng rất tốt rồi."

Hạng Việt cảm thấy đầu mình cũng có chút đau, anh bắt đầu đi: "Đây là chuyện anh nên quan tâm, em tập hay không tập xe đây? Không tập thì quay về đi."

"Tập! Đương nhiên tập!" Sợ anh thật sự muốn đi, vội vàng tháo dây an toàn của mình, mở cửa xuống xe thay đổi vị trí với anh.

Lúc khởi động xe, cô lại nhắc lại: "Em cảm thấy hành vi tình dục trước hôn nhân cũng không sao cả chứ? Hiện tại xã hội ngoại trừ đàn ông sẽ để ý phụ nữ có còn là xử nữ hay không, cho tới bây giờ phụ nữ cũng không yêu cầu đàn ông phải là xử nam."

"Cho nên? Em muốn bảo anh tìm phụ nữ ân ái?"

Cô ghen một tiếng, tạm ngừng, có cảm giác tự bê cục đá đập vào chân mình. Hạng Việt ý bảo tốc độ của cô chậm một chút, nói tiếp lời mới rồi nói: "Anh biết đứa nhỏ tuổi này đều rất tò mò với 'tính', nhưng con trai thì không sao, chịu thiệt chỉ có con gái, so với bị người chiếm tiện nghi không bằng giữ mình trong sạch, tương lai tìm được một nửa kia thì trao lần đầu tiên cho anh ta không phải càng tốt sao?"

"Vậy anh ta không phải xử nam thì làm sao bây giờ? Không phải em sẽ cực kỳ thiệt thòi?"

"Giữa người yêu với nhau cần gì phải so đo?"

Hề Hi "Hừ" một tiếng: "Theo như anh nói, vợ tương lai của anh không phải xử nữ anh cũng không sao cả?" Nói xong cô ác ý cười: "Em mới không tin! Anh giữ mình trong sạch, tìm vợ khẳng định thanh lương cũng phải là người sạch sẽ như thế, nếu không trong lòng không nôn chết mới là lạ!"

Hạng Việt cảm thấy lại tiến hành thảo luận tiếp đề tài này đoán chừng sẽ biến thành đề tài luân lí, anh đúng lúc đình chỉ: "Phía trước quẹo phải, vừa lúc đi Nam Viên mua chút điểm tâm."

"Vào khoảng thời gian này điểm tâm ăn ngon đã sớm bán hết rồi." Ông chủ Nam Viên vô cùng thông minh lanh lợi, cực kỳ biết cái gì gọi là "Vật hiếm có mới là quý", mỗi ngày số điểm tâm bán ra đều có số lượng cố định, bán hết rồi thì trong ngày hôm đó sẽ không có thêm nữa, lại vẫn có thể hấp dẫn người bỏ tiền vào, giá cả điểm tâm một đường tăng lên lại vẫn cung không đủ cầu, cả ngày đều có một nhóm người xếp hàng mua.

Thật sự ăn ngon như vậy sao? Cũng không phải, ăn chẳng qua là vì nó quý và hiếm.

Hạng Việt nói không có việc gì: "Mỗi ngày Dương Mộc sẽ cố ý để lại chút điểm tâm cho người quen." Dương Mộc, đây là ông chủ Nam Viên, cũng là ông chủ của Thượng Nhã Hiến.

Hề Hi hừ hừ: "Khoe khoang anh quen biết rộng rãi phải không?" Hạng Việt cười cười: "Chờ em bằng tuổi anh bây giờ, mối quan hệ với người khác cũng

sẽ từ từ trải rộng ra. Hiện tại bạn bè bên cạnh em có lẽ tương lai sẽ là ông chủ có chút sản nghiệp. Bình thường nhớ rõ kết nhiều bạn, không cần giới hạn trong cái đoàn thể nhỏ kia."

"Anh không đi theo con đường giảng dạy thật sự là nhân tài không được trọng dụng"

"Chê anh dài dòng?"

"Anh cũng thật thích oan uổng người khác, em khen anh mà!" Nói xong mới phản ứng kịp, đề tài lại để cho anh chuyển đi. Hề Hi âm thầm nghĩ rằng, thừa dịp chờ đèn xanh hung hăng liếc anh một cái, Hạng Việt hỏi sao vậy, cô hừ lạnh quay đầu không để ý tới anh.

Người này quá giáo hoạt, muốn bắt được còn phải chờ cơ hội.

Sau khi mua điểm tâm thích ăn từ cửa hàng Nam Viên, hai người lập tức trở về. Một đường đều là Hề Hi lái xe, đến nơi quy củ lqđ đậu xe vào trong garage, cô còi dây an toàn ra có chút đắc ý giương mắt nhìn Hạng Việt, Hạng Việt thầm buồn cười, phối hợp khen ngợi nói: "Kỹ thuật không tồi, lại ra đường tập hai ngày, quay đầu lên cầu thử xem, nếu không thành vấn đề, em có thể tự mình lái xe rồi."

"Trước đó anh không phải nói như vậy!" Hề Hi bắt mẫn.

Anh ra về không biết: "Trước đó anh nói cái gì à?"

"Anh nói hôm nay tập tốt, ngày mai là em có thể lái xe ra ngoài rồi!"

Hạng Việt nhéo má cô: "Vấn đề là hôm nay em tập không tốt, không nhìn thấy cầu vượt anh cũng chưa dám đề cho em đi lên?"

"Em lái xe lại không thành vấn đề! Vì cái gì không cho em lên?" Cô cảm thấy mình bị người này đùa giỡn, giống như đồ ngốc bị anh xoay quanh.

Ánh mắt Hạng Việt nhu hòa: "Anh cuối cùng vẫn hi vọng em có thể lái xe tốt hơn một chút, kỹ thuật của em càng tốt, hệ số nguy hiểm khi lái xe sẽ hạ thấp, anh hi vọng em có thể bình an."

"Hạng Việt, anh quá giáo hoạt rồi!" Cô khô cứng chỉ trích. Hạng Việt vỗ vỗ đầu của cô, vừa định tiếp tục nói mấy lời cổ vũ, Hề Hi lại nhào tới, theo cái miệng của anh gặm xuống, bởi vì dùng lực quá mạnh, hai leq.uyd.on người đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, không phải kích động, là đau, răng môi va chạm cùng một chỗ, người nào đau người đó biết.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn là liều mạng hôn anh, giống như sợ bị đẩy ra, tay vòng qua cổ của anh, dùng hết sức. Hạng Việt bị cô đột nhiên giam giữ trốn không thoát lại đây không xong, cứ như vậy để cho gấu nhỏ làm được việc rồi. Hai người đều là người mới, vừa mới bắt đầu chỉ là đơn giản môi cọ môi, răng nanh tiếp xúc với răng, vừa đau lại tê dại, dần dần cũng không biết như thế nào, đầu lưỡi lại khuấy đảo cùng một chỗ. Sau đó biến thành hôn lưỡi.

Cái hôn này, bắt đầu hung tàn, khi kết thúc lại mang theo triền miên.

Lúc này hai người đều có chút hít thở không thông, hai bên đều kéo ra chút khoảng cách, bốn mắt nhìn nhau, Hạng Việt lờ mờ tới miệng lại chạm đến tầm mắt giống như phát sáng của cô, toàn bộ biến thành tức cười.

"Em không cho anh phụ trách." Hề Hi mở miệng trước. Cô thừa dịp anh gạt mình lại nhào đến phía trước trộm hương, mắt mở to nhấp nháy, lông mi vừa dài vừa cong, giống như cây quạt nhỏ, buông xuống bóng lqđ mờ nơi đáy mắt. Hạng Việt nhận thấy chính mình phân tâm, trong tình huống này mà lại đi chú ý chuyện nhỏ bé không đáng kể như vậy. Anh dời tầm mắt, nhớ tới trước đó cô hỏi những cái có quan hệ đến vấn đề "tính" này, môi mỏng khẽ nhấp, có ý đề cho giọng điệu trở nên thâm trầm chút: "Hề Hi, nếu em muốn tìm người chơi trò chơi ân ái tươi đẹp, thật có lỗi, anh không phụng bồi."

"Anh cảm thấy em đang đùa bỡn anh?" Cô cũng không bởi vì lời anh nói mà tức giận, ngược lại, lại vẫn cảm thấy hứng thú truy hỏi.

Gấu nhỏ này! Sắc mặt Hạng Việt không tốt: "Tóm lại lần sau còn dám... Như vậy, anh..." Nói tới đây anh lại cảm thấy bí từ, chuyện bị cưỡng hôn này nói thế nào đều là anh chiếm tiện nghi. Anh có thể làm thanh hưng thế nào? Tuyệt giao? Không hiện thực, loại, cáo trạng? Cũng không phải đùa nhỏ không hiểu chuyện, nếu Hề Duy biết việc này, khả năng anh sẽ bị đuổi giết, loại, cũng không thể nói câu, "Anh sẽ không để ý em nữa!" gì gì đó... Nghĩ để đã thấy buồn nôn rồi.

Thở sâu, Hạng Việt trịnh trọng nói: "Chúng ta nói chuyện cho tốt."

Hề Hi về mặt không sao cả, lùi lại chỗ tay lái lắc lắc thân thể xiêu vẹo ngồi xuống: "Anh nói, em nghe."

"Em có tình cảm với anh?" Anh hỏi.

"Anh mới phát hiện?" Cô mở to mắt to dường như thấy lời anh nói rất kỳ lạ. Hạng Việt lại hít sâu: "Nghe, chúng ta đã quen biết hơn mười hai năm, anh không nghĩ rằng trong khoảng thời gian này đột nhiên sức quyến rũ của anh lại tăng lên. Hề Hi, em chỉ là đến tuổi, muốn yêu đương rồi. Bởi vì trừ anh trai em ra, anh là người khác phải em quen biết lâu nhất, cho nên em mới sinh ra ảo giác."

"À, sau đó?"

Đối với loại thái độ lạnh nhạt này của cô, Hạng Việt có chút bất mãn, nhú mi nói: "Vẫn là câu nói kia, anh không theo lqđ em chơi trò chơi, em muốn yêu

đương hãy suy xét đến bạn cùng lứa tuổi bên cạnh, như vậy các em mới càng có tiếng nói chung." Cúi đầu, lại bổ sung: "Nhưng mà tuổi em còn nhỏ, chân chính yêu đương chậm thêm hai năm nữa cũng không muộn."

"Nụ hôn đầu tiên của em cho anh rồi." Cô đột nhiên nói.

Hạng Việt đầu đầu: "Cũng vậy, của anh cũng dành cho em." Thật sự là phí công anh cố gắng kiên trì nhiều năm như vậy.

Hề Hi nở nụ cười trách móc: "Có phải anh chương mất em hay không?" Cô thuận tiện hỏi, ý tứ trong đó không thể không nói rất sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hạng Việt dừng một chút, chớp mắt: "Anh coi em là em gái."

Cô "Hừ" một tiếng: "Lấy có! Nhất định là anh chương mất em, bộ dáng em khó coi? Hay là anh ghét bỏ em so với anh nhỏ hơn? Hoặc là quen biết đã lâu, em biết quá nhiều lịch sử đen tối của anh?"

Nếu không phải thời điểm không đúng, lúc này anh thật sự muốn cười ra tiếng, cô nhóc này sao lại thú vị như vậy. Hạng Việt giơ tay vén mấy sợi tóc trước trán ra sau tai cho cô, ôn nhu nói: "Em vẫn còn quá nhỏ, không thanh hưng biết cái gì là tình yêu, khi tình yêu đến, còn có người nào sẽ cố ý để ý đối phương có hoàn mỹ vô khuyết hay không, có quen biết lâu hay không, có biết quá nhiều chuyện xấu hay không?"

"Vậy sao anh lại cho rằng em đối với anh có tình cảm là cảm giác sai lầm? Em không cần biết anh có biết nhiều lịch sử đen tối của em hay không, cũng không cần biết anh có đẹp trai hay không, đương nhiên, quả thật bộ dáng anh khá tốt, nhưng mà em cũng không chỉ nhìn mặt của anh, bàn về nhan sắc, anh trai em và Hạ Y đơb xa anh mấy cái ngạ tu!"

"Em nói lời này mà không xấu hổ sao?" Hạng Việt ra vẻ vui đùa: "Anh đẹp trai hơn anh trai em nhiều."

Mất Hề Hi tròn mắt: "Anh lại muốn nói sang chuyện khác phải không? Em cảm thấy hai ta không nhất thiết lại thảo luận chuyện này, hiện tại em dứt khoát nói cho anh, em thích anh, đặc biệt thích, có tình cảm từ khi nào dd.lq.d em cũng không biết, cũng không có ý đùa bỡn anh, lại càng không phải muốn cùng anh chơi trò chơi tình cảm, tin hay không tùy anh." Nói dứt lời lập tức muốn xuống xe, chuẩn bị nghênh ngang mà đi, lưu lại cái bóng đáng tiêu sái gì gì đó. Hạng Việt lại nhào người ra bắt được cổ tay cô: "Biệt nháo, còn chưa nói xong đâu."

"Này còn có cái gì tốt để nói đâu?" Hề Hi sâu xa nhìn anh: "Hạng Việt, anh tự hỏi lòng mình đi, nếu đối với em không có cảm giác, lần trước sau khi bị em cưỡng hôn kia, vì cái gì lại vẫn đối tốt với em như vậy? Khi người đàn ông bình thường không thích phụ nữ, khi đối mặt đều sẽ cố ý tránh đi? Anh đây? Một lần lại một lần chủ động tiếp cận em, khi ở nhà họ Hạ là như thế, tối hôm qua cũng là như thế, hôm nay thậm chí theo giúp em tập xe. Không cần nói lời nói ngu xuẩn chỉ xem em như em gái này kia, em cũng không phải em gái của anh, mười mấy năm qua đi, anh tự nghĩ lại xem cơ hội chúng ta đơn độc tiếp xúc có nhiều hay không? Anh là từ khi nào thì quan tâm em như vậy? Trước đó em và anh tán gẫu về đề tài "tính", anh thật sự không có suy nghĩ khác? Vừa rồi lúc em cưỡng hôn anh, nếu anh muốn đẩy chẳng lẽ lại không đẩy được em ra? Cứ cho là đẩy không ra, sau đó vì sao anh một điểm tức giận đều không có, cứ tâm bình khí hòa tiếp tục nói chuyện với em như vậy? Anh là thánh nhân không có tính tình? Đùng đùa, kỳ thật nhìn không rõ chính là anh."

Lực đạo trên cổ tay từ từ rời lỏng, Hề Hi tránh tay anh ra: "Không cần lấy tuổi em còn nhỏ làm cớ, không có ý nghĩa gì, em nói được thì làm được, tuy thích anh, nhưng cũng sẽ không quấn anh không rời, hôn anh cũng không cho anh phụ trách, anh đừng có trách nhiệm, suy nghĩ thật cẩn thận, chúng ta lại tiếp tục thảo luận."

Buổi tối Hề Duy trở về, trong nhà im ắng. Bình thường lúc này em gái sẽ ở trong phòng bếp, cho dù không ở phòng bếp cũng lqđ sẽ ở phòng khách chờ anh ta. Hôm nay lại không có, cho dù mở đèn, người lại không xuất hiện. Anh ta đổi dép lê lên lầu, tìm được cô đang gục xuống bàn múa bút thành văn trong thư phòng.

"Đang làm bài tập?" Anh ta đi tới hỏi. Hề Hi miễn cưỡng ngẩng đầu liếc anh ta một cái, lại cúi xuống, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng. Hề Duy thấy tình huống không đúng: "Buổi tối muốn ăn cái gì? Anh làm cho em."

"Không cần, em giảm béo."

Hề Duy nhíu mày: "Giày như vậy giảm béo cái gì? Cháo thịt nạc trứng bắc thảo được chưa?"

Hề Hi để bút trong tay xuống: "Anh, anh tính toán không giải thích với em cái gì sao? Vì một bà con xa ba nghìn dặm kia mà cho em gái anh leo cây, người không cảm thấy ray rứt?"

Hề Duy đang cời cà vạt ngừng lại: "Em biết rồi à?"

"Lúc anh gọi điện thoại cho em em đã nghe được có người gọi "Anh họ", hừ, ta lúc ấy không nói là không muốn anh khó xử. Nếu không làm được, buổi sáng vì sao phải đồng ý, có phải cảm thấy em gái này dù sao cũng không quan trọng đúng không?"

"Hề Hi." Anh ta cảnh cáo nhìn qua. Cô hừ hừ: "Xem, anh còn uy hiếp em, không thừa nhận sai lầm mà còn uy hiếp em, em nói sai rồi sao? Nói sai thì anh phản bác thôi, đàn ông các anh không phải đặc biệt muốn lấy đạo lý lớn đập người khác sao?"

Hề Duy chú ý tới cô nói từ "các anh", bất động thanh sắc hỏi: "Có ai nói đạo lý lớn với em rồi hả?"

"Còn có thể là ai, Hạng Việt!" Cô buông buông tay. Buổi trưa hôm nay anh ấy theo giúp em tập xe, trước lúc tập xe đã nói hôm nay nếu em chạy tốt thì ngày mai có thể chính mình tự đi, trở về lại không nhận, nói để cho em tập thêm hai ngày nữa, dẫn ra cái gì kỹ thuật cao giảm bớt hệ số nguy hiểm gì gì đó, một bộ một bộ."

Hề Duy nghe thấy cái này nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ đầu dừa của em gái: "Cậu ấy là suy nghĩ vì em, anh cũng là ý này." Cúi xuống, nói: "Tối hôm qua em quá mâu thuẫn, anh không nói với em... chuyện cậu nhỏ," thấy cô trợn trắng mắt há mồm muốn nói, anh ta đành chỉ, "Trước tiên em hãy nghe anh nói." Hề Hi nhún vai, bày tỏ không sao cả. Hề Duy tiếp tục nói: "Năm ba mẹ ly hôn ấy em tuổi còn nhỏ, có một số việc mẹ đã giao phó cho anh, lại không nói gì với em. Trước lúc mẹ đi du lịch đã nói, thế sự vô thường, cậu nhỏ là dòng độc đinh của nhà họ Tô, tuy lần lqđ.dd ly hôn này đứng ở bên phía ba, còn giúp ông ấy trộm chứng cứ ba tham ô tiền mẹ đã chuẩn bị, nhưng dù sao cũng là thân nhân duy nhất của mẹ. Mẹ không cần tương lai chúng ta đối tốt với cậu nhỏ, nhưng lúc ông ấy gặp khó xử vẫn là đưa tay ra, có thể giúp đỡ, không cần đảm bảo ông ấy đại phú đại quý, ít nhất không cần tự mình lăn qua lăn lại đã chết."

"Hừ, xem ra vẫn là mẹ đã có dự kiến trước, biết em trai ruột là cái loại người gì."

Hề Duy liếc nhìn cô một cái, Hề Hi dơ tay: "Anh nói, anh nói tiếp đi." Anh ta bắt đầu đi, tiếp tục nói hết: "Hiện tại cậu nhỏ nghèo rớt mùng tơi, tể bào ung thư đã lan rộng, tối đa cũng chỉ còn hai ba tháng, Tiểu Ngải bị cắt bỏ hai chân, Triển Triển năm nay mới tám tuổi, dưới tình huống này, bọn họ leq.uyd.on nhờ anh hỗ trợ, đương nhiên anh không thể không quản. Anh biết đối với cậu nhỏ em vẫn có khúc mắc khó tiêu, kỳ thật sao anh lại không ghi hận chuyện năm đó? Nhưng dù sao đây cũng là người thân, không phải cái gì bà con xa ba nghìn dặm, là em trai duy nhất của mẹ."

"Anh, cứ coi như anh xem mặt mũi của mẹ mà giúp ông ấy, em không lời nào để nói. Nhưng em vẫn là câu nói kia, để cho em tha thứ chuyện năm đó là không có khả năng, cho nên anh cũng không cần trông cậy vào em sẽ đi thăm ông ấy gì gì đó, chuyện hôm nay anh cho em leo cây, em đại nhân đại lượng tha thứ cho anh, những cái khác anh không cần nói, khuyên em cũng vô dụng."

Đối mặt với em gái cố chấp, điều đầu tiên Hề Duy nghĩ đến chính là, khó trách Hạng Việt lại nói cô là gấu, quả nhiên là gấu!

"Em không muốn đi gặp Tiểu Ngải? Trước đây quan hệ giữa hai người bọn em là tốt nhất. Buổi trưa hôm nay anh cho em leo cây, là vì cậu nhỏ vào phòng cấp cứu, không đi được."

"Em bắt kể cô ấy là Tiểu Ngải Tiểu Hoa," Hề Hi tiếp tục lấy bút làm bài tập, "Em rất keo kiệt, thích nhất là liên lụy người "vô tội", nếu cô ấy là con gái nhà họ Tô, vậy tất nhiên phải đối xử bình đẳng."

Hề Duy cười khò: "Em không phải thích làm từ thiện? Giúp bọn họ coi như em trợ giúp những người khác không được sao?"

"Em cũng không phải thánh mẫu, không phản đối anh giúp bọn họ đã là cực kỳ nể tình, còn muốn để cho em đi gặp bọn họ, anh, đừng có nằm mơ, quay về anh hãy nói cho người nọ, để cho ông ấy chết tâm đi. Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, từ nhỏ ông ấy đã không thích em, em có đi thăm ông ấy hay không, tha thứ cho ông ấy hay không cũng không có quan hệ gì, ông ấy coi mình là Cừu Thiên Nhân, đến lúc chết mới hoàn toàn tỉnh ngộ muốn cầu xin tha thứ gì gì đó, hừ, cứ coi như ông ta chính là Cừu Thiên Nhân, em cũng không phải là Anh Cô." Nói xong lại ngẩng cổ mảnh khảnh nên nhìn anh trai nhà mình: "Nói đến, em lại nhớ ra ông ấy giống như tin Phật? Ừm, hẳn không phải là sợ sau khi chết phải xuống địa ngục cho nên mới muốn cầu xin tha thứ chứ?"

Hề Duy đã không biết nói cái gì cho phải, anh ta xoa nhẹ tóc em gái hai lần: "Anh đi nấu cơm cho em"

Lúc cửa thư phòng đóng, Hề Hi mới hừ một tiếng, cô là người cực kỳ có nguyên tắc.

Đến hạ tuần tháng mười một, Hạng Việt nhận được thiệp mời chuyển phát đưa tới, cuối cùng thì cửa hàng thú cưng của Hề Hi cũng khai trương rồi. Lại nói từ sau hôm ấy, anh và cô cũng không gặp lại, trong khoảng thời gian này anh suy nghĩ rất nhiều, nhưng cho dù nghĩ như thế nào đều cảm thấy hai người không thích hợp. Anh đối với cô, cũng không đặc biệt có cảm giác tim đập thình thịch, Hạng Việt cho rằng, giữa hai người, không tồn tại nguyên tố tình yêu.

Buổi chiều hề duy ghé qua, nói đến chuyện khai trương của Hề Hi: "Tôi vốn tưởng rằng cô ấy không kiên trì được sẽ tới tìm lqđ tôi xin giúp đỡ, không nghĩ tới từ đầu tới đuôi, tôi không đề ý tới cô ấy cũng không chủ động nhắc tới, từ trang trí đến hàng hóa đến thông báo tuyển dụng đều là cô ấy tự làm, cô nhóc kia rất có tố chất, chờ cô ấy tốt nghiệp đại học, tôi tính toán để cô ấy xuất ngoại."

Hai chữ "xuất ngoại", làm cho tâm tình Hạng Việt có chút không quá vui vẻ. Bất quá anh cố ý tránh đi không suy nghĩ sâu, cười nói: "Khoảng thời gian trước tôi nghe cô ấy nói, cậu chuẩn bị làm Cơ Kim Hội để cho cô ấy quản lý."

"Này không mâu thuẫn," Hề Duy nói, "Vốn dĩ kế hoạch của tôi là cô ấy tốt nghiệp đại học, vừa lúc có khả năng quản lý Cơ Kim Hội, xem như trải nghiệm. Đội Cơ Kim Hội đi vào quỹ đạo, lại chuyển cô ấy tới công ty giúp tôi. Nhưng mà gần đây tôi lại suy xét một phen, xuất ngoại đọc nhiều thêm chút sách cũng không phải không tốt, tăng thêm kiến thức rèn luyện chính mình. Khi cô ấy tốt nghiệp đại học mới vừa hai mươi tuổi, cuộc đời vừa mới bắt đầu, chuyện Cơ Kim Hội có thể hoãn hai năm, từ nhỏ tới lớn cô ấy đều bị tôi chiều hư rồi, quá cố chấp mỗi một việc không đủ khéo léo đưa đây,

khả năng tương lai sẽ chịu thiệt."

Hạng Việt hỏi: "Là chuyện cậu của cậu?"

"Đúng, tôi biết cô ấy bởi vì chuyện năm đó mà canh cánh trong lòng, nhưng rất nhiều việc không phải không đen thì là trắng, cũng không phải một câu “Không muốn, không muốn, chán ghét” có thể né tránh, hiện tại Hê Hi tựa như một ấu trùng vừa mới độc lập sinh tồn, thể tích lớn, nhưng kiến thành hưng thức lại có hạn, đối phép tắc trong rừng còn chưa đủ hiểu biết. Trước kia tôi không suy xét những thứ này, chỉ nghĩ muốn đặt cô ấy ở dưới mí mắt mà trông chừng thật tốt, nhưng trong khoảng thời gian này bởi vì sự kiện kia, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn quyết định đưa cô ấy ra nước ngoài."

Đối với chuyện này Hạng Việt là người ngoài không tiện can thiệp, chỉ hỏi: "Chuyện du học cậu đề cập với cô ấy rồi hả?"

Hê Duy nói không có: "Gần đây cô ấy tính tình lớn, tức giận với tôi, tôi coi cô ấy như tổ tông mà cung chiêu, nào dám nói cái này. Chờ thêm một thời gian đi, cậu nhỏ của tôi cũng không còn bao nhiêu thời gian rồi."

Cửa hàng của Hê Hi khai trương, cho dù là Hê Bá Niên không nhận được thông báo của con gái, hôm nay cũng cố tình đi sang cổ vũ, tặng một mạch chín lẵng hoa, lại vẫn giải thích với con gái, chín là cao nhất, thuộc loại con số cao lớn gì gì đó. Hôm nay Hê Hi tâm tình tốt, khó có được cấp cho ông ta một cái mặt tươi cười, gọi “Cha”, làm cho Hê Bá Niên cao hứng, mặt thỏa mãn đỏ ửng.

Đừng nhìn chỉ là một cửa hàng thú cưng, không thể ngờ nhân duyên của người mở nó lại cực kỳ tốt, tồn một hồi công phu mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong vòng đều đi tới cổ vũ, lẵng hoa gì gì đó xếp vài hàng không hết. Cô nhóc Hê Hi này cũng rất có đầu óc, cố ý để cho nhà họ Thẩm hỗ trợ Sắp xếp một vài phóng viên tới đây, có nhiều nhân vật nổi tiếng như vậy ở đây, mảnh lời là đủ rồi, quay về báo chí tạp san trên mạng đều tuyên truyền, tương ứng cấp bậc cửa hàng cũng lên rồi, trực tiếp tiến lên: Nhân hiệu nổi tiếng. Sau đó bên trong cho dù thu phí cao cũng sẽ không thiếu sinh ý.

Hê Hi là cô gái nếu không làm thì thôi, động đến là phải làm đến đặc biệt tốt. Tựa như Hê Duy nói, em gái anh ta có tố chất kinh doanh, hiện tại tuổi vẫn còn nhỏ đã đề lộ ra ưu điểm của mình, đợi sau khi cô tiến vào xã hội, khẳng định ở trong thương vòng kiếm được vị trí riêng.

Hạng Việt bung ly rượu đứng ở một góc, nhìn Hê Hi mặc thân âu phục màu hồng nhạt tựa như con bướm bay qua bay lại trong đám tân khách, trên gương mặt trẻ con là ý cười nồng đậm, đặc biệt có sức cuốn hút, lấy tư cách người làm chủ chuyện trò vui vẻ cũng không luống cuống, căng chừng vừa phải, hoàn toàn xứng đáng là tiêu điểm, cho dù có người phụ nữ khác ăn mặc càng gọi cảm, cách ăn mặc càng đoạt ánh mắt người khác hơn cô, cũng không cướp đoạt được ánh hào quang trên người cô.

Thẩm Nam nhìn theo tầm mắt của anh, “hắc” một tiếng, dùng khuỷu tay đẩy bạn tốt: "Còn nói không thích cô ấy, coi hai lqđ mắt cậu này, hừ hừ, hận không thể dính vào trên người cô gái nhỏ đi."

Hạng Việt nhú mày: "Lại nói hươu nói vượn nữa thì đừng trách tôi không khách khí."

"Cậu cứ giả vờ đi!" Thẩm Nam trợn trừng mắt: "Tôi còn không biết cậu? Bình thường nhìn thấy phụ nữ đã muốn trốn thật xa, chỉ sợ bị bò lên, hiện tại đâu? Anh em, cậu không thích cô ấy, tên của anh trai đây sẽ viết ngược lại!"

Trong lòng Hạng Việt vừa động, lại như cũ không để ý đến anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Edit: Thanh Hưng

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, giao thừa ngày đó Hê Duy dẫn theo em gái trở về Hê Trạch đón năm mới. Tuy cô cực kỳ không thích nơi này nhưng năm mới luôn luôn là ngày đặc biệt, cho dù là Hê Bá Niên cũng sẽ không cho phép con gái ở ngoài không quay về đoàn tụ.

Theo thường lệ ngồi ở trên bàn cơm lớn ăn cơm tất niên, Hê Hi không quen nhìn sắc mặt làm bộ làm tịch của Sầm Úy, ăn xong lập tức lên lầu về phòng. Hê Duy lại đi theo Hê Bá Niên đến thư phòng chơi cờ, không sai, sắp sang năm mới, trò tiêu khiển của hai cha con bọn họ lại là chơi cờ. Chỉ có Sầm Úy dẫn theo con trai ngồi ở trong phòng xem tiết mục cuối năm, hàng năm hầu như đều là trải qua như vậy, thói quen, cũng không ai cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Hê Hi ở trong phòng mình xem tivi, thuận tiện dùng di động nói chuyện phiếm chòm chọc tiết mục cuối năm với các bạn nhỏ. Một lát thanh.hưng sau Hạ Y gọi điện thoại đến: "Có đi đốt pháo hoa không?"

"Anh có thể ra ngoài?" Hê Hi kinh ngạc, nhà họ Hạ là gia tộc cực kỳ truyền thống, đối với những người nhà bọn họ mà nói đón năm mới có lẽ chỉ là vui chơi giải trí, nhưng đối với nhà họ Hạ lại là chuyện lớn, phải tế tổ, gần trăm người lại còn phải tụ tập lại cùng nhau ăn cơm tất niên, trường bối chưa đi, vẫn bối nhất định phải theo.

Hạ Y “Ừ” một tiếng: "Bọn họ làm tôi đau hết đầu, còn không bằng ra ngoài giải sầu, tôi lái xe đến đón cô."

"Anh tôi có khả năng sẽ không cho tôi ra ngoài." Cô ưỡ ưỡ, Hạ Y nói không sao: "Tôi dẫn theo Đào Bân, Tàn Lạc Lạc bọn họ cùng nhau đi, anh cô và ba cô khẳng định sẽ thả người." Hề Hi cảm thấy đề nghị này rất tốt, cô “Ừ” gật đầu: "Vậy khi nào anh đến thì gọi điện thoại cho tôi nhé."

Sự tình quả thật giống như Hạ Y nói rất thuận lợi, Hạ Y và bảy tám người bạn nhỏ đi tám chiếc xe đến đây, Hề Bá Niên xuất phát từ các phương diện suy xét đều đồng ý cho con gái đi chơi. Đầu là người trẻ tuổi thôi, trông cậy vào bọn họ quy củ nán lại trong nhà là không hiện thực, trước kia con gái nhỏ thì không nói, năm nay đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, trái lại không cần phải quản nghiêm như thế nữa.

So với cha “tiền bộ”, người anh trai Hề Duy này lại khó đối phó hơn. Về mặt anh ta trầm xuống nhìn chăm chăm Hề Hi một lát, làm cho em gái cũng không dám nhìn nữa anh ta mới nhàn nhạt vuốt cằm: "Đi sớm về sớm, đừng có chạy lung tung." Anh ta biết em gái nhất gan chưa bao giờ dám đốt pháo gì gì đó, thật sự không lo lắng cô bị thương tổn.

"Kia anh... Em muốn lái xe ra ngoài." Cô nhỏ giọng đưa ra yêu cầu, Hề Bá Niên không đợi con trai gật đầu, dẫn đầu nói: "Muốn lái thì lái, xe trong gara tùy con chọn, ra ngoài với bạn bè không thể tùy tiện." Ông ta nhớ ddl.qd con gái đã sớm lấy được bằng lái rồi, bọn Hạ Y mỗi người lái một chiếc xe ra ngoài, con gái nhà mình không lái xe là không hợp rồi.

Hề Hi nháy mắt mấy cái, lần đầu cảm thấy ông già có thể tiến bộ như thế, cực kỳ nể tình gọi “Ba”, coi như cảm ơn, không dám nhìn anh trai, nhanh chân chạy về phía thư phòng.

Trong gara đỗ đến mười chiếc xe hào nhoáng, kiểu nữ chắc chắn là của Sầm Úy, đương nhiên cô không chọn, sau cùng chọn chiếc Ferrari màu bạc, là xe của anh trai.

Xe chạy tới cửa hội họp với các bạn nhỏ, Tàn Lạc Lạc hạ cửa kính xe xuống “Oa” một tiếng: "Thế mà anh Hề Duy lại thực sự thả cô ra ngoài, lại còn cho cô lái xe?!"

Hề Hi không thể nói là ông già “tiền bộ”, ha ha cười cười xem như ngầm thừa nhận. Xe Thẩm Gia dừng ở trước nhất: "Đi được chưa, hôm nay khó có được tề tụ đông đủ, đi thôi, đi tới bờ sông đốt pháo hoa, sau đó lại đi hội sở chơi đùa, Hề Hi, cô đi phía sau tôi, đừng chạy quá nhanh."

Đối với cô gái nhỏ, luôn luôn muốn ưu tiên chăm sóc.

Một dãy xe hào nhoáng của chín người xếp thành một hàng xuất phát, Hề Hi đi phía sau xe Thẩm gia, tai đeo tai nghe bluetooth điện thoại, vừa nói chuyện phiếm với Hạ Y vừa lái xe, nói đến, đối với chuyện trong nhà cậu ta cô vẫn tương đối hiếu kỳ. Hai người quan hệ tốt, chỉ cần không phải chuyện quá bí mật đều có thể nói một chút.

"Nói như vậy là cô của anh sáng giọng với ba anh trước? Sau đó mẹ anh và chị anh lập tức phản bác nên mấy người mới cãi nhau, sau đó vợ bác cả anh cũng gia nhập, sau cùng thì biến thành mấy trăm người loạn đầu? Tôi choáng quá, đây là tiết tấu của vở kịch luân lý gia đình à!"

Hạ Y tức giận: "Giọng điệu vui sướng khi người gặp họa của cô quá rõ ràng rồi đấy." Hề Hi khụ khụ hai tiếng: "Tôi là tò mò mấy trăm người gây gỗ là cái bộ dáng như thế nào, khẳng định cực kỳ đồ sộ chứ?"

"Có cái gì đồ sộ," giọng nói của Hạ Y chuyển sang lạnh nhạt, "Còn không phải đều là vì tiền bạc, cũng không khác gì người đàn bà chanh chua mắng chửi ngoài đường cái bình thường, chẳng qua là không động thủ thôi."

"Người nhà bác cả anh còn không rút đơn kiện?"

Hạ Y nói không: "Thật ra mười mấy năm trước ông nội đã lập xong di chúc rồi, lúc ấy phân chia coi như hợp lý, lần này sợ dĩ bác cả gây gỗ không ngừng chủ yếu là bởi vì lúc ông nội năm viện đã sửa chữa lại di chúc, thêm cổ phần công ty vào sản nghiệp trên danh nghĩa của tôi, vì thế ích lợi die.nda.nle.qu.ydo.n nhà bác cả tôi nhận được sẽ ít đi, trong nhà còn có những thân thích chỉ sợ thiên hạ không loạn kia chằm ngồi thổi gió, thật ra không phải là muốn thừa dịp hỗn loạn chia chẻ canh sao?"

Nói tới đây, cậu ta dừng một chút: "Lần này nhà họ Hạ nội loạn không ngừng, Hạ thị khẳng định sẽ thương gân cốt động cốt, trong thương trường không nói chuyện nhân tình, cô đừng nghĩ ngợi lung tung, tôi không để ý những thứ này, cứ cho là Hạ thị sụp đổ, sản nghiệp trên danh nghĩa của tôi nhiều như vậy đời này cũng sẽ không sợ không có tiền tiêu."

Hề Hi phản ứng chậm nửa nhịp, sau một lúc lâu mới “Nha” một tiếng: "Có phải bọn Đào Bân nói cái gì với anh hay không?"

"Này còn cần người khác nói với tôi?" Hạ Y cười nhạo một tiếng: "Cô tính xem gần đây đã từ chối bao nhiêu cuộc hẹn với tôi rồi? Tôi lại không ngốc, trước kia là không có cơ hội, hôm nay vừa lúc nói rõ ràng với cô."

Hề Hi có chút ngượng ngùng, Hạ Y ở đầu kia lại nói: "Được rồi, cảm thấy xấu hổ không chỉ có cô, Thẩm Gia bọn họ nhìn thấy tôi đều có chút không được tự nhiên, tôi cũng đã nói với bọn họ, mọi người làm bạn được với nhau không dễ dàng, không cần vì việc công mà ảnh hưởng đến giao tình riêng của chúng ta."

Ở bờ sông đốt pháo hoa, mấy người náo nhiệt có chút trễ, sau đó lại tiếp tục chiến đấu ở chiến trường Cửu Ca. Cửu Ca là nơi chiếu phim buổi tối lớn nhất ở Vũ Lăng, lâu ba trở lên là hội sở VIP cao cấp, cho phép hát karaoke. Tuy hôm nay là giao thừa nhưng người ở đây vẫn vô cùng tấp nập, Hề Hi hát được hai bài thì không hát nữa, thấy bọn Đào Bân ở đằng kia uống rượu cũng không đi quán, dù sao nơi này cũng có phòng đề nghị ngơi.Một lát sau Tàn Lạc Lạc đi tới đây, kê tai nhỏ giọng nói với cô: "Vừa rồi tôi nhìn thấy Trương Trạch hôn Du Khả Dương, bị Du Khả Dương tát một cái."

Tin tức này cũng quá dọa người rồi, Hề Hi trừng lớn mắt, ở trong phòng tìm một vòng quả thật không thấy Du Khả Dương và Trương Trạch. Cô cũng học theo đề thấp giọng nói: "Cung phản xạ của Trương Trạch cũng quá dài rồi, nếu anh ta nói sớm một chút có thể Dương Dương đã không dính hôn với cái người họ Triệu gì kia rồi."

"Anh ta không phải phản ứng chậm. Là nhát gan." Tần Lạc Lạc khinh thường: "Du Khả Dương đã dính hôn lập tức sẽ đi Bắc Kinh rồi anh ta mới lo lắng thì có ích lợi gì! Nhà họ Du không có khả năng từ hôn, trừ phi ddl.qđ đầu óc bị nước vào, trong vòng tròn này của chúng ta sau khi dính hôn lại từ hôn so với ly hôn còn tệ hơn. Lại nói nhà họ Trương cũng không có khả năng vì anh ta mà đồng thời đắc tội hai nhà, vừa rồi Du Khả Dương tát anh ta một cái đã là nhẹ nhàng rồi."

Hai người đang nhỏ nhỏ nói thầm lại nhìn thấy Du Khả Dương dẫn đầu đẩy cửa đi đến, trên mặt cô ấy cũng không nhìn ra cái gì, trái lại Trương Trạch đi vào sau về mặt suy sụp.

Du Khả Dương không ngồi lâu, cô ấy tìm Đồng Dao đi ca hát. Hề Hi và Tần Lạc Lạc đưa mắt nhìn nhau, Tần Lạc Lạc buông tay: "Chúng ta coi như không biết đi, để cho cô ấy hết mấy tiếng phát tiết tâm tình."

Sau một lát, Hề Duy gọi điện thoại tới, lúc này bọn Hạ Y Đào Bản vẫn đang náo nhiệt gào khóc, Du Khả Dương và Đồng Dao vẫn đang ca hát, trong phòng thật sự quá loạn, Hề Hi nói một tiếng với Tần Lạc Lạc, cầm di động ra ngoài nghe điện thoại.

Hề Duy hỏi cô ở đâu, sao còn chưa trở về. Hề Hi nói ở Cửu Ca, giọng điệu Hề Duy lập tức không tốt: "Sao lại chạy chỗ rồi hả? Bây giờ anh đi đón em, em đừng có chạy lung tung."

"Anh, năm sau Du Khả Dương và Đồng Dao đều phải rời khỏi Vũ Lăng, hình như Trình Hạo cũng phải ra nước ngoài, đây có thể là một lần tụ tập cuối cùng của bọn em, anh để cho bọn em chơi đùa thật vui đi, anh yên tâm, em không làm chuyện xấu cũng không uống rượu, chỉ ở trong phòng bao riêng."

Lý do quá hợp lý, Hề Duy cũng không quá kiên trì, anh ta nghĩ nghĩ nói: "Bảo số phòng của em cho anh, anh em kết nghĩa của Hạng Việt chính là ông chủ của Cửu Ca, anh bảo cậu ta giúp đỡ đề ý bọn em một chút." Để cho em gái ở cả đêm tại nơi chiếu phim buổi tối dù thế nào anh ta cũng rất lo lắng, nhưng mà qua năm nữa là em gái rất nhanh đã 19 rồi, anh ta cũng không thể quản quá nghiêm được, tránh cho gấu nhỏ phản nghịch tạo phản, chỉ có thể lui một bước thôi.

Từ sau ngày nói với em gái chuyện của cậu nhỏ đó, Hề Duy cảm thấy em gái nhà mình quả thật là gấu nhỏ.

Hề Hi ngoan ngoãn báo số phòng, cúp điện thoại trở về ghế lô, đi vào một bước, chấn động, không nghĩ tới Du Khả Dương và Tần Lạc Lạc thế mà lại uống rượu, cũng không ai ca hát, âm nhạc đã tắt đi, đèn thanh-hung lớn trong phòng đã bật lên, gần như là mỗi người một bình rượu, nhìn thấy Hề Hi quay lại, Đào Bản chuyên chai bia cho cô: "Tối, tối hôm nay không say không về." Nói xong bị Hạ Y ở phía sau đập một cước: "Cô ấy mới bao nhiêu tuổi, chỉ là một đứa nhỏ thôi."

"Anh chỉ lớn hơn tôi hai tuổi thôi." Hề Hi lườm cậu ta một cái, tiếp nhận chai bia trong tay Đào Bản tự mình uống một ngụm: "Bia mà thôi, lại không uống say."

Đào Bản nói đúng thế đúng thế: "Dù sao tối nay cũng không về, tôi đã đặt phòng trên lầu hết rồi."

Thẩm Gia lại nói cậu ta: "Cậu yên tĩnh một chút," lại nhìn Hề Hi, "Cô đừng uống, anh Hề Duy mà biết sẽ không bỏ qua cho chúng ta." Hề Hi nhăn mặt nhăn mũi, đập vào cánh tay cậu ta: "Sao anh lại dài dòng như ông cụ thế, thật mất hứng, bọn họ đều uống tôi không uống có vẻ không thích hợp đâu."

Hạ Y kéo cô đến bên cạnh mình, Thẩm Gia trêu tức liếc cậu ta một cái, dắt Đào Bản về bàn rượu trước.

"Đi thôi, tôi đưa cô trở về trước." Hạ Y nói. Hề Hi không vừa ý: "Tôi không đi, vừa rồi đã nói với anh trai tôi rồi, buổi tối không quay về."

"Tôi đây đưa cô về phòng nghỉ ngơi."

"Dương Dương bọn họ đều đã uống rượu rồi, sao lại đuổi tôi đi?"

Hạ Y thấy biểu hiện trẻ con của cô, có chút bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói với cô: "Lại vẫn không nhìn ra sao? Trình Hạo thích Đồng Dao, Trương Trạch thích Du Khả Dương, Tần Lạc Lạc thích Đào Bản, đêm nay bọn họ ý không ở trong lời, cô đừng ở chỗ này thêm loạn nữa."

"Thêm... Loạn...?" Hề Hi bị lời này làm cho có chút lờ mờ: "Không phải là như tôi nghĩ à kia chứ?"

"Đúng là ý như cô nghĩ kia," Hạ Y gõ xuống đầu của cô: "Đây là trò chơi người lớn, bọn họ muốn mượn rượu nổi điên, cô ở chỗ này vừa không uống rượu lại không liên quan, ngược lại làm cho bọn họ không được tự nhiên."

"Nhưng Du Khả Dương đã dính hôn với cái người họ Triệu kia nha! Vừa rồi Lạc Lạc còn nói nhìn thấy Du Khả Dương cho Trương Trạch một bạt tai đấy!"

"Đưa ngọc," Hạ Y nói, "Nếu như thật sự tức giận sao Du Khả Dương có thể vẫn ở lại uống rượu?" Nói xong không cần biết cô có nguyện ý hay không, lập tức dắt cổ tay cô đi ra ngoài. Vừa đi ra, lại nhìn thấy Hạng Việt từ bên kia đi tới, nhìn thấy anh, mắt Hề Hi phát sáng, Hạ Y lại không nghĩ nhiều, cho rằng chỉ là tình cờ gặp nhau.

"Anh em nhờ anh đến đón em." Hạng Việt đi tới là một câu như vậy, tay anh mang theo chút cường thể kéo Hề Hi đến bên cạnh mình, nhìn Hạ Y nói: "Tôi đã chào hỏi qua, buổi tối các cậu chơi đùa cứ ghi tên tôi, đừng đùa lqđ quá muộn, nếu muốn trở về thì dưới lầu đã có xe sẵn rồi, uống rượu đừng lái xe, không an toàn." Anh giống như trường bối dặn dò một phen, giọng nói nhu hòa, làm cho người ta như tắm gió xuân. Hạ Y nghĩ nếu là Hề Duy bảo anh ta (HV) tới đón em gái thì cũng không tiện nói cái gì, gật gật đầu, nói mấy câu tạm biệt Hề Hi.

Hề Hi để mặc anh dắt tay mình đi thang máy xuống lầu, cô ngoan ngoãn khéo léo, Hạng Việt cũng không để ý cô, đến bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe, cô lại đột nhiên nghiêng người sang ôm cổ hôn lên môi anh...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Nụ hôn này gấp gáp lại nhiệt tình, mãnh liệt như rượu Vodka, không ngọt không đắng không chát, mà lại như lửa nóng đốt cháy răng môi, kích thích yết hầu, hừng hực trong tim phổi.

Khi hai người thở hồng hộc tách ra, Hề Hi tựa lq.ddd vào trán anh nặt mày cong cong: "Thật sự là anh trai em bảo anh tới?" Hơi thở của cô phun lên mặt anh, cùng anh quấn quýt chung một chỗ, có chút ý xuân kiều diễm không thể nói rõ.

Hạng Việt trầm mặc: "Trước đó anh ở trên lầu." Cũng không nói rõ có phải Hề Duy nhờ vả hay không.

Cô "Nha" một tiếng, lại hôn hôn môi anh một lát, không tiếp tục truy hỏi, ngược lại nói: "Em đã giải thích với anh trai em là buổi tối không quay về, đêm nay em ở đâu anh phải phụ trách."

Vốn cho là cô muốn truy hỏi rõ ràng nhưng không nghĩ tới lại im lặng, Hạng Việt đã nghĩ trăm phương ngàn kế chuẩn bị chiến tranh đối thủ lại đột nhiên nửa đường lui binh, giống như một quyền đánh vào bông, không chỗ dùng sức, tâm tình phức tạp có thể tưởng tượng được.

Hề Hi thừa dịp anh không chú ý lại trộm hương, đầu lưỡi nhấp nhấp môi của anh để lại một vết nước hình tròn. Nở nụ cười giống như hồ ly nhỏ tham lam chiếm được tiện nghi: "Đi thôi, đi nhà trọ của anh." Nói xong buông cổ của anh ra, lui người trở lại trên ghế, thắt xong dây an toàn nhưng đợi một lát vẫn không thấy anh có động tác, cô ngáp một cái, hỏi: "Sao vẫn còn không lái xe? Hiện tại đã là rạng sáng gần hai giờ rồi." Hoàn toàn không nghĩ là ai trên chóc người khác tâm thần không yên, lại vẫn dám chỉ ra thời gian.

Ánh mắt Hạng Việt thâm trầm nhìn cô, cô thân nhiên nhìn lại, lại vẫn tự nhận đáng yêu nháy mắt mấy cái. Sau một lúc lâu, Hạng Việt thở dài, xoay chìa khóa, gãi lên chân ga khởi động xe. Lamborghini màu đen được đèn thanh hung đường hai bên chiếu vào lộ ra vẻ thâm trầm nhanh chóng tăng tốc, chạy nhanh như gió. Hề Hi tay mất canh lẹ bắt được tay vịn trên xe, không đợi cô khiển trách, tốc độ xe thoáng cái chậm lại, từ từ lại biến thành chạy đều, giống như khoảng khắc bay nhanh vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Trong xe xuất hiện yên tĩnh quý dị, anh không chớp mắt lái xe, cô mím môi một mình buồn bực. Sau một lát, anh mở nhạc, một ca khúc piano trôi chảy vang lên, là nhạc nhẹ Schubert, mới vừa mở không tới một phút đồng hồ cô đã gợn tay tắt đi. Anh phân tâm liếc nhìn cô một cái, cô trừng lại một cái khiêu khích, cặp mắt mèo xinh đẹp kia lóe ra ánh sáng đặc biệt, có vẻ đẹp rung động lòng người.

Hạng Việt không nói gì thu hồi tầm mắt chuyên chú lái xe, Hề Hi cũng không có động tác khác, lười biếng tựa vào trên ghế dựa, ngáp một cái lại một cái, ánh mắt chưa xót chảy ra vài giọt lệ. Giống như cục ki một mối, phờ phạc. Nhưng mà khi xe rẽ một cái lên đường Tần Lĩnh, cô lại tức khắc trừng lớn mắt phản ứng cực nhanh: "Em đã nói đêm nay em không quay về!" Đây là con đường nhất định phải đi qua nếu muốn về Hề Trạch, tuyệt đối không phải đường đến nhà trọ của anh. Hạng Việt nhàn nhạt nói: "Ồ Cừu Ca anh còn có xã giao, một lát nữa vẫn phải quay lại."

"Em mặc kệ, hoặc là đưa em quay lại Cừu Ca tìm bọn Hạ Y uống rượu, hoặc là dẫn em tới nhà trọ của anh, cái khác không bàn nữa." Sau khi cô đưa ra hai lựa chọn, cánh tay lập tức ôm ở trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo căng, bày ra tư thế không thương lượng nữa nhưng kỳ thật trong lòng đã làm tốt công tác chuẩn bị bị đá kích, anh tựa như bông hoa trên Cao Lĩnh muốn ngắt là quá khó khăn.

Hạng Việt không đáp lại, dừng xe vào ven đường. Trong xe u tĩnh vắng vẻ, ánh sáng yếu ớt của đèn đường xuyên thấu qua cửa kính xe chiếu vào vẽ ra hình ảnh mộng lung của hai người, Hề Hi nhận thấy biểu tình không thân thiết trên mặt anh, trực giác cho rằng anh đang tức giận.

Cô có chút thương cảm, trong lòng chưa xót.

"Em biết anh không thích em, em quán anh như vậy có phải gây ra rất nhiều phiền phức cho anh hay không?"

"Đêm nay anh không nên tới tìm em, anh tìm em là sẽ cho em hi vọng, nếu anh không đến thì em sẽ thất vọng nhưng chắc hẳn sẽ không khổ sở. Em không phải người có da mặt dày, theo đuổi anh cũng cần rất nhiều dũng khí. Lần một lần hai lần ba em có thể kiên trì được, nhưng nhiều lần hơn, dũng khí dùng hết rồi, em sẽ biết khó mà lui thôi. Hiện tại anh vừa cho em hi vọng lại vừa muốn bóp chết hi vọng của em, Hạng Việt, anh như thế cũng có chút không được, thực sự lạnh lùng vô tình với em một chút, em nghĩ em sẽ càng cảm kích anh hơn."

Thấy anh không hé răng, cô một hồi thờ dài: "Thôi, anh đưa em trở về đi, về sau đừng quan tâm em nữa, em sợ không quản được chính mình."

Sau một lúc lâu, cuối cùng xe lại một lần nữa khởi động, cho đến khi đến Hè Trạch, anh đều không nói một câu nào với cô, cô cũng không chủ động hé răng. Lặng im trong lúc này trở thành âm thanh chính của cô và anh.

Đối với nhà họ Hè mà nói, giao thừa vừa nhạt nhẽo lại không thú vị, nhưng mừng một đầu năm vừa bắt đầu thì nhà họ Hè sẽ xôn xao náo nhiệt trở lại. Ngày này hàng năm tân khách lui tới đều rất nhiều, thân thích của nhà họ Hè cũng không ít, còn có người nhà mẹ đẻ Sầm Úy. Từ mừng một đến 15 tháng giêng đều không ngừng nghỉ.

Hôm nay người hai nhà chú hai chú ba Hè Hi còn có hai nhà anh cả anh hai Sầm Úy đều tới. Hè Hi không thích Sầm Úy, đương nhiên cũng không muốn gặp người nhà họ Sầm, hơn nữa tình cảm với Hạng Việt lại không được, tâm tình lại càng không tốt. Từ khi rời giường đã là khuôn mặt lạnh nhạt, trừ Hè Duy, ai nói chuyện với cô cô đều hờ hững, ngay cả người cha ruột Hè Bá Niên này khi nói chuyện với con gái đều phải thật cẩn thận.

Sầm Úy nhìn thấy sắc mặt của kẻ nữ này cũng có chút lo lắng trùng trùng, cảm thấy một lát nữa người nhà mẹ đẻ qua đây đoán chừng sẽ không trôi chảy. Bà ta không nói với chồng lo lắng của mình, chỉ có thể vụng trộm gọi điện thoại cho anh cả bên nhà mẹ đẻ bảo ông ta dặn dò mấy đứa nhỏ trong nhà đến lúc đó đừng chọc vị Tiểu Tổ Tông này.

Hè Duy cũng nhìn ra tâm tình em gái không tốt, tưởng rằng cô không muốn cùng người nhà họ Sầm giao tiếp nên lén dặn dò cô: "Giữa trưa ăn bữa cơm tùy tiện xã giao hai câu là được, không cần để ý quá nhiều tới những lq.ddd người đó," còn nói, "Mấy ngày hôm trước không phải em còn nói muốn gặp Tiểu Minh sao? Tiểu Mập Mập kia không biết có có còn nhớ chúng ta hay không." Hè Minh là con trai chú ba của Hè Hi, năm nay cũng mới năm tuổi, là đứa bé thứ hai mà vợ chú ba đến khi gần bốn mươi tuổi mới sinh hạ được, so với anh trai nhỏ hơn mười bảy tuổi, là đứa trẻ ít tuổi nhất ở thế hệ bọn họ rồi.

Nói đến Hè Minh, trên mặt Hè Hi lộ ra ý cười, cô nói: "Khẳng định còn nhớ em, tháng trước em còn nói chuyện video với em ấy." Lại ghét bỏ nhìn anh trai: "Anh thì khả năng là em ấy không biết, tròn một năm không gặp rồi."

Vài năm trước, người một nhà chú hai của Hè Hi di dân ra nước ngoài, nhờ Hè Bá Niên giúp đỡ mở công ty mậu dịch ở Australia, lợi nhuận ổn định; chú ba định cư ở Thượng Hải, phụ trách chi nhánh của Hè thị ở đó. Cha mẹ của Hè Bá Niên đã qua đời, quan hệ của ba anh em rất tốt, không những không xuất hiện tình tiết nhà giàu có khoa trương lại giả tạo mà lại hỗ trợ lẫn nhau, tuy nhiên cũng không tránh được có chút lòng riêng, không thể phải trái rõ ràng được. Đương nhiên, cũng có thể là do ba anh em không sinh hoạt chung một chỗ, cách khá xa, hàng năm chỉ có thể gặp mặt một hai lần cho nên mới có vẻ cực kỳ thân thiết.

Tới trước chính là người nhà họ Sầm, vừa tới là khoảng mười người, Hè Bá Niên chỉ có thể mở miệng bảo Hè Duy giúp đỡ chào hỏi khách khứa, cũng không dám sai sử con gái. Vì hàng năm người nhà họ Sầm đều phải chịu công chúa nhỏ nhà họ Hè lạnh nhạt nên mấy năm nay cũng thành thói quen rồi. Lại nói nhà họ Sầm dựa vào cây đại thụ nhà họ Hè này mới phát lên, cực kỳ biết đạo lý kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, cũng không chủ động trêu chọc cô nhóc này.

Đội hai anh em của Hè Bá Niên dẫn theo người nhà đến, Hè Trạch lập tức náo nhiệt. Hè Hi đối với thân thích nhà mình vẫn tương đối thân thiết, đương nhiên, này cũng cùng hai người chú đối với người nhà họ Sầm lạnh nhạt, đối với thằng nhóc con Hè Tề thái độ thường thường là có quan hệ.

Thế hệ này của nhà họ Hè chỉ có cô là một người con gái duy nhất, dĩ nhiên nhận hết nuông chiều, các cô chú cũng đối tốt với cô, ở chung một chỗ với nhóm anh em họ kia cũng khá vui.

Hè Minh là Tiểu Mập Mập nhu thuận, miệng đặc biệt ngọt, gọi chị gái, chị gái thật sự rất thuận miệng. Lại nói, trừ bỏ cậu bé, lại vẫn là Hè Hi nhỏ tuổi nhất, con trai của chú hai còn lớn hơn cô một tuổi. Ăn cơm xong, các trưởng bối ngồi xuống nói chuyện, bọn tiểu bối có thể tự chơi rồi. Hè Duy lớn tuổi nhất trong đám người đương nhiên phải phụ trách chăm sóc em trai em gái và khách khứa.

Bên ngoài trời giá lạnh không có gì hay để chơi đùa, mọi người lập tức kéo nhau đến câu lạc bộ. Bên trong câu lạc bộ chia phòng đánh bài, phòng chơi bi-a, phòng trò chơi trẻ em còn có phòng máy vi tính, phòng chiếu phim, phòng thể thao, tùy tiện muốn cái gì cũng đều có.

Vốn là Hè Hi dẫn theo Hè Minh tới phòng trò chơi trẻ em vui chơi, về sau điện thoại reo thì đi nhận điện thoại, trở về lại nhìn thấy nhóc béo mười tuổi nhà họ Sầm đang đề Hè Minh ở trên mặt đất, em trai họ khóc lóc nức nở sắp không thở nổi rồi. Hè Hi không kịp nghĩ nhiều, đi lên dùng leq.uyd.ond.iend.an lực đẩy nhóc béo kia, trước tiên ôm lấy em trai họ lên kiểm tra xem có bị thương hay không, nào biết nhóc béo kia tính tình không nhỏ, bị đẩy xuống đất vẫn còn không tức giận, lại nhào lên dùng đầu va vào người khác, thiếu chút nữa đẩy thân thể nhỏ bé của Hè Hi ngã sắp xuống, Hè Hi buồn bực không thôi, nhưng mà đối phương lại là đứa bé, không thể động thủ, chỉ có thể nói chuyện, nhú mày trừng mắt: "Cút ra đi!"

Nhóc béo có lẽ cũng là bình thường bị chiều hư, đâu có thể nào nói cút là cút, cô nhóc ngẩng đầu: "Chị có mẹ sinh mà không có mẹ dưỡng! Chị mới cút! Đây là nhà chồng của cô tôi!"

Mười mấy người đang ngồi trong nhà Hè Bá Niên cùng nhau chuyện trò vui vẻ, đang nói tới đứa nhỏ đều đã lớn, nên suy xét hôn nhân đại sự gì gì đó đột nhiên nhóc béo nhà họ Sầm bùm mặt khóc chạy vào, trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng của mẹ cô nhóc, mẹ nhóc béo thấy con gái khóc lóc thương tâm, lại nhìn thấy trên mặt nhóc béo thậm chí có dấu vết bàn tay rõ ràng, này còn gì nữa, lập tức đau lòng không thôi, ôm lấy con gái hỏi là ai đánh cô nhóc.

Nhóc béo khóc đến thương tâm, nghẹn ngào nghẹn ngào nuốt còn chưa nói rõ ràng, theo sau là Hè Hi vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Tôi đánh."

Sầm Úy nhú mày: "Cô lớn như vậy, sao lại vẫn bắt nạt đứa bé?"

Hề Hi cười lạnh: "Tôi không đánh nó tàn phế là bà đã nên vụng trộm vui vẻ đi! Nói tôi có mẹ sinh không mẹ dưỡng? À!" Ánh mắt cô nhìn về phía Hề Bá Niên: "Nuôi con chó nó vẫn biết nhớ kỹ ai đối tốt với nó, ông đầu tư nhiều tiền cho nhà họ Sầm như vậy, kết quả là mắng ngược lại chủ nhân rồi."

Lời này quá đã thương người rồi, cho dù nhà họ Sầm là dựa vào cây đại thụ nhà họ Hề này nhưng vẫn là muốn mặt mũi, nghe vậy đều lập tức đứng lên, sắc mặt thập phần khó coi. Sắc mặt Hề Bá Niên cũng không tốt, trước tiên ông ta đưa mắt nhìn vợ chân tay luống cuống, lại đáng thương nước mắt sắp rơi đầy mặt, lại nhìn về mặt lạnh nhạt của con gái.

"Hề Hi, giải thích."

"Bảo tôi giải thích? Ông muốn người giải thích với chó sao?"

"Vô liêm sỉ!" Hề Bá Niên tức giận đập lên bàn trà, chú hai Hề Bá Khang lập tức khuyên: "Đừng so đo với đứa nhỏ, con bé cũng là bị tức giận đến mất khôn, người nào thấy mẹ mình bị mắng có thể không tức giận?" Chú ba Hề Bá Hoa cũng nói: "Anh cả, anh mắng con bé làm cái gì, con bé mới bao nhiêu tuổi!"

Bên này hai người cô một trái một phải vỗ vỗ vai Hề Hi, ôn nhu trấn an, tràng diện nhất thời cứ giằng co như vậy.

"Bá Niên, thôi, tôi biết con bé vẫn khinh thường tôi, chỉ là Linh Linh sẽ không nói như thế." Sầm Úy chủ động mở miệng nói.

"Bà lại vẫn biết tôi khinh thường bà!" Hề Hi hận nhất là loại dáng vẻ kệt cớm này của bà ta: "Không cần nể mặt lão già nữa, hôm nay tôi sẽ nói cho bà biết, ở trong mắt tôi, nhà họ Sầm các người đều là chó! Nói tôi có lq.ddd mẹ sinh không có mẹ dưỡng? Một đứa nhỏ mười tuổi nếu chưa từng được nghe có thể nói được những lời nói này? Ha, nhà họ Sầm các người chỉ mong sao tôi và anh trai tôi đều chết đi mới tốt đúng không? Như vậy tiền bạc của lão già đều là của thằng nhóc con Hề Tề kia rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Thanh Hưng

Lúc Hề Duy đến, Hề Bá Niên đang bị hai người em trai giữ lấy không cho động thủ, Hề Hi đứng ở đằng kia giống như một gốc cây Tiểu Bạch Dương, thẳng tắp mà kiêu ngạo, cầm quạt cường ngẩng lên thật cao, giống như thanh hưng gió thổi không ngã, mưa dội không cong, đối với toàn bộ đều không có chỗ nào sợ hãi. Mà người nhà họ Sầm thế nhưng lại ở một bên xem náo nhiệt, sắc mặt anh ta âm trầm đi qua đứng ở trước người em gái: "Ba, đừng để cho người ngoài chế giễu."

Hề Bá Niên nhìn thấy con trai trưởng của mình, lửa giận đang kêu gào tạm dừng trong khoảng khắc, sau đó bỗng nhiên lại rùng rục trở lại, chỉ về phía con gái nổi giận đùng đùng: "Con hỏi một chút vừa rồi con bé nói cái gì đó! Ha! Có ai gọi em trai mình là thằng nhóc con!? Có ai lại nguyên rủa chính mình và anh trai chết!? Có ai lại trách mắng nói mẹ kế mưu toan tài sản?!"

"Đừng lời kéo che dấu cho bản thân nữa! Nếu bà ta không có mưu đồ tiền bạc, nói ra chính ông có tin hay không!" Hề Hi mới không sợ lão già tức giận, vốn hai chủ của cô cũng giữ rất chắc, lúc này anh trai cũng đến đây, vậy thì càng không cần lo lắng, càng nói càng lớn: "Chính ông làm việc không biết hổ thẹn, lại vẫn không biết xấu hổ giáo huấn tôi, nhóc bé kia nói tôi có mẹ sinh không leq.uyd.onn có mẹ dưỡng sao ông không tức giận, tôi nói hai câu ông lại phát hỏa với tôi, người ta nói có mẹ kế thì có bố dưỡng, quả nhiên một chút cũng không sai! Ông không biết xấu hổ tìm tiểu tam hại chết mẹ tôi, là chính ông thẹn với lòng! Một con chó cũng dám nói tôi có mẹ sinh không mẹ dưỡng, ông không được nói tới mẹ tôi! Năm đó khi mẹ với ông cùng nhau dục sức làm việc, cái tiểu tam này ở đâu?! Ông muốn tặng bốc chó, đẩy tôi đi, tôi chính là không được ông yêu thích!"

Chờ cô nói xong, Hề Duy mới nói giọng cảnh cáo: "Hề Hi."

Hề Hi nhún vai, lại vẫn tỏ vẻ tùy thân: "Anh, nhóc bé kia nói em có mẹ sinh không có mẹ dưỡng, vừa rồi nó còn bắt nạt Tiểu Minh, đề Tiểu Minh ở dưới đất kém chút nữa là không thờ được, em đẩy nó ra, nó còn dùng đầu đụng vào em"

Cô ba Triệu Văn đứng một bên nghe được con trai bảo bối bị nhóc bé năm sáu chục cân kia đè ép sắc mặt lập tức trầm xuống, chú ba cũng là vẻ mặt mất hứng, lúc này vừa lúc Hề Nhâm ôm em trai Hề Minh còn đang khóc thút thít đến đây, vì thế tình hình lại thay đổi, người nhà họ Sầm trở nên bị động.

"Chuyện khác tôi mặc kệ, nhưng con tôi năm nay cũng mới năm tuổi thôi, sao đứa nhỏ hơn mười tuổi lại có thể quá đáng như vậy." Trong lúc tất cả mọi người cho rằng cô ba muốn bạo phát, Triệu Văn lại nhìn về phía Hề Bá Niên: "Anh cả, con nít cãi nhau ầm ĩ cũng không có gì, chúng ta đều rất bận rộn, sao lại vẫn vội vàng tới đây? Anh cũng đừng chỉ trích Hề Hi không đúng, người khác lq.d không khiêu khích thì sao con bé có thể bạo phát tính tình lớn như vậy? Không nói con bé, ngay cả chúng ta, nếu là có người dám mắng trưởng bối của mình, các người ai nói không tức giận, đứng ra một cái." Bà ấy nhìn chung quanh một vòng, trọng điểm nhìn về phía người nhà họ Sầm, người nhà họ Sầm lúng ta lúng túng cũng không ai hé răng. Lời này muốn người ta phải tiếp lời như thế nào đây?

Triệu Văn thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía Hề Bá Niên: "Anh cả, hôm nay việc này em nghĩ là tới đây thôi, tuy người nhà họ Sầm không đúng

nhưng mà Hề Hi cũng xả giận rồi, tuy con bé nhỏ tuổi nhưng lòng dạ cũng không nhỏ, hẳn sẽ không tính toán chi li với người khác, có phải hay không, Hề Hi?"

Hề Hi đón được ánh mắt của cô ba, không tình nguyện “Nha” một tiếng: "Quyết định như vậy đi." Giọng điệu vừa miễn cưỡng lại bỏ thí này thật sự là tức chết người ta, sắc mặt Sầm Úy càng khó coi hơn, không chỉ là vì người nhà họ Hề cùng nhau đối phó với bà ta, càng bởi vì anh trai và chị dâu bị người giáp mặt mắng thành chó lại vẫn không thể tức giận, thật sự bức tức không chịu nổi.

Thật ra Hề Bá Niên rất thương con gái, vừa rồi quá tức giận mới lập tức muốn động thủ, lúc này tỉnh táo lại lại không nổi, giọng điệu hòa hoãn, cuối cùng cũng tìm được mặt mũi, nhàn nhạt nói: "Lần sau không thể lấy lý do này nữa, được rồi, đi chơi đi."

Tự mình tìm được cái bậc thang để xuống, cũng phải thể hiện cho ra hình dáng!

Hề Hi đắc ý nhìn Sầm Úy “Hừ” một tiếng, cánh tay nhỏ vẫy một cái: "Đi, đi chơi đi." Nhóm anh em họ vừa mới lục tục chạy đến xem náo nhiệt hào hứng đi theo gấu nhỏ, ngay cả Hề Tế cũng bị anh họ nhà chú hai dẫn theo, để lại đứa nhỏ nhà họ Sầm mặt mặt đứng ở đằng kia giận mà không dám nói gì.

Nhà họ Sầm bị xấu mặt như vậy cũng không thích hợp ở lại nữa, nói mấy câu lập tức chào tạm biệt ra về. Hề Bá Niên cũng không giữ, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói chút chuyện linh tinh, một chữ cũng không nhắc tới bồi thường, cũng không nói cái gì an ủi, giống như vừa rồi không phát sinh chuyện gì.

Sầm Úy tức giận đến gan cũng đau, lấy cớ mệt mỏi quay về phòng hờn dỗi. Triệu Văn và cô hai nói đi tìm bọn nhóc cùng nhau rồi đi, Hề Bá Niên đứng lên nói với hai người em trai: "Đi, đi thư phòng, khoảng thời gian trước tôi mới có được chút trà tốt cho các chú nếm thử."

Hề Bá Khang cười: "Mấy năm nay em ở nước ngoài bị cả phê đầu độc, không thể phẩm trà được."

Hề Bá Hoa cũng đi theo đứng lên: "Vẫn là anh cả xem trọng, trà đã không biết có mùi vị gì rồi."

Hề Bá Niên cười mắng: "Vậy các chú vẫn là uống nước lọc đi."

Ba anh em đi thư phòng, uống trà một lát, Hề Bá Khang dẫn đầu nói: "Anh cả, vốn chuyện nhà của anh bọn em cũng không tiện nói, nhưng suy cho cùng Sầm Úy vẫn là mẹ kế, nói bà ta thật lòng với hai đứa bé, em không tin, anh khẳng định cũng không tin. Nhà chúng ta thuộc loại gia đại nghiệp đại, anh nên tự hiểu rõ, Hề Tế là đứa bé ngoan, nhưng cho dù tốt cũng không phải một mẹ với Hề Duy, tục ngữ nói một ngọn núi không thể có hai con hổ, Hề thị có thể có được thành tựu hôm nay không dễ dàng, anh hao phí bao nhiêu tâm huyết thì tự mình biết, đừng để lq.d đến lúc đó lòng dạ đàn bà mà làm hồng gang son vát và khổ sở mới có được. Em nghe chú ba nói chuyện nhà họ Hạ, đây là vết xe đổ, anh em cùng một mẹ sinh ra còn có thể nháo đến tòa án, càng miễn bàn Hề Duy và Hề Tế rồi. Hề Tế ấy à, tương lai cho chút sản nghiệp, cả đời không lo ăn mặc là được, nếu nó có bản lĩnh thì chính mình gây dựng sự nghiệp, không bản lĩnh thì ăn tiền lãi."

Hề Bá Niên biết chuyện vừa rồi để cho hai người em “Lòng còn sợ hãi”, lo lắng ông ta thật sự muốn làm “Bồ dương”, cười khổ thờ dãi: "Ngày 22 tháng giêng là sinh nhật Hề Hi mười chín tuổi, tôi và ông Hạng đã bàn rồi, đến lúc đó làm một bữa tiệc tối lớn, chính thức bỏ xuống chức vị tổng giám đốc để cho Hề Duy giúp một tay, nhà họ Hạng thì là Hạng Trác."

Hề Bá Khang và Hề Bá Hoa nghe vậy đều nhẹ nhàng thở ra, tuy nói hiện tại bọn họ đều có sản nghiệp riêng nhưng Hề thị càng cường thịnh, đối với bọn họ mà nói đương nhiên càng thêm ưu đãi. Hề Duy đã gần ba mươi tuổi, Hề Tế lại mới mười tuổi, tuổi tác cách nhau quá nhiều, nếu như anh cả thực sự mơ hồ không dứt, tiền đồ của Hề thị tuyệt đối đáng lo.

Những ngày đầu năm mới này Hề Hi trải qua không tốt chút nào, bởi vì chuyện Hạng Việt nên đầu tháng giêng cô già bộ bệnh không đi die.nda.nleq.uyd.on chúc tết nhà họ Hạng, lúc Hạng Việt tới chúc tết cô lại chạy về chỗ ở của mình. Trong lòng Hạng Việt cũng không nói rõ là cảm giác như thế nào, lúc vốn nên gặp mặt lại không thấy được người, chung quy lại giống như ít đi một cái gì đó, vắng vẻ.

Sau ngày 15 tháng giêng, mỗi bạn nhỏ đều vội vàng chạy đông chạy tây, Du Khả Dương đi học ở Bắc Kinh, Đồng Dao đi nước Anh, Trình Hạo đi nước Pháp, Trương Trạch cũng không nói một tiếng đã đi Mi. Đoàn thể nhỏ chín người lập tức ít đi bốn, thật sự là tổn thất nghiêm trọng. May mà cũng có việc mừng, Tần Lạc Lạc và Đào Ân chính thức ở cùng một chỗ rồi. Hai người vừa mới bắt đầu, trưởng bối hai nhà cũng đã bắt đầu kế hoạch nửa năm sau sẽ đính hôn, so với đương sự thì tích cực hơn rất nhiều. Tần Lạc Lạc ngẫu nhiên cũng châm chọc Hề Hi: "Suy cho cùng thì ba mẹ tôi hận không thể gả tôi đi luôn đấy, giống như tôi là không ai muốn vậy."

Hề Hi tròn mắt trắng mắt: "Lúc cô châm chọc có thể trước tiên che ô mai trên cổ cô đi đã hay không."

Tần Lạc Lạc khụ khụ hai tiếng, ha ha nở nụ cười.

Bạn tốt có mùa xuân, thậm chí Hề Hi có cảm giác chính mình thế lương không nơi nương tựa.

Ngày 22 tháng giêng là sinh nhật mười chín tuổi của cô, bởi vì một ngày này còn có tin tức trọng đại muốn tuyên bố, cho nên đừng thấy không phải sửa sang gì gì đó, nhà họ Hề làm rộng mời rất nhiều tân khách và nhân vật nổi tiếng tới tập hợp. Bạn học, thầy giáo trong trường học đến rất nhiều, vô cùng náo nhiệt, ngày này hàng năm Hề Hi đã thu quà đến mỏi tay, năm nay bởi vì làm lớn, quà thu được lại càng nhiều hơn so với những năm trước.

Vốn cô cực kỳ vui vẻ, nhiều người vây quanh một mình cô như vậy, thật tốt. Nhưng khi nhìn thấy Hạng Việt, tâm tình vui vẻ của cô lại giảm bớt rồi.

Hôm nay Hạng Việt mặc một thân tây phục màu xám bạc, khí chất nho nhã, ôn nhuận như ngọc, cực kỳ giống thiếu gia nhà lành, trong số khách nam tới

nay tôi đây giá trị nhan sắc thật sự là có thể ngạo thị quần hùng. Đương nhiên, ở trong mắt cô, đẹp trai số một thế giới vẫn là anh cả nhà mình, mà thứ tự này vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

"Sinh nhật vui về." Anh ôn nhu nói, thuận thế đưa cái hộp xinh đẹp trong tay tới. Hề Hi cứng nhắc "Nha" một tiếng, thần tốc liếc anh một cái, lại vội dời tầm mắt đi, nhận quà nói lời cảm ơn. Sau đó giống như không còn gì có thể nói, bên người còn có những người khác, anh rất đẹp trai, tương đương hấp dẫn người khác phái, chỉ một thoáng chốc nhân vật chính Hề Hi này đã bị một đám phụ nữ đẩy ra khỏi vòng luẩn quẩn, cô thảm hận, cuối cùng thì ai mới là nhân vật chính đây!

Hạ Y đi tới đưa cốc nước trái cây cho cô, dắt tay cô đến một bên: "Đừng đứng gần mấy người phụ nữ kia quá, lúc điên cuồng không người nào để ý cô là ai đâu."

"Hiện tại phụ nữ cũng quá không rụt rè rồi!" Hề Hi hừ hừ, lại nghiêng đầu đánh giá bạn tốt: "Sao hôm nay bên cạnh anh lại sạch sẽ như vậy?" Bằng về ngoài của Hạ Y, ở trong yến hội như thế này sao bên cạnh lại không có mấy con bướm hoa hoét?

Hạ Y gõ xuống cái trán của cô: "Bọn họ đều cho rằng hai ta là một đôi, hôm nay sinh nhật cô, cô nói ai dám đui mù như vậy lại chạy tới bên cạnh tôi?" Nói xong lại vẫn ghét bỏ "Hừ" một tiếng, cứ như là cô không lên được mặt bàn vậy. Hề Hi hết chỗ nói rồi: "Tôi xinh đẹp như hoa, anh xứng sao?"

"Tôi cho là xứng, cô sẽ thành một đôi với tôi?"

"Á..."

"Đang nói chuyện gì?" Một phút đồng hồ trước Hạng Việt còn bị vây quanh đã thần kỳ thoát ra được, đây là công phu xê dịch trong chớp mắt à!

Tuy giải trừ xấu hổ, nhưng Hề Hi cũng không để ý đến anh, Hạ Y cười cười, không đáp hồi lại: "Giá thị trường của anh tốt như vậy, sao lỡ bỏ ra?"

"Tôi đây tính cái giá thị trường gì." Hạng Việt từ chối cho ý kiến, không dấu vết xen vào giữa hai người, lại không lq.d mặt không nhạt nói hai câu với Hạ Y, sau đó nhìn về phía Hề Hi: "Anh có chút chuyện muốn hỏi em."

Hạ Y thức thời, nhún nhún vai rồi đi.

Hề Hi ở trong lòng phi nhủ bạn tốt N lần, nhưng lại không thể không đối mặt với anh.

"Anh muốn hỏi em điều gì?" Cô có chút không được tự nhiên, không nghĩ muốn cùng anh đơn độc ở chung một chỗ.

Hạng Việt nói: "Khoảng thời gian trước anh tới trong tiệm của em mua hai bộ đồ cho thú cưng."

Cô nháy mắt mấy cái: "Khi nào vậy?"

"Mùng hai hay là mùng ba, không nhớ rõ nữa."

"Nha, vậy hẳn là chị Phương mở cửa hàng, năm trước chị ấy đã nói nếu không vội sẽ mở tiệm buôn bán." Chị Phương là bà con xa học bác sỹ thú y kia của Đào Bân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt nói: "Thì ra là như vậy." Hề Hi liếc anh một cái: "Anh chỉ muốn hỏi cái này?"

Anh dừng lại trong chớp mắt, sau đó nói "Ừ", tiếp theo cũng không ai nói chuyện nữa, giữa hai người xuất hiện yên lặng ngán ngùi, điều này lq.d trước kia chưa bao giờ xảy ra. Hề Hi có chút tâm phiền ý loạn, uống một hơi cạn sạch nước trái cây trong cốc, lần đầu tiên trong tối nay cùng anh bốn mắt nhìn nhau: "Nếu không có chuyện gì nữa thì em đi bên kia trước."

Không nói được dựa vào cái gì, anh không chuyện nói nhảm: "Đi tìm bạn bè?"

"À, tìm Hạ Y." Cô thuận miệng nói, Hạng Việt không biến sắc: "Quan hệ giữa em và cậu ta hình như rất tốt."

"Tạm được," Cô qua loa, "Ba em coi anh ta như con rể."

"Con rể?" Anh vô thức cao giọng: "Không phải em hận nhất là liên hôn sao?" Hề Hi xem thường cười cười: "Xuất thân giống như chúng ta luôn luôn

muốn tìm môn đăng hộ đối. Nếu như không tìm tương xứng, ai biết người nọ có phải vì ham tiền của em hay không?"

"Em thích cậu ta?"

"Có thích hay không có quan hệ gì? Người tới tuổi luôn luôn suy tính đến kết hôn. Em năm nay 19, chờ tốt nghiệp đại học lại ra nước ngoài hai năm, trở lại cũng có thể kết hôn rồi."

"Em nguyện ý ra nước ngoài?"

"Tại sao không muốn?" Cô lộ vẻ mặt kinh ngạc: "Dù sao nhân lúc em tuổi còn nhỏ, hình như là anh nói đi, con gái nên đọc thêm nhiều sách. Vừa đúng lúc Hạ Y tốt nghiệp đại học cũng chuẩn bị đi nước Mỹ ra sức học lên thạc sĩ, bọn em cùng nhau cũng có bạn." Nói tới chỗ này, cô lại lần nữa đung vào tầm mắt anh: "Cho nên Hạng Việt, anh đừng trêu chọc em nữa, anh như vậy sẽ làm em rất không thoải mái, em sợ không quản được mình."

Hạng Việt tức cười, cứ như vậy nhìn cô xoay người rồi đi, rất nhanh đứng chung một chỗ chuyện trò vui vẻ với Hạ Y, anh nghe thấy nơi xa có vài phụ nhân nhà giàu châu đầu ghé tai: "Công chúa nhỏ nhà họ Hề rất xứng với công tử nhà họ Hạ, nhìn bọn họ đứng ở chung một chỗ thật là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi."

Lúc chuẩn bị cắt bánh ngọt thì mục đích chủ yếu của tối nay cũng đến, Hề Bá Niên và Hạng Quốc Khải cùng nhau tuyên bố kể từ hôm nay gia nghiệp do con trai trưởng hai bên chính thức thừa kế. Cho dù trước đó tin tức này đã truyền ra, nhưng lúc trở thành sự thật thì vẫn làm cho mọi người ở đây nghị luận âm ỉ, kinh hãi không thôi. Hai tập đoàn đều cùng nhau cho người trẻ tuổi lên nắm quyền không thể nghi ngờ sẽ đưa đến ảnh hưởng không nhỏ ở Vũ Lăng, thậm chí là thương giới toàn quốc, tốt hay xấu tạm thời không đề cập tới, đợi đến lúc tin tức hoàn toàn truyền ra, riêng thị trường chứng khoán có thể sẽ phải đón nhận một lớp chấn động không nhỏ.

Sau đó cắt bánh ngọt, hát khúc ca sinh nhật cái gì thì cũng không còn là trọng điểm tối nay nữa, tâm tư của phần lớn người ở đây cũng đều đặt trên tin tức kinh bạo mà hai nhà Hề, Hạng ném ra. Hề Hi ăn bánh ngọt bên cạnh anh trai chăm chọc: "Nhất định là có ý! Lão già chính là trả thù em ngày đó làm mất mặt ông ta!"

Hề Duy đưa tay lau bờ miệng cô, có chút bất đắc dĩ: "Ông ấy còn chưa nhàm chán như vậy, lại nói chuyện này em sớm đã biết, sao lúc ấy không phản đối?"

"Em lại không ngược, cuối cùng lão đầu cũng phải lui khỏi vị trí nhị tuyền rồi, coi như còn nắm giữ cổ phần ít nhất ở trong công ty anh cũng ít đi kiểm chế, rất nhiều việc cũng không cần bỏ tay bỏ chân rồi, cho dù nói thế nào cũng là có lợi."

Hề Duy vỗ vỗ đầu em gái, thấy Hạng Trác nâng chén với anh ta, anh ta đáp lễ, uống cạn rượu bên trong ly. Hề Hi theo tầm mắt anh ta nhìn sang, xẹt qua Hạng Trác, thấy được Hạng Việt bên cạnh anh ta (HT), lúc đó anh cũng đang nhìn về phía bên này, tầm mắt hai người cứ như vậy không hẹn mà gặp.

Hề Hi rất nhanh thu hồi ánh mắt, nói với anh trai: "Em đi tìm bọn Hạ Y, anh, buổi tối anh đừng uống quá nhiều, không tốt cho gan."

Tạm biệt anh trai, Hề Hi cũng không đi tìm mấy người bạn nhỏ. Hôm nay tiệc sinh nhật tổ chức ở Hề Trạch, cho dù mới vừa leq.uyd.ond.ie.nd.an đầu tháng ba, trong vườn hoa cũng không thiếu khách nhân. Tuy ở trong nhà to như vậy nhưng cô nhất thời lại không nghĩ ra muốn đi nơi nào. Mẹ kế lấy có mẹ ruột ngã bệnh dẫn theo Hề Tề trở về nhà mẹ đẻ, toàn bộ tiệc sinh nhật tối nay là do một tay anh trai và quản gia tổ chức. Hề Hi biết, bắt đầu từ ngày đó Sầm Uy vẫn kìm nén bức bối, nghe người giúp việc nói gần đây bà ta đang cùng lão già chiến tranh lạnh, Hề Hi nghe được đương nhiên rất vui vẻ, đã nhiều năm như vậy, cái đuôi hồ ly cũng sắp không giấu được nữa, vốn chính là tiểu tam, phẩm đức có thể cao thượng đến mức nào?

Hề Hi đi từ hành lang uốn khúc phía đông tới phía tây, xuyên qua phòng khách, cuối cùng ngồi xuống xích đu ở vườn hoa phía sân sau. Bên này cách đại sảnh tổ chức bữa tiệc có chút xa, tân khách đều rất đúng mực, sẽ không đi tới đây. Nếu như từ trước mặt vườn hoa vòng lại đây, vẫn phải đi qua một đoạn đường không ngắn.

Cô dùng hai chân đạp, thoáng một cái cả người đều nhẹ nhàng, khi hai chân cách mặt đất thì bàn đu cũng lay động. Tối nay Hề Hi mặc một bộ lễ phục tơ tằm màu đỏ sậm tới gót chân, làn váy tầng tầng lớp lớp, lúc xích đu lên cao giống như sóng lớn phập phồng, nhờ ánh đèn đường mà lộ ra vàng sáng duy mỹ.

Hạng Việt đứng ở chỗ tối nhìn một hồi, núi già chặn lại thân hình của anh, vốn định bước ra lại thấy Hạ Y từ một đầu khác vòng lại đây.

Hạ Y thấy Hề Hi hình như cũng có một ít kinh ngạc: "Sao cô lại chạy tới nơi này, mới vừa rồi Tần Lạc Lạc vẫn còn đi tìm cô đấy?"

Hề Hi nhảy xuống từ trên bàn đu: "Tôi không thích chỗ đông người, nơi này thanh tịnh, anh thì sao? Chạy tới nơi này làm gì?"

"Tránh người." Hạ Y buông tay: "Mới vừa nãy có một cô gái quá nhiệt tình, da mặt của mẹ kế cô so với cô ta, đoán chừng sẽ bị đánh rớt xuống hàng thứ hai."

Hề Hi lờm cậu ta một cái, lại có chút tò mò: "Người anh nói là ai đấy, tôi biết không?"

"Cô chắc là không biết, hình như là đi theo Trần Nghiêu tới, hình như là một người mẫu nhỏ."

"Trần Nghiêu? Chính là nhà họ Trần làm vật liệu xây dựng kia?" Hạ Y gật đầu, Hề Hi nói: "Tôi nhớ anh ta cũng có mẹ kế, tuổi tác chắc cũng ngang tầm anh ta." "Đại khái đi, đúng rồi, cái này cho cô."

Hạ Y cầm sợi dây chuyền từ trong túi áo ra, dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền là ngôi sao bằng ngọc bích. Hề Hi nhận lấy, trước tiên trách cậu ta một câu: "Anh cũng quá tùy tiện, ít nhất cũng nên đựng vào một cái hộp chứ?" Còn nói: "Ngọc bích tạo hình đẹp mắt như vậy, chắc chắn, cẩn thận có người mất anh bại gia."

"Sao lại dài dòng thế," Hạ Y cầm lại dây chuyền trong tay cô, ý bảo cô xoay người lại, đưa tay giúp cô đeo lên cổ, đợi đeo xong lại rồi, ngón tay ở trên cổ trắng nõn của cô chạm xuống một cái, cho đến lúc cô quay đầu lại trừng mắt nhìn bộ bình tĩnh rút tay vào trong túi: "Đi thôi, dù là nhà cô, một mình chạy đến đây cũng không an toàn."

Hề Hi chân chừ một chút, nói với cậu ta: "Anh trở về trước đi, lát nữa tôi sẽ vào sau."

"Cô còn có chuyện gì?" Cặp mắt xinh đẹp của Hạ Y quét từ trên xuống dưới: "Muốn đi WC?"

Hề Hi vội phải chăm chọc nữa, đưa tay đẩy cậu ta: "Chuyện con gái anh đừng xía vào, đi nhanh lên, lát nữa tôi từ đỉnh đi sẽ không có nguy hiểm!"

Hạ Y nghe được là chuyện con gái, trong lòng lập tức xuất hiện tình huống cầu huyết: phụ nữ mỗi tháng đều có vài ngày như vậy..... Vì vậy cũng không tiện chờ lâu, tránh cho hai bên cùng lúng túng, đơn giản dặn dò đôi câu rồi đi trước.

Chờ cậu ta đi, Hề Hi chợt xoay người, bước nhanh về phía đình nghỉ mát, lúc lướt qua núi giả, không ngoài ý muốn thấy được người đàn ông đứng thẳng tắp. Anh ẩn ở trong bóng tối, thân hình càng lộ vẻ cao lớn, không thấy rõ khuôn mặt của anh, lại có thể nhìn thấy cặp mắt thâm thúy kia.

"Nhìn trộm chơi rất vui sao?"

"Tại sao lại đi theo em?"

"Không phải là không yêu thích em sao?"

Cô đi từng bước một lại gần, cho đến khi dừng lại trước mặt anh, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng 30cm

"Anh, umh..."

Lúc cô định lại ép hỏi một lần nữa thì anh nghiêng người, lấy tay nắm cằm của cô hôn lên môi của cô. Nụ hôn này, thô bạo lại mãnh liệt, răng môi đụng vào nhau, có chút chua xót đau đớn, nước mắt Hề Hi cũng tha.nh.ung thiếu chút nữa chảy xuống, quá đau rồi. Nhưng cho dù đau, cô cũng không có động tác đẩy anh ra, thậm chí chủ động đưa tay ôm hông của anh, vờn đầu lưỡi ra trượt vào trong miệng của anh, rất nhanh cùng đầu lưỡi anh quấn lấy nhau, tuy hai mà một.

Khi hai người tách ra thì Hề Hi cảm thấy miệng mình đã không còn cảm giác rồi. Hạng Việt đặt cằm chống đỡ ở đỉnh đầu của cô, mắt nhìn lên bầu trời đêm tối đen. Tâm tình có chút phức tạp không nói rõ được, dưới xúc động lập tức hôn, hôn xong lại không cảm thấy hoang đường, ngược lại có loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Trái tim treo lơ lửng nhiều ngày như vậy, vào lúc này chính thức hạ xuống.

"Lần này cũng không phải là em chiếm tiện nghi của anh nha." Người trước mặt vẫn không lên tiếng, Hề Hi có chút không rõ, sợ anh chiếm tiện nghi sau đó lại nói thật xin lỗi cái gì với mình, cô thật muốn cười.

Cũng may Hạng Việt không phải loại người ăn xong không phụ trách đó, anh vỗ vỗ lưng của cô, cảm giác có chút lạnh, trước tiên cởi áo khoác của mình xuống phủ thêm cho cô, sau đó dắt cô vào đình, xuyên qua hành lang dài, vào bên trong, đến trong phòng nhỏ lần trước, khóa cửa lại.

"Tháo dây chuyền trên cổ xuống." Đây là câu nói đầy đủ đầu tiên của anh kể từ lúc vừa mới hôn xong. Hề Hi nháy mắt mấy cái: "Đây là quà sinh nhật." Hạng Việt không nói nhảm với cô, trực tiếp tự mình động thủ, cô cũng thông minh, tùy anh, còn thuận thế khẽ dựa về phía trước, tựa lên ngực của anh. Đầu dựa cọ sát, khoe miệng lộ ra đường cong xinh đẹp.

Tháo dây chuyền xuống xong cũng không giao cho cô, Hề Hi "À?" một tiếng: "Đây là của em!" Hạng Việt không để ý tới, trực tiếp nhét vào trong túi quần mình: "Về sau anh đưa cho em cái tốt hơn."

"Đừng khoe khoang, em lại không thiếu dây chuyền." Cô bĩu môi, ngón tay quần quýt lấy anh: "Đây là quà tặng, là tâm ý của bạn."

Hạng Việt bị cánh tay nhỏ này của cô làm cho ngứa ngáy đến tận trong lòng, cảm bàn tay đang làm loạn, dịu dàng dụ dỗ: "Anh lại không vứt đi, giữ giúp em mà thôi."

"Vậy nếu không em sẽ đứng giờ kiểm tra, anh cũng đừng bắt nạt em trẻ người non dạ."

Hạng Việt nhăn nhăn mũi: "Đừng làm nhục cái từ "trẻ người non dạ" này, chỉ số cảm xúc của em còn cao hơn anh."

Hề Hi "Hừ" một tiếng: "Vậy hiện tại hai ta coi như là xác định quan hệ chứ? Là anh chủ động, anh nhớ kỹ đấy, quay về chỗ anh trai em đừng có đẩy em ra ngoài."

Chỉ số cảm xúc này, không phục không được. Hạng Việt còn đang suy nghĩ làm như thế nào nói chuyện với gấu nhỏ một chút về lq.d quan hệ của hai người, do dự không biết nên giải thích anh "thay đổi" thế nào, cứ có cảm giác nói chuyện về vấn đề này có chút lúng túng Nhưng gấu nhỏ đây? Đã nhìn về tương lai, nghĩ tới tương lai 99% Hề Duy có thể sẽ vượt cấp trở thành anh rể của anh.

Có chút bất đắc dĩ: "Yên tâm, những chuyện này đều giao cho anh."

Hề Hi liếc anh một cái, đề tài lại lần nữa trở về: "Thật ra thì anh đã sớm thích em đúng không? Chính là khó chịu không muốn tin tưởng mình sao có thể lại coi trọng em phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Thanh Hưng

Khó chịu..... Hạng Việt bật cười, nhưng cũng thần nhiên: "Anh và em biết nhau vài chục năm, cho tới bây giờ vẫn xem em như le.quyy.donn em gái, đột nhiên biến thành người yêu....." Anh lắc đầu một cái: "Quả thật không có biện pháp lập tức tiếp nhận, điều này làm cho anh có cảm giác tội ác."

Nếu nói cảm giác tội ác..... Hề Hi cong miệng: "Anh là cảm thấy chuyện này giống như loạn luân?" Nói xong ót lại bị đánh một cái, cô kêu một tiếng, giả vờ giận: "Nói chuyện cứ nói làm gì còn đánh người!"

Hạng Việt liếc cô, cho dù không lên tiếng nhưng cũng rất có khí thế. Đôi môi Hề Hi khép mở hai cái, nhú cái mũi nhỏ "Hừ" một tiếng: "Được rồi được rồi, là em nói lung tung được chưa!" Nói xong chu mỏ, sâu sắc cảm thấy mất thể diện, mới một ánh mắt đã lập tức bị giết thì về sau phải làm sao đây.

Sau này ở chung với nhau thế nào còn cần từ từ tìm hiểu, vấn đề trước mắt này lại vẫn cần hai người thương lượng một chút. Hạng Việt dặt tay lqđ của cô đến chỗ ghế sa lon ngồi xuống, để cho cô ngồi trên ghế sofa đôi, anh ngồi ghế sofa đơn, lại còn sửa sang phân biệt rõ ràng. Hề Hi muốn cùng anh ngồi chung, anh nghiêm mặt: "Trước nói chuyện đã, nói xong lại động chạm."

Động chạm..... -_-||

Này nghe thế nào cũng có cảm giác vui vẻ! Khóe miệng Hề Hi giật giật, cảm lấy một chiếc gối ôm ôm vào trong ngực: "Cần cái gì, anh nói đi."

"Hết năm là anh 28 tuổi." Mở màn trước tiên nói tuổi của mình, Hề Hi có chút mù mịt: "Anh lớn hơn em chín tuổi, em từ nhỏ đã biết." Anh nói tiếp: "Em là người yêu đầu tiên của anh."

Đầu tiên cái gì....."Em còn là nư hôn đầu của anh nữa!" Cô có chút đắc chí, còn rất kiêu ngạo. Hạng Việt cười cười:"Cho nên anh không chấp nhận chơi đùa."

Hề Hi ngẩn ra, lúc chợt hiểu được: "Anh là thấy em trẻ tuổi, lo lắng đối với tình cảm còn không xác định?"

Hạng Việt cũng không phủ nhận, anh nói: "Tình cảm của người trẻ tuổi tựa như pháo hoa, lúc đầu sáng loá, nhưng nở rộ lại ngắn ngủi thoáng qua như mây khói. Anh không nghĩ ngờ bây giờ em có cảm tình với anh, nhưng em năm nay ngay cả 20 tuổi cũng chưa tới, rất xinh đẹp, tài sản không ít, tính tình cũng rất tốt, hấp dẫn trong xã hội có quá nhiều, không ngừng hấp dẫn đàn ông, cũng giống nhau sẽ làm phụ nữ mê say, đối với tương lai, nói thật, anh không có lòng tin gì."

Những lời này mới nghe đúng là có chút đã thương người, đương nhiên là trong lòng Hề Hi có chút không thoải mái, dù sao cho dù là người nào, hừ, người đàn ông mới vừa rồi vẫn còn hôn cô giờ đảo mắt lại đi chất vấn tình cảm của cô, bất kể là ai cũng sẽ mất hứng. Nhưng cô không bị kích thích phát giận, cũng không mở miệng phản bác, mà là để cho mình tỉnh táo lại, nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, mới trầm ngâm mở miệng: "Anh đối với tình cảm rất bất bẻ, em không tin những năm này anh không có ấn tượng tốt với bất kỳ người phụ nữ nào, anh từng có, đúng không?" Cô hỏi rất nghiêm túc, anh cũng không tiện qua loa, vì vậy gật đầu.

Hề Hi thấy vậy, hé miệng nở nụ cười, nói thẳng ra: "Những người phụ nữ để cho anh có cảm tình kia đều không chinh phục được anh, nhưng hôm nay em làm được, em chinh phục anh, Hạng Việt, hiện tại em bảo đảm em sẽ chung thủy, một lòng yêu anh đến chết cũng không đổi, cho dù nói giống như là ba hoa chích chòe, anh nhất định cũng sẽ không tin tưởng, ngôn ngữ luôn là cứng nhắc, thực tế mới là chân lý, tình cảm phải cọ sát, tình yêu cũng cần thăng hoa, chúng ta cách nhau nhiều tuổi, vòng sinh hoạt bất đồng, rất nhiều giá trị quan sẽ tồn tại khác biệt, những thứ này em không thể không nghĩ tới, cũng thử phân tích qua nếu như quan điểm giữa em và anh xuất hiện khác nhau lớn lúc đó chúng ta có kết thúc bằng việc chia tay hay không, tốt - xấu em đều suy nghĩ, nhưng về sau lại nghĩ, những nhân tố bên ngoài này đều không đủ để em buông tha anh. Anh không dễ động lòng, chẳng lẽ em lại rất dễ dàng động lòng? Anh có tính thích sạch sẽ, kén chọn hi vọng có thể một kích phải trúng, nhưng cái này không thực tế, tương lai như thế nào ai có thể bảo đảm đây? Có lẽ hôm nay anh chấp nhận em, sáng sớm ngày mai tỉnh lại lại hối hận hôm nay quá xúc động, cho nên em không thể đối với anh bảo đảm cái gì, em chỉ có thể nói, chỉ cần anh không làm tổn thương em, em cũng sẽ không làm việc gì có lỗi với anh."

"Hề Hi....."

Cô ngắt lời anh: "Cho dù em nhỏ tuổi hơn anh rất nhiều, nhưng cũng không phải là đứa bé, đứng trước tình yêu chúng ta than.hhu.ng đều là tay mơ, anh cũng không có kinh nghiệm hơn em, nhiều lắm là từng trải nhiều hơn em thôi." Nói tới chỗ này, cô nghiêng đầu nhìn anh, cũng đồng thời vươn tay: "Đến đây đi, nắm tay, cùng nhau cố gắng, cùng nhau tiến bộ, lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết lui tới."

Lời nói này thật sự làm cho người ta thấy to lớn ngoài ý muốn, đột nhiên Hạng Việt thở dài, trực tiếp đứng lên bế cô vào trong ngực: "Hề Hi, xin lỗi, là anh không đủ thành thực."

Bên tai thổi tới khí nóng làm cho cô có chút nhột, Hề Hi nghiêng nghiêng đầu, rất độ lượng mà nói: "Nói xin lỗi thì không cần, anh giác ngộ không cao hơn em cũng không cần nổi giận, em sẽ không cười anh."

Hạng Việt mỉm cười, trước kia anh quá tự cho là đúng, bị về bề ngoài che mắt, chỉ nghĩ đến cô còn trẻ không chắc chắn, ngược lại lại giống như cô nói không để ý đến tình cảm của cô, người nào dễ dàng động lòng đây? Ai có thể bảo đảm hướng đi tương lai đây?

"Ngày mai anh nói chuyện này với anh trai em nhé?"

"Không cần," Hề Hi khoát tay, "Chính anh ấy nói yêu đương cũng vẫn gặt em.. Tại sao em phải nói cho anh ấy biết trước."

Hạng Việt kinh ngạc: "Hề Duy nói yêu đương?"

"Dù sao em cũng phát hiện gần một năm rồi." Cô buồn buồn nói: "Cho là giấu diếm rất tốt nhỉ, hừ, anh em cũng như anh, đều coi em như đứa bé, thật ra thì em rất thông minh!" Hạng Việt cũng không biết thế nào, đột nhiên lại nhớ đến chuyện năm ngoái, lúc cô và Hề Duy đến bệnh viện thăm Hạ Y, sau đó ba người đến quán ăn ăn cơm, lúc Hề Duy rời đi giữa chừng thì cô khóc bù lu bù loa, nói với cô: "Khi đó có phải em vì chuyện này mà khóc hay không?"

Hề Hi trở mặt: "Sao anh vẫn còn nhớ chuyện này?!"

Cô không phản bác, anh biết là mình đã đoán đúng, cười cười: "Lúc đó em khóc quá thảm, ký ức đó với anh vẫn như mới, thậm chí tám năm mười năm sau có thể cũng không quên được." Lại nói có chút mất mặt, Hề Hi bừa bãi đẩy anh ra, Hạng Việt dùng sức ôm cô về trong lòng, điểm chớp mũi của cô: "Tình cảm giữa em và Hề Duy rất tốt, từ nhỏ cũng coi như sống nương tựa lẫn nhau, biết anh trai có một nửa kia trong lòng ghen tuông không vui cũng bình thường." Nói tới chỗ này, anh lại cười một tiếng: "Chỉ là em cũng rất giỏi nhện, cậu ta không đề cập tới em cũng không hỏi."

"Anh em không muốn để cho em biết thì em sẽ không vạch trần anh ấy." Hề Hi giọng đương nhiên: "Anh ấy có thể là muốn chơi đùa, cũng có thể là nghiêm túc, nhưng nếu gặt em, vậy thì nói rõ anh ấy cảm thấy lqđ vẫn chưa tới lúc để cho em biết, nếu người phụ nữ kia không quan trọng đến mức có thể tiến dần từng bước, em có thể tạm thời không để ý đến cô ấy, nếu như sau này anh em giới thiệu cô ấy cho em..... Vậy em và anh trai em có thể sẽ phải ở riêng." Một nhà không thể có hai người phụ nữ, cho dù là mẹ chồng nàng dâu hay là em chồng cũng dễ dàng xào xáo, cô tuy nhỏ nhưng lại có thể hiểu được những thứ này.

Hạng Việt yêu thương cô, nhưng chuyện tình cảm của Hề Duy anh cũng không thể nói được gì. Đơn giản đổi đề tài, nối tiếp chuyện của anh và cô: "Về sau chúng ta chính là bạn trai bạn gái rồi, em hãy giữ khoảng cách với Hạ Y, nhớ về sau là hoa có chủ rồi, đừng có đùa giỡn với nam sinh nữa."

Giọng nói chua loét này của anh làm cô cảm thấy buồn cười: "Em và Hạ Y không có gì, trước nói lão đầu từ nhà em coi anh ta như con rể là kích thích anh! Ba em mới sẽ không muốn kết thân với nhà họ Hạ, em cũng vậy không thể nào có giao tình gì với Hạ Nhiễm được, về phần đùa giỡn với nam sinh..... Có bao giờ em đùa giỡn với nam sinh đâu chứ, em rất thực nữ!"

Hạng Việt liếc cô một cái: "Tháng ba năm ngoái lần em đâm vào xe anh đó, ở viện phúc lợi không phải em và cái tên Trương Trạch đó đuổi nhau náo loạn."

Hề Hi hết ý kiến: "Anh nhắc chuyện cũ với em!" Trí nhớ cũng quá tốt đi.

"Không phải nhắc chuyện cũ, là nói cho em biết về sau tùy thời phải nghĩ tới anh, em suy nghĩ một chút, nếu bên cạnh anh cả ngày vây quanh một đồng phụ nữ nói là bạn bè, em vui về không?"

Dĩ nhiên mất hứng! Hề Hi bừa bãi, đặt tay lên vai anh, làm nũng ngược cảm nhò: "Biết rồi, về sau em khẳng định sẽ cùng người khác phải giữ vững khoảng cách an toàn."

"Chuyện của anh và em không cần giấu diếm, đây là không tôn trọng em, gần đây anh em vừa mới chính thức tiếp quản Hề thị, có thể leq.uyd.on tương đối bận rộn, vậy thì qua đợt này, chờ cậu ấy không quá bận rộn, anh sẽ nói chuyện của chúng ta với trường bối hai bên một chút. Ba mẹ anh chị của anh đều thích em, chắc sẽ vui sướng đến phát rồ mất, Hề Duy và chú Hề có lẽ sẽ giận anh."

Cho dù anh tự thấy rằng mình nhiều ưu tú, nhưng xét ở bên phía nhà gái, anh cũng chỉ là một bác sĩ, không kế thừa gia nghiệp, lại lớn tuổi hơn cô rất nhiều, luôn làm cho người ta thấy không thích.

Anh suy nghĩ vì cô như vậy, dĩ nhiên Hề Hi vui mừng, cười híp mắt chọc chọc vào miệng anh: "Anh em nhất định sẽ tức giận, lão già còn thích anh hơn em, sẽ không tức giận đâu."

Hạng Việt nghĩ thầm, ba em chỉ có một mình em là con gái, anh lại ngậm trong mồm tha đi rồi, không tức giận mới là lạ..... Ha ha.

Sau khi tiễn hết khách, cuối cùng tiệc sinh nhật hôm nay cũng kết thúc. Hề Hi và anh trai lên tiếng chào hỏi cha nhà mình định đi trở về phòng, Hề Bá Niên gọi con trai đang chuẩn bị trở về phòng quay lại: "Đi, theo ta uống ly trà."

Vì vậy Hề Duy đi theo cha mình tới thư phòng.

Hề Bá Niên rất yêu trà, cất giữ rất nhiều trà ngon. Ông ta lấy ra hoan hỷ nhất mao tiên, Hề Duy nhận lấy đưa tay giúp cha pha trà uống. Hề Bá Niên ngồi đối diện anh ta, nhìn con trai gần như giống hệt mình lúc trẻ tuổi, buồn bã thở dài: "Con đường sau này con sẽ phải tự mình đi, nếu ta lui xuống, cũng sẽ không dễ dàng lại nhúng tay vào chuyện của công ty."

"Cha, con hiểu, người yên tâm, chuyện của công ty con sẽ xử lý, sẽ không đối nghịch với các nguyên lão, sẽ từ từ mà tính."

Hề Bá Niên lộ vẻ mặt vui mừng: "Con có thể hiểu là tốt rồi, đường buôn bán nước sâu, con tuổi trẻ khí thịnh, đường phải từ từ dò, nhớ quyết đoán mạnh mẽ, những năm này Hề thị phát triển quá nhanh, hiện tại cần nhất chính là ổn định. Bình thường chịu một ít thua thiệt không sao, đến cuối cùng vẫn tươi cười mới đúng là người thắng." Trong lời của ông ta có ý gì, Hề Duy trầm ngâm chốc lát: "Chuyện nhà họ Hạ con sẽ thu tay lại, để người khác đi đầu."

Con trai chỉ một lát đã hiểu rõ ràng, Hề Bá Niên vừa cảm giác vui mừng lại có chút thần thờ, mới cũ thay nhau, cuối cùng ông ta cũng già rồi.

"Năm nay con cũng 27 rồi, đàn ông thành gia lập nghiệp, Hề Duy, hôn sự đừng quá muộn, bây giờ có thể suy tính rồi. Nhà chúng ta lạ không cần kết thân, đối với một nửa kia của con ta không có yêu cầu khác, chỉ một điểm là gia thế trong sạch, sau này có thể trợ giúp con về mặt sự nghiệp, không kéo chân con lại là tốt rồi."

Yêu cầu này của ông ta không quá phận, Hề Duy gật đầu: "Con sẽ suy tính."

Lại nói đến con gái: "Hề Hi năm nay đã năm 3 đại học rồi, đối với con bé con có sắp xếp gì không?"

"Sang năm em ấy tốt nghiệp, con dự tính đưa em ấy ra nước ngoài đọc sách mấy năm, sau khi trở lại thì vào công ty giúp con."

Hề Bá Niên nhận lấy cái ly con trai đưa tới, thưởng thức một ngụm trà, sâu kín nói: "Con thấy A Việt thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit: Thanh Hưng

Ấn đường Hề Duy nhảy lên: "Cha, con không hiểu rõ ý của người."

Hề Bá Niên nhìn con trai: "Quan hệ giữa nhà chúng ta và nhà bác Hạng vẫn cực tốt, nhưng cho dù tốt hơn nữa thì cũng là người khác. Ngoài, rất nhiều hạng mục hợp tác khởi công đều không thuận tiện. Hề Hi và A Việt cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm cũng không tệ, A Việt tuổi trẻ tài cao, tuấn tú lịch sự, cũng là biết gốc biết rễ, Hề Hi ở cùng với cậu ta sẽ không thua thiệt."

"Cha, chuyện khác có thể bàn, duy chỉ có chuyện này không được," thái độ Hề Duy kiên quyết, "Con sẽ không để cho Hề Hi kết thân với người khác, trừ phi chính em ấy thích, lại nói Hạng Việt cũng không đồng ý."

"Cậu ta đồng ý hay không....." Hề Bá Niên ý vị thâm trường nhìn sang "Hề Duy, con phải hỏi mới biết."

Trong lòng Hề Duy lộp bộp rơi xuống, có dự cảm xấu.

Sáng ngày hôm sau Hề Hi vừa mới rời giường lại nhìn thấy điện thoại di động có tin nhắn Hạng Việt gửi tới, dẫn dò bên ngoài trời mưa lạ nhiệt độ giảm xuống, mặc dày chút. Hề Hi chân trần nhảy xuống giường, vén rèm cửa lên, nhìn thấy bên ngoài quả thật trời đang mưa, còn không nhỏ.

Nhấn một dãy số gọi đi, trong chốc lát đã thông: "Đã dậy?" Anh ở đầu bên kia hỏi, giọng nói nhu hòa êm tai, hết sức dễ nghe. Hề Hi "Ừ" một tiếng: "Anh đang làm gì vậy? Chuẩn bị đi bệnh viện?"

Anh nói không phải: "Mới vừa chạy bộ xong, đang định đi tắm."

"Oh, muốn tắm à~" Cô kéo dài âm cuối: "Trên người mặc quần áo không?"

"Sao em háo sắc thế." Hạng Việt bật cười. Hề Hi "Hử" một tiếng: "Em chỉ hỏi anh có mặc quần áo hay không, sắc chỗ nào! Bác sĩ Hạng, suy nghĩ của anh đừng xấu xa như thế có được không?" Còn trả đũa! Hạng Việt im lặng, Hề Hi còn nói: "Ài, em có chút nhớ anh, anh nhớ em không?"

Cô mềm mại hỏi như vậy, giống như kẹo đường, hương vị ngọt ngào mềm dẻo, ngọt thẳng vào trong lòng người. Hạng Việt nói nhớ, Hề Hi hỏi nhớ bao nhiêu, anh nói: "Tối hôm qua trong mộng đều là em."

"Bác sĩ Hạng sẽ không phải mộng xuân YY em chứ?"

Gấu nhỏ này! Hạng Việt tức giận: "Nói hươu nói vượn! Đã ăn sáng chưa?"

Thấy anh then quá thành giận, Hê Hi lại không dám đùa, vội vàng ngừng lại trả lời: "Em vừa tỉnh, răng còn chưa đánh! Bác sĩ Hạng, buổi lqd trưa mời anh ăn cơm nha, có hẹn không?"

"Trước buổi trưa anh có ca phẫu thuật, buổi trưa không nhất định có thể hoàn thành, buổi tối đi, buổi tối anh ở nhà nấu cơm cho em ăn."

"Nhanh như vậy đã đến bước này..... Có phải quá nhanh hay không?" Cô vẫn dụi dè dấy. Hạng Việt dờ khóc dờ cười: "Được rồi, đừng nhiều lời nữa, anh tắm xong còn phải đi bệnh viện, em cũng nhanh đánh răng rửa mặt đi học đi, đừng tối trễ."

Buổi chiều Hê Hi không có lớp, buổi sáng sau khi tan học từ chối lời mời đi chơi của Hạ Y, lái xe tới cửa hàng. Cô cũng coi như đã chịu tội xong, hết năm ngoái Hê Duy đã không cấm cô lái xe nữa, chiếc Maserati xinh đẹp kia cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Cửa hàng thú cưng buôn bán cũng không tệ lắm, mấy khu dân cư bên cạnh cũng chỉ có một cửa hàng này của cô, doanh thu hàng leq.uyd.on tháng đều tốt hơn so với dự tính. Trong cửa hàng đồ dùng thú cưng này có hai nhân viên bán hàng, phòng khám bệnh bên kia trừ chị Phương là chị họ của Đào Bân ra còn có hai bác sỹ thú y khác, cộng thêm hai mỹ dung sư*, hai trợ thủ, tương đương với tổng cộng trong tiệm có chín nhân viên, cho dù phải chi nhiều tiền lương nhưng cửa hàng lớn, làm ăn khá, ít người thì không làm được.

*mỹ dung sư: nhân viên làm đẹp cho thú cưng

Khi Hê Hi đến, trong cửa hàng đang cực kì bận rộn, bên trong đều là khách hàng. Làm bà chủ, thấy buôn bán tốt như vậy trong lòng nhất thời rất có nhiệt tình, lập tức vén tay áo lên đi hỗ trợ. Trước tiên ở cửa hàng đồ dùng thú cưng bên này giúp đỡ thu tiền, lại sang phòng khám bệnh bên kia làm trợ thủ cho người ta, chờ làm xong hết mọi việc, cô rất có khí thế ngoắc tay: "Tiểu Ngụy, cô sang quán lqd món cay Tứ Xuyên sát vách bọn họ đưa chút thức ăn tới đây, muốn ăn gì cứ việc gọi, tôi mời khách!"

"Cô chủ, hôm nay cô xuân phong đắc ý nha!" Mỹ dung sư Tiểu Mỹ nhạo báng. Hê Hi cười cười: "Cái gì đắc ý không đắc ý, tôi là thấy mọi người khổ cực nên khao mọi người."

Trần Phương rửa tay đi ra, nghe được nói: "Khao không dám nhận, chiều nay lớp con tôi họp phụ huynh, có thể để cho tôi tan việc trước hai giờ không?"

Hê Hi biết tình huống của cô ấy, hiện tại chồng đi theo xe tải đường dài, bố chồng và mẹ chồng về quê ở, chỉ còn một mình cô ấy dẫn theo hai đứa bé, hết sức không dễ dàng, vì vậy khoát khoát tay: "Được, về sau trong cửa hàng chúng ta chỉ cần có lý do chính đáng, tôi đều cho nghỉ không trừ lương," không đợi những người khác hoan hô, cô lại thêm một câu, "Phải là chính đáng nha, có lý có cứ mới được, tùy tiện là không tính đâu, ừ, nghỉ ốm cũng không tính, nếu không tôi sẽ thua thiệt lớn."

Cô nói có duyên, tất cả nhân viên phục vụ đều cho mặt mũi tươi cười, đồng thời trong lòng cũng đều cảm thấy cô chủ nhỏ này thật sự là người tốt.

Buổi chiều lúc gần ba giờ, Hạng Việt gọi điện thoại cho cô nói đã làm phẫu thuật xong, Hê Hi lập tức khởi động xe chạy đến bệnh lqd viện tìm anh, trong tay còn cầm thức ăn mang từ quán ăn. Hạng Việt đang ở trong phòng làm việc giao phó công việc cho trợ thủ, thấy cô tới, trước tiên trên mặt lộ ý cười, từ trên ghế đứng lên, bước tới nhận túi thức ăn: "Sao đóng gói nhiều thế?" Anh vừa mới nhìn qua, có đến bảy, tám hộp đồ ăn.

Hê Hi vẩy vẩy tay bị siết đau: "Cũng không bao nhiêu, đều là đồ em thích ăn."

Hạng Việt bị ghen xuống, trước tiên ý bảo Tiểu Giang đi ra ngoài, chờ phòng làm việc không có người mới vuốt vuốt chóp mũi của cô: "Mang cho anh ăn, sao đều là em thích?"

Cô nói: "Em lại không biết anh thích ăn cái gì?" Còn rất đúng lý hợp tình. Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười: "Theo đuổi anh lâu như vậy, chúng ta cũng có vài chục năm quen biết rồi, em ngay cả anh thích ăn cái gì cũng lqd không biết....." Anh chắc chắn lắc đầu: "Như thế không được đâu..., làm bạn gái quá không chuyên nghiệp."

"Nói em không chuyên nghiệp, vậy làm bạn trai, bác sĩ Hạng, anh biết em thích ăn cái gì không thích ăn cái gì không?"

Hạng Việt vén sợi tóc bên môi cô ra, rất tùy ý mà nói: "Anh biết rõ em không ăn rau thơm, không ăn cá nheo cá mè cá chạch, không ăn nội tạng động vật, không ăn gừng, không ăn củ sen, umh, giống như cháo táo đỏ cũng không thích ăn, thích ăn thịt, thích uống canh thịt dê, thích ăn cay, thích ăn cá viên thịt bò viên, thích ăn củ từ, còn thích ăn chuối tiêu, quả xoài, anh đào, đúng rồi, em còn không ăn rau chân vịt, rau cải cũng không thích ăn, những thứ khác về sau sẽ từ từ phát hiện thôi."

Nói xong, nhìn cô ghen hòng nhìn trần trời, anh khẽ mỉm cười, tương đối có dáng vẻ nam thần: "Anh nói những thứ này có đúng không?"

Hê Hi khó khăn “Ừ” một tiếng: "Sao anh lại biết?" Trời ơi, vừa so sánh với anh, cô bị nghiền thành mảnh vụn!!! (ToT)

Hạng Việt cao thâm khó lường: "Chỉ cần dùng tâm, luôn có thể phát hiện."

Ý ở ngoài lời chính là cô đối với anh không đủ dụng tâm..... Hê Hi tức giận, nhưng sự thật thẳng hùng biện, trận này cô bại hoàn toàn! Sớm biết đã không khiêu khích, đây là tự làm mất mặt mà!

Gấu nhỏ có chút u buồn, nhưng vẫn không thể không vì mình giải thích một chút: "Lúc hai chúng ta ăn cơm chung em cảm thấy thanh.hưng giống như cái

gì anh đều ăn được, chưa từng thấy anh có cái gì không thích." Cho nên cũng không phải là cô không dụng tâm, thật sự là thực đơn của anh không có điểm gì đặc biệt.

Hạng Việt nói không sao: "Về sau anh từ từ nói cho em biết."

Thức ăn Hê Hi đóng gói đều là món cay Tứ Xuyên, lúc ăn, Hạng Việt nói với cô: "Cái này, cái này còn có cái này anh không ăn."

Nhìn anh chỉ cần tây, nấm mèo, đậu phụ..... Cô..... "Gạt người! Em đã thấy anh ăn rất nhiều lần!"

Hạng Việt nói: "Ăn không có nghĩa là thích, dưới tình huống có thể lựa chọn, anh sẽ không chủ động ăn những thứ này." Hê Hi thật lạ muốn quý: "Bình thường trên bàn ăn cũng không có ai ép anh ăn mà!" Người khác gọi món, không ăn còn ai có thể nói cái gì?

"Cái này không giống nhau." Anh nói.

"Có chỗ nào không giống nhau?"

"Anh không thích để lộ thứ mình yêu thích ở trước mặt người ngoài."

Hê Hi: "..... ="! Lần đầu ý thức được, thì ra là người này phiền toái như vậy.

Hạng Việt lại đi thăm bệnh nhân, chưa tới bốn giờ đã tan việc rồi. Anh và Hê Hi đều lái xe, suy tính trên mọi phương diện, hai người lập tức từ bỏ chiếc Lamborghini sang trọng "trông khá mà không dùng được" kia, chuyển sang đi Maserati của cô, ít nhất không gian trong xe đủ rộng, lát nữa đi siêu thị mua đồ không đến nỗi không có chỗ để.

Trên đường anh lái xe, cô ngồi ghế trước nhắn tin với Du Khả Dương. Hạng Việt liếc cô một cái lại một cái, cuối cùng không nhịn được: "Từ lúc ở văn phòng đã nhắn, em nói chuyện phiếm với ai đấy?"

Hê Hi nói: "Du Khả Dương, cô ấy bị cảm không ai bồi, một mình nằm trong phòng thật đáng thương."

"Vị hôn phu kia đâu?"

Lại gửi một tin nhắn xong, cô than thở: "Đừng nói nữa, tên Triệu Giang đó không đáng tin chút nào, anh ta không tốt với Du Khả Dương, thời gian trước hai người còn cãi nhau nữa, ném Du Khả Dương ở lối đi bộ tự mình lái xe rời đi."

Hạng Việt kinh ngạc: "Thẩm Nam biết Triệu Giang, cậu ấy nói Triệu Giang không tệ, cho dù có chút tật xấu của phú nhị đại nhưng tính khí cũng không phải xấu."

"Anh chắc chắn hai ta nói đúng một người?"

Anh gãi tay gõ đầu cô: "Thẩm Nam cũng không cần nói dối." Còn nói: "Chuyện này chỉ có thể nói rõ tính cách anh ta và Du Khả Dương không hợp, nếu như vậy, ban đầu tại sao Du Khả Dương lại đồng ý đính hôn?"

Hê Hi nói: "Em cũng không biết, khi đó đều nói tốt lắm, mấy người bọn em cùng nhau chống lại ép hôn, Du Khả Dương cũng rất tích cực, sau đó cô ấy và Triệu Giang gặp mặt một lần lại nói muốn thuận theo tự nhiên, hỏi cô ấy nguyên nhân, cô ấy cũng không nói." Cô nghĩ đến đêm giao thừa đó, Hạ Y nói với cô mấy người Từ Trạch muốn "mượn rượu điên khùng" cái gì, thật ra thì lúc ấy cô đã lạ cảm thấy có chút không thoải mái, cảm giác Du Khả Dương làm như vậy không đúng, nếu đã đính hôn với Triệu Giang, cũng không nên xảy ra quan hệ với Từ Trạch. Chỉ là dù sao chuyện này cũng liên quan đến trong sạch của người con gái, rốt cuộc đêm đó xảy ra chuyện gì hay không cô cũng không rõ, cũng không thể nói với Hạng Việt được.

Hạng Việt thấy cô khề nhừ mày, vỗ vỗ đầu dưa của cô: "Đừng suy nghĩ nhiều, ai không có một vài chuyện riêng tư, mỗi lạ người đều có đường đi của mình, em có thể chăm sóc bản thân cũng không tệ rồi."

"Bác sĩ Hạng, chăm sóc tốt em không phải là trách nhiệm của anh sao?"

Hạng Việt rất thích cô thỉnh thoảng nũng nịu như vậy, nói chút lời ngon tiếng ngọt, trước lúc đèn xanh, anh nghiêng người hôn cô một cái, nghe thấy xe phía sau bấm còi thì mới lui trở lại, tiếp tục lái xe.

Hê Hi che miệng thầm nghĩ, người này quả nhiên thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Edit: Thanh Hưng

Bác sĩ Hạng thâm trầm dẫn theo gấu nhỏ tới Kim Bắc —— chuỗi cửa hàng tổng hợp lớn nhất Vũ Lăng.

Khóa kỹ xe, Hề Hi kéo cánh tay của anh, ngược đầu hỏi: "Ông chủ nơi này chính là đại ca trong những anh em kết nghĩa của hurnggg anh đúng không?"

Hạng Việt nói đúng, sức nhớ ra gì đó, nở nụ cười: "Vừa đúng gần đây bạn gái anh ta cũng bắt đầu nuôi chó, một thời gian nữa muốn đi tìm phòng, đến lúc đó giới thiệu các em quen biết nhau."

"Bạn gái?" Hề Hi chỉ ra: "Đồng tính luyện ái còn có bạn gái? Mục Thanh đó là người hai giới tính?"

Đồng tính luyện ái Hai giới tính.

Hạng Việt: ". - _!" Tam quan thật tốt!

"Em nghe được lời đồn từ đâu?" Anh còn khiếp sợ hơn cô: "Tính hướng của đại ca anh vô cùng bình thường."

Hề Hi nháy mắt to, gương mặt vô tội: "Cũng rất nhiều người nói anh ta là cong kia mà, cũng sắp 40 tuổi rồi mà bên cạnh không từng xuất lqđ.dd hiện một người phụ nữ nào, trong công ty của anh ta cũng 80% là nam, nghe người ta nói trừ nhân viên bán hàng ở bên ngoài, Kim Bắc không có người phụ nữ nào khác."

Hạng Việt: "."

"Đại ca chỉ là có chút khúc mắc với phụ nữ, tương đối bài xích người khác phái mà thôi, em đừng bảo sao hay vậy, tính hướng của anh ta tuyệt đối bình thường." Đúng giọng lời thề son sắt.

Cũng bởi vì bài xích người khác phái cho nên mới càng có khả năng là cong được không!

Hề Hi cũng châm chọc mấy câu ở trong lòng, dù sao đối phương là anh em kết nghĩa của bạn trai, cô cũng không thể nói thêm gì, vì vậy "Oh" một tiếng, ngược lại hỏi: "Cái đó sao lại có khúc mắc với phụ nữ? Từng bị phụ nữ làm tổn thương? Có phải bị lừa tiền lại lừa tình hay không, cho nên mới có bóng ma tâm lý?"

"Em nghĩ quá nhiều rồi," Hạng Việt cũng không biết là nên cười hay là nên tức giận, có chút bất đắc dĩ: "Không phải chuyện bạn bè trai gái! Hình như có liên quan đến mẹ anh ta, chỉ là cụ thể như thế nào thì anh không biết."

Cô còn muốn hỏi nữa, anh gờ tay ra hiệu dừng lại: "Được rồi, đó là đại ca của anh, quan hệ đặc biệt tốt, giống như anh ruột vậy, không bắt em phải thật kính trọng nhưng ít nhất cũng phải tôn trọng, chúng ta nói xấu sau lưng anh ta như vậy thật sự không tốt."

Hề Hi tròn mắt: "Không nói thì không nói, anh nhìn anh đi, cứ như em rất không hiểu chuyện vậy, nếu anh ta không phải die.nda.nlequ.yd.on anh em kết nghĩa của anh, em còn lười đi bát quái!" Trong vòng thượng lưu có rất nhiều loại tin đồn giống như lời đồn ông chủ Kim Bắc Mục Thanh đồng tính luyện ái, bình thường vốn cũng không thể tạo ra bao nhiêu hứng thú cho gấu nhỏ. Thay vì quan tâm cái này còn không bằng quan tâm nội đấu nhà họ Hạ! Đó mới chính là vở kịch cầu huyết khoa trương lại giả tạo về luân lý đạo đức, mỗi ngày đều có bước ngoặt mới.

Hạng Việt cười khò, cũng biết lời mình nói có chút quá, anh không phải người xem trọng mặt mũi, thấy cô có chút không vui lập tức mềm giọng dịu dàng, cuối cùng là dụ dỗ người vui mừng, trọng tâm đề tài có quan hệ với Mục Thanh cũng theo đó dừng lại không đề cập tới.

Hai người vào trong cửa hàng, đi thang máy xuống tầng chuyên khu thực phẩm dưới lòng đất, đẩy xe nhỏ mua đồ. Lúc biết Hạng Việt có thể hạn mức mua hàng ở đây, Hề Hi hoan hô một tiếng, đặc biệt trẻ con nhiệt tình nhét đồ ăn vặt vào xe đẩy, Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười: "Không phải là anh keo kiệt, nhưng những thứ này đều là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, không được ăn nhiều, em kiểm chế chút đi."

Cô đang nhón chân lấy chocolate cuộn trứng ở trên cao, nghe vậy đầu cũng không quay lại, chỉ qua loa ừ ừ hai tiếng, Hạng Việt bất đắc dĩ lại cảm thấy cô đáng yêu, mới chiếm được chút tiện nghi đã dễ dàng thỏa mãn như vậy, giống như là đứa bé, làm cho người ta mềm lòng. Thấy cô với không tới bánh bích quy trên hàng cao nhất, anh giúp cô lấy xuống, cuối cùng Hề Hi cũng nhìn thẳng vào mắt anh, lại gần hôn anh một ngụm, trên mặt cười híp mắt: "Có bạn trai chính là thuận tiện."

Không ngờ bạn trai chính là số mệnh như thế.

Hạng Việt thấy buồn cười, thấy bên cạnh không có người nào cũng cúi đầu hôn lại một cái ở khóe miệng của cô, ánh mắt hai người giao nhau, nhìn nhau cười một tiếng, lộ ra nhu tình ngọt ngào.

Lại qua vài ngày nữa, lúc cuối tuần, vốn Hề Hi đã hẹn mấy người bạn nhỏ buổi sáng cùng đi viện dưỡng lão làm từ thiện, không ngờ lqđ.dd tạm thời xuất hiện tình huống đột xuất, buổi sáng Du Khả Dương gọi điện thoại tới khóc bù lu bù loa, nhưng khi lên tiếng hỏi đã xảy ra chuyện gì thì cô ấy lại lập tức bối rối.

Du Khả Dương còn ở đầu kia không biết làm sao, Hề Hi cũng là đầu óc trống rỗng: bạn thân mang thai, đứa bé cũng không phải của chồng chưa cưới. Cái này còn có thể cầu huyết hơn sao!!!

"Đêm đó cô thật sự cùng Trương Trạch cái kia?!" Cô cứng ngắc hỏi.

Ở đầu kia Du Khả Dương đã từ từ tỉnh táo lại, cô ấy nhỏ giọng nói phải, trong lúc nhất thời Hề Hi chỉ cảm thấy hoang đường.

"Vậy cô định làm thế nào?" Suy nghĩ một chút còn nói: "Có lẽ chỉ do tâm lý của cô tác dụng thì sao? Dù sao thời gian không đứng, một tháng cũng chưa tới đâu, kỳ sinh lý không đến cũng có thể là nguyên nhân thân thể, cô mới thay đổi hoàn cảnh, cũng có khả năng lạ đất lạ nước, cô nên..."

"Không phải vấn đề thân thể," Du Khả Dương ngắt lời cô, "Tôi có dự cảm, là thật có, tôi thật sự mang thai đứa bé của Trương Trạch!" Nói tới chỗ này cảm xúc cô ấy lại kích động: "Làm thế nào bây giờ? Triệu Giang biết sẽ không bỏ qua cho tôi, ba mẹ tôi cũng sẽ hận chết tôi đấy, lần này tôi nhất định sẽ chết!"

Nào chỉ là chết chắc, đây quả thực là muốn não đến ba nhà trở mặt thành thù đấy! Cho dù trong đầu Hề Hi cũng hò hét loạn lên chỉ là cô còn biết nắm bắt ý chính, thương lượng với Du Khả Dương: "Dù sao dự cảm cũng không phải là sự thật, cô đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, xác nhận xong lại nói những thứ khác, ngộ nhờ không phải thì sao?"

"Kiểm tra cái gì! Tôi thật sự cảm thấy..."

"Cô cảm thấy thì có tác dụng rắm gì!" Vào lúc này Hề Hi có chút giận, mất hết kiên nhẫn: "Bây giờ biết sợ, lúc lên giường với Trương Trạch sao không nghĩ sẽ tạo ra đứa bé! Sao không nghĩ cô có một người chồng chưa cưới! Không thanh.hưng nghĩ tới ba mẹ cô! Lên giường không mang bao, xuống giường không uống thuốc, cô còn trách ai! Đừng lải nhải nữa, trước tiên đi bệnh viện kiểm tra, nếu như thực sự có, tên khốn Trương Trạch kia coi như ở chân trời góc bể cũng phải quay về xử lý chuyện này! Anh ta thoải mái xong nhấc quần chạy đi Mỹ, để lại cục diện rối rắm cho một mình cô dọn dẹp? Đừng coi tôi là Thánh mẫu, tôi ghét nhất là làm Thánh mẫu!"

Du Khả Dương bị mắng không dám lên tiếng, vốn chính là cô ấy đuối lý, đêm đó cũng không biết thế nào lại muốn điên cuồng một lần, giữa lúc ấy Hạ Y và Thẩm Gia đều không dấu vết can cô ấy lại nhưng cô ấy vẫn khư khư cố chấp, sau đó cũng không phải là không hối hận, nhưng ván đã đóng thuyền, hối hận cũng không được nữa, định quên đi lại cảm thấy mình ở kỳ an toàn, ngay cả thuốc ngừa thai cũng bỏ qua. Quả nhiên làm người không thể quá phóng túng, hậu quả của phóng túng thường là một cái giá lớn.

Cúp điện thoại, Hề Hi tâm phiền ý loạn, cũng không còn tâm tình đi viện dưỡng lão, sợ mình không dấu được chuyện gì bị mấy người bạn nhỏ nhìn ra. Chuyện này của Du Khả Dương chính là vụ tai tiếng, đương nhiên là càng ít người biết càng tốt, trước tiên cô ấy tìm cô nhờ giúp đỡ, cô cũng không thể bán đứng cô ấy. Lại nói chuyện còn chưa được xác nhận, nếu như thực là một phen hú vía vậy thì càng phải giữ bí mật rồi.

Gọi điện thoại cho Hạ Y, lấy một cái có thói nát —— giả bộ bệnh. Trăm lần đều linh, thể chất cô yếu, mấy người bạn nhỏ đều biết. Hạ Y cũng không hoài nghi, dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt, chuyện đi viện dưỡng lão mấy người bọn họ có thể làm được.

Mất thấy sắp tám giờ, biết sáng nay em gái muốn đi viện dưỡng lão, bình thường lúc này đã sớm đi, nhưng lúc này còn chưa thấy lqđ.dd người đâu nên Hề Duy tới gõ cửa. Hề Hi không dám nói lão giả bộ bệnh với anh trai, anh trai mình có hỏa nhãn kim tinh, cô không nói dối được. Vì vậy đơn giản trực tiếp nói: "Em phiền lòng, không muốn ra cửa." Cứ tùy hứng như vậy!

Hề Duy chớp mắt một cái, nhìn ra em gái không muốn nói đến nguyên nhân cô phiền lòng, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn không hỏi nữa. Đứa bé lớn rồi, sang năm còn muốn đưa cô ra nước ngoài rèn luyện, anh ta không thể mãi theo ở phía sau trông đông trông tây, chim non luôn luôn phải rời ổ. Bỗng nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước cha ruột nhắc tới chuyện đám hỏi với nhà họ Hạng, còn có câu nói như thật như giả kia, nhìn em gái hỏi: "Gần đây em có liên lạc với Hạng Việt không?"

Trong lòng Hề Hi đầu tiên là hoảng hốt, sau lại nghĩ một chút, sợ cái rắm gì! Cô cũng không phải là học sinh trung học, vì vậy bình tĩnh lại, "Oh" một tiếng: "Ngày hôm qua còn ăn cơm cùng nhau đấy."

Hề Duy cau mày: "Em tìm cậu ta có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì thì không thể cùng nhau ăn cơm? Anh, trước đây không phải anh luôn nói để cho em và anh ấy thân cận sao ~"

Lời này thật đúng là anh từng nói qua, mà lại còn không chỉ một lần. Hề Duy khó có được một lần bị em gái làm nghẹn lời, dừng một chút mới mở miệng nói: "Dù sao người ta cũng cách chúng ta một tầng, em không có việc gì vẫn là ít làm phiền người ngoài, lúc anh không rảnh em có thể đi tìm Phùng tranh."

Hề Hi không biến sắc: "Anh, lời này của anh sao lại kỳ cục như vậy! Nhà chúng ta và nhà họ Hạng về mặt sinh ý có phải có phân chia rồi không? Hay là quan mới nhậm chức Hạng Trác phải lấy uy cho leq.uyd.on anh đi giầy nhỏ?" Nhà họ Hề và nhà họ Hạng có hợp tác ở rất nhiều hạng mục, cô đoán như vậy cũng hợp tình hợp lý. Nhưng trong tư duy nhạy bén của Hề Duy phát giác khác thường, nếu như là bình thường lấy tính tình bao che của em gái, phản ứng của cô hẳn không bình thản như vậy, cho dù chỉ là suy đoán cũng sẽ như tiểu lạt tiêu nhảy lên mấy cái.

Cho dù cảm nhận được khác thường nhưng bây giờ anh ta lại không có ý định tiếp tục nói nữa, Hề Duy dừng lại câu chuyện, từ trên giường đứng lên: "Nếu không muốn ra cửa thì hãy ở nhà nghỉ ngơi, hôm nay anh muốn gặp mặt mấy cô đồng, buổi trưa không quay về ăn cơm, buổi tối sẽ ăn cùng em."

Từ cửa sổ nhìn thấy anh trai lái xe ra ngoài, Hề Hi vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Hạng Việt, thuật lại lời nói âm dương quái khí vừa rồi của anh trai mình với anh, sau đó hỏi: "Anh giúp em phân tích một chút, có phải anh ấy biết chuyện của chúng ta rồi hay không?"

"Tám, chín phần là như vậy." Hạng Việt trầm giọng đáp lại: "Không có việc gì, buổi tối anh hẹn cậu ấy đi ăn cơm nói chuyện này, chúng ta nam chưa cưới nữ chưa gả, không có chuyện gì sợ người khác biết."

"Anh em sẽ không đánh anh chứ?" Cô cảm thấy khả năng này rất cao: "Nếu không hai ta cùng nhau đi? Em sẽ tự nói, anh ấy sẽ không dám làm gì anh."

Hạng Việt dờ khóc dờ cười: "Em xem anh là cái gì, chút chuyện này anh có thể đảm đương được, lại nói bọn anh đều là đàn ông, có mấy lời tương đối dễ dàng nói ra khỏi miệng, em chỉ là một cô gái, còn là em gái, anh em coi như muốn nói cái gì đều không thể nói được, lần này không nói thì lửa giận giấu ở trong lòng sẽ càng lớn hơn."

Hề Hi "Hừ" một tiếng: "Em còn không phải là không muốn anh phải chịu thiệt thòi sao!" Anh của cô cô không lo lắng, Hạng Việt khẳng định lqđ.dd không dám làm gì, nhưng anh trai mình cũng không kiêng kỵ gì Hạng Việt. Bản thân cũng không ngang hàng, đến lúc đó ai sẽ thua thiệt, có thể nghĩ.

Hạng Việt cười nhẹ: "Yên tâm đi, anh không thiệt thòi được."

Anh đã nói như vậy, cô cũng không kiên trì nữa, Hề Hi lại nói: "Anh nói anh em làm sao lại phát hiện ra?" Cô và Hạng Việt mới kết giao còn chưa có mấy ngày, tự nhận các biện pháp giữ bí mật cũng không tệ lắm, làm sao lại bị phát hiện đây? Không khoa học mà!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Edit: Thanh Hưng

Cho dù không khoa học nhưng hiển nhiên là đã để lộ dấu vết, đây là điều không thể nghĩ ngờ nữa. Hề Hi không nghĩ ra, Hạng Việt dĩ nhiên tha.nhh.ung càng không biết rồi, từ sau đêm tiệc sinh nhật đó anh chưa gặp Hề Duy, phát hiện cô lo lắng lại trấn an: "Đừng nghĩ nữa, buổi tối anh gặp cậu ấy hỏi là sẽ biết chuyện gì rồi, yên tâm đi, tất cả có anh."

Tuy có anh đảm đương nhưng cô cũng khó tránh khỏi thấp thỏm. Lý do nhiều hơn nữa thì gạt anh trai nói yêu đương với Hạng Việt còn sắp phải thẳng thắn thừa nhận..... Chung quy vẫn là có chút lo sợ. Đối với cô, Hề Duy không chỉ là anh trai mà anh ta còn giống như cha ruột, giống mẹ ruột, giống như bạn bè, là người duy nhất có thể tin cậy được, anh trai là tồn tại đặc biệt, theo cô cùng lớn lên, gần như là nơi ký thác tất cả tình cảm của cô từ lúc còn nhỏ đến sau khi trưởng thành.

Nhưng theo thời gian luôn có một số thứ sẽ thay đổi, anh trai sẽ kết hôn có một người khác bầu bạn, tạo thành gia đình mới, mà cô, cũng tự nhiên sẽ có cuộc sống riêng của mình, tình yêu của mình, tương lai của mình.

Người trưởng thành sẽ có phiền não, nhận thức đến từ thực tế làm cho người ta rối rắm, rối rắm đi qua, trừ dưng cảm tiến tới, ai còn lqđ.dd có thể vẫn đứng dậm chân tại chỗ bất động? Cô không biết, anh trai cũng sẽ không. Cho nên cô có Hạng Việt, anh trai..... Cũng có người yêu giấu giếm đến tận bây giờ.

Hề Hi hồi tiếc tự buồn bã một chút, cuối cùng vẫn không phải người xuân buồn thu đau, rất nhanh lên tinh thần, nói với Hạng Việt: "Lát nữa anh đi bệnh viện thì tối đón em đi, hôm nay em không đi viện dưỡng lão, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Cái này thật sự khác thường, Hạng Việt lập tức hỏi làm sao, cô cũng không giấu diếm: "Gặp phải một chút chuyện rối rắm, không thể để cho những người khác biết, Thẩm Gia và Hạ Y cũng đặc biệt nhạy cảm, em sợ định lực của mình không đủ không giấu được, thế là nói với bọn họ bị cảm nên không đi." Về phần chuyện rối rắm gì, chắc chắn là sẽ không nói.

Biết không phải là bởi vì Hề Duy, Hạng Việt cũng không hỏi tới nữa, hai người thương lượng xong buổi trưa đi nhà trọ của anh nấu cơm ăn, lại nói vài câu nói ngọt ngào, sau đó mới cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, bong bóng màu hồng còn chưa tan đi, Du Khả Dương đã gửi tin nhắn tới đây, đại ý là không đi bệnh viện, lên mạng tra xét, thời gian quá ngắn không thể xui xẻo như vậy được, lại tới hiệu di3.nld.4aB.qu.yd0.n thuốc mua que thử thai, cường điệu miêu tả tâm tình khổ sở thấp thỏm các loại. Nghe vậy khoe miệng ngọt ngào của Hề Hi bỗng chốc thu lại, tựa đầu vào cửa sổ kêu rên một tiếng, chỉ mong là buồn lo vô cơ thôi, nếu không chuyện này phải giải quyết như thế nào đây. Cho dù không phải chuyện của cô, nhưng Du Khả Dương vẫn đối với cô không tệ, hai người quan hệ cũng không sai, mang thai thật không phải chuyện nhỏ, là một sinh mạng! Coi như xã hội bây giờ người như vậy rất phổ biến, nhưng cái này cuối cùng vẫn là vừa hại mình vừa đau lòng, là tổn thương không nhỏ với phụ nữ. Lại nói phá thai cũng tồn tại tai họa ngầm, trách nhiệm sau đó ai sẽ gánh chịu? Ít nhất đối với cô gái mới vừa tròn mười chín tuổi như cô mà nói, cô có chút sợ hãi.

Nửa giờ sau Du Khả Dương gọi điện thoại tới, trong giọng nói cô ấy mang theo run rẩy rõ ràng, tiếng hít thở vừa vội vừa gấp, trong nội tâm Hề Hi lộ bộ phận xuống, đã đoán được kết quả.

Một hồi lâu, đầu điện thoại bên kia tối nghĩa nói ra hai chữ: "Có."*

*chữ có bên Trung: 有了

Hề Hi nghĩ: xong rồi.

Du Khả Dương khóc lóc trong điện thoại, cho dù lúc học cấp 3 cô ấy từng phản nghịch một hồi, tự nhận từng làm tiểu lưu manh, bình thường có chút chướng mắt bạn cùng lứa tuổi “thiên chân vô tà”. Nhưng nói trắng ra là từ nhỏ cô ấy cũng là ăn sung mặc sướng lớn lên, là một công chúa nhỏ kia mà, dù là lqđ.dd khi làm tiểu lưu manh, phần lớn cũng là người khác khen tặng cô ấy, xoay chung quanh cô ấy, đối với đồ tà ác chân chính cực ít khi động tới, tâm tính thật ra thì còn không bằng em gái từ nhỏ rời nhà đi làm công. 21 tuổi cũng không còn là cô gái trẻ tuổi, đột nhiên mang thai, còn là gian phu..... Các loại áp lực giống như vài toà núi lớn lập tức đè ép xuống, chợt cảm thấy trước mắt một vùng tăm tối như sắp không thở nổi nữa.

Cho dù Hề Hi tâm phiền ý loạn nhưng cũng không thể để cho bạn thân tiếp tục gào thét như vậy: "Đừng khóc, trong bụng cô còn ôm đứa bé đấy, ngộ nhờ cảm xúc kích động nhất thời dẫn đến sinh non cái gì, đến lúc đó muốn lừa gạt cũng không lừa gạt được nữa." Trong TV, tiểu thuyết không phải đều diễn như vậy sao, hơn nữa cuộc sống khắp nơi đều có cầu huyết, vạn nhất mà!

Du Khả Dương bị lời này của cô dọa, lập tức ngậm miệng không dám khóc, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn thút thít, Hề Hi suy nghĩ một chút nói: "Chuyện này không ai có thể giúp cô làm chủ, trước tiên cô hãy suy nghĩ thật kỹ tiếp theo nên làm gì, đứa bé này có muốn hay không, còn có chỗ Từ Trạch." Cho dù trước đó cô kêu gào muốn lời Từ Trạch từ Mỹ quay lại xử lý chuyện này, nhưng nếu quả thật muốn lừa gạt, vậy khẳng định là càng ít người biết càng tốt.

"Bây giờ trong đầu tôi rất loạn." Du Khả Dương khịt khịt cái mũi nói: "Đứa bé tôi không muốn, chuyện này không thể để cho Triệu Giang biết, nếu như anh ta giải trừ hôn ước với tôi, tôi sẽ biến thành tội nhân của nhà tôi, ba mẹ tôi sẽ hận chết tôi đấy."

Lời này có thâm ý, vào lúc này Hề Hi cũng không quan tâm tới riêng tư hay không riêng tư, trực tiếp hỏi: "Cô hãy nói thật với tôi, cô đính hôn với Triệu Giang có phải là ba mẹ ép cô hay không? Bọn họ nói với cô thế nào?"

Du Khả Dương do dự một lát, nghĩ tới bây giờ bí mật lớn nhất của cô ấy đã bị Hề Hi biết rồi, lại nói thêm một chút cũng không có gì vì thế lập tức nói chuyện xấu trong nhà ra. Hề Hi nghe một ngụm máu trong cổ họng thanh.hưng thiếu chút nữa phun ra: "Anh cô đánh bạc tự mình tham ô tiền công ty, sao lại bảo cô bán thân trả nợ! Cô đang tự mình làm bóng cái đấy! Có làm không vậy!" Đây cũng quá kỳ hoa, hơn kỳ hoa chính là, Du Khả Dương là hán tử tính nết phóng khoáng như vậy thể mà đối với lần này lại cam tâm tình nguyện! Tam quan cũng bị lần nữa thay đổi có được không!

"Những năm này Du thị ngày càng sa sút, chỉ là bề ngoài thì ngăn nắp mà thôi," Du Khả Dương sâu kín than thở, "Nhất là từ sau khi anh tôi tiếp nhận công ty, nhiều hạng mục bị thua lỗ không nhỏ, số vào chẳng bằng số ra. Anh ấy lúc nào thì dính vào đánh bạc chúng tôi cũng không biết, cũng không nghĩ tới là gan anh ấy lớn như vậy, dám tham ô khoản tiền lớn như thế, mà tôi lại chỉ có một anh trai, công ty không phải của một nhà chúng tôi, còn có rất nhiều cổ đông khác nữa, nếu như Hội Đồng Quản Trị mà biết chuyện này, anh tôi sẽ xong đời." Giữa tình thân trước mặt, ai có thể phân rõ đúng sai thị phi, luôn luôn so sánh lung tung.

Hề Hi nghĩ, nếu như nhân vật thay đổi, hôm nay đổi thành anh trai Hề Duy của cô đánh bài tham ô công quỹ..... Được rồi, đừng nói là bán thân, bán mạng cô cũng đều không nói hai lời. Dĩ nhiên, anh trai cô ưu tú như vậy, thương cô như vậy, không thể nào bán em gái lấy tiền, nhưng vẫn là có chút đồng cảm, cô cũng không tiện chỉ trích bạn tốt cái gì.

Người ta kết thân với người nguyện ý bỏ ra, cô có thể nói cái gì đây?

Đề tài lại một lần nữa trở về vấn đề đứa bé: "Không cần đứa bé này, chỗ Từ Trạch cô sẽ nói thế nào?"

Du Khả Dương trầm mặc một hồi, nói không nói ra: "Đây là hậu quả sau khi tự tôi phóng túng, tự tôi sẽ gánh chịu, anh ta đi nước Mỹ..... Cứ để cho anh ta an an tâm tâm thôi." Đêm đó là một đêm tình cảm mãnh liệt, sau khi tỉnh lại, cậu ta nói sẽ phụ trách, nhưng cô ấy lại tổn thương trái tim của cậu ta, lời lqđ.dd nói không nể mặt, cho nên chàng trai thanh tú luôn luôn cười đùa khua môi múa mép bay vượt nghìn trùng, rời khỏi quê hương.

Hề Hi quyết định tôn trọng ý kiến của cô ấy: "Việc phá thai này..... Không thể làm ở Bắc Kinh chứ?" Làm chuyện xấu luôn luôn tìm địa phương không quen mới phải, như vậy mới an toàn hơn.

Du Khả Dương nói: "Có thể đi thành phố T."

"Ừ, muốn tôi đi cùng cô không?"

Hiện tại cũng không phải là thời điểm kiểu cách, vào lúc này Du Khả Dương đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cô ấy nói dĩ nhiên: "Tôi đi một mình sẽ sợ." Đối với cô gái trẻ tuổi mà nói, phá thai luôn tràn ngập nỗi sợ hãi không biết tên, cảm giác rất đáng sợ.

Hề Hi cau mày suy tư: "Vậy tôi nói với anh trai thế nào đây, còn phải nghỉ học nữa." Dù là lúc nghỉ đông và nghỉ hè, anh trai cũng sẽ không để cô một mình đi nơi khác được không.

Du Khả Dương nhớ tới người yêu em gái như mạng Hề Duy, sâu sắc cảm nhận được đề nghị bỏ nhà ra đi như vậy chỉ có thể sẽ làm mọi chuyện càng huyền ảo càng hồngбет hơn, nếu để cho một mình cô ấy đi bệnh viện..... Thật lòng không dám, những người khác lại không tin tưởng, đây chính là vụ tai tiếng khổng lồ, ngay cả Tần Lạc Lạc cô ấy cũng không yên tâm 100%.

Không nghĩ ra lý do, hai người cũng có chút mệt mỏi, Hề Hi nói: "Nghĩ kỹ đi, xem có biện pháp khác hay không, cô cũng cẩn thận suy nghĩ lại cho tốt, đừng vội vàng quyết định, tránh cho sau này lại hối hận." Dĩ nhiên, cô cảm thấy khả năng Du Khả Dương hối hận rất thấp, lại nói nữa sẽ không nhận được có chút đồng tình với Triệu Giang kia, đó mới là người vô tội nhất.

Hơn mười giờ, Hạng Việt lái xe tới đây, Hề Hi thay quần áo cầm túi xách lên đi ra cửa. Ngồi lên xe, Hạng Việt giúp cô thắt dây an toàn, cô lại nhân cơ hội hôn miệng của anh một cái, sau đó hai người không kiềm leeq.uyd.on hãm được hôn lên, nụ hôn lười triền miên mang đến kích thích trên cảm quan,

tay Hạng Việt vuốt ve tới lui ở trên lưng cô, Hề Hi cũng ôm cổ anh nhiệt tình đáp lại, chỉ chút nữa là mất khống chế, Hạng Việt kịp thời dừng lại, hai người thở hắt hắt tựa trần cọ xát chớp mũi vào nhau, lại không nhịn được đụng đôi môi mỗi người một cái mới tách ra.

"Cần đi mua thức ăn không?" Cô hỏi.

"Đi siêu thị trước cửa tiểu khu mua một chút là được, buổi trưa muốn ăn cái gì? Com?"

Hề Hi nói: "Muốn ăn lẩu." Hạng Việt liếc cô: "Ngày hôm qua mới vừa ăn sao lại muốn ăn nữa? Ăn lẩu nhiều hại dạ dày, ăn com đi, anh làm thức ăn cho em ăn, vừa đúng lúc hôm trước mua cá nướng còn chưa làm."

"Em còn muốn ăn tôm luộc, ừ, thịt bò cũng muốn ăn, mua một chú thịt dê nữa thôi."

Quả nhiên là động vật ăn thịt..... Hạng Việt nín cười nói được, chuyển hướng đi, đi tới Gia Nhạc Phúc bên cạnh, thịt ở tủ lạnh trong nhà cũng không phong phú đâu.

Hai người mua sắm một hồi, lúc trở lại nhà trọ cũng sắp mười hai giờ rồi. Hề Hi đổi dép, cởi áo khoác ra, giống như đại gia nằm bất động trên ghế sofa mở TV, Hạng Việt bụng dạ Hami đã cất sẵn từ phòng bếp ra ngoài, còn hỏi: "Có uống nước dừa không?" Mới vừa rồi ở siêu thị thấy dừa, cô cũng lấy mấy quả.

Trước tiên cô há mồm, anh lại lấy đĩa xiên miếng dưa ớt cho cô, Hề Hi ăn dưa hàm hồ nói: "Không uống, đợi com nước xong xuôi rồi mới uống." Lại há mồm cầu xin, Hạng Việt tức giận: "Lười thành cái dạng gì rồi!" Nhưng mà vẫn là lại cho ăn vài miếng mới đứng lên tới phòng bếp nấu com.

Com trưa coi như phong phú, thật ra thì tài nấu nướng của Hạng Việt so với Hề Hi là kẻ tám lạng người nửa cân, cũng không đủ tiêu chuẩn qđ.dd đầu bếp, nhưng cũng không tính là khó ăn. Ăn com xong, lúc rửa chén Hề Hi không thể bỏ chạy được nữa, Hạng Việt dắt cô cùng nhau dọn dẹp, hai người song song đứng ở trước bồn rửa, anh rửa chén, cô cầm khăn lau khô nước, vẫn không ngừng nghiêng đầu hôn một cái, cái loại không khí bắt đầu này mầm này thật sự là thuyết bất thanh đạo bất minh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Edit: Thanh Hưng

Khi hai người đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt ở chung một chỗ, thời gian luôn trôi qua cực kỳ nhanh, còn chưa có cảm giác gì thì thoáng một cái lại đã hơn năm giờ chiều rồi.

Hạng Việt hẹn Hề Duy gặp mặt lúc bảy giờ tối, đưa Hề Hi trở về trước, lúc đi vòng trở về lại vừa đúng tan tầm, xe bị tắc đường một lát, khi chạy tới Thượng Nhã Hiền không sớm không muộn, mới vừa sáu giờ 45", Hề Duy đã chờ ở trong phòng.

Bình thường hai người cũng sẽ hẹn ra ngoài ăn một bữa com uống rượu tâm sự gì đó, duy chỉ có hôm nay không khí có chút ngưng trệ. Chọn món, đợi nhân viên phục vụ đi ra, trước tiên Hề Duy rút điều thuốc ra hút, đến lúc khói mùi lượn lờ bay lên trần ngập trong phòng thì anh ta mới lên tiếng: "A Việt, Hề Hi là mạng của tôi."

Tay nâng chén uống trà của Hạng Việt dừng một chút, giương mắt nhìn sang: "Nhưng cậu không thể theo cô ấy cả đời." Ánh mắt của anh chân thành tha thiết, "Hề Duy, tương lai cậu sẽ lấy vợ sinh con, sẽ có gia đình riêng của mình, Hề Hi cũng phải lớn lên, cho dù điều kiện của tôi không tính là rất tốt nhưng cậu hãy đặt tay lên ngực tự hỏi, chọn tôi, dù sao cũng hơn những thứ người tốt qđ biết mặt nhưng không biết lòng kia đúng không? Chúng ta đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cậu cũng hiểu rất rõ tôi... đối với tình cảm tôi cũng không tùy tiện, thích cô ấy, tôi cũng vậy ngoài ý muốn, nhưng thực tế thường thường chính là thần kỳ ở chỗ này, tôi cũng vậy chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ chuyển cô ấy từ em gái trở thành người yêu, nếu như có đường sống, tôi sẽ không để cho sinh mạng mình bị vùi lấp." Nhưng cố tình yêu lại như nước thủy triều, sóng lớn mãnh liệt, mệnh mỏng nhiệt liệt, càng muốn tránh lại càng không khống chế được tim của mình, đợi đến lúc không thể lui được nữa thì cũng chỉ có thể đón đầu mà lên, thuận ý mà làm.

Hề Duy trầm mặc, trong phòng một trận im ắng yên tĩnh, nhân viên phục vụ đáng người yếu điệu gõ cửa tiến vào, chỉ huy nhân viên tạp vụ đặt món ăn lên bàn ăn: "Bảo ngư hấp phô mai, hải sâm nấu thịt heo, xin từ từ dùng."

Đợi trong phòng lần nữa an tĩnh lại, Hề Duy mới tiếp tục lên tiếng, giọng nói chân thành như trước: "A Việt, cậu là người bạn tốt nhất của tôi, chúng ta là anh em tốt, có giao tình vài chục năm, nếu như cậu tha.nh.hư[ng] và Hề Hi thật thích hợp, lúc này tôi sẽ không lựa chọn làm người xấu." Anh ta dừng lại chốc lát, thời gian dần đo vừa đúng, lại nói: "Cậu khá hơn nữa cũng không thích hợp với Hề Hi. Em ấy và cậu cho dù là tính tình sở thích hay là thói quen sinh hoạt thậm chí giá trị quan cuộc sống đều có khác biệt rất lớn, A Việt, có lẽ là cậu nghiêm túc nhưng Hề Hi thì sao? Khoảng thời gian trước em ấy mới bước qua sinh nhật mười chín tuổi, cuộc sống mới vừa bắt đầu, đứa bé ở tuổi này rất hay thay đổi, sang năm tôi sẽ đưa em ấy ra nước ngoài, ở nước ngoài hấp dẫn nhiều hơn, cậu có thể xác định em ấy sẽ không di tình biệt luyện? Cho nên để tránh cho về sau bị tổn thương, hiện tại tình cảm lại không sâu, kết thúc thôi."

Câu nói sau cùng anh ta nói cực kỳ chân thành tha thiết, thật giống như khắp nơi đều vì suy tính cho bạn tốt. Nhưng Hạng Việt lại không nhận được có chút buồn cười, lắc đầu một cái: "Hề Duy, cậu xem, chúng ta có vài chục năm giao tình, cậu hiểu được tôi và tôi cũng biết cậu, cho nên không cần cố gắng dùng cách này mê hoặc tôi, tôi sẽ không mắc mưu." Còn kém trực tiếp nói câu: viên đạn bọc đường châm ngòi ly gián đối với anh em vô dụng.

Hề Duy bị vạch trần cũng không lúng túng, thuốc lá trong tay đã đốt đến cuối, đặt vào trong gạt tàn, cầm đũa lên bắt đầu dùng bữa. Hạng Việt cũng đồng thời cầm đũa lên, anh ăn hải sâm, nói: "Đợi lát nữa trở về cậu hãy lqđ mang cho Hề Hi một phần, cô ấy thích." Loại lời nói có chút ngây thơ khiêu khích này khiến Hề Duy có chút kinh ngạc, Hạng Việt nhìn anh ta nói: "Cậu có thể không biết, là Hề Hi theo đuổi tôi, cô ấy ba phen mấy bận dụ hoặc tôi, dắt tôi xuống nước, hiện tại cậu chủ động để cho tôi lên bờ, tôi không thể đi lên, cũng không muốn thả cho cô ấy đi lên. Tôi là người ích kỷ, tình thân không có chuyện lớn không sợ, cho nên đừng khuyên nữa, khuyên cũng không được, coi như cô ấy đơn phương muốn chia tay, không có lý do chính đáng tôi cũng sẽ không đồng ý, Hề Duy, tình cảm là chuyện hai người, người ngoài không thể nhúng tay vào, cậu nói quá ba hoa, lại hợp tình hợp lý suy nghĩ cho chúng tôi, nhưng ai biết được tương lai sẽ như thế nào? Sao cậu có thể xác định 100% tương lai của tôi và cô ấy sẽ là một vùng tâm tởm? Hiện tại tôi nói, bảo anh và bạn gái hiện tại chia tay, bởi vì các người không thích hợp, cậu đồng ý không?"

Thấy Hề Duy từ kinh ngạc, cau mày, tức giận đến cuối cùng lại là kinh ngạc, Hạng Việt nói: "Không cần phải kinh ngạc, chuyện lqđ cậu có bạn gái là Hề Hi nói với tôi, năm ngoái cậu cùng cô ấy đi bệnh viện thăm Hạ Y còn nhớ không? Ba người chúng ta cùng nhau ăn cơm, được nửa đường thì cậu lại có chuyện rồi đi, cô ấy khóc một lúc lâu, tôi hỏi cô ấy cũng không nói, cũng là gần đây tôi mới biết thì ra khi đó cô ấy khóc là bởi vì cậu có một nửa kia để nói yêu đương rồi."

"Đừng xem cô ấy như đứa trẻ, năm nay cô ấy đã sắp hai mươi tuổi rồi, tự nhiên sẽ có năng lực phán đoán. Cho dù cậu và cô ấy sống nương tựa lẫn nhau mà lớn lên nhưng ngay cả cha mẹ cũng không thể vĩnh viễn làm bạn với đứa bé, làm anh trai, sau khi cậu kết hôn có đứa bé, trọng tâm tất nhiên phải đặt ở trên gia đình, đừng nói những lời như em gái vĩnh viễn ở vị trí thứ nhất trong lòng cậu, lúc cậu có máu mủ ruột thịt sẽ hiểu, tình cảm của con người cũng sẽ thay đổi."

"Cậu cảm thấy tôi và cô ấy không thích hợp, vậy cậu cảm thấy ai thích hợp? Hạ Y? Thẩm Gia? Hoặc là vị thanh niên tài giỏi đẹp trai nào đó trong vòng kia? Sau khi ra nước ngoài sẽ gặp được người nước ngoài? Nhưng cậu hãy tự hỏi lòng mình, cậu có xác định 100% người nào sẽ không bao giờ thay lòng với cô ấy, vẫn đối tốt với cô ấy hay không? Có không? Khẳng định là không có, ngay cả tôi, cậu đều không có lòng tin không phải sao?"

Hề Duy không phản bác được, nhưng Hạng Việt không vì vậy mà dừng lại: "Cậu một mực nói tôi có tính thích sạch sẽ, tính l.eq.uy.do.n tình tôi như vậy không tốt sao? Ít nhất tôi sẽ không làm ra chuyện có lỗi với cô ấy. Tương lai nếu như cô ấy thật sự thay lòng, tôi sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy nhưng điều kiện tiên quyết là cô ấy thay lòng, mà không phải bị cậu ép thay đổi."

Lúc này nhân viên phục vụ lại gõ cửa đi vào, lục tục bưng lên thêm ba món ăn. Không khí ngọt ngào khẩn trương lúc trước tạm thời bị phá vỡ, Hạng Việt tạm ngừng thể công ngôn ngữ, Hề Duy cũng lần nữa châm thuốc.

Trong phòng lại một lần nữa an tĩnh lại, một khoảng thời gian rất dài hai người cũng không có nói chuyện với nhau nữa, Hạng Việt dùng bữa, Hề Duy hút thuốc lá, hút xong một điếu, anh ta mới lại cầm đũa lên tiếp tục ăn. Được một nửa, Hề Duy đột nhiên nói: "Trước khi ba mươi tuổi tôi không có ý định kết hôn, bạn gái bây giờ không tệ, cô ấy sẽ đối tốt với Hề Hi."

Hạng Việt đáp lại bằng một tiếng cười, Hề Duy bị loại biểu cảm ngoài cười nhưng trong không cười này của anh làm cho có chút phiền não: "Cậu không tin?"

"Vấn đề không phải là tôi tin hay không tin." Hạng Việt đặt đũa xuống: "Coi như bạn gái của cậu đối tốt với cô ấy thì thế nào đây? Hề Duy, cậu không thể lấy lý do này để bảo tôi chia tay cô ấy chứ?"

Hề Duy bị nghẹn một chút, anh ta nói cái này không phải là vì khuyên bọn họ chia tay mà là muốn nói rõ, coi như về sau mình kết hôn cũng sẽ quan tâm em gái, một nửa kia của anh ta cũng sẽ đối tốt với em gái, sẽ không để cho em gái chịu uất ức. Dĩ nhiên, cái này cùng chủ đề của ngày hôm nay có chút lệch lạc, cũng là lúc này Hề Duy mới phản ứng kịp, anh ta có chút ảo não.

Hạng Việt biết anh ta vì quan tâm nên sẽ bị loạn, đột nhiên nghe nói em gái đã từng bởi vì phát hiện anh ta có người yêu mà khóc rống, trong lòng khẳng định không dễ chịu. Suy nghĩ một chút nói: "Cậu xem, Hề Hi cũng rất tôn trọng sự lựa chọn của cậu, cậu có người yêu dĩ nhiên cô ấy không vui nhưng chưa bao giờ biểu lộ ra cái gì trước mặt cậu đúng không? Chúng ta tự cho rằng nhiều hơn cô ấy vài tuổi nên coi cô ấy như đứa bé, thật ra thì đây là một sai lầm, suy nghĩ của lqđ cô ấy chín chắn hơn bất cứ ai khác, thậm chí trong một số việc còn tỉnh táo hơn cậu và tôi. Tôi chính là bị cô ấy bắt được," thấy anh ta trừng mắt đây, Hạng Việt tức cười, buông tay nói, "Tôi có thể thế với trời, trước kia tôi đối với cô ấy tuyệt đối không vượt qua tình nghĩa anh em, nhưng lúc cô ấy dụng tâm muốn hoàn thành một chuyện, không ai có thể chống cự được cô ấy, thật, cô nhóc kia quá giáo hoạt rồi, thật ra thì tôi mới đúng là người bị hại đấy."

Hề Duy: "....." Anh ta có thể nói, đột nhiên cảm thấy bạn tốt nói rất có đạo lý không?

Cho dù tính toán như thế nào, nhưng vào giờ phút này Hề Duy biết, hôm nay bữa cơm này Hạng Việt thắng.

Buổi tối về đến nhà, em gái đang ngồi ở trên sofa trong phòng khách ôm gối xem ti vi. Thấy anh ta trở lại, Hề Hi nhảy xuống ghế sa lon, đi dép lẹ xẹp chạy tới, trên mặt là nụ cười lấy lòng: "Anh, anh mang hải sâm cho em à?"

Ánh mắt Hề Duy có chút thâm trầm, Hề Hi ho khan hai tiếng, ngưng ngưng sờ sờ đầu: "Mới vừa rồi Hạng Việt gọi điện thoại cho em, anh, anh đừng tức giận, bọn em không muốn lừa gạt anh, em và Hạng Việt cũng là từ ngày sinh nhật em kia mới chính thức xác định quan hệ, vẫn còn chưa được mấy ngày! Hạng Việt nói lúc này anh mới vừa tiếp nhận Hề thị khẳng định rất bận, chờ anh bận hết đợt này mới nói cho anh biết cũng không muộn."

Trong mấy câu nói tên Hạng Việt xuất hiện ba lần, Hề Duy có chút không biết nói gì, đáng lẽ đã lên kế hoạch tốt trước tiên dùng lý lẽ nói rõ, dùng tình

cảm để cảm động bắt Hạng Việt lại, sau đó quay về làm tiếp công tác tư tưởng cho em gái, nào nghĩ tới bị kêu gọi đầu hàng ngược lại lại là anh ta, điều này thật sự làm cho người ta không thể không bức tức.

Gào thét trên thương trường sáu bảy năm, ngay cả những lão già lươn lẹo anh ta đều không để vào mắt, nhưng hết lần này tới tha/nh.hư9ng lần khác lại ngã lộn nhào trong chuyện của em gái, trong lòng Hề Duy khẳng định không vui được. Nhưng nếu đã thông suốt, anh ta không thừa nhận cũng không được, có lẽ Hạng Việt nói đúng, dưa hái xanh không ngọt, đã không còn lưu hành gây đánh uyên ương nữa rồi.

Thờ dài một tiếng: "Em và Hạng Việt có sự khác nhau anh không nói ra chắc em cũng rõ ràng, không nói số tuổi, riêng mọi phương diện sinh hoạt cần cạo sát cũng rất nhiều. Sang năm sau khi em tốt nghiệp đại học, anh nhất định sẽ đưa em ra nước ngoài rèn luyện, sẽ không bởi vì em nói yêu đương mà buông lỏng."

Hề Hi kéo cánh tay anh trai: "Anh yên tâm đi, trong lòng em cũng tính sau khi tốt nghiệp đại học sẽ ra nước ngoài du học, không lấy được văn bằng thạc sĩ khẳng định không trở lại! Em sẽ không bởi vì nói yêu đương mà buông tha việc học, cho nên anh, đừng nóng giận được không?"

Em gái hiểu chuyện như vậy, cuối cùng Hề Duy cũng có chút an ủi. Anh vỗ vỗ đầu của cô: "Được rồi, chuyện tình cảm anh không quản được em, em tự xem mà làm đi, nhiều lắm là tương lai lúc em khóc nhè, anh giúp em đánh cậu ta một trận hả giận."

Thật là quạ đen..... Hề Hi lờm ngớt trong lòng nhưng biết anh trai đang khó chịu cho nên cũng không dám phản bác.

Quay về phòng thì gọi điện thoại cho Hạng Việt, nói đến anh trai quạ đen, cô hừ hừ: "Cho dù anh em không coi qđ trọng hai ta, nhưng Hạng Việt, anh phải nhớ, về sau phải thật tốt với em, nếu không anh em nhất định sẽ giúp em trút giận!"

Hạng Việt bật cười, phối hợp nói: "Trong lòng anh thật là sợ, yên tâm đi, về sau em chính là nữ vương."

Hề Hi “Hừ” một tiếng: "Miệng lưỡi trơn tru, thiết thời em còn xem anh như nam thần đấy."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Edit: Thanh Hưng

Ngày hôm sau là chủ nhật, buổi sáng Hề Hi tới cửa hàng giúp một tay, buổi trưa Hạng Việt đến tìm cô ăn cơm, hiện tại hai by.tha/nh.hưng người cũng coi như là sang đường sáng rồi, lại thương lượng khi nào tới trong nhà hai bên chào hỏi trường bối.

Cho dù Hề Hi rất thân quen với người nhà họ Hạng nhưng thân phận thay đổi lại cảm thấy kỳ cục, không quá muốn đi, khó được khi nhần nhỏ nói: “Qua một thời gian nữa đi, bây giờ không phải là quá nhanh à?” Tính ra thì cô và anh cũng mới chính thức bắt đầu được một khoảng thời gian, mới một khoảng thời gian đã phải đi gặp cha mẹ chồng..... Áp lực thật lớn.. (; một _ một)

Hạng Việt đặt thịt bò bít tết đã cắt xong xuống trước mặt cô nghe vậy khẽ cười: “Xấu hổ?” Thấy lỗ tai cô thè nhưng lại đỏ, qđ có cảm giác rất mới lạ, bình thường da mặt gấu nhỏ dày sần ngang tường thành, lúc trước khi quyến rũ anh có thể dốc hết sức lực trả bất cứ giá nào, vào lúc này lại ngược ngừng như vậy..... Thật sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt, lại cảm thấy có chút đáng yêu, giọng điệu bất giác dịu dàng xuống, trấn an nói: “Không sao, chờ em chuẩn bị xong lại đi gặp ba mẹ anh, anh tới nhà em thăm hỏi trước?”

Dù thế nào đi nữa anh cũng là một người thành thực không có lúng túng “con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng” (￣へ￣)~, rõ ràng nhất là tại thời điểm nào đó da mặt rất dày. Cho dù lúc Hề Hi theo đuổi anh cũng không e ngại, nhưng nếu như đao thật súng thật thì cá tính của đứa bé tuổi này được bộc lộ đặc biệt rõ ràng: trốn tránh, trì hoãn, thấp thỏm.

Hạng Việt cũng không ép cô, cái này cũng không ép được, phải cam tâm tình nguyện mới được.

“Em cũng không phải xấu hổ á...,” Hề Hi có chút lúng túng, cố gắng tìm cho mình một lý do to lớn một chút, cô nghĩ nghĩ nói: “Chính là đi, có chút xấu hổ, anh xem, trước kia em tới nhà anh, không ăn trộm không cướp đoạt tâm không sờ cấu không giả tạo, hiện tại nếu đi nhà anh.....”

Thấy cô dừng lại không nói, anh nhú mày hỏi: “Thế nào?”

Hề Hi gãi gãi đầu: “Em lừa gạt anh đến tay, cái đó, thân phận thay đổi, nên cái gì cũng thay đổi, khụ, anh hiểu không?”

Hạng Việt “Oh” một tiếng: “Em lo lắng quan hệ mẹ chồng nàng dâu?”

Mẹ chồng nàng dâu..... -_-|| Đây là cái quý gì!

“Yên tâm đi, mẹ anh em còn không biết sao? Từ nhỏ đã thương em, sẽ không bởi vì em cướp đoạt con trai bảo bối của bà ấy mà không chào đón em

nữa.”

Thật là dát vàng lên mặt mình mà! Hề Hi tròn trắng mắt, há mồm nhận lấy tôm viên anh dứt tói, lặp lại nói: “Em không lo lắng quan hệ với mẹ Cát, chính là kỳ cục, hiểu không, khó chịu. Tựa như vốn là gọi dì, đột nhiên lại phải gọi là mẹ, biến hóa quá nhanh, còn chưa điều chỉnh kịp.”

Hạng Việt im lặng: “Lời này không phải nên là anh nói sao?” Anh mới là người bị theo đuổi được không.

Hề Hi nháy mắt mấy cái, đương nhiên nói: “Cho dù là em theo đuổi anh, nhưng em trí nhớ kém, ít để tâm, xoay chuyển chậm, muốn từ từ mà tính.”

Hạng Việt: “.....”

Vừa mới từ quán ăn ra ngoài, Hạng Việt đã nhận được điện thoại của trợ thủ nói là bệnh nhân phẫu thuật hai ngày trước kia xuất 1e.qu.yd.0n hiện tình huống lặp lại, về mặt Hạng Việt lập tức trầm xuống, ngồi lên xe, điện thoại di động cũng không ngắt, chỉ huy qua điện thoại, Hề Hi thấy anh lái xe bằng một tay sợ có chút không thuận tiện, vào lúc này xe đã lập tức lên đường, thay đổi người sẽ đề lễ việc, nhận lấy điện thoại di động của anh giúp một tay giờ lên.

Quảng đường từ quán cơm bọn họ ăn đến bệnh viện có chút xa, trên đường tuy không gặp xe nào nhưng lại có hai đèn đỏ, lúc đến bệnh viện cũng đã gần 40" sau rồi.

“Anh đi cứu người trước, em lái xe đi đỡ.” Trong bệnh viện chính là không bao giờ thiếu xe, muốn tìm chỗ đỡ xe cũng cần không ít công sức. Hạng Việt cũng không khách khí với cô, xuống xe ngay cả cửa xe cũng không kịp đóng đã chạy đi.

Đây là lần đầu tiên, cô nhìn thấy bộ dáng nóng vội gấp rút trên người anh. Cái người luôn bình tĩnh yên lặng vào giờ phút này xem ra cho dù không có hào quang thêm vào, nhưng ngược lại lại hấp dẫn ánh mắt của cô hơn.

Hề Hi che mặt, háo sắc!!!

Đội cô tìm được chỗ đỡ xe xong còn chưa đi vào đại sảnh bệnh viện, Du Khả Dương lại gọi điện thoại tới đây. Thấy số điện thoại của bạn tốt, còn chưa nhận Hề Hi đã than thở, chờ nhận rồi.....

“Cô thật sự quyết định xong rồi?”

Không biết ở bên đầu điện thoại kia Du Khả Dương nói cái gì, Hề Hi có chút bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, đã hai giờ 45" chiều, cô nói về phía ông nói: “Hôm nay khẳng định không còn kịp thời gian nữa, lát nữa tôi về sẽ đặt vé máy bay, sáng sớm ngày mai bay đi thành phố T, buổi sáng cùng cô làm phẫu thuật, chỉ là buổi chiều tôi phải quay lại, nếu không không phải chỉ có anh tôi mắng tôi, đến lúc đó chuyện của cô cũng không có cách nào dấu diếm” Suy nghĩ một chút còn nói: “Đừng tìm loại phòng trọ theo ngày kia, không an toàn, vẫn là ở khách sạn đi, khách sạn có thể đưa bữa ăn, như vậy thì coi như là không ai chăm sóc cô tôi cũng yên tâm”

Cúp điện thoại, Hề Hi trực tiếp gọi điện thoại mua vé máy bay khứ hồi đi thành phố T vào ngày mai, sau đó tới phòng làm việc của Hạng Việt, bây giờ khẳng định anh đang vội cứu người, cô cũng không đi tham gia nào nhiệt. Chìa khóa phòng làm việc và chìa khóa xe cùng một chuỗi, đúng là dễ dàng cho cô.

Phòng làm việc của Hạng Việt luôn luôn gọn gàng sạch sẽ giống như phòng mẫu, ngay cả giấy tờ cũng xếp chồng chỉnh tề ở một góc bàn, trong lúc Hề Hi rảnh rỗi, mở máy vi tính ra chuẩn bị tra một chút việc cần lqđ phải chú ý, ngày mai muốn trốn học bồi Du Khả Dương đi phá thai, nói thật, có chút sợ, trong lòng rất không chắc chắn, rất sợ ngày mai xảy ra chuyện gì thì làm thế nào.

Trước kia từng xem một bộ phim truyền hình, nói là do bác sĩ thao tác sai lầm mà người bệnh bị xuất huyết, dẫn đến về sau người phụ nữ không thể mang thai sinh con..... Cho dù y học hiện đại rất phát triển, nhưng mọi việc không phải đều có ngộ nhờ sao, ngộ nhờ Du Khả Dương chính là trường hợp như vậy!

Cô vừa tra thông tin vừa suy nghĩ lung tung, cũng biết mình có chút suy nghĩ lung tung, nhưng nghĩ tới chuyện này đi, không chế không được mà!

Lúc Hạng Việt gọi điện thoại cho cô, cô đã thành công bị mình dọa sợ, trước tiên xóa hết lịch sử tìm kiếm, sau đó mới tắt máy vi tính.

Chỉ một lát Hạng Việt đã tới, Hề Hi mở cửa cho anh, hỏi người làm sao rồi. Hạng Việt nói không tốt lắm: “Bây giờ đã không phải sức người có thể đạt được rồi, nếu như ngày mai có thể khôi phục ý thức còn dễ nói.” Về phần không thể khôi phục ý thức..... Đáp án không cần nói cũng biết.

Hề Hi có chút cảm thấy xúi quẩy, tâm tình rất nặng nề, hỏi anh: “Em nhớ được người này lúc trước anh nói phẫu thuật thành công đúng không?”

“Việc đòi khó đoán, phẫu thuật thành công không có nghĩa là nhất định có thể kháng phục.” Hạng Việt kéo cô ôm vào trong ngực, giống như sinh đôi ngồi trên ghế sa lon, anh ngồi trên ghế, cô ngồi trên đùi anh.

Nhận thấy cảm xúc của anh có chút mất mát, Hề Hi cọ cọ mặt vào cằm anh: “Đây cũng không phải là lỗi của anh, anh chỉ là th.anh.hur.ng bác sĩ, cũng không phải là thần thánh, ông trời muốn thu mệnh, ai có thể ngăn được?”

Không muốn nói quá nhiều tới loại chuyện tiêu cực này, Hạng Việt hôn lên trán cô một cái, cười cười: “Buổi tối muốn ăn gì, anh làm cho em ăn.”

“Anh không cần ở bệnh viện giám sát?”

“Có bác sĩ trực ban ở đây, không có việc gì.” Hạng Việt nói, anh ngắt án đường: “Trong nhà vẫn còn thịt bò, làm cà-rì?”

“Hai ngày nay em sẽ đổi sang ăn chay.” Hề Hi nghĩ tới ngày mai phải bỏ bạn tốt đi phá bỏ một sinh mệnh nhỏ, luôn là tổn hại âm đức, vẫn nên ăn chút gì đơn giản tu thân dưỡng tính □□.

Một người không thịt không vui đột nhiên tuyên bố ăn chay..... Ánh mắt Hạng Việt chuyên chú quan sát người trong lòng: “Em lại gây họa gì?”

Hề Hi: “.....”

“Em chỉ nói ăn chay mà anh lại hoài nghi nhân phẩm của em!” Gương mặt cô tức giận và uất ức: “Em giảm cân không được sao? Em nổi lên thiện tâm muốn làm Thánh mẫu Bạch Liên Hoa không được sao?!”

“Đề anh nhắc nhở em,” Hạng Việt tương đối bình tĩnh đối mặt với chỉ trích của cô, “Lúc trước ăn thịt bò bít tết, em tiêu diệt hết cả một nửa phần của anh nữa.” Cho nên em gái có thể ăn thịt như vậy đột nhiên đặt “dao mổ” xuống..... Ha ha.....

Hề Hi: “.....”

Đột nhiên cảm thấy không thể yêu...

Cho dù bị đá kích nhưng Hề Hi cũng không thể bán bạn tốt. Hạng Việt không nhận được đáp án từ trên người cô cũng không để ý nữa, cuối cùng đổ cho cô gái nhỏ nghĩ đến cái gì là làm cái đó, nói gió thì có mưa.

Buổi tối cũng không thật sự ăn chay, Hạng Việt cố ý làm ba món thịt dẫn dụ cô, định lực của em gái không tốt, không nhẫn nại nhìn được hấp dẫn từ thịt, từ tuyên bố muốn ăn chay đến phá giới, trước sau không quá hai giờ, trêu chọc Hạng Việt, không cần không muốn, Hề Hi cảm giác mình thay đổi giống như đùa giỡn, lần đầu cảm thấy ác ý dày đặc đến từ bác sĩ Hạng.

Vốn còn muốn nói bóng gió phá thai có nguy hiểm gì, dù sao cũng là bác sĩ, khẳng định hiểu biết nhiều hơn cô. Lúc này lại không dám dễ dàng lên tiếng, hiển nhiên cô và bạn trai không phải cùng một đẳng cấp, quá thông minh thật sự không được.

Rạng sáng ngày hôm sau là thứ hai, Hề Duy và em gái cùng nhau ra cửa. Hề Hi giữa đường đổi hướng, lên cầu, đi về phía sân bay. Cho đến lúc ngồi lên máy bay cùng Du Khả Dương đều rất thuận lợi.

Hai người bạn tốt tách ra kém mấy ngày nữa là đầy một tháng, bây giờ hai người gặp lại cũng không có tâm tình vui vẻ gì, ngược lại tâm trạng thật nặng nề. Đối với cô gái trẻ tuổi mà nói, phá thai thật sự là chuyện lớn, áp lực lớn tới mức có chút không thở nổi.

Ngồi xe taxi tới một phòng khám phụ khoa tư nhân rất nổi tiếng ở thành phố T. Hề Hi nhìn bảng hiệu lớn của bệnh viện màu hồng xinh đẹp: Bệnh viện phụ khoa thành phố T chuyên khoa khám và chữa bệnh, hỏi Du Khả Dương: “Tư nhân có được không?” Ở nước ta, phàm là có chứa tính chất “tư nhân” hình như cũng có chút không đáng tin cậy, tỷ như trường học tư nhân cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là một đám cận bã nhệ đại ở địa phương, bệnh viện tư nhân..... Giống nhau đại biểu không chuyên nghiệp.

Trên mặt Du Khả Dương đeo khẩu trang, trên sống mũi còn đeo kính râm, võ trang đầy đủ, nghe được bạn tốt hỏi cô ấy trầm mặc một chút, sau đó nói: “Tôi đã lên mạng tra xét rồi, nơi này danh tiếng không tệ, sẽ không lequ.ydo.n có chuyện gì.” Thật ra thì trong lòng cô ấy cũng rất lo lắng, nhưng thường thường thái độ phục vụ của bệnh viện công không tốt, nhiều người lộn xộn, bệnh viện tư nhân thế này tính bảo mật cao hơn.

Hề Hi có chút chần chừ, Du Khả Dương lại hạ quyết tâm: “Phá thai mà thôi, tiểu phẫu, không có việc gì, đi, đi vào thôi.”

Vì vậy hai người bước lên bậc thang.....

Du Khả Dương đã xem trước ở trên mạng, lúc này tới báo tên họ, thì có y tá xinh đẹp dẫn họ đi thang máy lên lầu hai, khỏi cần nói, thái độ phục vụ thật sự rất tốt.

Muốn phá thai, đầu tiên cần phải làm kiểm tra sức khỏe thân thể, bác sĩ phụ trách là một người phụ nữ trung niên, ôn hòa ngay thẳng, sau khi xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của Du Khả Dương thì đề nghị có thể dùng thuốc phá thai, không cần thiết phẫu thuật.

“Phẫu thuật tổn thương thân thể, cô còn trẻ, cũng mới mang thai chưa lâu, thuốc phá thai tương đối tiện lợi, tính nguy hại cũng thấp, nếu như đồng ý, hiện tại sẽ sắp xếp cho cô nằm viện, hôm nay uống thuốc, ngày mai là có thể xuất viện.”

Dĩ nhiên uống thuốc tốt hơn nhiều so với nằm ở trên bàn mổ bị người đùng chạm chỗ kín, Du Khả Dương không do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Edit: Thanh Hưng

Có câu nói một phân tiền đổi một phân hàng, cho dù bệnh viện tư nhân thu lệ phí cao, cho người ta ấn tượng đầu tiên cũng leq.uy.do.n có một chút không đáng tin cậy nhưng hoàn cảnh thật sự rất tốt, phòng bệnh đơn gọn gàng sạch sẽ, nếu như không phải là trên giường bệnh còn đặt chút dụng cụ chữa bệnh thì nhìn qua tựa như đang ở phòng khách sạn ba sao.

Đội y tá đi ra ngoài, Du Khả Dương cởi giày và áo khoác nằm soài trên giường, nhìn trần nhà ngẩn người. Hề Hi đi từ toilet ra, lau nước lqđ trên tay nói: "Tôi đi ra ngoài mua chút đồ dùng hàng ngày nhé?" Cho dù cô không ở lại qua đêm nhưng Du Khả Dương lại cần, không nói những thứ khác, kem đánh răng bàn chải đánh răng cái gì cũng phải mua chứ, còn có giấy vệ sinh khăn mặt gì đó nữa. Hiện tại cũng sắp đến trưa rồi, cơm trưa cũng cần mua.

Cho dù Du Khả Dương trong lòng ngổn ngang nhưng cũng không tiện nằm yên không để ý tới người khác, cô ấy từ trên giường bò dậy nói: "Tôi với cô cùng nhau đi đi." Nói này dù sao cũng không quen thuộc, để cô ấy (HH) một người đi ra ngoài cũng không yên tâm.

Hề Hi khoát tay nói không cần: "Tôi chỉ tới siêu thị trước cửa mua, không đi xa, bên cạnh có quán cơm, buổi trưa cô muốn ăn cái gì?"

"Muốn ăn thuốc hồi hận." Cô ấy bật thốt lên, nói xong cũng tự mình hồng vành mặt. Nhìn cô ấy như vậy trong lòng Hề Hi cũng không có tư vị, nhẹ giọng khuyên: "Nếu đến bước này rồi, coi như mua một bài học, ngã một lần khôn hơn một chút, ngày tháng sau này còn dài mà, đừng bị chuyện này đánh gục."

Du Khả Dương trầm mặc, tâm tình cũng không bởi vì bạn tốt khuyên nhủ mà khá hơn, bài học này thật sự quá mức đã thương người. Hề Hi cũng biết loại sự việc này phải tự mình nghĩ thông suốt mới được, người khác nói có đạo lý tới đâu đi nữa mà đối phương nghe không vào thì cũng như nhau. Có câu: đứng nói chuyện không đau thắt lưng, thật ra thì so với tình huống bây giờ của các cô cũng không sai biệt lắm.

Trước tiên tới nhà hàng nhỏ bên cạnh gọi món, sau đó đến siêu thị đi mua đồ, nhớ tới trên chân Du Khả Dương đi đôi giày gót nhọn chừng bảy tám centimet kia, trước lúc chuẩn bị tính tiền lại đi quay lại yên lặng cầm đôi dép lê bỏ vào trong giỏ xách. Tính tiền ra ngoài, trong tay đã có thêm hai bao đồ lớn, lúc trở lại quán cơm lấy thức ăn quay lại phòng bệnh tay cũng bị dè ra vài đường.

Du Khả Dương xuống giường nhận thức ăn trong tay cô, hai người ngồi ở trên sofa bằng vải bố màu cam ăn cơm trưa, một lát sau Hạ Y gọi điện thoại tới, hỏi cô thân thể thế nào. Hôm nay Hề Hi nghỉ học, xin nghỉ bệnh, mấy tha/nh.hư;ng người bạn nhỏ nghe nói cô lại bị bệnh, lúc này mới được mấy ngày mà đã xin nghỉ bệnh hai lần, cũng có chút lo lắng. Trước đó, Thẩm Gia và Tần Lạc Lạc đã an ủi rồi, Hạ Y là buổi sáng có chuyện không đi học nên bây giờ mới biết.

Ho khan vài tiếng về phía điện thoại, Hề Hi cố làm ra vẻ yếu đuối nói: "Tôi đỡ hơn rồi, anh tôi bảo tôi ở nhà nghỉ ngơi thêm hai ngày, nhanh nhất cũng phải ngày kia mới đi học được." Vốn là theo kế hoạch cô chỉ nghỉ học một ngày, như vậy tỷ lệ bị phát hiện cũng nhỏ hơn. Nhưng Du Khả Dương phải nằm viện qua đêm, ngày mai mới có thể xuất viện, cô ấy vừa mới sanh non, một người ở thành phố T xa lạ dĩ nhiên Hề Hi không yên lòng, chỉ có thể ngày mai lại đi tới một chuyến, ít nhất phải thu xếp ổn thỏa cho bạn thân mới yên tâm được.

Đuối Hạ Y đi, Du Khả Dương có chút áy náy nhìn Hề Hi: "Ngày mai còn phải giày vò cô một ngày nữa, ngưng ngưng."

Hề Hi liếc mắt: "Cô như thế thật không có ý nghĩa, nếu thật sự cảm kích tôi, trở về cứ đưa vài bản album ký tên số lượng có hạn của nhóm xx kia cho tôi là được." Nhóm xx là nhóm nhạc nam Hàn Quốc nóng bỏng nhất mấy năm gần đây, gần như là thịnh hành toàn cầu, Hề Hi tương đối yêu thích nhóm trai đẹp này, xét về điểm này, Du Khả Dương và cô là chiến hữu tuyệt vời.

Du Khả Dương vừa bực mình vừa buồn cười: "Cô thế này là muốn thừa dịp cháy nhà hôi của à! Cả thế giới chỉ có 20 bản, cho cô thì tôi không nỡ, cho cô mượn mấy ngày để cai nghiện ngược lại không thành vấn đề."

"Nhìn bộ dạng hẹp hòi của cô đi ~ thật làm như tôi hiếm lạ đâu ~" Hề Hi từ trên ghế salon đứng lên đuối lưng một cái: "Tôi đi ra ngoài gọi điện thoại, cô nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, đợi lát nữa có thể phải uống thuốc rồi."

Vào lúc này tâm trạng Du Khả Dương đã tốt hơn một chút, ít nhất nghe được uống thuốc cũng không còn bài xích như vậy nữa, cô ấy cười một cái nói: "Vậy cô đừng có chạy lung tung, nếu để cô chạy mất rồi, tôi sẽ không bồi thường nổi."

"Tôi lại không ngốc!"

Hạng Việt nhận được điện thoại của bạn gái cũng không cảm thấy gì, mà kỳ lạ là vấn đề bạn gái hỏi ý kiến..... Hỏi: thuốc phá thai có an toàn hay không? Đề tài này rất nhạy cảm, nhớ tới tối qua gấu nhỏ nào loạn muốn ăn chay, bác sĩ Hạng quyết định không vòng vèo: "Sao lại hỏi cái này?"

Còn có thể thế nào, tất cả vì bạn thân thôi! Hề Hi cũng không muốn gọi số điện thoại này, chỉ là đi, trong lòng cô sợ hãi, lại không yên lòng với loại bệnh viện tư nhân này, cho nên nghỉ lại nghỉ, để tránh ngộ nhớ cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại nhờ người chuyên nghiệp cố vấn. Dù sao nếu vạn nhất xảy ra chuyện gì, không nói vấn đề trách nhiệm, đây chính là bạn tốt! Bạn tốt!

Không thể nói sự thật, chỉ có thể nói bừa, Hề Hi sớm đã nghĩ kỹ lý do, rất có thứ tự đáp: "Hỏi giúp bạn học, cô ấy làm đường lữ bước, kết bạn lqđ trên mạng, rất thân lại rất tâm, hiện tại bạn trai bỏ chạy, trong bụng lại có đứa nhỏ, để lại khẳng định là không thể được rồi, chuyện như vậy lại không thể để quá nhiều người biết, bọn họ cũng đều biết anh là bác sĩ, nên bảo em hỏi anh."

Lời nói nửa thật nửa giả, cũng không biết Hạng Việt có tin hay không, thật ra thì hiện tại Hê Hi không lo được quá nhiều, chỉ cần Du Khả Dương có thể an toàn giải quyết vấn đề là được, thúc giục: "Đừng hỏi nhiều như vậy, chờ một lát nữa cô ấy sẽ phải uống thuốc, anh nói cho em biết trước, cuối cùng có an toàn hay không vậy?"

Hạng Việt nghe ra được cô rất vội vàng, lúc này cũng không băn khoăn đến thật giả trong lời nói của cô, thành thực nói: "Cái này không nói rõ được, thuốc không phải là tư đồng..... Chính là thuốc phá thai, đó là một loại hooc-môn kháng thai, uống cái đó tương đối dễ bị lây nhiễm, ví như viêm cổ tử cung các loại bệnh phụ khoa, còn có thể gây rối loạn nội tiết, đối với phái nữ có thể gây nguy hại tương đối lớn cho tử cung, phiền toái nhất là thuốc có thể làm thành tử cung bị mỏng, tạo thành vô sinh, hơn nữa thuốc di chuyển sẽ có khả năng bị sót nhau thai, nói như vậy sẽ phải phẫu thuật thêm một lần nữa, cái này không cần anh nói em cũng biết, phẫu thuật làm sạch cũng không thường làm, bị tội không nói, nếu như thao tác không tốt, vô sinh đã là nhẹ."

Hê Hi biết lời này nhất định là có vài phần khuếch đại, dù sao hàng năm có rất nhiều người uống thuốc phá thai, cũng đâu có nhiều xui xẻo như vậy, nhưng ai biết trong đám người xui xẻo đó sẽ có Du Khả Dương hay không?

"Vây..... Có phải phẫu thuật vẫn khá hơn hay không?" Cô khẽ khóc hỏi, giọng nói mang theo ghen ngào rõ ràng, hiển nhiên là bị sợ.

Hạng Việt nói: "Em muốn anh nói như thế nào đây? Hàng năm người phẫu thuật phá thai rất nhiều, người cứu thành đều không có vấn đề gì, nhưng cái này cũng giống như phẫu thuật ruột thừa vậy, ai cũng biết chỉ là một tiểu phẫu, nhưng nhỏ nữa cũng là phẫu thuật, cũng có nguy hiểm, cũng có người chết. Khi phẫu thuật có thể sẽ xảy ra tình trạng bị sót hoặc thủng tử cung, các loại viêm tử cung, nhẹ chính là kỳ kinh nguyệt không đều." Xong rồi còn nêu ví dụ chết: "Năm ngoái hình như bệnh viện bọn anh cũng tiếp nhận mấy trường hợp bệnh tật do phá thai thất bại, là phẫu thuật hay là dùng thuốc anh cũng không rõ lắm."

Vào lúc này Hê Hi có chút hối hận, sau khi gọi điện thoại cho Hạng Việt cô đã không có dũng khí ủng hộ Du Khả Dương phá thai rồi, ngàn vạn người đều biết phá thai đối với người bây giờ mà nói là không đáng nhắc tới, bao nhiêu người làm phẫu thuật xong là có thể lập tức xuống đất không hề quan tâm, đây sinh lực mà đi bộ cũng không thấy mệt mỏi, nhưng là cô không dám đánh cược, sợ Du Khả Dương là người không may kia, lo lắng bệnh viện tư nhân này không đáng tin cậy, ngộ nhất thời khinh thường tạo thành tổn thất về sau không thể vãn cứu chữa, vậy đây là lỗi của người nào?

Ít nhất cô cũng sẽ áy náy muốn chết. Giống như đêm giao thừa đó, cô nên nghĩ biện pháp ngăn cản Du Khả Dương nổi điên, mà không phải bỏ lại không quản không hỏi tự mình rời đi.

Cúp điện thoại, Hê Hi trở lại phòng bệnh, Du Khả Dương không ngủ đang ngồi trên giường chơi trò chơi trên điện thoại di động. Thấy cô đi vào, cô áy náy nhìn một cái nói: "Tôi không mệt, cô muốn ngủ thì lên giường nằm ngủ đi?"

Hiện tại là thiên tài mới có tâm trạng đi ngủ! Còng rom trong lòng Hê Hi kia đã kề cận số mạng chết yếu.

"Dương Dương."

"Hà?"

"Nếu không hay là cứ giữ đứa bé lại đi?"

Du Khả Dương nhướng mày, tâm nhủ lại: "Thế nào?" Cô ấy cũng không nghĩ là trong lúc nhất thời bạn tốt bắt chợt mềm lòng không đành lòng sát sinh cái gì, đừng đùa, bạn thân cũng không phải là thánh mẫu.

Muốn ngưng hẳn hành trình lần này nhất định phải có một lý do hợp lý, Hê Hi lập tức kể lại những gì nghe được từ chỗ Hạng Việt cho cô ấy: "Cho dù có thành công hay không thì phá thai rất nguy hiểm đối với thân thể, hơn nữa tôi thật sự không nghĩ cô sẽ tới bệnh viện tư nhân làm cái này, nếu như thực sự không muốn giữ lại đứa bé, hay là chúng ta đi bệnh viện chính quy nhé?"

Cô cũng không thể thay bạn thân quyết định cuộc sống sau này, dù sao trong bụng cũng không phải mèo nhỏ chó nhỏ, mà là mạng người sống sờ sờ, chỉ cần sinh ra thì khẳng định phải phụ trách. Mà nếu quả thật Du Khả Dương tính toán sinh hạ đứa bé này..... Tiếp sau đây sẽ dẫn tới chấn động gì gần đây, anh.hun?g như không cần suy nghĩ, nhà họ Du, nhà họ Triệu, nhà họ Từ cũng không sống yên ổn được, đây là chuyện lớn, càng không cần nói chỉ là anh trai Du Khả Dương kia vẫn còn đang thiếu nợ chờ em rảnh giúp đỡ.

Áp lực trên người Du Khả Dương quá lớn. Nhưng ngay cả như vậy, cô cũng không thể để bạn thân ở lại bệnh viện tư nhân này, thật không đảm bảo.

Trong lúc nhất thời phòng bệnh rơi vào trạng thái yên tĩnh khác thường, Hê Hi đứng ở đằng kia có vẻ có chút lưỡng lự, cô cũng không biết vì sao sao mình lại xuất hiện loại cảm giác đuối lý này, chính là cảm thấy rất không có tư vị.

Một hồi lâu, Du Khả Dương nói: "Trước tiên xuất viện tới khách sạn đã." Lúc này cô ấy cũng không quyết định chắc chắn được, quyết tâm trước đó thật vất vả mới hạ được vào lúc này bị lời nói của bạn thân đã kích thành mảnh vụn. Bây giờ chỉ có thể quyết định một điều duy nhất, chính là xuất viện trước.

Nhưng loại bệnh viện tư nhân này cũng không phải muốn ra là có thể ra, không duyên cớ chiếm phòng bệnh lâu như vậy cũng phải nộp tiền nha! Bị bệnh viện thu một ngày tiền nằm viện, Hê Hi và Du Khả Dương ngồi xe taxi tới khách sạn đã đặt trước.

Thật may là chưa gọi điện trả phòng khách sạn, nếu không lại muốn vớt tiền đi. Du Khả Dương đặt là phòng thương vụ, hai người đi vào trong phòng, một người ngồi ghế sofa, một người đứng trước cửa sổ, ai cũng không lên tiếng.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên Du Khả Dương từ phía trước cửa sổ quay đầu lại, rất kiên định nói: "Đứa bé không thể giữ lại." Cô ấy không

ngừng lại, nói tiếp: "Tôi năm nay 21 tuổi, còn chưa tốt nghiệp đại học, tự mình cũng vẫn còn là con nít, sinh ra nó rất dễ dàng, nhưng làm như thế nào nuôi được nó? Nếu như ba mẹ tôi biết chuyện này, cũng không thể tiếp nhận đứa bé này, tôi không có năng lực sinh tồn, không biết kiếm tiền, rời xa ba mẹ thì tôi chính là một phế vật, đừng nói nuôi nó, ngay cả mình cũng không nuôi được. Lại nói tôi và Từ Trạch, chúng tôi vốn chính là tình một đêm, ai cũng không cần phụ trách, bảo tôi dùng đứa bé quân lấy anh ta? Lòng tự trọng của tôi không cho phép, người nhà họ Từ sẽ nghĩ tôi như thế nào? Chẳng lẽ chờ ba mẹ tôi không cần tôi nữa, tôi có thể đối với người nhà họ Từ như chó vẫy đuôi mừng chủ?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42

Edit: Thanh Hưng

Loại chuyện như thế này Hề Hi cũng không thể cho bạn tốt bất kỳ ý kiến gì. Du Khả Dương phân tích đạo lý rõ ràng, nhưng lại có chút quá bi quan, cho dù là đối với cha mẹ hay là đối với Từ Trạch cũng không có một chút lòng tin nào, thật sự giống như bọn họ chính là lạnh lùng vô tình, đến lúc đó sẽ lục thân bất nhận.

Dĩ nhiên, bình tĩnh mà xem xét, bản khoản của cô ấy cũng không phải là hoàn toàn bịa đặt. Quả thật Từ Trạch đã ra nước ngoài, Du tiên sinh và Du phu nhân cũng chính xác là “bán” con gái kiếm tiền cho con trai.

Nghĩ tới những thứ này, miệng Hề Hi đóng mở mấy cái, cuối cùng cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói: "Cô nghĩ rõ ràng là tốt leequydoon rồi, hiện tại thời gian cũng không sớm, tôi phải ra sân bay đây, sáng sớm ngày mai tôi sẽ quay lại, đến lúc đó chúng ta đi bệnh viện chính quy." Trừ việc này ra, cô cũng không giúp được cô ấy cái gì.

Du Quả Dương vội tôi ôm cô một cái, không nói lời gì kích động, chỉ vỗ vỗ lưng của cô: "Đại ân không lời nào cảm ơn hết được."

Trở lại Vũ Lăng đã gần sáu giờ tối, Hề Hi từ sân bay đi ra, trước tiên đi tới bãi đậu xe lấy xe, trên đường gọi điện thoại cho Hạng Việt, hai người hẹn gặp mặt ở nhà anh.

Nhà trọ của Hạng Việt ra vào đều cần xác nhận dấu vân tay, lần trước tới, vân tay của Hề Hi đã lưu lại, bây giờ có thể trực tiếp đi vào.

Bác sĩ Hạng còn chưa quay lại, cô ngồi ở trên ghế sofa một lát, nhấn tin báo an toàn cho Du Khả Dương, đứng lên đi tới phòng bếp. Lúc Hạng Việt quay về, trước tiên đã nghĩ được chính là mùi vị cơm chín.

Đây thật là khó có được, trước tới nay ở đây người này luôn là “tổ tông”, cơm tới há mồm thế nhưng bây giờ lại rửa tay làm canh rồi..... Hạng Việt nhúng mày đứng ở cửa phòng bếp, ôm cánh tay nhìn một lát, lúc Hề Hi quay đầu lại nhìn thấy anh, mới chế nhạo nói: "Đây là gây ra bao nhiêu họa, hả?" Âm cuối cột nhà, lại có chút trầm bổng mê người, làm cho lỗ tai người nghe tê dại.

Hề Hi bị trêu đùa cũng không tức giận, trước tiên đi tới hôn một cái, vốn định chiếm chút tiện nghi rồi rút lui, nhưng tiện nghi của bác sĩ Hạng không phải cô muốn chiếm thì chiếm muốn lui thì lui, chân còn chưa lui về phía sau, eo nhỏ đã bị cường thế ôm, sau đó nụ hôn nhẹ nhàng biến thành hôn lưỡi uyển chuyển, trong lúc nhất thời kích tình bắn ra bốn phía, cho đến khi đặt tay lên bộ ngực mềm mại của người trong lòng, Hạng Việt mới bắt buộc mình tỉnh táo lại.

Hai người thờ hồn hèn tách ra, mặt to của Hề Hi long lanh ướt át, giống như thỏ trắng thuần khiết vô tội, hấp dẫn chết người! Hô hấp của bác sĩ Hạng trong nháy mắt lại gấp rút, không nhịn được hôn mất cô một cái, đầu lưỡi lướt qua hàng mi dài rậm, cô khẽ run, mà tim của anh cũng rung động theo.

Tiểu hôn đàn quyến rũ người này! Hạng Việt thở dài lần nữa kéo người vào trong ngực, lại nhìn nữa, ranh giới cuối cùng chắc cũng bị phá bỏ, vậy cũng không được, Hề Duy chắc chắn sẽ làm thịt anh.

Chờ bình phục lại, Hề Hi “Nha” một tiếng: "Nồi của em!" Vội vàng đẩy người ra, quay đầu nhìn món ăn trong nồi, cũng may cho nhiều nước, không bị cháy.

Hạng Việt đi tới xem xét, gà nướng khoai tây, thịt kho tàu, mùi thịt xông vào mũi làm cho người ta rất muốn ăn.

Hề Hi lại tăng thêm chút nước, nói với anh: "Cái này là súp, hầm cách thủy một lát nữa, anh đi ra siêu thị ngoài cửa mua chút cá viên với vịt gì đó đi, chúng ta ăn lẩu."

Thịt gà kho tàu, lẩu gà....."Thế mà em cũng nghĩ ra." Hạng Việt nhìn qua có chút bất đắc dĩ: "Vậy làm sao ăn đây, ngán chết rồi."

Hề Hi tròn mắt trắng mắt đẩy anh: "Anh đừng xía vào á..., khẳng định ăn ngon, nhanh lên một chút đi mua đồ đi!"

Bị “uy quyền” của gấu nhỏ cường ép, bác sĩ Hạng bắt đắc đi ra khỏi nhà. Chờ mua đồ vật về, Hề Hi đã mang lò vi sóng đến phòng khách, cho thịt gà kho tàu vào trong nồi nguyên ương trước, đang đun nắp, khí nóng thoát ra tràn ngập phòng khách.

Hề Hi đang bày chén đĩa, thấy anh trở lại, cô vui vẻ chạy tới nhận túi ny lon trong tay anh, cầm đồ đi tới phòng bếp bày ra. Hạng Việt về phòng thay đổi quần áo ở nhà, trước là lạnh lùng, vào lúc này là đẹp trai, thay đổi cảm giác.

Em gái bùng món ăn chính ra ngoài bị “sắc đẹp” mê hoặc, cái mâm cũng không để xuống, lại gần hôn một cái, hôn xong rồi, còn cười híp mắt đùa bỡn: "Cũng chỉ có anh như vậy, mang đi ra ngoài mới có by-thanh-hưng mặt mũi!" Không ngờ lại bị người ta coi như bình hoa rồi, Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười, ần ần mi tâm của cô: "Đừng chọc anh, chọc anh anh sẽ nói chuyện hôm nay em trốn học cho anh trai em biết."

Hề Hi: "....."

Một phút đồng hồ sau.....

"Đại thần, cầu giải thích!" Anh nói như đinh chém sắt, hiển nhiên là có đầy đủ chứng cứ. Vào lúc này nguy biện không có ý nghĩa nữa. Chỉ là, sao anh biết được chuyện cô trốn học?! Hôm nay lúc gọi điện thoại cho anh đã là sau bữa cơm trưa, buổi chiều! Xế chiều thứ hai cô chỉ có môn tự chọn, cái này là anh biết chính xác.

Hạng Việt đoan trang nhéo gương mặt trắng nõn nà của bạn gái, dùng chút hơi sức, em gái bị đau nhe răng trợn mắt tiếng hí hí không ngừng. Chơi đã, bác sĩ Hạng mới đại lượng giải thích: "Anh đã hỏi Tần Lạc Lạc và Thẩm Gia rồi."

Hề Hi: "....."

Đồng đội heo ơi đồng đội heo! Càng heo hơn chính là cô..... Tự rơi vào trong hố của mình rồi. Hề Hi có chút bị đá kích, giống như cả bị sương giá, ù xù bẹp dí. Cái bộ dáng này trên chọc Hạng Việt không thôi, cúi đầu nghiêng người hôn lên miệng cô một hớp, dịu dàng nói: "Được rồi, anh sẽ không cáo trạng em, ăn cơm trước, có chuyện gì cơm nước xong lại nói."

Lời ngon tiếng ngọt phá bỏ sát khí, trong nháy mắt gấu nhỏ đã được chữa khỏi, a a, bạn trai thật là lam nhân họa thủy, câu nói đầu tiên đã bắt sống tâm tư thiếu nữ của cô ~

Trong nồi nguyên ương, một bên là nguyên liệu ăn lẩu bình thường, một bên chính là thịt kho tàu và nước súp, chờ bỏ cá viên thịt bò viên linh tinh gì đó vào, khỏi phải nói, ăn rất ngon. Hề Hi nhận được khẳng định, hơi có một chút đắc ý: "Em đã nói ăn ngon, anh còn không tin, tên Hạ Y kia kén chọn như vậy, cuối cùng vẫn nói ăn ngon."

"Há? Hạ Y?"

Hề Hi: "....." Miệng tiện! Thật sự là miệng tiện mà!

"Khụ, cái đó, chính là năm ngoái chúng em cùng nhau tới trong nhà Thẩm Gia liên hoan, cho dù chủ ý là em nghỉ ra, nhưng lqđ động thủ là Đồng Dao còn có Lạc Lạc, ở trước mặt bọn họ em vẫn là mười ngón tay không dính nước dương xuân, anh xem, bây giờ còn không phải là xuống đài làm cho anh à!"

Hạng Việt không rõ ý vị cười cười, coi như là đón nhận giải thích này.

Hề Hi lau mồ hôi, quyết định về sau nói chuyện nhất định phải dùng đầu óc, bạn trai quá thích ghen tuông, cho dù làm cho phụ nữ rất có cảm giác thành tựu, nhưng cũng làm cho người ta không chịu nổi mà! Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân..... Người xưa thật không lừa ta ~~~

Ăn cơm xong, cọ nồi rửa chén cái gì Hạng Việt cũng không để cho cô làm, quá dầu mỡ, không tốt cho da của phụ nữ. Hề Hi đứng ở một bên vừa ăn dưa bở vừa nhìn, thỉnh thoảng đưa miếng dưa mình đang ăn tới bên miệng anh, Hạng Việt cũng không ghét bỏ, rất bình tĩnh há mồm ăn, Hề Hi nghĩ, đây chính là tình yêu chân chính! Cô ăn như vậy, ngay cả anh trai ruột của cô cũng chê!

Đội thu dọn xong rồi, hai người trở lại phòng khách bắt đầu nghiêm túc nói chuyện. Dĩ nhiên, nếu nói nghiêm túc thì chỉ có gấu nhỏ nghĩ thế, bác sĩ Hạng một chút cũng không cảm thấy nghiêm túc ở chỗ nào, chính là nhìn cái miệng nhỏ nhắn của bạn gái cung khai chuyện “lầm đường lỡ bước” của Du Khả Dương ra, cái miệng hồng hào nõn nà kia thật là kiều diễm ướt át đẹp mắt.

Sau đó bác sĩ Hạng đưa tay ôm gấu nhỏ hôn triền miên nóng bỏng, hôn xong, bộ dạng bạn gái mắt to mê ly đánh vào trái tim Hạng Việt, sau đó không chịu nổi, lại hôn lên rồi, chỉ chút nữa là lau súng cướp cò, bác sĩ Hạng định lực siêu quần mới thờ dốc phì phò bỏ qua cô gái sắc đẹp thay cơm kia.

Hề Hi bị nhiệt tình này của anh làm cho ngượng ngùng không thôi, mặt đỏ có thể sánh ngang với táo Fuji trên bàn trà, Hạng Việt rất có cảm giác thành công, trên mặt tràn ngập vui vẻ, tuần mỹ đẹp mắt không nói ra lời. Một người đàn ông lớn lên như vậy còn có thể thủ thân như ngọc nhiều năm như thế, thật sự là kỳ tích.

Lại náo loạn một lát, hai người mới trở lại đề tài chính. Hạng Việt chọc chọc ót cô nói: "Nói em gấu thật đúng là không oan uống em... sao em lại dám âm thầm chạy đến tỉnh khác chứ! Tự em nghỉ một chút, lớn như vậy đã từng tự một mình đi xa bao giờ chưa? Hai năm qua có bao nhiêu cô gái trẻ tuổi bị mất tích em có biết không?"

Cái gì gọi là trở mặt, lúc này cuối cùng Hề Hi cũng nhìn thấy bản thực tế rồi. Một phút trước còn coi cô như cô gái nhỏ ngọt ngào, vừa hôn vừa sờ lại ôm, cười như gió xuân, bây giờ dĩ nhiên lại làm mặt nghiêm nói cô gấu! Gấu anh đừng hôn!! Mỹ nhân oán niệm trong lòng, rất muốn nói ra, nhưng lại thanh.hưng đuối lý không dám hé răng, cúi đầu giống như cô dâu nhỏ, thật là khiến người ta vừa giận vừa buồn cười, dù sao bác sĩ Hạng cũng là yêu

thương không thôi, nhưng leq.u.yd.on trên mặt vẫn là ngôn từ chính nghĩa: "Cũng may còn chưa có gấu về đến nhà, hàng năm tần số gặp sự cố ở bệnh viện tư nhân cũng rất cao, thành phố T là thành phố cấp 2 càng không bảo đảm, nhất là phá thai, nếu như Du Khả Dương gặp chuyện không may, coi như chuyện này cô ấy không trách em, em nói một chút, em áy náy hay không áy náy, người nhà họ Du có thể trách em hay không?"

Đầu dừa của Hề Hi càng cúi thấp cực kì giống như đà điểu, chỉ có thể nhìn được cái cổ. Hạng Việt than thở nói: "Em nha, đừng tưởng rằng chỉ là sinh non cũng không để trong lòng, chuyện như vậy nhất định phí sức lại chẳng có kết quả tốt, tương lai nếu bị người khác biết, người đầu tiên Du Khả Dương sẽ nghi ngờ là em, coi như em lừa gạt tốt, ngộ nhờ cô ấy không cần thận lộ dấu vết mà không biết đây?"

"Dương Dương không phải loại người như vậy." Hề Hi cảm thấy nên thay bạn thân tẩy trắng một chút, nếu để cho anh nói tiếp, Du Khả Dương cũng sắp biến thành kỹ nữ trà xanh rồi.

Hạng Việt cười lạnh: "Cũng chỉ có em ngốc, nếu anh nói, loại rối loạn này cũng không nên dính vào, nhưng mà nếu em đã dính vào, vậy cũng không thoát nổi rồi, ngày mai anh đi với em tới thành phố T, hãy mau giải quyết chuyện như vậy đi, đỡ phải xảy ra chuyện oan ức gì."

Hề Hi bủn rủn môi, "Ồ" một tiếng, rồi lại thận trọng nói: "Nhưng anh đi theo em, Du Khả Dương nhất định sẽ tức giận, cô ấy lqđ nói không thể nói cho những người khác. Nếu không..... Ngày mai anh đừng lộ diện?"

Hạng Việt trả lại một cái liếc mắt: "Nếu cô ấy thật sự coi em như bạn bè, cũng sẽ không tức giận."

"Nhưng....."

"Lại nhưng nữa, ngày mai em cũng không cần ra cửa, hiện tại anh sẽ gọi điện thoại cho Hề Duy."

"Bác sĩ Hạng, anh như vậy cũng quá tiểu nhân!"

Hạng Việt nhếch miệng lên lộ ra nụ cười xinh đẹp: "Hà? Phiền toái lặp lại một lần nữa, anh không nghe rõ, em nói anh cái gì?"

Hề Hi: "....." Người này đã đoạn tuyệt với hai chữ nam thần rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 43

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi dễ dàng thẳng thắn được khoan hồng, nói trắng ra, chính là một chữ: sợ. Trong lòng cô thật sự không nắm chắc, cần gấp một lqđ người ủng hộ và trợ giúp. Cho dù bạn trai không phải khoa phụ sản nhưng dù sao cũng là một bác sĩ, nói thế nào cũng mạnh hơn "thiếu nữ ngu ngốc" là cô nhiều.

Về phần cam kết đối với Du Khả Dương..... Chỉ có thể nuốt lời, thật ra thì cũng là vì cô ấy thôi, có Hạng Việt ở đó, ở thành phố T lạ nước lạ cái càng có nhiều phần bảo đảm hơn đúng không?

Khụ... Được rồi (-. -), vì mình tìm lý do cái gì... Thối hư tật xấu của con người thôi ~t^t

Hề Hi tự an ủi mình, lại lần nữa lên tinh thần nói cụ thể với Hạng Việt chuyện Du Khả Dương bị cha mẹ ruột "bán" thay anh của cô ấy kiếm tiền bù vào lỗ thủng. Chỉ muốn vì bạn thân tẩy trắng, bày tỏ bạn thân thật không phải người tùy tiện.

Hạng Việt nghe hết, theo ý anh thì nhiều lý do hơn nữa cũng không có quan hệ gì với Triệu Giang. Nhà họ Du gấp gấp muốn bán con gái, đó cũng là vấn đề nội bộ của nhà họ Du, nếu lúc đính hôn Du Khả Dương không phản lqđ đối vậy thì cô ấy nên gánh vác trách nhiệm của mình. Nhà họ Du muốn tiền, nhà họ Triệu đưa tiền, không thể nói không có lòng riêng ở bên trong, nhưng đối với nhà họ Du, tóm lại cũng coi như giúp người đang gặp nạn. Coi như Du Khả Dương không cảm kích chồng chưa cưới thì cũng không nên làm người vợ ngoại tình, ngay cả đứa bé cũng làm ra rồi, ngày mai sau khi cô ấy thân không biết quý không hay bỏ đứa bé đi, người nhà họ Triệu có thể cả đời cũng không biết chuyện này. Nói thật ra, có chút quá bất nạt người khác. Cái này so với muốn lập đền thờ gì kia lại có gì khác nhau?

Chỉ là dù sao cũng là bạn bè của gấu nhỏ nhà mình, anh cũng không tiện nói gì nhiều, chỉ nắm vành tai của cô nhú mày cười die,nda.nlequ.yd.on yếu ớt: "Không có việc gì, chuyện của người khác anh không xen vào cũng không có hứng thú, anh chỉ muốn xen vào chuyện của em thôi."

Trong nháy mắt Hề Hi có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ở nhà Hạng Việt bị bạn trai bất nạt đã rất tức giận, không nghĩ đến thế nhưng anh trai cũng đâm thêm một đao.

Buổi tối Hề Duy có xã giao, gần mười giờ mới về đến nhà, anh ta uống một chút rượu, có chút say, Hề Hi vừa tức giận vừa tới phòng bếp nấu canh giải rượu, Hề Duy uống canh giải rượu mùi vị quái dị, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Tối đây ngồi, chúng ta trò chuyện."

Hề Hi còn tưởng rằng chuyện mình trốn học bị bại lộ, tâm can bùm bùm nhảy loạn, nhưng mà vẫn giả bộ trấn định, đi tới chỗ ghế sa lon ngồi xuống: "Anh, anh nên nghỉ ngơi."

Hề Duy xoa nhẹ hai cái trên đầu em gái, thật ôn hòa nói: "Anh nghe A Việt nói năm ngoái em đã biết chuyện anh yêu đương?"

Hề Hi: "....." Cái tên Hạng Việt này cái gì cũng nói ra!

"Ý định của anh là chờ em tốt nghiệp đại học sẽ nói cho em biết, trước ba mươi tuổi anh không chuẩn bị kết hôn, nhưng suy nghĩ một chút, em đã biết rồi thì cần phải giải thích với em một chút."

"Anh, không cần thiết," Cô ngắt lời, "Đây là chuyện riêng của anh mà, không cần báo cáo với em."

Phát hiện em gái mâu thuẫn, Hề Duy suy nghĩ một chút cũng không nói thêm nữa, chỉ trầm ngâm: "Hai ngày nữa hẹn A Việt cùng đi ra ngoài, bốn người chúng ta chính thức gặp mặt một lần, Thẩm Vi không phải người xấu, em cũng đã gặp rồi."

Hề Hi suy nghĩ một lúc mới nhớ tới Thẩm Vi là con cháu nhà kia, lập tức không bình tĩnh: "Anh, anh thế nhưng nói yêu đương với chị họ của Thẩm Gia!" Thẩm Vi đó là nữ cường nhân nổi danh trong vòng, diện mạo không lqđ tính là tốt nhưng rất có bản lĩnh, hiện tại nghe nói đã vinh dự lên làm phó giám đốc của tập đoàn Thẩm thị, căn bản là không cùng một đẳng cấp với Thẩm Gia gà mờ quần áo lụa là kia, thậm chí có lời đồn đãi nói đương gia tương lai của Thẩm thị đang lựa chọn giữa chị ấy và anh trai Thẩm Gia.

Người như vậy căn bản không phải một vòng với Hề Hi, vốn cô cũng không có ý kiến gì với nữ cường nhân thần mã, vào lúc này đột nhiên lại cảm thấy..... Ha ha ￣_￣

"Gần đây em rất bận rộn, không có thời gian, anh, không có việc gì em đi ngủ trước đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Nói xong đứng lên đi thẳng lên lầu, để lại Hề Duy ngồi trên ghế sa lon nhìn bóng lưng gần như là nhếch nhác chạy thực mạng của em gái dờ khóc dờ cười, lại có chút cảm thán, thôi, qua lần này rồi hãy nói.

Hề Hi trở về phòng, trước tiên gọi điện thoại cho bạn trai, chất vấn vì sao lại nói cho anh trai cô chuyện cô biết anh ta yêu đương! Hạng Việt rất bình tĩnh, lý do đầy đủ: "Tình huống lúc đó chỉ có thể chọn lựa chính sách dụ dỗ, chỉ ra cậu ta giấu diếm chuyện yêu đương thì anh em mới trở thành người đuổi lý, nếu không em cho rằng ngày đó anh có thể toàn thân mà lui?"

"Vậy sao anh không nói cho em biết anh đã kể cho anh ấy chuyện này!!!" Cho nên cô vừa mới bị đẩy vào thế bị động đấy!

Bác sĩ Hạng cười khế, giống như có dòng điện trượt vào màng nhĩ của cô: "Ngoan, là lỗi của anh, đừng nóng giận được không? Anh chỉ lo lắng em trách anh tự tiện bới móc chuyện này, vốn định chờ chuyện của Du Khả Dương kết thúc sẽ thẳng thắn với em."

Trước tiên anh nói xin lỗi, lại dùng từ "thẳng thắn", tức giận trong lòng Hề Hi vừa nổi lên lại thẳng tắp rơi xuống, lại nói cũng by.tha.nh.ung không phải là chuyện gì lớn, chính mình lại chuyện bé xé ra to rồi. Vì vậy bên ngoài mạnh bên trong yếu nói: "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, về sau nếu có việc gì thì không thể gạt em, chúng ta phải thẳng thắn với nhau, biết không?"

"Thẳng thắn với nhau?" Hạng Việt cười khế một tiếng, trong nháy mắt Hề Hi nhớ tới việc xấu lúc trước của mình, chuyện Du Khả Dương cũng không phải là ví dụ bề mặt sống sờ sờ ra đấy sao?!

"Khụ, trước kia không tính, em là nói về sau, về sau!"

Thật là đáng yêu, tâm tình Hạng Việt không tệ nghĩ, lại đùa mấy câu, hai người mới cúp điện thoại.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hề Hi lái xe tới nhà của Hạng Việt, đỗ xe ở trong nhà để xe của anh, hai người ngồi lên chiếc Lamborghini màu đen kia tới sân bay.

Trong xe Hạng Việt đã chuẩn bị trước sữa đậu nành, còn bốc hơi nóng, Hề Hi đang uống, thỉnh thoảng còn đút cho anh một hộp, sau đó lqđ nghĩ đến cái gì, thương lượng nói: "Lát nữa đến thành phố T, anh hãy ở đại sảnh khách sạn chờ trước, em lên lầu nói với Du Khả Dương một tiếng trước sau đó anh hãy xuất hiện, có được không?"

Đây, Hạng Việt bày tỏ được! Hề Hi nghiêng người tới hôn một trên mặt bạn trai: "Ngoan ~"

Hạng Việt: "....."

Máy bay hạ cánh, ngồi xe taxi chạy thẳng tới khách sạn. Để Hạng Việt lại đại sảnh, Hề Hi đi thang máy lên lầu, mới vừa gõ cửa cửa đã mở ra, hiển nhiên Du Khả Dương vẫn luôn đứng chờ bên cạnh cửa!

Trước tiên Hề Hi cho bạn thân một ôm, sau đó là vẻ mặt cầu xin, bộ dạng khổ sở khóc không ra nước mắt, Du Khả Dương sợ hết hồn, đóng cửa lại vội vàng hỏi làm sao, Hề Hi chỉ lắc đầu than thở không nói, nhưng đôi mắt to lại long lanh, xem ra giống như tùy thời đều có thể rơi nước mắt.

Du Khả Dương kinh ngạc, thúc giục hỏi: "Cuối cùng là thế nào? Xảy ra chuyện gì?"

"Dương Dương ~ tôi thực xin lỗi cô! Hu hu ~(>_<)~"

Trong lòng Du Khả Dương hồi hộp một trận, cho rằng chuyện của mình bị lộ rồi, nghe xong bạn tốt giải thích, mới biết được chính Leq.uy.d.on mình sợ bóng sợ gió một hồi, Hề Hi vẫn còn đang khóc lóc kể lể: "Tôi chỉ là sợ hãi, nhớ tới Hạng Việt tốt xấu gì cũng là một bác sĩ, nào biết sau khi cúp điện thoại anh ấy lại gọi điện thoại cho Lạc Lạc, hu hu ~ tôi không muốn nói cho anh ấy, anh ấy lập tức muốn gọi điện thoại cho anh tôi, như vậy khẳng định sẽ càng tệ hơn, thực xin lỗi... $\geq ___ \leq$ "

Bởi vì lúc trước có suy đoán tệ nhất, lúc này chỉ là bị một mình Hạng Việt biết, ngược lại Du Khả Dương cũng không để ý chuyện này, cô ấy vỗ vỗ vai bạn tốt: "Biết thì biết đi, cô cũng là vì muốn tốt cho tôi, nếu không ngày hôm qua vạn nhất vì thuốc phá thai ở bệnh viện kia mà xảy ra chuyện, xui xẻo không phải là tôi sao."

"Đúng thế..."

"Được rồi, tôi không tức giận, loại tình huống ngày hôm qua kia cô không nói thật cũng không có cách nào, nếu thật sự để anh ta gọi điện thoại cho anh Hề Duy, vậy mới nguy rồi."

Hề Hi nói: "Dương Dương cô thật tốt," Sau đó lời nói xoay chuyển, thật cẩn thận nói, "Ừm, hôm nay Hạng Việt cũng đến đây, đang lqđ ở dưới lầu. Anh ấy nói hai ta ở thành phố T lạ nước lại cái, lại là con gái nên lo lắng, có anh ấy đi theo mới tốt hơn một chút. Tôi nghĩ anh ấy là con trai, lại là bác sĩ, đúng không?"

Du Khả Dương: "... Tới cũng tới rồi, cô bảo anh ta đi lên đi."

Lúc Hạng Việt gõ cửa, là Hề Hi ra mở cửa, trên tay cô ra dấu "V", có chút đắc ý, tài ăn nói của mình vẫn rất tốt! Bác sĩ Hạng bật cười, vuốt vuốt chóp mũi của cô, đi qua cô vào trong phòng.

Du Khả Dương có chút thận trọng đứng ở đằng kia, khô khốc nói: "Hạng tiên sinh." Dù sao cũng biết sự kiện này quá vô lý, thật sự cảm thấy rất mất mặt.

Ấn tượng của Hạng Việt đối với cô ấy quả thật không tốt, nhàn nhạt đáp lại câu xin chào, Hề Hi cảm thấy cục diện xấu hổ bèn chủ động mở miệng hòa hoãn: "Vừa rồi trong điện thoại anh nói đi bệnh viện nào nhỉ?"

Hạng Việt liếc cô một: "Bệnh viện nhân dân, nơi đó danh tiếng không tệ, vừa rồi anh đã gọi điện thoại cho một người bạn, ông ấy tiến cử cho anh một vị chuyên gia, lát nữa chúng ta đến đó sẽ trực tiếp tiến vào phòng phẫu thuật."

"Sao anh lại hỏi người khác loạn lên như thế! Việc này muốn giữ bí mật, không thể để cho quá nhiều người biết!" Hề Hi có chút mất hứng nói.

Lý do của Hạng Việt cũng rất đầy đủ: "Người bạn kia của anh năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, đã di cư ra nước ngoài nhiều năm, không có gì ngoài ý muốn ông ấy sẽ không dễ dàng về nước, ở Vũ Lăng cũng không thanh.hưng có ai quen biết ông ấy, anh cũng không nói bất luận tin tức gì của Du Khả Dương cho ông ấy. Mà chuyên gia ông ấy giới thiệu là chị họ chùa ông ấy, y đức rất cao, sang năm cũng sẽ di cư ra nước ngoài, cũng giống ông ấy không có thân thích gì ở Vũ Lăng." Nói xong dừng lại một lát, nhìn về phía Du Khả Dương: "Dù sao phá thai cũng tổn thương thân thể, nếu cô thật sự không muốn, vậy thì cứ làm dần từng bước tùy tiện tìm bác sĩ mặc cho số phận."

Hề Hi không quyền lên tiếng, cô cũng nhìn về phía Du Khả Dương, Du Khả Dương trầm mặc một lát, gật đầu nói: "Vậy làm phiền anh rồi."

Vì thế toàn bộ tiến vào trạng thái nước chảy, ba người Hạng Việt xuống lầu đón xe đi bệnh viện nhân dân thành phố T, phẫu thuật cũng cực kỳ thuận lợi, không có xuất hiện kịch tính trên đường đối ý muốn giữ lại đứa nhỏ gì gì đó. Lúc Du Khả Dương đi ra sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cô ấy không muốn nằm viện, Hề Hi đỡ cô ấy ba người quay lại khách sạn.

Đến chiều tối, sau khi cùng Du Khả Dương ăn cơm tối xong, Hề Hi và Hạng Việt không thể không đi rồi, chậm thêm chút nữa có khả năng sẽ bị Hề Duy phát hiện.

Mãi đến khi lên máy bay, trước mắt Hề Hi dường như vẫn còn có thể rõ ràng hiện ra tình cảnh khi Du Khả Dương mới từ phòng phẫu thuật đi ra: vẻ mặt cô ấy rất trầm trọng, suy yếu giống như một nhành hoa bị rơi lqđ vào hồng trần, không còn dáng vẻ hiên ngang lúc trước nữa. Lại nghĩ, chuyện này đối với bạn tốt hẳn là vết thương không thể xóa nhòa. Nhớ đi nhớ lại, lại nhìn không được thờ dài, nhỏ giọng nói với Hạng Việt bên cạnh: "Trước khi kết hôn em tuyệt đối muốn thủ thân như ngọc, có con lại bỏ, đối với phụ nữ mà nói là quá thảm rồi." Hơn nữa vừa rồi lúc cô và Hạng Việt rời khỏi, cả phòng chỉ còn lại một mình Du Khả Dương, thật sự cực kỳ thê lương.

Bác sĩ Hạng nghe vậy, khoe miệng giật giật, nhất thời cũng không biết nên nói với gấu nhỏ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Chuyện của Du Khả Dương khiến cho Hề Hi chấn động rất lớn, cũng là lần đầu tiên chân chính ý thức được thì ra giữa đàn ông và phụ nữ lại khác nhau như vậy. Vì thế cô tiêu cực mất mấy ngày, may mà người trẻ tuổi có tính mau quên, cùng với Du Khả Dương khôi phục tốt trở lại Bắc Kinh, loại cảm xúc tiêu cực này cũng theo gió biến mất.

Trong lúc này Hạng Việt vô cùng bao dung bạn gái, những vụ hôn liên tiếp đều đã biến thành dè dặt cẩn thận, chỉ sợ gấu nhỏ sản sinh tâm lý mâu thuẫn đối với loại sự tình này, vậy thì về sau có thể anh sẽ rất thảm, làm không tốt sau này có thể anh sẽ phải trải qua sinh hoạt của hòa thượng.

Tuần trước ở cửa hàng thú cưng Hề Hi gặp được đại ca kết nghĩa Mục Thanh của bạn trai còn có bạn gái An Di của anh ta. Thật ra thì đó cũng là một người đẹp thanh thuần, một người đẹp xuất sắc như thế thật sự hiếm thấy, về sau vẫn thường nói nhỏ với Hạng Việt: "Em muốn là cái ren, khẳng định đâm nát cô ấy." Làm cho bác sĩ Hạng đuổi theo xử lý cô, mộng cũng thiếu chút nữa bị đánh sưng, không dám lại hồ ngôn loạn ngữ nữa.

Qua tiết thanh minh, đến hạ tuần tháng tư, cuối cùng phong ba tranh gia sản của nhà họ Hạ cũng chấm dứt, hai gia đình con cả và con thứ hai đơn giản đạt thành hòa giải. Kỳ thật không hòa giải cũng không được, bởi vì mâu thuẫn nội bộ của bọn họ cho nên tất cả Hạ thị đều đã phân chia thành mấy phe cánh, chướng khí mù mịt, vì thế rất nhiều công trình hạng mục đều lấy hao tổn mà chấm dứt, mất thấy sắp bị tổn hại tận gốc, hai anh em nhà họ Hạ đầu đồ mất rốt cục tìm về lý trí, mỗi người nhường một bước, từ đó bình ổn chiến hòa.

Hai ngày nay Hạ Y vì chuyện này mà tâm tình trở nên tốt hơn, buổi chiều tan học lại muốn mời khách, mấy người Thẩm Gia đương nhiên ủng hộ, vốn dĩ Hề Hi với Hạng Việt đã hẹn xong cùng nhau đi xem phim, lúc này bị đẩy vào thế khó xử phải lựa chọn giữa bạn tốt và bạn trai, về sau nghĩ nghĩ, vẫn là thả bỏ câu bạn trai (cho bạn trai "leo cây" đấy à ^ ^). Dù sao đã có mấy ngày cô không cùng nhau chơi đùa với các đồng bọn rồi, cứ cho là mỗi tuần đều đi làm việc thiện cũng là làm xong lập tức trở về.

Năm người đi Thượng Nhã Hiền ăn một bữa cơm no đủ trước, sau đó lại đi Cửu Ca ca hát. Đến hơn 10 giờ đêm mới giải tán, Hạ Y, Thẩm Gia còn có Đào Bán đều đã uống rượu, không thể lái xe, Tần Lạc Lạc muốn đi tìm người lái xe giúp, Đào Bán đã nói: "Tìm người lái xe giúp cái gì, đêm nay cứ ở lại nơi này là được, bớt phiền phức." Thẩm Gia cũng gật đầu: "Tôi trở về cũng chỉ có một mình, ở chỗ nào cũng không sao cả." Hạ Y lại từ trên ghế sofa đứng lên: "Tiền thuê phòng cứ ghi tên tôi, hôm nay tôi phải về nhà, chị của tôi vừa rồi đã gửi tin nhắn bảo tôi trở về sớm một chút, chị ấy tìm tôi có việc." Cậu ta uống hơi nhiều, đi đường lảo đảo, Hề Hi chỉ có thể đưa tay đỡ cậu ta, Hạ Y cười cười với cô, đơn giản khoác tay lên vai cô, dè hơn nửa sức nặng lên trên người cô.

Hề Hi giận một chút: "Anh đừng giả say, đứng thẳng lên đi, nặng chết rồi!"

Hạ Y không nghe, bộ dáng cậu ta xinh đẹp, mắt say lơ lơ mê ly nhìn người khác như vậy thật sự cực kỳ rung động. Hề Hi bủn rủn, một chút cũng không bị hấp dẫn, sau cùng chính Hạ Y đến không còn cách nào khác, chỉ có thể quy củ đứng vững, để cho cô đỡ cánh tay của mình.

Đêm nay Đào Bán ở lại nơi này, Tần Lạc Lạc làm bạn gái khẳng định sẽ không đi, chào mấy người một tiếng, Hề Hi và Hạ Y mở cửa rời đi. Cô không uống rượu, cũng lái xe, trái lại có thể đưa cậu ta về nhà, xe của cậu ta tạm thời chỉ có thể để ở nơi này ngày mai sẽ cho người đến lấy.

Tốc độ lái xe của Hề Hi cực kỳ đều đều, không nhanh không chậm, cũng cực kỳ tuân thủ quy tắc giao thông, lúc đèn chuyển sang đèn vàng thì trước tiên ngừng xe lại, không giống những người khác cố gắng tiến lên. Hiện tại thời gian đã có chút muộn, xe cộ trên đường không tính là nhiều, Hạ Y lười biếng tựa vào ghế ngồi đằng trước, dây an toàn cũng không đeo, đèn báo hiệu trong xe vẫn tích tích tích vang lên, Hề Hi thúc giục cậu ta lần thứ ba: "Cài dây an toàn vào."

"Lúc cô và bạn trai yêu đương có cảm giác gì?"

Hề Hi không nghĩ tới cậu ta sẽ đột nhiên nói cái này, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời: "Không có cảm giác gì, chỉ là cảm thấy rất tốt." Nếu để cho cô hình dung trạng thái lúc mình và Hạng Việt ở chung, cô có thể nghĩ đến từ thích hợp nhất chính là rất tốt, không có mâu thuẫn gì lớn, anh rất sủng cô, cũng sẽ không không tiết chế sủng ái, sẽ dạy cô một chút kinh nghiệm xã hội, đạo lý đối nhân xử thế, có khi coi cô như đứa trẻ, có khi coi cô như bạn bè, đặc biệt khi là người yêu ngọt ngào anh cực kỳ tôn trọng cô, anh không □□ bá đạo, cũng sẽ không vì tuổi cô còn nhỏ mà muốn nhúng tay vào quản đồng quần tây, bây giờ hai người ở chung tuy không oanh oanh liệt liệt, nhưng làm cho người ta cảm thấy rất an tâm.

Chung quy lại mà nói, bạn trai bác sĩ Hạng làm cho cô rất có cảm giác an toàn.

Ánh mắt xinh đẹp của Hạ Y nhìn dung nhan xinh đẹp của cô, trong lòng tương đối không rõ tư vị. Cậu ta vẫn rất có hảo cảm với cô, trước kia hai người có quan hệ tốt nhất, giống như anh em, lại giống tri kỷ, không phải không nghĩ thổ lộ, nhưng chị gái không vừa ý, có thành kiến rất sâu với cô, cậu ta cũng thấy thời gian vẫn còn nhiều, không nóng vội nhất thời, không nghĩ tới chính mình kéo dài lại biến thành tự mình khổ sở.

Khi nghe được cô tuyên bố ở chung một chỗ với Hạng Việt, mất mát trong lòng cậu ta không ai có thể cảm nhận được. Thẩm Gia vẫn cười nhạo là cậu ta xứng đáng, hiện tại ngậm lại, cậu ta có kị quá nhiều, khả năng cũng là bởi vì tình cảm với cô còn không có sâu đậm đến mức có thể liều lĩnh vi phạm ý nguyện của chị gái, Hạ Y có chút thương cảm: "Đàn ông lớn tuổi có cái gì tốt, cô không nghĩ tới sau này sao? Khi anh ta bốn mươi tuổi, cô mới đầu 30, vừa đúng là độ tuổi đẹp nhất."

Hề Hi tròn mắt, bớt thời gian liếc cậu ta một, cực kỳ thành thật nói: "Vậy thì như thế nào, lúc anh ấy 50 tôi cũng bốn mươi, lúc anh ấy 60 tôi 50, lúc anh ấy 70 tôi 60, tôi già chậm hơn anh ấy một chút, tương lai càng để lại nhiều ấn tượng đẹp trong ký ức của anh ấy. Lại nói tôi thích anh ấy không quan hệ đến tuổi tác, nếu tôi thích anh ấy thì kể cả anh ấy hơn tôi 20 tuổi tôi cũng chấp nhận, nếu tôi không thích anh ấy ngay cả liếc mắt tôi cũng không nhìn nhiều hơn một. Vệ tổng của Hoa Tín, bà xã của anh ta cũng ít hơn anh ta rất nhiều tuổi, nhà người ta không phải thật sự hạnh phúc? Là người phụ nữ song toàn! Tôi chưa từng nghe chuyện xấu gì của Vệ tổng, chỉ nghe nói anh ta yêu thương vợ anh ta như thế nào."

Trong lòng Hạ Y chưa xót không thôi, cảm giác Hạng Việt là vận cứt chó, đi trước cậu ta một bước. Có chút ảo não, nhưng cũng không biết làm thế nào, vì buồn bực mà dọc theo đường đi đều không nói thêm gì, chờ xe dừng lại trước cửa nhà cậu ta, cậu ta cũng chỉ nhàn nhạt nói câu "Đi đường cẩn

thận" lập tức đi vào trong nhà.

Hề Hi nhìn bóng lưng cậu ta từ từ biến mất dưới đèn đường, lắc đầu, nhát gan như vậy, cô gái nào sẽ bỏ qua nam thần như bác sĩ Hạng mà chọn tiểu thịt tươi như cậu ta chứ!

Nhớ tới bạn trai nhà mình, Hề Hi nhìn thời gian, đơn giản chuyển tay lái, đi đến chỗ Hạng Việt.

Lúc Hạng Việt gọi điện thoại cho gấu nhỏ nhà mình vốn là muốn hỏi một chút cô đã về nhà hay chưa, lo lắng cô nhóc này không nghe lời uống rượu về trễ không an toàn, không nghĩ tới lại đạt được kinh hi ngoài ý muốn, cúp điện thoại, anh lắc đầu bật cười, tùy ý mặc một chiếc áo khoác mỏng, thay giày đi xuống lầu. Trời đã trễ thế này, một mình cô đi thang máy không an toàn.

Ước chừng chừng mười phút đồng hồ sau, nhìn thấy chiếc xe màu trắng xinh đẹp kia chậm chạy đến đây, chờ xe dừng lại, anh còn chưa đi qua gõ cửa kính xe, Hề Hi đã nhảy xuống, bổ nhào vào trong lòng anh, giống như mèo con vô cùng thân thiết cọ cọ ngực của anh. Trong lòng Hạng Việt mềm mại như nước, vỗ vỗ lưng của cô: "Đi thôi, lên lầu trước."

Cô "Ừm" một tiếng, lại ngửa đầu nói: "Trước tiên hôn một." Nũng nịu làm cho người ta buồn cười, trong lòng Hạng Việt cực kỳ yêu thương, thuận thế hôn một lên miệng cô, nhin không được lại hạ xuống nụ hôn trên mắt cô, như chuồn chuồn lướt nước, cực kỳ dịu dàng. Hề Hi phốc một tiếng nở nụ cười: "Em nói hôn một, như thế nào anh lại vẫn hôn nữa thế!"

Anh cười cười, vuốt vuốt cái mũi của cô: "Bớt lắm lời, đi, lên lầu."

Từ thang máy ra ngoài, vào cửa thay dép lê, Hề Hi ôm bụng kêu đói, Hạng Việt không có cách nào, chỉ có thể nhận mệnh đi nấu cơm cho tổ tông ăn.

Ăn khuya rất đơn giản, làm cháo thịt nạc trứng bắc thảo, xào hai đĩa đồ ăn, Hề Hi bụng bát ăn được cảm thấy mỹ mãn, lại vẫn khen tặng bạn trai: "Tay nghề có tiến bộ, sắp vượt qua đầu bếp của Quý Phi Lâu rồi!"

Ý định bọ trong lòng này cũng quá rõ rồi, Hạng Việt gấp thịt bò thả vào trong bát của cô, thúc giục: "Được được, nhanh ăn đi, ăn xong anh đưa em về."

"Anh trai em đi công tác không ở nhà, anh nhắn tâm để một mình em chờ tại ngôi nhà lớn như vậy sao?"

"Vì cái gì không đành lòng?" Anh nhiu mày: "Trước kia cũng không phải là em chưa từng ở như vậy." Thấy cô chu miệng, anh mỉm cười: "Nghĩ muốn ở lại qua đêm?"

Cô "Ừ" gật đầu, anh nói không được: "Anh không có cách nào cho anh trai em một công đạo."

"Anh em lại không ở nhà." Cô lại vẫn đúng lý hợp tình, nếu Hề Duy nghe được, đoán chừng sẽ tức chết. Thật ra Hạng Việt cũng lo lắng đã trễ thế này mà một mình cô trở về ở, nghĩ nghĩ nói: "Được, vậy em mau ăn đi, ăn xong đi tắm rửa, buổi sáng ngày mai không phải còn có lớp sao?"

Hề Hi đạt được đáp án mình muốn, cảm thấy mỹ mãn, cảm thấy bạn trai rất khéo hiểu lòng người. Chờ cô đi tắm rửa, Hạng Việt đi tới thư phòng gọi điện thoại cho Hề Duy, lúc trước hai người từng có hiệp định, Hạng Việt không muốn nuốt lời vì phạm hứa hẹn, cũng không muốn ôm tâm lý may mắn cái gì, anh nói sự tình từ đầu tới cuối cho Hề Duy nghe một lần, Hề Duy nghe xong, cho dù cảm giác em gái gấu, nhưng bạn tốt có thể gọi cú điện thoại này, anh ta còn có cái gì để lo lắng? Vì thế đại lượng cho phép, đồng ý để cho em gái qua đêm.

Nhưng mà vẫn nói: "A Việt, đừng làm cho tôi thất vọng." Ý tứ chính là: A Việt, đừng chiếm tiện nghi của em gái tôi.

Hạng Việt dờ khóc dờ cười, đảm bảo nói: "Yên tâm đi, cô ấy còn nhỏ." Hai mươi tuổi cũng chưa đến, anh đâu nào nhẫn tâm, muốn phát sinh quan hệ ít nhất phải đợi sau khi cô ấy tốt nghiệp đại học hai người đính hôn, đây là điểm mấu chốt của vấn đề.

Hề Duy vừa lòng cúp điện thoại.

Chuyện hai người gọi điện thoại cũng không cần phải cố ý nói cho gấu nhỏ, cô nhóc kia sẽ mất hứng.

Đây là từ sau khi hai người tự xác định quan hệ, lần đầu tiên nghỉ đêm cùng một chỗ, nói thật Hề Hi có phần khản trương, đương nhiên giống như phần lớn các cô gái rơi vào tình yêu khác, đối mặt với tình hình này đều sẽ có phần mong chờ.

Mặc áo ngắn tay của Hạng Việt, Hề Hi vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm máy sấy. Năm trước cô ở trong này mấy ngày có để lại một, lúc thu thập hành rời khỏi cũng không lấy đi. Cách lần đó một năm, máy sấy bị Hạng Việt cất ở bên ngoài phòng tắm cuối cùng lại phát huy công dụng, thật đáng mừng.

Nhìn máy sấy được đưa đến trước mắt, Hề Hi không nhận, nạt to chớp chớp hai cái, làm nũng nói: "Anh giúp em sấy tóc."

Hạng Việt tính tình tốt nói được, nhưng có yêu cầu: "Em đi mặc quần vào trước." Hai chân tuyết trắng lúc ẩn lúc hiện ngay trước mắt, nói gấu nhỏ này không ý xấu, ài tin!

Hề Hi nháy mắt mấy cái, về mặt ngay thơ, cô giơ chân để cho anh nhìn: "T-shirt đều đã che đến đầu gối, không có việc gì. Còn nữa, cái quần kia của anh em không mặc được, ống quần quá dài." Lại bò lên cánh tay của anh: "Nhanh lên đi, tóc vẫn ướt nước không thoải mái."

Đối với cái này, bác sĩ Hạng chỉ muốn trả lời hai chữ: Ha ha.

Chương 45: Chương 45

Edít: Thanh Hưng

Hề Hi vốn tưởng rằng đêm nay cô và Hạng Việt sẽ phải phát sinh chút gì, coi như là không phải củi khô bốc lửa, cũng nên có phần cảnh lqđ xuân kiều điểm gì gì đó chứ. Dù sao vẫn đang là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt mà ~

Đáng tiếc. . .

Bác sĩ Hạng quá đoan chính, ôm hôn môi có thể có, cái khác không cần suy nghĩ, cho dù là giúp sấy tóc hay vẫn là ôm cô đến trên giường, đều là quy củ, tương đương với chính nhân quân tử.

Thân là một người phụ nữ, em gái Hề Hi có chút thất bại, nhưng lại có một ít kiêu ngạo mâu thuẫn như thế: bạn trai ngồi trong lòng mà vẫn không loạn ~ đây nếu không phải tình yêu đích thực thì thế nào mới thật sự là yêu? Có mấy người đàn ông có thể có được định lực thế này?

. . . Không có đi -_-

Qua vài ngày, tới gần ngày nghỉ dài hạn mừng một tháng năm, được nghỉ ba ngày, tuy nhiên trong đó có hai ngày là thứ bảy và chủ nhật (^ ^) . . . Nhưng trong trường học nhiệt tình của các bạn đồng học vẫn tăng vọt, mỗi người đều thương lượng cùng đi chỗ nào vui chơi. Tần Lạc Lạc nói hội kịch tổ chức đi huyện Lâm leo núi: "Dù sao cũng chỉ được nghỉ ba ngày, đi xa bất tiện, nếu không chúng ta cũng đi leo núi?"

Đào Bản vẽ mặt khinh thường: "Leo núi có cái gì thú vị, có thời gian còn không bằng ở nhà đi ngủ!" Mắt thấy bạn gái muốn le?equ/yy' do. on phát hỏa, vội vàng bỏ thêm một câu: "Không phải đã nói thứ bảy đi viện phúc lợi Thái Dương thăm mấy đứa nhỏ à, nếu chúng ta đi chơi những đứa trẻ kia sẽ rất thất vọng đấy?"

Nhắc tới mấy đứa trẻ ở viện phúc lợi, Tần Lạc Lạc ù rũ, Hề Hi ở một bên nói: "Không quan hệ, các người đi chơi đi, đến lúc đó tôi bảo Hạng Việt cùng tôi đi viện phúc lợi, vừa lúc ngày mừng một tháng năm trong cửa hàng của tôi làm hoạt động có lẽ sẽ bận rộn không đi được."

"Cô không đi thì còn gì vui chứ." Tần Lạc Lạc không hài lòng: "Thôi, hay là không đi, tới ngày mừng một tháng năm đoán chừng chỉ cần là chỗ vui chơi nào đều không thiếu người, tôi cũng không muốn cùng người khác chen chúc, giống như đứa ngốc ấy."

Điều này được Đào Bản cực lực đồng ý: "Vợ, em đã có khả năng đoán trước rồi!"

Vừa rồi vẫn còn đề nghị đi chơi Tần Lạc Lạc: ". . . Cút!"

Thẩm Gia nhìn hai người này nháo, nở nụ cười một tiếng, nhỏ giọng hỏi Hề Hi: "Có phải cô cãi nhau với Hạ Y rồi hay không?" Từ sau đêm hai người đơn độc từ Cừu Ca dời đi kia, gần đây lúc đoàn thể tụ hội Hạ Y đã vắng mặt ba lần, bình thường gọi điện thoại hẹn ăn cơm vị kia chỉ cần vừa nghe là tập thể đã nói có việc không tới được. Biểu hiện rõ ràng như vậy, muốn nói không có quan hệ gì với Hề Hi thì mới là lạ.

Hề Hi cực kỳ vô tội: "Tôi không cãi nhau với anh ta mà."

Thẩm Gia không tin: "Vậy sao gần đây cậu ta lại trốn tránh cô?"

"Không quen nhìn tôi và Hạng Việt yêu đương ~ "

Thẩm Gia: ". . . Cô có biết cậu ta thích cô không?"

"Tôi lại không ngốc," Hề Hi tròn trĩnh mắt, bắt đầu nói: "Một người đàn ông đối với một người phụ nữ có tâm tư khác hay không, đương sự rất rõ ràng, không nói ra không có nghĩa là không biết." Chỉ là để ý đến tình bạn mới giả ngu, không muốn hai bên nháo đến xấu hổ không chịu nổi mới thôi.

Thẩm Gia kinh ngạc: "Vậy cô. . ."

Biết kế tiếp cậu ta muốn nói gì, Hề Hi ngắt lời: "Nếu tôi có ý tứ với anh ta thì đã sớm theo đuổi rồi, sao phải dây dưa lằng nhằng, Hạng Việt là tôi chủ động theo đuổi, theo đuổi hơn nửa năm đấy!"

Được rồi, Thẩm Gia đã không phản bác được, chỉ có thể ở trong lòng yên lặng bi ai cho bạn tốt. Lại vẫn suy xét có cần dùng lời tha.nh.h.ung này đi an ủi bạn tốt hay không: Không phải cậu quá chậm, là em gái từ đầu đã không có ý tứ kia với cậu. Cũng không biết Hạ Y có thể tiếp thu cái cách nói này hay vẫn càng nguyên ý tin tưởng vững chắc rằng Hạng Việt chiếm tiện nghi về thời gian cho nên mới cướp đoạt trước một bước, lừa mình dối người tốt hơn một chút. . .

Đó là một vấn đề khó khăn.

Đặt chuyện xoắn xuýt này qua một bên, Thẩm Gia nói lên một việc khác: "Chị họ Thẩm Vi của tôi có bữa yến hội, cô có đi hay không?" Tuy cậu ta rất tò mò chị họ nhà mình vì cái gì muốn cậu ta mời Hề Hi tham gia, dù sao cái kia cũng chỉ là một buổi tụ hội bạn bè cực kỳ bình thường, nhưng nếu chị họ đã nhờ thì cũng không phải chuyện lớn gì, nhấc tay chỉ lao mà thôi, tự nhiên cậu ta sẽ không từ chối.

Chị họ của Thẩm Gia = Thẩm Vi = bạn gái của Hề Duy

Nụ cười yếu ớt trên mặt Hề Hi tan đi trong nháy mắt: "Không đi!" Nói xong không để ý đến phản ứng của anh ta, trực tiếp từ trên lưng ghế sofa đứng lên, qua bên cạnh lên tiếng chào hỏi với Tần Lạc Lạc và Đào Bản đang họp xướng xong lập tức mở cửa rời đi, để lại Thẩm Gia ngồi ở đằng kia một đầu đầu chằm chằm.

Từ KTV đi ra vừa mới hơn tám giờ tối, Hề Hi gọi điện thoại cho Hạng Việt, biết được anh vẫn đang ở bệnh viện, lập tức chuyển tay lái xe về phía tổng viện quân khu.

Lúc cô đến, Hạng Việt vừa mới từ chỗ người bệnh quay về văn phòng, thấy bạn gái về mặt rầu rĩ không vui tiến vào, xoa bóp mặt bánh bao, cười hỏi: "Đây là làm sao vậy, người nào chọc giận em rồi?"

"Em cảm thấy em không nhà để về rồi." Hề Hi tội nghiệp nháy đôi mắt to ngập nước nhìn bạn trai, đáng yêu nói không nên lời.

Hạng Việt nghe vậy cực kỳ kinh ngạc, ôm vai bạn gái hỏi: "Cãi nhau với anh trai em à?"

"Không phải anh em, là Thẩm Vi kia!" Hề Hi cảm thấy mình giống như tiểu bạch bị bắt nạt: "Chị ấy tìm em thị uy! Khinh người quá đáng rồi!"

Lần này Hạng Việt càng kinh ngạc hơn: "Cô ấy tìm em rồi hả?" Theo lý thuyết thì không thể, Thẩm Vi cũng không phải óc heo, tìm em gái Hề Duy thị uy. . . Ha ha, chỉ số thông minh kia có thể phải lo lắng rồi.

Hề Hi bám vào cánh tay bạn trai bĩu môi nói: "Chị ta bảo Thẩm Gia chuyển lời mời em đi tham gia yến hội trong nhà chị ta! Anh nói xem, đây không phải thị uy là cái gì! Nếu không phải chị ta cố ý, sao Thẩm Gia lại bảo em tới tham gia yến hội của chị họ anh ta? Chị ta tính toán cái rể hành gì! Em lại không biết chị ta!"

Hạng Việt: ". . . Em nên coi như là giải vi câu tốt."

"Rõ ràng là thị uy!" Hề Hi trừng anh: "Nếu như thực sự là câu tốt làm sao phải đầu đầu lộ đuôi như vậy, thoải mái tới mời em không được sao! Lén lút quanh co lòng vòng như vậy, thế mà vẫn là phó tổng đây! Hừ, em mặc kệ, anh phải cùng một trận tuyến với em, chờ một lúc nữa anh gọi điện thoại cho anh trai em, cứ nói bạn gái anh ấy bắt nạt em! Em bây giờ cực kỳ đau lòng!"

Hạng Việt dở khóc dở cười, châm ngòi tức giận của cô: "Có người nào như em không? Cú điện thoại này gọi qua, anh trai em và Thẩm Vi khẳng định sẽ cãi nhau."

"Bọn họ cãi nhau thì có liên quan gì tới em?" Hề Hi về mặt khinh thường: "Thẩm Vi không đến trên chọc em, em mới lười phản ứng lại chị ta!"

Biết cô lại nổi lên tính gấu, nếu là một mực đối nghịch với cô đoán chừng sẽ phản tác dụng, Hạng Việt hôn một cái lên khóe miệng bạn gái, ôn nhu nói: "Vậy đợi lát nữa anh gọi điện thoại cho anh trai em, hiện tại em theo anh cùng đi ăn cơm hay vẫn là theo anh đưa em về nhà?"

"Anh còn chưa ăn cơm sao?"

"Tạm thời đón nhận bệnh nhân," Hạng Việt nhẹ nhàng băng quơ, lại thúc giục cô, "Nói mau, là về nhà hay vẫn là theo anh cùng nhau ăn cơm."

Kia còn cần phải chọn sao? Hề Hi cực kỳ quả quyết nói: "Ăn cơm! Anh trai em không cho em câu trả lời thỏa đáng, hôm nay em sẽ không quay về!"

Hạng Việt đã nghĩ đến khả năng bị kẹp giữa bạn gái và em gái ruột, tới lúc đó Hề Duy lại khổ sở rồi. Nhìn không được vì bạn Lê q. úy. đ. n tốt nhiều năm toát mồ hôi. Cho nên nói có người anh trai chăm sóc em gái cũng không phải tốt đẹp như thế. Nên cảm kích mẹ của anh không sinh cho anh một người em gái không?

Hai người đi nhà hàng Gia Quốc ăn cơm Tây, buổi tối Hề Hi đã ăn rồi nên cũng không quá đói, gọi một phần bánh phô mai. Lúc cùng nhau ăn cơm, Hạng Việt đi toilet một lần, lúc dời đi Hề Hi trực tiếp "Hừ" một tiếng: "Mặt báo cho anh trai em phải không?"

Cho nên nói gấu nhỏ thật sự là sinh vật ngao kiêu nhất trên đời, nhìn xem không phải chỉ có thông minh lanh lợi thôi, phản ứng thật nhanh nhẹn, sao lại cứ xoắn xuýt ở chỗ bạn gái của anh trai không thoát ra được chứ!

Hạng Việt cười cười, như có như không nói: "Cậu ấy cũng không dễ dàng." Bình thường công tác vội vàng như chó, lại phải xử lý loại sự tình này, Hề Duy cũng thật đáng thương.

Hề Hi cũng không bởi vì bạn trai "phản chiến" mà tức giận, ngược lại đột nhiên có chút phiền muộn: "Vừa rồi không phải em nói đùa, em cảm giác em thật sự không nhà để về, Hạng Việt, anh sẽ thu nhận em chứ?"

Lời này thật sự là càng nói càng thái quá, sao Hề Duy có thể để cho em gái anh ta ở chung với đàn ông! Hạng Việt có chút bất đắc dĩ nhìn bạn gái: "Hề

Hi, trước ba mươi tuổi anh trai em sẽ không cần nhắc đến chuyện kết hôn."

"Lời này em không tin." Hề Hi phản bác: "Trước không đề cập tới lão già nhà em và trưởng bối nhà Thẩm Gia, riêng anh trai em, nói thật, em không tin tưởng anh ấy. Tính tình của anh trai em em biết, nếu không phải thật sự thích anh ấy sẽ không duy trì quan hệ với Thẩm Vi lâu như thế, chị ấy cũng không phải là những minh tinh người mẫu các loại có thể tùy tiện chơi đùa. Anh trai em thậm chí vẫn dự tính trước ba mươi tuổi không nói chuyện kết hôn. Anh ấy nói trước ba mươi tuổi sẽ không suy xét kết hôn, kỳ thật trong tiềm thức đã coi Thẩm Vi làm đối tượng kết hôn rồi. Nếu anh ấy thật sự cực kỳ thích Thẩm Vi, coi chị ta như đối tượng kết hôn, vậy anh nói đi, ôn nhu hương anh hùng mộ, uy lực của lời nói bên gối thực sự không thể khinh thường. Em có thể đánh cược với anh, chậm nhất là sang năm, anh trai em khẳng định sẽ kết hôn."

Thấy cô phân tích đạo lý rõ ràng, Hạng Việt có chút đau lòng. Đứa nhỏ này nhìn quá rõ sự việc, bình thường tùy tiện ngốc nghếch hồ đồ, kỳ thật thật sự không ngốc.

Chuyện cha mẹ Thẩm Vi đã chủ động bán bạc với nhà họ Hề mấy ngày trước anh đã biết được từ trong nhà, chỉ là tất cả mọi người đều có ý định gạt cô mà thôi. Thẩm Vi còn lớn hơn Hề Duy hai tuổi, năm nay đã 29, thanh xuân của phụ nữ một năm qua đi sẽ ít đi một năm, đương nhiên nhà họ Thẩm sẽ hi vọng con gái có thể nhanh chóng thành hôn.

Đây kỳ thật chỉ là bắt đầu, nghĩ đến càng về sau, áp lực Hề Duy gặp phải sẽ càng lớn. Giống như Hề Hi nói, anh ta đối với Thẩm Vi khẳng định là thật sự thích, một người là tình yêu đích thực, một người là em gái thương như bảo vật, kết hôn gần như thành một trận đấu phân cao thấp giữa hai người, bất kể là thắng hay thua, Hề Duy kẹt ở giữa nhất định chính là người vất vả nhất.

"Thật sự cực kỳ chán ghét anh trai em kết hôn?" Hạng Việt nhẹ giọng hỏi.

Hề Hi trầm mặc không nói, kỳ thật trong lòng cô rõ ràng, cho dù là năm nay kết hôn hay sang năm kết hôn hay là ba năm sau than.hh.ung.lqđ kết hôn, anh trai luôn luôn phải kết hôn. Sở dĩ muốn kiên trì đến sau ba mươi tuổi, chẳng qua là để ý đến cảm nhận của cô mà thôi. Ba năm sau cô 22 tuổi, tư tưởng trưởng thành, dù sao cũng sẽ càng thành thực hơn hiện tại. Lại nói khi đó có lẽ cô đã ở nước ngoài du học ít nhất một năm, đã cùng anh trai tách ra một thời gian dài, tương ứng với sự ý lại vào anh ta sẽ giảm bớt, tự nhiên cũng sẽ không quá bài xích anh ta kết hôn với người khác.

Đạo lý đều đã biết, trong lòng lại vẫn muốn giả bộ hồ đồ.

Thật lâu sau, mãi đến lúc món ăn lục tục đưa lên, khi trong ghế lò không còn ai, Hề Hi mới buồn bực mở miệng: "Em có anh, anh ấy cũng có Thẩm Vi, nhưng em vẫn là không muốn anh ấy kết hôn, có phải cực kỳ quá phận cực kỳ ích kỷ hay không?"

Cô mở miệng nói chuyện, trong lòng Hạng Việt nhẹ nhàng thờ ra, nhấc tay ôm cô từ chỗ ngồi vào trong ngực, hôn nhẹ lên tóc mai làm người ta thương yêu: "Ngoan, em như thế này không phải ích kỷ, chỉ là quá để ý thôi."

Anh em ruột thịt, thân đến trình độ nhất định sẽ thành loại bệnh trạng quyền luyến nào đó. Hề Hi gần như là từ nhỏ đã lqđ do Hề Duy nuôi lớn, cảm tình sâu tới mức người ngoài không thể lý giải. Hề Duy từng nói Hề Hi là mạng của anh ta, đây không phải là lời nói vui đùa, Hạng Việt biết rõ vì em gái cái gì Hề Duy cũng có thể vứt bỏ. Cũng bởi vì cảm tình quá sâu, cho nên lúc đến điểm tới hạn nào đó, có khi sẽ làm cho người ta có chút lo lắng.

May là, Hề Duy có Thẩm Vi, mà trong lòng cô gái nhỏ anh thương yêu cũng có anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 46

Edit: Thanh Hưng

Người ta nói băng dày ba thước, trông cậy vào gấu nhỏ lập tức có thể nghĩ thông mọi chuyện là không có khả năng. Hạng lqđ.tha.nhh.ung Việt cực kỳ biết chuyện này nên không nhắc đến, Hề Duy ở trong lòng Hề Hi có thể còn quan trọng hơn bạn trai là anh đây, điểm ấy bác sĩ Hạng vẫn có thể minh hiểu rõ, tuy nhiên rất không muốn thừa nhận -_-

Từ nhà ăn đi ra đã hơn 9 giờ gần 10 giờ rồi. Vốn dĩ Hề Hi quần lấy Hạng Việt nói muốn đi nhà anh, nào biết hơi giương mắt lại nhìn thấy phía trước cách đó không xa dưới đèn đường có một bóng dáng cao gầy đang đứng đó, mặc dù gương mặt mơ hồ nhưng bởi vì quá quen thuộc cho nên lập tức nhận ra cái người đang đứng nghiêng nghiêng kia là anh trai Hề Duy.

Cũng không biết vì sao trong phút chốc nước mắt lại không hề báo hiệu lập tức rơi xuống, kích thích dưới đáy lòng biến thành hành động, Hề Hi buông cánh tay Hạng Việt ra chạy về chỗ anh trai đang đứng, đầu nhào vào trong lòng Hề Duy nức nức nở nở khóc lên, giống như bị ủy khuất cực lớn.

Bác sĩ Hạng bị vút tại chỗ: "... -_- " Nếu không phải biết kia đúng là anh em ruột, một cảnh này nhìn thế nào cũng có chút giống tình tiết nam phụ bị nữ chính bỏ lại một lần nữa lao vào ôm ấp khoa trương lại giả tạo của nam chính...

May mà bác sĩ Hạng nội tâm cường đại, bị bạn gái bỏ lại cũng không tức giận, ung dung đi qua, thấy Hề Duy sắc mặt nhu hòa ghé vào bên tai Hề Hi

thấp giọng an ủi, trong mắt là yêu mến rõ ràng, dưới đèn đường hơi mờ mịt hai người ôm nhau giống như một bức tranh duy mỹ, lộ ra diễm đã? nl.ê.quý.đô?n âm áp cùng... Được rồi, trong lòng bác sĩ Hạng có chút không thoải mái rồi.

Hề Hi khóc một trận mới từ từ ngừng, lúc này thút tha thút thít, lấy khăn tay trong tay anh trai lau nước mũi, đáng yêu giống như đứa trẻ.

Hề Duy có chút buồn cười, ngón cái chạm vào khoeo mắt em gái, lại điểm điểm chớp mũi của cô: "Lớn như vậy lại vẫn khóc nhè, bề mặt hay không, hừm?"

"Sao em lại bề mặt ~" Cô mím môi, lên án, "Hiện tại anh có bạn gái lập tức không tốt với em nữa, người khác bắt nạt em anh cũng không quản, chỉ biết nói em!"

Cái gì gọi là "Dục gia chi tội"?*, đây là bản hiện thực. Hề Duy có chút bất đắc dĩ: "Chuyện này anh sẽ cho em câu trả lời thỏa đáng, đừng nóng giận có được hay không?"

*dục gia chi tội: muốn gán tội cho người khác

Nào biết cô đột nhiên trở mặt: "Không được! Hôm nay em ở lại nhà Hạng Việt! Anh đi tìm bạn gái anh mà song túc song phi đi thôi!"

Sắc mặt Hề Duy khẽ biến thành âm trầm, Hề Hi có chút sợ, quyết đoán tránh anh trai ra chạy đến trốn tránh sau lưng Hạng Việt, lại vẫn đáng xấu hổ thò đầu về phía anh trai làm mặt quỷ, ngây thơ vô cùng!

Hạng Việt buồn cười, cảm thấy bạn gái bởi vì Thẩm Vi mà liều mạng, trước kia có bao giờ thấy cô như vậy? Trước mặt anh trai Hề Duy, cô nhóc này vẫn luôn điệu ngoan như tiểu bạch thỏ ấy.

Có thể thấy đối với bạn gái của anh trai, thành kiến trong lòng gấu nhỏ không phải lớn bình thường. Trước kia vẫn cố gắng kiềm chế, nước sông không phạm nước giếng, hôm nay hẳn là hành động cầu tốt thiện ý của Thẩm Vi đã làm cô gái nhỏ bạo phát rồi □□.

Cho nên nói, có người anh trai chăm sóc em gái thực không phải là chuyện gì tốt.

Hề Dy cũng có chút đau đầu: "Về nhà trước, chuyện này anh khẳng định sẽ cho em câu trả lời thỏa đáng, nghe lời."

"Anh có thể bảo chị ta nói xin lỗi em không? Làm lẽ em cũng không ghét bỏ đâu."

Gấu nhỏ này! Hề Duy còn chưa nói gì Hạng Việt đã nhìn không được đưa tay gõ đầu cô: "Đừng được một tác lại muốn tiến một thước, làm khó dễ anh trai em em rất vui phải không?"

"Sao em lại làm anh ấy khó xử, rõ ràng là bạn gái anh ấy không có ý tốt!"

Hạng Việt giảng đạo lý cho cô: "Em là em gái ruột của Hề Duy, cô ấy nịnh bợ em còn không kịp sao lại không có ý tốt, trừ phi đầu óc cô ấy ngốc nghếch như heo."

"Ngốc nghếch như heo", bốn chữ này thành công lấy lòng gấu nhỏ, Hề Hi hừ hừ hai tiếng: "Dù sao em không thích chị ta lén lút làm về ta đây, vừa nhìn đã biết là tâm cơ kỹ nữ."

Bây giờ Hạng Việt và Hề Duy đều đã xác định, cô nhóc này là mượn cơ hội sinh sự, cố ý bới móc đấy! Nói trắng ra vẫn là vì lqđ.tha.nh.ung có thành kiến với Thẩm Vi, nói sâu hơn, cô không phải có thành kiến với Thẩm Vi, mà là có thành kiến với người phụ nữ mà Hề Duy thích, hôm nay là Thẩm Vi, lần sau nếu Hề Duy thích một người phụ nữ khác, loại thành kiến này tự nhiên sẽ dời đi.

Hề Duy là tâm tình gì thì Hạng Việt không biết, nhưng trong lòng Hạng Việt đã có chút sầu lo, vừa rồi lúc ăn cơm biểu hiện của cô cũng không rõ ràng, anh cho rằng cô chỉ là nhất thời không kịp phản ứng mà thôi, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải như vậy.

"Hề Duy, đêm nay Hề Hi theo tôi trở về trước, cậu đi tìm Thẩm Vi nói chuyện." Hạng Việt quyết đoán nói.

Làm một người anh trai luôn bảo vệ em gái, Hề Duy đâu nguyên ý để cho em gái đi nhà bạn trai qua đêm! Tuy lần trước anh ta rất độ lượng đồng ý nhưng lần đó là bởi vì ngoài tầm tay với của mình, đương nhiên muốn lqđ.tha.nh.ung nói chút dễ nghe ổn định bạn tốt mới đồng ý với anh ta (HV). Mà lúc này, em gái đang ở ngay trước mắt, bảo anh ta lơ đãng nhìn một người đàn ông đưa cô về nhà, đây là chuyện đùa gì thế!

Vừa muốn trầm giọng phản đối lại đón được anh mắt chân thành tha thiết của bạn tốt, bỗng nhiên Hề Duy lại có chút do dự.

"Anh, em cùng Hạng Việt về nhà, anh đi tìm Thẩm Vi đi, bảo chị ta nói xin lỗi em, em lập tức sẽ không tức giận nữa!" Ngữ khí kiên ngang lẫm liệt, giống như cô rất khoan dung vậy.

Rõ ràng cực kỳ không phân rõ phải trái, nhưng kì lạ bộ dáng của cô nhóc này làm người ta vừa thấy đã thương, lại là vừa mới khóc, hốc mắt vẫn hồng, dịu dịu dằng dằng, đáng thương đáng yêu, thật sự làm cho người ta không thể từ chối.

Hạng Việt và Hề Duy đều đã có chút bó tay với cô, Hề Duy lại một lần nữa nhận thức rõ ràng người em gái gấu này có bao nhiêu không phân rõ phải trái. Anh ta có chút bất đắc dĩ, Hạng Việt đơn giản đưa chìa khóa xe cho Hề Hi, ý bảo cô vào trong xe trước đi, sau đó lôi kéo Hề Duy vừa đi vừa nói chuyện. Cũng không biết anh và Hề Duy nói gì, một lát sau, Hề Duy lái xe đi trước, Hạng Việt mở cửa xe ngồi vào nhìn thấy Hề Hi cụp mắt ngồi ở trên

ghế trước im lặng không nói, quanh người đều lộ ra vẻ cô đơn tịch mịch không thể nói rõ, so với hình tượng xù lông như con nhím nhỏ vừa rồi khác nhau rất lớn.

Hạng Việt nhìn không được thờ dài, lại cảm thấy cô đáng thương, đưa tay sờ sờ đầu của cô: "Đi thôi, trước tiên đi siêu thị mua kem đánh răng."

Đầu cô cọ cọ vào lòng bàn tay anh, mang theo cảm giác quyến luyến. Miệng hỏi: "Kem đánh răng của anh hết rồi à?" Trọng tâm đề tài không hề nhắc tới anh trai và Thẩm Vi.

Hạng Việt nói: "Không phải mua cho anh, không phải em chê kem đánh răng của anh hương vị kỳ lạ sao? Đi mua vị em thích."

"Nha, vậy đi đường Bình An đi, nơi đó có chợ đêm, ban đêm mười hai giờ cũng chưa dọn hàng, thuận tiện đi mua hai bộ quần áo để thay, hiện tại trời đã dần dần nóng lên, dép lê cũng nên thay đổi."

"Hàng hóa via hè?" Hạng Việt có chút kinh ngạc.

Hề Hi cảm thấy anh ngạc nhiên: "Không nên coi thường hàng hóa via hè, có vài thứ cũng không có khác gì cửa hàng chuyên doanh bán đâu, dép lê có thể đi vừa chân không được sao, ngày mai em muốn đi viện phúc lợi, cho dù đồ tốt cũng không ai biết, quần bò và T-shirt là được, thuận tiện hơn váy nhiều." Hôm nay cô mặc trên người đích thị là váy chiffon màu gạo, làn váy tầng tầng lớp lớp sa mỏng xinh đẹp, mặc lên người mười phần tiên khí, đặc biệt đẹp mắt.

Hạng Việt không nỡ để cho bạn gái mặc hàng hóa via hè, không phải kỳ thị cái gì, chỉ là cô nhóc này từ nhỏ đã là rượu vàng ngọc quý được nuông chiều mà lớn lên, bác sĩ Hạng vẫn luôn muốn cưng chiều cô, để anh trở mặt nhìn cô mặc những bộ quần áo giá rẻ này thì anh lại có cảm giác tội ác.

"Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, rất nhiều cửa hàng chuyên doanh vẫn còn đang buôn bán." Anh lấy điện thoại ra bấm một dãy số, sau khi đối phương nhận máy thì đơn giản nói vài câu, cúp điện thoại, Hạng Việt vừa l.ê/qu?ý.đô,n khởi động xe vừa nói: "Cửa hàng đồ dùng xa xỉ trên đường Kim Lân vẫn còn đang buôn bán, đi chỗ đó chọn mấy bộ quần áo để mặc trước sau đó chúng ta lại đi đường Bình An đi dạo chợ đêm mua dép lê."

Tâm tình ủ dột của Hề Hi bởi vì bạn trai cẩn thận mà có một chút hòa hoãn, trên mặt dần dần có ý cười. Thình thoàng Hạng Việt sẽ nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, nhân lúc đèn đèn xanh đưa tay sờ sờ mặt cô hoặc là xoa bóp lỗ tai của cô, thậm chí sẽ nghiêng người qua hôn môi cô, những động tác vô cùng thân thiết này làm cho Hề Hi rất thích, cô từ từ trầm tĩnh lại, sau đó bắt đầu muốn nói chuyện.

"Vừa rồi anh em rất mất hứng đúng không?"

"Ồ trên đời này, hẳn chỉ riêng em là người mà Hề Duy sẽ không tức giận với."

Hề Hi nở nụ cười: "Làm sao có thể? Anh ấy cũng không phải là thánh nhân, em không nghe lời như vậy, vừa rồi nói chuyện lại quá phận, không tức giận mới là lạ, nhưng mà anh ấy mặt than nên chỉ không biểu hiện ra ngoài mà thôi."

Hạng Việt cũng cười theo: "Vừa rồi không phải là cố ý?"

"Em mới không nhàm chán như thế." Hề Hi xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói có chút sâu xa: "Thật ra em biết Thẩm Vi không có ác ý, nhưng em không thể không nổi ý nghĩ muốn chửi bới chị ta, em có phải rất xấu lqđ.tha.nh.ưng hay không?"

Đối mặt với cái ót này, Hạng Việt không thể nhìn được biểu tình trên mặt cô, miệng anh cũng rất nhạt nhẽo nói: "Có cái gì xấu đâu? Cũng là Thẩm Vi không tốt, lén lút."

Hề Hi quay đầu nhìn anh: "Vừa rồi anh còn giúp anh em đối phó với em đấy!"

Anh tức cười: "Anh như thế sao có thể xem là đối phó với em, chỉ là cảm thấy Hề Duy kẹp ở giữa không dễ dàng mới giúp nói câu công đạo. Chính em cũng nói, để cho Thẩm Vi giải thích với em lại vẫn làm lẽ, có phải không nên hay không?"

Hề Hi lại lắc đầu: "Anh không hiểu, đây là chiến tranh của phụ nữ."

"Phụ nữ", cái từ này nói ra từ trong miệng cô luôn luôn có loại cảm giác trẻ con giả vờ làm người lớn, Hạng Việt nhìn cười, tò mò hỏi: "Cô ấy giải thích với em thì có thể chứng minh cái gì?"

"Chứng minh em thắng cuộc đua lần này, anh em để ý nhất vẫn là em."

Hạng Việt muốn nói, cứ cho là anh em để ý nhất là em nhưng anh ta vẫn muốn kết hôn với người phụ nữ em thắng kia, vậy thì có ý nghĩa gì? Nhưng lời này lúc này không thích hợp để nói, chỉ sợ sẽ làm mọi việc hoàn toàn đảo ngược.

"Anh em đã nói với anh không chỉ một lần, em là mạng của cậu ấy."

Hề Hi "Ừ" một tiếng: "Em biết."

Lúc này Hạng Việt dừng xe vào ven đường, cởi dây an toàn ra, nghiêng người xoa đầu của cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao lại khóc rồi, hửm?"

"Trong lòng em khó chịu."

Cô gái nhỏ mười chín tuổi, từ nhỏ đã không có mẹ, cha cưới mẹ kế, đối với cô yêu thương có thừa nhưng quan tâm lại không đủ, lại có mẹ kế thỉnh thoảng làm tổn thương thần kinh của cô, trong sinh hoạt chỉ có anh trai Hề Duy là duy nhất của cô, mặc dù Hạng Việt không có cách gì cảm động lây, nhưng vẫn ít nhiều có thể lý giải phần cảm tình này, khi đang là duy nhất biến thành lqđ.tha.như muốn cùng người khác chia sẻ, thường thường tâm tính con người sẽ trở nên cực kỳ yếu ớt.

Hạng Việt không biết sau khi Hề Duy nghe nói Hề Hi kết giao với anh sẽ có cảm giác gì, nhưng nghĩ đến, khả năng cũng là cực kỳ không thoải mái đi?

Chỉ là dù sao Hề Duy cũng là một người đàn ông thành thực, cho dù là trải qua biến cố gia đình hay là hiện nay em gái yêu đương, anh ta luôn luôn có thể tự mình điều tiết khai thông, không giống cô gái nhỏ trước mắt này, mặc dù thân thể đã gần thành thực rồi nhưng kỳ thật tư tưởng vẫn chỉ là đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 47

Edit: Thanh Hưng

Đến cửa hàng độc quyền mua mấy bộ quần áo, hai người đi ô tô tới chợ đêm trên đường Bình An. Đậu xe xong, Hạng Việt và Hề Hi tay nắm tay đi vào con đường chợ đêm.

Bây giờ đã hơn mười giờ đêm nhưng trong này vẫn náo nhiệt như cũ, cho dù là mua hay là bán, người người nhốn nháo, có thể so với trạm xe lửa bên cạnh khu vực bán buôn vào buổi sáng, tương đối đông đúc.

Hạng Việt che chở Hề Hi đi vào trong, đi ngang qua quầy bán quần áo, Hề Hi thấy thích sẽ cầm lên ngườiướm thử một chút, sau đó hỏi nhìn có được hay không, Hạng Việt nói đẹp mắt, cô lập tức cùng bà chủ trả giá, áo váy 120 đồng cứ thế chém xuống 48 đồng vẫn còn muốn giảm xuống nữa.

Sau một lát, lại thấy T-shirt xinh đẹp, tiếp tục trả giá, quần đùi xinh đẹp, tiếp tục thử, lục tục thêm quần ngủ màu đen 1eequyydonn sợi tơ, quần đùi màu trắng, áo khoác mỏng hình bông hoa điểm lệ, quần ống túm không theo xu thế, tất màu trắng đến gối, đi ngang qua quầy giày mua hai đôi giày vải đế bằng, còn hỏi Hạng Việt có cần không, bình thường Hạng Việt rất chú trọng đến cuộc sống, cũng không mặc bừa cái gì, khoát tay nói không mua, được bạn gái liếc mắt một cái thật lớn.

Lúc mua dép ngược lại không nói không cần nữa. Chọn một đôi, hai người chọn hai đôi kiểu tình nhân, lại mua vài đôi bình thường có thể cho khách đi.

Đi về phía sau chính là khu bán đồ dùng hàng ngày, chỗ lau nhà chậu rửa các loại, thấy có bán rương hành lý, Hề Hi cũng mua hai cái, trả 30 đồng tiền, chị gái bán đồ dứt khoát cần nhả hiện giờ cô gái nhỏ thật không được, mặc cả tức chết người. Hề Hi bị chọc cười ha ha, còn mua thêm hai giỏ trúc bên tay, nói là có thể dùng để đựng quần áo dơ.

Đi tới cuối phố, là chỗ ngồi đặc biệt bán đồ ăn vặt, Hề Hi muốn ăn thịt dê xiên tôm hùm nhỏ, Hạng Việt không hề nghĩ ngợi trực tiếp cường chế kéo người đi, còn dụ dỗ cô nói: "Muốn ăn ngày mai anh làm cho em, những thứ này không sạch sẽ, dạ dày em không tốt, năm ngoái không phải em nói viêm dạ dày đau chết người sao?"

Hề Hi bệt bệt miệng, rốt cuộc cũng không kiên trì nữa.

Lúc đi vào là hai tay trống trơn, lúc đi ra thì tuyệt đối có thể coi là thắng lợi trở về. Đồ mua không ít, chính là lúc nhét vào trong xe gặp phải một chút phiền toái. Lamborghini cứng rắn thương tổn..... Không gian quá nhỏ.

Chờ thật vất vả cũng rắn nhét đồ vào trong xe, gương mặt Hề Hi ghét bỏ nói: "Anh mau đổi xe đi, xe này quá không thực dụng, biết ở trên mạng Lamborghini được gọi là cái gì không?" Không đợi Hạng Việt hỏi, cô lập tức cho đáp án: "Thần khí tán gái! Anh nói xem anh đã bao nhiêu tuổi, lại đã có bạn gái xinh đẹp như hoa là em rồi, làm gì vẫn bánh bao như thế!"

Hạng Việt: "....." Xem ở phần gấu nhỏ rốt cuộc cũng tỉnh lại, nhận.

Thấy anh không lên tiếng, trên mặt Hề Hi lại lộ ra tươi cười má lúm đồng tiền ngọt ngào: "Tức giận à? Cái xe này thật không được, lúc về em đưa anh một chiếc khác nha!"

Cuối cùng Hạng Việt cũng không nhịn được nữa liếc cô: "Quý nghèo này lấy tiền ở đâu ra?"

Tiểu công chúa nhà họ Hề lần đầu được người ta gọi là quý nghèo có chút nổi nóng, cảm nhỏ giương lên rất kiêu ngạo: "Sản nghiệp trên danh nghĩa của em rất nhiều, hoa hồng hàng năm thu vào nói ra có thể cao hơn tiền lương của anh nhiều lắm!"

Hạng Việt dội nước lạnh cho cô: "Nếu như mà anh nhớ không lầm, người thu nhập cao như vậy vẫn còn thiếu nợ chứ?" Vốn lưu động trước đó của cửa hàng sùng vật bị cô tham ô đi làm chuyện tốt, bù tiền bạc là tìm Hạ Y góp, chỉ là từ sau khi anh biết đã giúp một tay, cho nên hiện tại bác sĩ Hạng là chủ

nợ của gấu nhỏ đấy.

Hề Hi “Ách” một tiếng, cười mỉm: "Số tiền kia hai ngày nữa em sẽ trả anh nha, tuần trước lão đầu từ nhà em nói muốn giúp đỡ em một khoản tiền để cho em mua xe mới."

"Mua xe?" Hạng Việt lạnh lạnh “Ồ” một tiếng: "Hóa ra là muốn mượn hoa hiến Phật?"

"Cũng không phải thế," Hề Hi vội vàng nói, "Chỉ là em nghĩ muốn đưa xe tới cho anh." Lý do của cô còn rất đầy đủ: "Dù sao tự lqđ.tha.nh.ung em cũng có xe rồi, ba em muốn đưa, em không thể ngây ngốc nói không cần đi? Đó không phải là tiện nghi cho Sầm Úy rồi sao? Thay vì tiện nghi bà ta không bằng tiện nghi anh, dù sao hai ta là một nhà, của em chính là của anh, của anh chính là của em thôi ~" Bộ dạng cời mở tuy hai mà một.

Hạng Việt dờ khóc dờ cười, cảm thấy vợ anh chính là máy bay chiến đấu hăng hái nhất trong số máy bay chiến đấu, sau khi đấu với mẹ, lại đấu với bạn gái anh trai, không biết về sau có thể đấu với mẹ chồng tương lai hay không, chỉ là thấy mẹ ruột mình vô cùng yêu thích gấu nhỏ, khả năng này là cực kỳ bé nhỏ.

"Chiếc xe này anh rất thích, năm nay không có ý định đổi, nếu không anh xuất tiền cho em đổi xe, coi là hai chúng ta, bình thường em đi, đi ra ngoài cái gì đều dùng xe của em có được hay không?" Về phần cô mượn hoa hiến Phật..... Miễn đi.

Hề Hi nghe cũng không vui lòng: "Vậy cũng không cần anh mua cho em, lão đầu nhà em đã nói sẽ chi tiền, không cần phí phạm, anh cũng đừng tham gia náo nhiệt, tiền rất nhiều ha!"

"Tiền của anh nhiều hơn em," Hạng Việt vừa chuyển tay lái ở khúc quanh, vừa nói, "Dùng tiền của cha ruột mua xe cho anh, nghĩ như thế nào, anh lớn lên giống mặt trăng nhỏ sao?"

"Ách....."

Hạng Việt đậu xe ở cửa siêu thị: "Lúc nào chính em có thể kiểm tiền lại nói những lời này đi," anh rút chìa khóa xe ra, "Đi thôi, mua kem đánh răng."

Ở siêu thị mua kem đánh răng, còn mua bàn chải đánh răng mới, Hạng Việt nhớ tủ lạnh trong nhà đã trống rỗng nên lại mua thêm chút rau quả linh tinh, Hề Hi chọn đồ ăn vặt, mua bánh mì chân giò hun khói, nói rõ muốn ăn cái này.

Về đến nhà đã hơn mười một giờ sắp mười hai giờ, đổi dép, Hạng Việt đi phòng bếp bỏ mấy thứ kia vào, Hề Hi ở phòng khách loay hoay với những chiến lợi phẩm tối nay cô thu được, chờ anh ra ngoài còn được nước: "Nhiều đồ như vậy mới hết hơn bốn trăm, có phải rất đáng hay không?"

Ở mặt này dĩ nhiên Hạng Việt sẽ không đã kích cô, gật đầu nói đáng giá, anh nhặt quần ngủ màu đen đặt ở trên ghế sa lon lên: "Cái này em cũng mặc?"

"Tại sao không mặc?" Hề Hi đoạt lấy về bên người khoa tay múa chân: "Chỉ là không cho anh xem, sợ anh lớn tuổi nhìn xị máu mũi."

Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười, nắm hông cô vỗ lên hai cái, miệng hỏi: "Còn lắm mồm nữa không hả?"

Anh đánh lại không đau, gồng như gãi ngứa, Hề Hi dứt khoát ngồi xuống trên đùi anh, ôm cổ anh quỳn rừ: "Bác sĩ Hạng, thành thật khai báo, bình thường có từng YY em hay không?"

Hạng Việt: "..... Thời gian không còn sớm, ngày mai không phải muốn đi viện phúc lợi sao, đi tắm đi."

"Hừ, nói sang chuyện khác~" Tiểu hồn đàn lại kiêu ngạo, mắt to nháy một cái: "Bình thường YY em như thế nào? Có phải tự mình mò mẫm như vậy hay không?"

Hạng Việt thật là hết ý kiến, bình thường cũng không cảm thấy là gan cô lớn bao nhiêu, nhưng tới lúc thật sự lớn lên thật là điể,nđ.àn;ệq/úy,đô?n khiến người ta không chịu nổi, quá bộc trực rồi. Là đàn ông, trong ngực lại ôm bạn gái của mình, nói thật lòng, bác sĩ Hạng cảm thấy rất rung động, tay ở trên lưng cô quạ lại về về mấy cái, rất có ý vị ám hiệu “tính”. Hề Hi cắn miệng anh, lại cắn cổ anh, đầu lưỡi xẹt qua bên tai ngậm lấy vành tai, trêu đùa hô hấp Hạng Việt ngày một gấp rút, tay nắm eo cô nhất thời căng thẳng.

"Anh cứng rắn ~" Bên tai ác liệt trêu chọc khiến Hạng Việt dờ khóc dờ cười, hít sâu một cái, vỗ vỗ cái hông nhỏ của cô: "Đừng lộn xộn, xảy ra chuyện gì thì anh không có cách nào trả lời anh trai em đâu."

"Xảy ra chuyện?" Tiểu hồn đàn còn hăng hái hơn rồi: "Xảy ra chuyện gì? Em còn nhỏ không hiểu, bác sĩ Hạng giúp em phổ cập kiến thức nha~"

Hạng Việt bị gấu nhỏ vô si không có hạn cuối chọc cười vui lên, cường chế đặt cô từ trên đùi xuống trên ghế sa lon, anh đứng lên đưa mắt nhìn xuống: "Gây nữa sẽ đưa em về nhà."

Hề Hi có chút không vui liếc mắt, biểu hiện trên mặt Hạng Việt dịu xuống: "Ngoan, trở về phòng tắm rửa đi, mấy bộ quần áo này anh sẽ giặt sạch giúp em, không làm chậm trễ em ngày mai mặc."

Cô chậm chạp “Ồ” một tiếng, cũng không động, tội nghiệp ôm hông của anh: "Tối nay anh ngủ cùng em có được hay không? Hôm nay em phiền lòng, sợ gặp ác mộng."

Phiền lòng còn có thời gian rảnh rồi quỳn rừ anh, Hạng Việt có chút tức giận, chỉ là nhớ tới hai lần trước cô khóc thút thít, cuối cùng vẫn là mềm lòng, gật

đầu nói được.

Từ phòng tắm ra ngoài, Hề Hi tự mình làm khô tóc, mặc trên người áo sơ mi rộng lớn của Hạng Việt mở cửa đi ra phòng khách. Đang ôm chỗ quần áo chuẩn bị đi phơi, mắt bác sĩ Hạng liếc qua hai đùi trắng nõn: "Tại sao lại không mặc quần?"

"Lập tức sẽ đi ngủ rồi, mặc nhiều khó chịu." Cô đi tới nhận lấy quần áo trong tay anh: "Em đi phơi, anh đi tắm."

Hạng Việt cũng không tranh với cô, khó được tiểu hân đản hiểu chuyện chịu khó một lần, không ủng hộ là không có đạo lý đúng không?

Đội hai người đều tự mình thu thập xong song song nằm ở trên giường, trong nhà đèn lớn tắt, mở ra đèn bàn, tia sáng mờ mờ tạo nên cảm giác ấm áp, Hề Hi lật người chui vào trong ngực Hạng Việt, còn cường thế đặt cánh tay anh lên eo mình, tìm một vị trí thoải mái nằm xong, mới sâu kín mở miệng: "Anh nói anh em và Thẩm Vi có thể cãi nhau hay không?"

Hạng Việt vuốt tóc dài trên lưng cô, dịu dàng hỏi: "Em hi vọng bọn họ cãi nhau sao?"

"Em muốn anh em vui vẻ."

Tiếp đó lại nói: "Nhưng việc này nếu như anh ấy và Thẩm Vi vui mừng thì em lại mất hứng. Em ích kỷ lại keo kiệt, không có tinh thần quên mình vì người."

Tự mình phê phán này còn rất đúng lý hợp tình. Hạng Việt cười: "Vậy anh em và bản thân em, em để ý người nào hơn?"

Hề Hi ngẩng đầu nhìn anh một cái: "Cái người này đây là vấn đề gì thế? Phải nên hỏi anh và anh em đồng thời rơi vào trong nước em sẽ cứu người nào trước chứ?"

Hạng Việt tức giận: "Anh tự biết rõ, không dám tranh thủ tình cảm với anh trai em."

Hề Hi cười lên ha ha, vốn là còn một chút buồn bực, vào lúc này lại cảm thấy vui vẻ, ôm cổ anh hôn một cái: "Bác sĩ Hạng, anh ăn dấm anh em à?"

Hạng Việt ha ha: "Em suy nghĩ nhiều, nói mau đi, em để ý hơn mình hơn hay là để ý anh em hơn?"

Hề Hi thu lại nụ cười, rất nghiêm túc suy tư chốc lát, sau đó chau mày lại nói: "Em đây không trả lời được, hiện tại muốn em nói, khẳng định em sẽ nói anh em so với em quan trọng, nhưng đến lúc thật sự cần lấy lqđ.tha.nh.ung mạng đổi mạng, em có thể cũng không có loại dũng khí này cũng không biết chừng. Người là sinh vật lý tưởng hóa, luôn nghĩ mình thật vĩ đại, lúc không có chuyện gì xảy ra có thể đúng lý hợp tình nói là vì ai đó mà bỏ mình cũng không sao, hoặc là nói ở một trường hợp nào đấy, mình có thể so với ai đó làm tốt hơn, nhưng đến lúc máu chốt rồi thường thường cũng sẽ như xe bị tuột xích."

Tổng kết xuống, chính là lý tưởng rất đầy đủ, thực tế rất tàn khốc, bành bạch mặt to không lấy tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi nói xong nhìn Hạng Việt, Hạng Việt cũng đang cúi đầu nhìn cô: "Anh có cảm thấy em máu lạnh không?" Cô cụp mắt hỏi, có vẻ có chút chột dạ.

Đây là lần thứ ba trong hôm nay cô hỏi anh lời tương tự: có phải ích kỷ không, có phải rất xấu không, có phải máu lạnh không. Mang theo phủ định và phê phán bản thân, rõ ràng rất mâu thuẫn, rồi lại kiên trì gặp mình, giống như dê con mê man luống cuống, gương mặt múa vuốt phò trương thanh thế.

Trong lòng Hạng Việt như bị người nhéo một cái, đau.

Hình như cô có chút khiếp sợ, giống như kinh ngạc vì thế mới có thể nói ra những lời như vậy: "Xong rồi, Hạng Việt, hiện tại l?ê'quy'<đô n="" em="" đặc="" biệt="" có="" cảm="" giác="" tội="" ác="" làm="" sao="" bây="" giờ="" làm="" sao="" bây="" giờ="" làm="" sao="" bây="" giờ="" em="" nên="" khẳng="" định="" chắc="" chắn="" anh="" em="" quan="" trọng="" hơn="" em!!="" cô="" che="" mặt="" rên="" rì="" có="" vẻ="" bồn="" chồn="" không="" yên="" giống="" như="" đang="" vì="" những="" lời="" nói="" vừa="" rồi="" của="" mình="" mà="" sán="" hỏi="" lại="" giống="" như="" có="" chứng="" cường="" chế="" có="" gắng="" nhán="" mạnh="" ý="" thức="" ‘‘em="" sai="" rồi’’,="" nhìn="" qua="" giống="" như="" bị="" đá="" kích="" rất="" lớn,="" giống="" như="" khóc="" nhưng="" lại="" không="" phải="" là="">

Hạng Việt có chút hối hận vì đã hỏi cái này, chủ yếu cũng không nghĩ tới cô sẽ nói ra lời nói vừa thông suốt vừa có chiều sâu, lại phản ứng lớn như vậy.

Lấy tay che mắt của cô ra, hôn hôn lên khóe miệng của cô: "Đừng để tâm đến chuyện vụn vặt, ý nghĩ của em không có gì sai, người chính là chủ nghĩa lý

tưởng, suy nghĩ thì thật vĩ đại nhưng khi chuyện tới trước mặt thường thường sẽ trái ngược với lý tưởng. Hề Hi, em đứng, anh không nên hỏi em vấn đề này, vấn đề này một khi không xảy ra thì ai biết dùng khi của mình có thể có bao nhiêu? Nói nhiều hơn nữa đều vô dụng, chỉ có thực tế mới có thể trả lời vấn đề vừa rồi của anh."

"Mà em....."

"Ngoan, đừng nghĩ cái này, chúng ta nói chuyện về Thẩm Vi một chút có được không?"

Nói đến người không thích, nồn nóng trên mặt Hề Hi cũng dịu đi, cô ngăn ra, lại "Ồ" một tiếng, có chút buồn bã ỉu xìu: "Em biết anh muốn nói chuyện gì, em cũng biết là em cố tình gây sự, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Chuyện chuyển đột ngột, Hạng Việt chút kinh ngạc, nhưng vẫn quay đầu lại liếc nhìn đồng hồ báo thức trên tủ nhỏ: "Mười hai giờ 45".

Hề Hi từ trong ngực anh bò dậy, đưa tay lấy điện thoại trên tủ nhỏ bên trái mở ra, bấm một dãy số. Hạng Việt xem nhìn thấy tên Hề Duy, anh nhủ mày suy tư nhưng cũng không lên tiếng hỏi thăm.

Điện thoại rất nhanh đã có người nhận, Hạng Việt không nghe rõ giọng nói bên đầu điện thoại kia nhưng lại nghe được cô gái nhỏ bên cạnh thấp giọng ní non: "Anh, thật xin lỗi, em làm anh khó xử rồi, anh và Thẩm Vi ở chung một chỗ đi, dù sao anh vui vẻ là được, em không phản đối, anh đừng giận em."

Đầu kia Hề Duy không biết nói những gì, Hề Hi thoáng chốc lại khóc thành tiếng, nghẹn ngào nói: "Không cần, anh và chị ta ở chung một chỗ đi, không phải em cố ý nổi giận, như anh vậy, em khó chịu!" Hề Duy giống như lại nói cái gì, Hề Hi không nói chuyện nữa, chỉ là thỉnh thoảng nhận lời "Ừ" một tiếng, thỉnh thoảng nói "Được, được, không miễn cưỡng" cả người gây yếu cuộn thành một khối, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Hạng Việt nhìn có chút đau lòng, ôm cô vào ngực trấn an vỗ vỗ lưng, trừ việc này ra, anh cũng không làm cái gì, đây dù sao cũng là việc của anh em bọn họ.

Cuối cùng, Hạng Việt nghe thấy cô nói với Hề Duy ở đầu bên kia: "Anh, anh là người thân nhất của em, vĩnh viễn đều đứng."

Cúp điện thoại rồi, Hề Hi kinh ngạc nhìn chằm chằm điện thoại tối đen trong tay ngăn người hỏi lâu lại nghiêng đầu nhìn Hạng Việt, Hạng Việt mỉm cười nhìn cô: "Em rất tuyệt, Hề Hi." Những lời này giống như một cái van đóng cửa, một phen đâm thủng về mặt ngưng trệ, Hề Hi lại lần nữa nhào vào trong ngực Hạng Việt thất thanh khóc rống lên, so với bất kỳ lần nào trong tối nay đều lqđ.tha,như/ưng kịch liệt hơn, bất kể anh khuyên như thế nào cũng vô dụng. Cuối cùng không có cách nào khác chỉ có thể để mặc cho cô tận tình khóc, khóc hết buồn bực ảm ức trong lòng xong có lẽ sẽ tốt lên.

Hề Hi là khóc đến mệt mà ngủ, Hạng Việt nhìn cô nhóc trong ngực cho dù ngủ vẫn còn thút tha thút thít một cái, cười cười, thận trọng đứng dậy đến phòng tắm cầm khăn lông ướt ra ngoài lau mặt giúp cô, sau đó mới cầm lên điện thoại di động của mình gửi cho Hề Duy một tin nhắn, báo rằng sau cơn mưa trời lại sáng.

Cho dù ngay cả anh đều không biết rõ sao cô lại đột nhiên nghĩ thông, những gì chuẩn bị sẵn trong đầu mặc dù "chết từ trong trứng nước" không có đất dụng võ gì nhưng bất kể là nguyên nhân gì, tự cô nghĩ thông hiểu rõ luôn đáng giá làm cho người ta cao hứng.

Sáng ngày hôm sau Hề Hi là bị Hạng Việt cứng rắn kéo lên. Tối hôm qua ngủ quá muộn, rời giường lúc bảy giờ thật sự miễn cưỡng.

Nắm cái mũi của cô, Hạng Việt buồn cười: "Mau dậy đi, ngủ tiếp nữa sẽ muộn."

Hề Hi ề a một tiếng cau mày không kiên nhẫn phất tay đẩy anh, Hạng Việt trốn ra, lại bóp lỗ mũi cô, qua lại ba bốn lần, heo cũng bị dây vô tình lại.

"Mắt em có sưng lên không?" Cô ngáp hỏi.

Hạng Việt nói không: "Tối qua anh lấy khăn lông nóng đắp giúp em, ngay cả quầng thâm mắt cũng không có."

Hề Hi hừ cười, giương tay nói: "Ồm ồm~" giống như đứa bé còn buồn ngủ, quấy rầy động lòng người. Hạng Việt cúi người kéo móng cô bế người lên, hai cái chân nhỏ của Hề Hi thoải mái vòng lên hông của anh, còn không biết xấu hổ cọ xát bụng anh, bị Hạng Việt vỗ một cái: "Gây nữa là ném trên đất đấy." Nói xong thật sự làm ra ý muốn buông tay, Hề Hi vội vàng ôm chặt cổ của anh: "Đừng làm rộn."

Hạng Việt: "....."Đánh răng rửa mặt ăn điểm tâm, Hạng Việt ra ban công mang quần áo giặt tối hôm qua vào, hỏi cô hôm nay mặc gì, Hề Hi nhìn nhìn, có hàng cao cấp anh mua cho, cũng có quần áo giá rẻ cô mua ở chợ đêm, cuối cùng suy nghĩ một chút, lộn xộn: mặc quần đùi jean thoải mái, phía trên là áo con nít cổ tròn, lấy tất dài tới gối ngày hôm qua mua được ra, xỏ thêm giày vải vào, xinh đẹp đáng yêu. Sau cùng lúc chỉnh sửa tóc còn đặc biệt tết tóc đuôi sam, thoát nhìn giống như học sinh trung học.

Hạng Việt thật thích cô như này, ôm hôn mấy cái, còn nói ba lần đẹp mắt. Hề Hi được nước: "Anh nói hai ta cùng nhau đi ra ngoài, người ta có thể nghĩ anh là chú em hay không?"

Bác sĩ Hạng đen mặt, thật là một tiểu hồn đàn mà!

Xe Hề Hi vẫn còn đỗ ở bãi đậu xe của bệnh viện, vừa đúng lúc hôm nay Hạng Việt cũng phải đi bệnh viện, buổi sáng anh có ca phẫu thuật, không thể đi cùng cô tới viện phúc lợi được.

Hai người đi ô tô đến bệnh viện, nhìn Hề Hi ngồi lên xe, Hạng Việt đưa ví tiền của mình ra: "Một nửa tài sản của anh ở trong này, tiết kiệm một chút tiền nhé, đừng lấy hết đi làm chuyện tốt đấy."

Nhìn ví đưa tới trước mắt, Hề Hi sợ run lên, Hạng Việt cường thế nhét vào trong tay cô: "Ngoan, chờ sau này kết hôn cho em trông nom hết, hiện tại đưa trước một nửa."

Hề Hi vui vẻ cười hi hi, trên mặt tươi cười rực rỡ như mặt trời ban trưa, sáng rỡ chói mắt, sáng tới mức Hạng Việt không nhìn được, thấy lè/quay>đòn xung quanh không có người nào thì nghiêng người thò đầu qua cửa sổ xe hôn lên môi của cô, hôn xong rồi, Hề Hi nũng nịu: "Không đứng đắn ~" Hạng Việt nheo cái mắt của cô: "Đối với em không cần nghiêm chỉnh."

Đã hẹn trước với mấy người bạn nhỏ sẽ tập hợp trước cửa của cửa hàng thú cưng rồi nên lúc Hề Hi đến đó thì Thẩm Gia và Đào Bân đã đến rồi. Nhìn thấy cô, Thẩm Gia có chút không được tự nhiên, ngày hôm qua thông qua mẹ mình cậu ta mới biết được thì ra là hiện tại chị họ đang cùng Hề Duy lui tới, lễ đính hôn cũng đang được hai nhà bắt tay chuẩn bị rồi.

Hề Hi quan tâm anh trai Hề Duy bao nhiêu, làm bạn bè đương nhiên cậu ta biết rất rõ. Bởi vì biết rõ, cho nên thái độ ngày hôm qua của Hề Hi cũng có thể giải thích được, chị họ muốn mời cô nhóc tham gia bữa tiệc, ý định nhất định là ý tốt, nhưng là người mắc bệnh thương yêu em gái giai đoạn cuối —— trong mắt tiêu công chúa nhà họ Hề, khả năng sẽ bị coi là khiêu khích nhĩ?

Đối với tương lai chị dâu và em chồng ở chung..... Thẩm Gia bày tỏ sâu lo sâu sắc. Phải biết anh em nhà họ Hề một là anh trai yêu thương em gái, một là em gái yêu thương anh trai, tương lai chị họ cậu ta bị kẹp ở giữa có thể chiếm được lợi ích gì chứ.

Đào Bân đang gọi điện thoại cho Tần Lạc Lạc, Hề Hi và Thẩm Gia nhìn nhau không nói gì, chủ yếu là Hề Hi không muốn để ý tới cậu ta. Mặc dù cô bày tỏ tôn trọng cùng nhượng bộ với anh trai, nhưng rốt cuộc tâm kết vẫn phải có, cũng không phải nói qua là có thể qua, dù sao cũng phải có quá trình hòa hoãn. Cho nên đối với bạn tốt..... Ha ha, ai bảo cậu ta họ Thẩm.

"Khụ, ngày hôm qua tức giận à?" Thẩm Gia mang theo một chút ý tứ lấy lòng hỏi.

Hề Hi liếc qua, Thẩm Gia dùng bả vai đẩy cô một cái: "Ngày hôm qua tôi thật sự không biết chị tôi với anh cô lui tới, phải biết rằng tôi chỉ giúp chị ấy truyền lời, tôi chính là đứng về phía cô."

Nói giống như thật, Hề Hi tròn mắt, lúc trước cô tin là cậu ta không biết, nhưng nói đứng bên phía cô..... Ha ha.

"Được rồi, đừng tức giận nữa, từ viện phúc lợi về tôi mời cô ăn bữa tiệc lớn có được không?"

"Một bữa cơm đã muốn đuổi tôi à?"

Thấy cô chịu để ý tới mình, Thẩm Gia vui vẻ, thân mật ôm vai của cô nói: "Nghe lời, tháng này ngay cả tiền xài vặt anh trai cũng chi ra, còn dư lại một ít này còn có việc khác cần dùng, lúc này nhớ kỹ trước, chờ tháng sau cô chủ trì, không hai lời!"

Hề Hi “Hừ” một tiếng, coi như là tiếp nhận giải hòa của cậu ta. Thẩm Gia yên lặng lau lệ chưa cay, lại nói thật là tai bay vạ gió mà. Cô nhóc này rõ ràng là giận chó đánh mèo, cổ tình cậu ta lại vội vàng nịnh bợ lấy lòng..... Thẩm công tử vừa cười nhạo chính mình, vừa đối với việc cô dễ dàng tha thứ như vậy có mấy phần thụ sủng nhược kinh.

Lúc Tần Lạc Lạc còn chưa tới, Hạ Y đã đến trước. Thấy cậu ta, Thẩm Gia rất vui vẻ, cuối cùng lúc này không bỏ gánh nữa.

Hề Hi già bộ giống như người không liên quan chào hỏi Hạ Y, Hạ Y cũng nhàn nhạt nói với cô mấy câu, xem ra mặc dù không có gì khác bình thường nhưng Thẩm Gia nhìn ra được, hai người này đã không thân thiết như trước nữa.

Chờ Tần Lạc Lạc cũng đến, Hề Hi đi vào trong cửa hàng lên tiếng dặn dò nhân viên phục vụ, sau đó ra ngoài theo mấy người bạn nhỏ cùng đi viện phúc lợi.

Trên đường hội họp với một chiếc xe chở hàng nhỏ, trong xe là mấy đồ lặt vặt mua cho bọn nhỏ. Đoàn người một đường chạy thẳng đến viện phúc lợi.

Cũng không ở lại viện phúc lợi lâu, còn chưa tới buổi trưa bọn họ đã rời đi. Hạ Y nói có chuyện, đi trước. Đào Bân và Tần Lạc Lạc muốn đi thể giới hai người, cũng rút lui, cuối cùng chỉ còn lại Hề Hi và Thẩm Gia.

Thẩm Gia vốn muốn mời cô ăn bữa tiệc lớn, tiếc rằng đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ nói có việc gấp bảo cậu ta trở về lqđ.tha,nh/umg một chuyến, vì vậy cuối cùng chỉ còn Hề Hi là “người cô đơn” định trở về cửa hàng, buổi trưa chi ở quán món cay Tứ Xuyên bên cạnh tùy tiện ăn một bữa.

Vốn là một ngày rất bình thường, Hề Hi còn có chút hối tiếc tự buồn bã rồi rầm chuyện anh trai và Thẩm Vi, vậy mà buổi chiều lại nhận được điện thoại quản gia trong nhà gọi tới nói cha đột nhiên té xỉu vừa mới đưa lên xe cứu thương..

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Trong ấn tượng của Hề Hi, cha ruột Hề Bá Niên vẫn giống như một bức tranh: lâu năm, theo thời gian trôi qua màu sắc cũng từ từ lợt nhạt. Nhưng trở nên âm trầm rồi lại trở thành bức tranh cô giá trị xa xỉ. Giống như tất cả danh họa khác, được người theo đuổi, cúng bái, ông ta bừa bãi tự nhiên hành động tùy ý, không vì ý nghĩ của người khác mà thay đổi.

Đó là một người rất yêu bản thân, cô rất không thích cha, bởi vì Sầm Úy, bởi vì Hề Tề, bởi vì người mẹ đã qua đời. Nhưng lại không thể không thừa nhận sự hiện hữu của ông ta là nguồn gốc cho cuộc sống giàu có của mình, không có ông ta, ai sẽ biết đến cô?

Hiện tại, người đàn ông cường đại đến có thể làm bừa làm bãi này lại ở trên giường bệnh, hô hấp không có ý thức dưới sự giúp đỡ của bình dưỡng khí. Lần đầu tiên phát hiện, thì ra là hai bên tóc mai của ông ta đã chuyển màu hoa râm, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng đã sâu như vậy, gương mặt so với lúc lễ mừng năm mới thật giống như cũng già đi một chút.

Sầm Úy ôm Hề Tề ở giường bên kia khóc, khóc đến lòng người phiền loạn, Hề Hi trừng một qua: "Bà thật phiền phức! Muốn khóc thì đi ra ngoài mà khóc, đừng ở chỗ này chướng mắt!"

Sầm Úy bị ghen một chút: "Hề Hi....."

"Tôi không phải đàn ông, khỏi phải hoa lê đầm mưa cho tôi nhìn, lại nói tuổi của bà cũng không còn nhỏ, đôi chiều khác đi, trò này lê/quý>đôn đám tiểu tam tiểu tử bên ngoài sớm đã chơi chán rồi!"

Lời thật mất lòng, Sầm Úy tức giận tới mức đỏ hết cả mặt lên, ngực phập phồng lên xuống. Hề Tề đã mười một tuổi yếu ớt gọi chị, muốn nói gì đó nhưng lại có chút sợ, không biết làm sao mở miệng, kẹt ở giữa có vẻ cực kỳ khó xử.

So với Sầm Úy, thật ra thì Hề Hi không có nhiều địch ý với Hề Tề lắm, thật sự mà nói đứa bé này rất ngoan ngoãn, vừa không gấu lại không thù hận cô, bình thường ngoan như bé gái, nhưng ai bảo nó là con của Sầm Úy đây? Cùng em trai khác mẹ tương thân tương ái cái gì, ha ha.

Lúc này Hề Duy đi vào, đi theo đằng sau là Hạng Việt chạy tới giúp một tay.

"Anh, bác sĩ nói thế nào? Lúc nào thì chuyển viện?"

Bệnh viện nhân dân số ba đúng là bệnh viện tốt nhất mà lại gần Hề Trạch nhất, nhưng cũng không thể so sánh với tổng viện quân khu được. Mặc dù cha bị chảy máu não đã cấp cứu thành công, nhưng bất kể là trình độ y bác sĩ hay là hoàn cảnh của bệnh viện đều không thể là tốt nhất được, cho nên mặc kệ là Sầm Úy hay là hai anh em Hề Duy đều là đồng ý chuyển viện.

Thêm nữa, Hạng Việt là chuyên gia não khoa, lại là bạn trai của cô, là người mình, chuyển tới tổng viện quân khu so với ở lại chỗ này càng đáng tin hơn nhiều.

Ánh mắt Hề Duy xẹt qua trên người mẹ con Sầm Úy, nhìn em gái dịu dàng nói: "Đợi ngày mai sau khi cha tỉnh lại lại nói, hôm nay cũng muộn rồi." Hơn năm giờ gần sáu giờ chiều, quả thật không còn sớm, Hề Hi gật đầu, lại hỏi: "Lão kia... Cha lúc nào thì tỉnh? Ông ấy có nghiêm trọng không?" Thường nghe người ta nói chảy máu não coi như cấp cứu thành công thì sau đó cũng sẽ để lại rất nhiều hậu di chứng, nghiêm trọng còn có thể liệt nửa người gì đó, thật hù dọa người.

Hạng Việt ở một bên đứng lúc trả lời: "Mới vừa rồi anh đã xem qua bệnh án của chú Hề, không có việc gì, không phải rất nghiêm trọng, về sau chú ý nhiều một chút là được, một lát nữa ông ấy sẽ tỉnh lại, đừng lo lắng."

Mặc dù giận cha ruột nhưng biết ông ta không nghiêm trọng, Hề Hi vẫn có loại cảm giác tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất. Ngay cả Sầm Úy nghe thấy sắc mặt cũng tốt hơn một chút, nếu như lúc này chồng xảy ra chuyện gì, bà ta và con trai không thể nào có được kết quả gì tốt.

Chuyện buổi tối ở lại chăm sóc cha, Hề Duy làm con cả tự nhiên việc nhân đức không nhường ai. Ngược lại Sầm Úy rất muốn để lại ấn tượng tốt với chồng nhưng đáng tiếc không phải đối thủ của kẻ nữ, từng phút đồng hồ trôi qua đều bị tức đến thiếu chút nữa nổ phổi. Còn Hề Tề vì không muốn mẹ và anh chị nào loạn không vui nên dụ dỗ bà ta rời đi.

Chờ trong phòng bệnh không còn người ngoài, Hạng Việt nhìn đồng hồ nói: "Tôi đi ra ngoài mua chút đồ ăn, Hề Duy, có cần tôi mua gì không?"

Hề Duy nói lát nữa người giúp việc trong nhà sẽ mang đồ tới đây, mua chút đồ ăn là được.

"Anh, em trở về giúp anh lấy quần áo tắm rửa nhé?"

Từ tối qua sau khi nói chuyện điện thoại với anh trai, không ngờ hai anh em gặp mặt lại chính là trong tình huống cha ruột nằm lợt nhạt. Viện như thế. Vốn là Hề Hi còn cảm thấy có chút kỳ cục, lúc này cũng không để ý tới nữa, lúng túng cái gì coi như là bị xóa bỏ trong vô hình.

Hề Duy vỗ vỗ đầu nhỏ của em gái: "Thuận tiện giúp anh mang cặp hồ sơ màu xanh dương trên bàn trong thư phòng tới, còn có laptop, điện thoại di động

và sạc pin cũng cần."

Hề Hi "Ừ" gật đầu, kéo tay Hạng Việt: "Vậy chúng em đi về trước lấy đồ giúp anh, sau đó sẽ đi mua đồ ăn, bây giờ còn chưa đến sáu giờ, sẽ không quá muộn."

Bệnh viện nhân dân số ba diện tích không lớn, vị trí bãi đậu xe có hạn, xe của Hạng Việt và Hề Hi đều dừng ở bên cạnh phòng khám bệnh bên ngoài.

"Lái xe của anh hay là của em?"

Hạng Việt nói lái của anh đi, lấy chìa khóa ra ầm tích tích hai tiếng mở cửa. Hề Hi ngồi vào ghế trước, đeo lên dây an toàn vào, nói với anh về bệnh tình của cha: "Ba em thật sự không có việc gì chứ?"

"Thật sự không có việc gì." Hạng Việt vừa cho xe chạy vừa nói: "Chỉ là về sau vẫn phải cẩn thận, chảy máu não cũng không phải là chuyện đùa."

Hề Hi cau mày: "Anh nói ba em đang khỏe mạnh sao đột nhiên lại chảy máu não chứ? Bình thường ông ấy vẫn rèn luyện thân thể, hàng năm kiểm tra sức khỏe định kỳ hai lần, nghe nói đều rất khỏe mạnh, không có tật xấu gì lớn, chỉ là có chút cao huyết áp, nhưng vẫn uống thuốc không chế rất tốt." Cô cảm thấy rất ngạc nhiên, giống như buổi chiều lúc nhận được điện thoại của quản gia, rất khó tin, ở trong mắt cô cha vẫn là trẻ trung khỏe mạnh, ngày nào đó cho cô thêm một vài người anh em cùng cha khác mẹ cô cũng sẽ không ngạc nhiên.

Hạng Việt là bác sĩ, còn là khoa não, bệnh án anh từng tiếp xúc nhiều không kể xiết, lúc này rất dễ dàng giải thích cho bạn gái, anh nói: "Người bị cao huyết áp lúc cảm xúc kích động dẫn đến tình huống chảy máu não cũng không hiếm thấy, năm nay chú đã hơn 50 tuổi, thật sự không còn trẻ tuổi nữa."

"Vậy theo anh nói, ba em phát bệnh là bởi vì cảm xúc kích động dẫn đến. Nhưng ông ấy là người thế nào anh cũng biết đấy, ngay cả em đều rất ít khi có thể thực sự chọc giận ông ấy, có ai có bản lĩnh lớn có thể làm cho cảm xúc ông ấy kích động thành ra như thế?"

Hạng Việt liếc cô một: "Em là con gái ruột cũng không biết, anh đây là một người con rể còn chưa qua đường sáng có thể biết sao?"

Hề Hi nghe vậy vui vẻ, bắt lấy anh: "Anh cũng biết mình không có qua đường sáng nha? Ai bảo anh vẫn lẻ mề mà không sang nhà em?"

Hạng Việt tức giận: "Điều này có thể trách anh sao? Không có sự đồng ý của em, anh dám đi không?"

"Bình thường cũng không thấy anh nghe lời em như vậy." Cô được tiện nghi còn ra vẻ, nho nhỏ nói thăm.

Bác sĩ Hạng lười để ý tới cô, cũng không biết là người nào vẫn kéo anh, nói chưa chuẩn bị xong cái gì, bảo qua một thời gian ngắn nữa cho cô một thời gian giám xác.

Hề Hi thừa dịp anh dừng xe chờ đèn đỏ, tháo dây an toàn tiến tới hôn một trên mặt bạn trai: "Em đùa thôi, biết anh chủ yếu là quan tâm đến cảm nhận của em, để ý em, trong nội tâm em hiểu rõ lắm~"

Mỗi câu nói một hôn, dù đồ bác sĩ Hạng cực kỳ vui mừng, chân mày cong lên, khoe miệng cũng nâng lên một đường cong đẹp mắt.

Lúc trở lại bệnh viện thì người giúp việc trong nhà đã mang đồ tới đây. Hề Hi đưa đồ Hề Duy cần tới, thấy cha còn chưa khôi phục ý thức bèn mở miệng hỏi anh trai: "Sao không giữ chị Trương lại?"

Hề Duy nói không có nơi ở: "Nơi này chỉ có một ghế sa lon, cũng không thể để chị Trương nằm ra đất nghỉ, không có cách nào."

Điều kiện phòng bệnh ở bệnh viện nhân dân số ba không tốt như tổng viện quân khu có gian phòng nhỏ bên trong, nơi này chỉ là một phòng đơn rất đơn giản, diện tích lớn hơn phòng đơn bình thường một chút, có một TV, cái khác không có nữa.

Hề Duy muốn tận hiếu, đương nhiên muốn ở lại, chị Trương dù sao cũng là phái nữ, mặc dù lớn tuổi nhưng cũng bất tiện.

"Buổi tối anh ngủ trên sofa à? Như vậy sao được, bảo người ta mang giường vào đi."

"Không cần, giường bệnh của bệnh viện anh không muốn ngủ, xúi quẩy."

Hề Hi tròn mắt: "Anh lúc nào thì mê tín như vậy rồi hả?"

"Không phải học theo em sao?" Hề Duy cười cười: "Nhà chúng ta cũng chỉ có em tin quý thần. Lại nói giường bệnh viện nhiều vi khuẩn, ga giường cũng không sạch, còn không bằng ngủ trên sofa, lát nữa trải một lê,quý'đô

Hề Hi nghe được lập tức đau lòng, cũng không luẩn quẩn vây quanh vấn đề giường chiếu nữa, chỉ không vui hỏi: "Buổi trưa sao anh không ăn cơm? Có phải lại vội công việc cố ý không ăn không?"

"Cũng không phải thế!" Hề Duy nói, trước tiên anh nhận lấy đĩa dùng một lần Hạng Việt đưa tới sau đó giải thích: "Hạng mục bên nước Anh xảy ra chút vấn đề, anh cùng bên kia mở hội nghị video không tiện, sau đó lúc tính đi ăn cơm lại nhận được điện thoại trong nhà."

Nhắc tới cái này, Hề Hi lại hỏi anh trai câu hỏi lúc trước đã hỏi Hạng Việt: "Anh nói sao cha lại như vậy, đang tốt sao đột nhiên lại chảy máu não? Hạng Việt nói chỉ có lúc cảm xúc đặc biệt kích động mới có thể xuất hiện loại tình trạng này, nhưng anh cũng biết đấy, bình thường lão già nhà chúng ta già bộ rất tốt, không dễ dàng tức giận."

Trong nhà cũng không có người ngoài, Hề Duy thực sự thẳng thắn nói: "Anh hỏi qua rồi, lúc ấy cha té xỉu ở phòng khách, nguyên nhân cụ thể không ai biết, Sầm Ủy không ở nhà, dẫn theo Hề Tề trở về nhà mẹ, cho nên em không phải hoài nghi bà ấy."

Hề Hi chu mỏ: "Em không nói hoài nghi bà ta."

"Trong miệng em chưa nói, trên mặt đều viết đầy." Hạng Việt không nhìn được nhạo báng một câu, được bạn gái liếc mắt xem thường cũng không thêm đề ý, ngược lại nhìn Hề Duy nói: "Chảy máu não cậu cũng biết, lần này cấp cứu kịp thời, theo lý thuyết về sau sẽ không có di chứng gì, nhưng vẫn phải đợi sau khi chú tỉnh lại mới có thể chính thức xác nhận, nếu như có hậu di chứng, cậu cũng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi."

"Mới vừa rồi ở trên xe anh không nói như vậy!" Hề Hi bắt mẫn chen vào nói.

Hạng Việt nói: "Mới vừa rồi anh đã nói với em là khả năng chiếm tám mươi phần trăm, lần đầu tiên chú phát bệnh lại cũng không phải là rất nghiêm trọng, cho nên sẽ không có hậu di chứng, nhưng mọi thứ đều có ngộ nhỡ, cho nên vẫn phải chuẩn bị tư tưởng một chút." Anh ngừng một chút lại tiếp tục nói: "Nhưng lần này thật sự là vận khí tốt, nếu như lần sau lại phát bệnh thì không nói được nữa rồi, vốn dĩ chảy máu não đã rất nguy hiểm rồi, lần sau coi như vận khí tốt lại kịp thời cấp cứu nhưng hậu di chứng sẽ càng đáng sợ hơn, liệt nửa người, mất chức năng ngôn ngữ, trí nhớ giảm sút... những thứ này đều là hậu di chứng thường gặp."

"Ông ấy mới năm mươi tuổi!" Hề Hi hình như không có cách nào tiếp nhận. Hề Duy vỗ vỗ vai em gái: "Đây chỉ là kết quả có khả năng. tha.nh.ung năng xuất hiện, vận số của cha sẽ không tệ như vậy."

Ngay cả như vậy, Hề Hi vẫn cảm thấy có chút không thoải mái. Cô thật sự không cách nào tưởng tượng người cha luôn già bộ của mình có một ngày sẽ biến thành đáng yêu hành động bất tiện, đại tiểu tiện cũng không thể kiểm soát, suy nghĩ một chút đều cảm thấy kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 50

Edit: Thanh Hưng

Đến hơn mười giờ tối, Hề Bá Niên vẫn không có dấu hiệu khôi phục ý thức. Hề Hi ngại vì anh trsi cường thế nên chỉ có thể theo l

Lúc ngồi vào trong xe, Hề Hi còn nói thầm với Hạng Việt: "Sao anh em đột nhiên sáng suốt như vậy? Trước kia anh ấy phòng anh như phòng sói cơ mà."

Hạng Việt đang lái xe nghe được cô nhỏ giọng nói thầm, cười cười: "Đây là sức quyến rũ từ nhân cách, không hâm mộ được."

"Ai, em nói bác sĩ Hạng này, từ lúc nào thì da mặt anh dày như vậy rồi hả?"

"Em là giáo viên giỏi." Hạng Việt nói.

Hề Hi: "..... Sao anh giống anh em thế, cái gì không tốt đều là em truyền bá."

Anh cười một tiếng, có điều ngụ ý hỏi: "Với anh em không có việc gì rồi hả?"

"Có thể có chuyện gì," Hề Hi xoay đầu ra ngoài cửa xe, có chút không đề ý nói: "Tình cảm của hai anh em chúng em sẽ không bởi vì nhân tố bên ngoài mà thay đổi, nếu như một ngày nào đó thay đổi cũng là bởi vì có mâu thuẫn không thể hòa hợp, nhưng cho dù như vậy em cũng sẽ không thay đổi."

Hạng Việt thấy cô hơi lộ ra bóng lưng cô đơn, biết muốn cô ngay lập tức thật lòng tiếp nhận Thẩm Vi là có chút gượng ép. Thời gian luôn là liều thuốc chữa thương tốt nhất, đợi cô lại lớn hơn một chút, thành thục hơn một chút, những chuyện này chờ đến sau này hỏi tường lại có lẽ sẽ biến thành một loại nhớ lại kiểu khác.

Sáng sớm hôm sau, Hạng Việt đi cùng Hề Hi tới bệnh viện trước. Lúc bọn họ đến Hề Bá Niên đã tỉnh rồi, Hề Hi thấy cha ruột sống sờ sờ - _|| ngồi tựa vào trên giường húp cháo, trong lúc nhất thời trong lòng như có loại cảm giác chua xót.

Cháo là Sầm Ủy xách tới, Hề Tề đứng ở một bên, một nhà ba người giống như dịu dàng thấm thiết, ngược lại anh trai Hề Duy lại bị tha.nh.lqđ.ung chen đứng hẳn sang một bên. Sắc mặt Hề Hi lại không tốt rồi, một chút cảm khái lúc trước biến mất không dấu vết, cũng may còn biết cha ruột đang mang bệnh nên không nói gì khó nghe, chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng cha, Hạng Việt đi sau thuận theo gọi chú.

Hè Bá Niên nhìn thấy con gái và Hạng Việt vẫn tương đối vui mừng, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, ngoắc tay ý bảo con gái đến gần một chút, lại nói với Hạng Việt: "Lần này cần làm phiền cậu."

Hạng Việt vừa không dấu vết đẩy đẩy bạn gái, để cho cô đi đến bên giường bệnh, vừa cười nói: "Chú nói như vậy chính là coi cháu như người ngoài, như vậy cháu sẽ đau lòng."

Lời này lấy lòng cha vợ tương lai, tươi cười trên mặt Hè Bá Niên càng mở rộng hơn, nhìn Hạng Việt thật là thấy thế nào thế nào cũng thuận mắt, mặc dù còn chưa chính thức công khai nhưng Hè Hi và Hạng Việt cũng không có ý giấu giếm, người nên biết căn bản đều biết hết rồi, chỉ là trường bối không muốn cho tiểu bối áp lực cho nên cũng chỉ là cố làm như không biết mà thôi.

Lúc này Hè Hi đã mè nheo đến trước giường bệnh của cha, Hè Tễ rất hiểu chuyện nhường chỗ cho chị, đứng lên từ trên ghế nói: "Chị, chị ngồi này."

Hè Bá Niên thấy hình ảnh “chị em thân mật” này vui mừng vỗ vỗ đầu đứa con trai nhỏ: "A Tễ thật biết nghe lời."

*raw là 兄友弟恭 – huynh hữu đệ cung, tứ dịch thành chị em thân mật chắc cũng được nhỉ ^ _ ^

Nịnh hót! Hè Hi chu mỏ không vui. Nhất là thấy gương mặt Sầm Úy có chút dương dương tự đắc lại càng thêm mất hứng, chỉ là thấy sắc mặt ốm yếu tái nhợt của cha nên vẫn cố gắng khống chế tính khí của mình, chỉ thuận thế ngồi trên ghế Hè Tễ nhường cho, sau đó nói với anh trai trước: "Anh, em mang bữa sáng tới, anh ăn nhanh lên một chút, đợi lát nữa sẽ nguội mất."

Hạng Việt đứng lúc thả một phần bữa ăn sáng xách trong tay vào tủ nhỏ trên đầu giường, một phần để vào trên bàn trà, giải thích: "Năm giờ sáng Hè Hi đã thức dậy, những thứ này đều là chính cô ấy làm, của chú là cháo yến mạch, Hè Duy là chè gạo nếp hạt sen, còn có những thứ sủi cảo tôm, sandwich, bánh sữa này đều là cô ấy làm."

Hè Bá Niên nghe nói con gái tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho ông ta thì lập tức thụ sủng nhược kinh, nhiều năm như vậy đây thật sự là lần đầu tiên hưởng thụ hiếu kính của con gái, không cảm động đến mức lệ nóng doanh tròng nhưng cũng cực kỳ vui vẻ, Sầm Úy xách tới bữa sáng dinh dưỡng do đầu bếp trong nhà phí tâm chuẩn bị cũng không lọt vào mắt xanh của ông ta nữa, nắm tay con gái vỗ vỗ, trong mắt đều là yêu thích và hài lòng với con gái yêu, một bộ “tất cả không cần nói” làm cho cả người Hè Hi đều nổi da gà, cảm thấy cha thật sự buồn nôn. Không giống cha vô cùng ngạc nhiên, Hè Duy thường có thể ăn thức ăn em gái tự mình làm nên bình tĩnh hơn nhiều, sau khi cho em gái một nụ cười yếu ớt lập tức đến ghế sofa ăn điểm tâm.

Sầm Úy bị gạt ở một bên có chút không duy trì nổi tươi cười trên mặt, cảm thấy là kẻ nữ có ý phá đám. Ngày hôm qua dùng lời nói nhục nhã bà ta, hôm nay lại tới giành danh tiếng, so với con riêng (Hè Duy), trong lòng bà ta càng phiền chán người kẻ nữ này hơn. Ít nhất ngoài mặt con riêng vẫn rất nể mặt bà ta, bình thường cũng sẽ gọi dì, mặc dù không mặn không nhạt nhưng sẽ không làm cho người ta khó chịu, ngược lại kẻ nữ lại giống như con nhím, từ nhỏ đã gấu, trưởng thành cũng không thu liễm lại. Cổ tình chồng lại cưng chiều cô ta (HH) đến mức vô pháp vô thiên, thật sự làm cho người ta bức mình lại không có cách nào. Liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khéo léo nghe lời của con trai, tay bà ta dùng sức nắm chặt hơn, không thể tiếp tục như vậy nữa.

Hè Bá Niên gần như thành kính ăn bữa sáng con gái làm, Hạng Việt ở bên cạnh nói chuyện với ông ta, bắt đầu từ cha mẹ mình: "Lát nữa ba mẹ cháu sẽ đến, sáng nay bọn họ mới biết được tin tức chú nằm viện, ngày hôm qua lúc nhớ tới thông báo cho bọn họ thì thời gian đã muộn rồi, nên họ mới không lập tức đến bệnh viện."

Hè Bá Niên để chén cháo xuống, giận trách: "Cái đứa bé này, bệnh của ta lại không đáng kể, sao lại cố ý nói cho ba mẹ cậu? Hè Duy, con gọi điện thoại cho bác Hạng đi, bảo bọn họ không cần tới, cũng không phải là mắc phải bệnh khó trị sắp chết."

Ông ta mới vừa nói xong, Hè Hi lập tức “phì” ba tiếng, phì xong lại trừng cha mình: "Sao ba lại nguyên rủa mình như thế? Có ai lại không mong mình khỏe mạnh như thế chứ?"

Hè Bá Niên nhất thời có chút giật mình, nhìn con gái cũng không biết nên nói cái gì. Hè Hi vẫn còn chưa “giáo huấn” xong: "Tuổi của ba cũng không nhỏ nữa, miệng đừng có cả ngày không biết chửi mắng như thế, một chút kiêng kỵ cũng không có, bình thường nên đốt thêm hương, tụng thêm kinh, tu thân di dục nê qu yd on dưỡng tính, công ty có anh con ở đây, ba cũng đừng hao tâm nhiều như vậy nữa, dù sao cổ phần đều ở trên danh nghĩa của ba rồi, cũng không bay lên trời mất được, hãy dưỡng lão thật tốt đi, nếu thật sự nhầm chán có thể nuôi con chó chơi, trong cửa hàng của con có chú chó Samoyed mới đến, lông vàng, giống như sư tử, nếu không thích chó còn có mèo, mèo chó đều không thích thì cứ nuôi cá ở hồ nước sau nhà, nếu nuôi tốt, sang năm có thể tiết kiệm tiền rồi, còn có thể tặng cho người khác, bình thường cũng có thể câu chơi, vừa đúng lúc bác Hạng về hưu cũng không sợ không có ai trò chuyện, thật tốt."

Hè Bá Niên bị những lời nói này của con gái làm cho sùng sốt một chút, vẫn là nghe thấy Hè Tễ nhỏ giọng nói: "Chị, em muốn nuôi chó." mới phục hồi tinh thần lại.

Chút yêu cầu nhỏ nhoi này Hè Hi ngược lại cũng không đến nỗi hẹp hòi để cho Sầm Úy coi thường, rất hào sảng vung tay lên: "Trở về sẽ đưa cho cậu một con lông vàng, con chó kia thông minh sẽ không cắn người."

Trên gương mặt bình thường của Hè Tễ thoáng chốc nụ cười rục rịch, đây là lần đầu tiên từ lúc cậu nhóc hiểu chuyện tới nay chị gái muốn đưa đồ cho cậu, Hè Tễ cao hứng không thôi.

Hè Bá Niên thu hồi suy nghĩ phức tạp phiền loạn, vỗ vỗ đầu con trai nhỏ, lại cầm tay con gái: "Con muốn cho cũng đừng hẹp hòi, trực tiếp cho một đôi, tương lai nếu sinh ra chú chó nhỏ còn có thể mang tới trong cửa hàng của con bán lấy tiền."

Hè Hi hừ hừ hai tiếng, gượng gượng đồng ý.

Hạng Việt và Hề Duy liếc mắt nhìn nhau, thật ra thì hai người cũng đều có chút kinh ngạc với biến chuyển của cô nhóc này, chỉ là suy nghĩ một chút kỳ thật cũng không khó hiểu, mặc dù ngày hôm qua Hề Bá Niên thành công cấp cứu trở về nhưng trong đó vận số chiếm công đầu, hàng năm có quá nhiều người chết bởi chảy máu não, nhất là lần đầu phát bệnh từ vong lại chiếm nhiều nhất.

Hề Hi, trải qua tình trạng đột phát ngày hôm qua, chắc là đã nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi chứ?

Không bao lâu sau thì Hạng Quốc Khải và Cát Phuong Hoa đến. Có người tới thăm, dĩ nhiên là một phen quan tâm hỏi thăm. Hàn huyền một hồi, xác nhận Hề Bá Niên không có gì đáng ngại, Cát Phuong Hoa lập tức tóm lấy tay Hề Hi không buông ra, liếc mắt nhìn con trai cố ý làm ra vẻ trách cứ: "Con đây, lâu như vậy cũng không dẫn Hề Hi về nhà, thật là càng lớn càng không hiểu chuyện." Lại giận Hề Hi: "Bao lâu không tới thăm mẹ? Cát rồi hả? Thân phận thay đổi thì có gì xấu hổ? Mẹ Cát biết con và A Việt ở chung một chỗ, không biết vui mừng nhiều bao nhiêu đâu!"

Cứ như vậy trực tiếp nói ra, mặc dù lúc Hề Hi nghe nói cha mẹ Hạng Việt sẽ tới bệnh viện đã có dự cảm chuyện này sẽ xảy ra nhưng khi thật sự xảy ra rồi vẫn có chút không được tự nhiên. Khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ ửng hồng lên, không biết nên nói cái gì cho phải. Nhìn cô như vậy, Cát Phuong Hoa yêu không thôi, trực tiếp kéo người vào trong ngực xoa nắn một trận, Hạng Việt thấy bạn gái "rơi vào tay giặt", vội vàng đưa tay "cứu vớt", còn nói với mẹ anh: "Mẹ cũng đừng trêu cô ấy nữa, cô ấy tuổi nhỏ da mặt mỏng."

Cát Phuong Hoa nghe vậy nở nụ cười: "Nhìn một chút, cái này còn chưa có việc gì đã cuống lên~" Nói xong nhìn về phía Hề Bá Niên: "Bá Niên, hôm nay cũng là vừa vận rồi, hai nhà chúng ta đều không phải là người ngoài, tôi ấy à, đừng nói lời khách khí nữa, Hề Hi là tôi nhìn từ nhỏ đến lớn, có bao nhiêu yêu thích ông cũng biết đấy. Mặc dù A Việt lớn hơn con bé một chút, nhưng lớn tuổi mới có thể thương người, lại có sự nghiệp ổn định, đáng đáp cũng không tệ, phượng diện tình cảm cũng không có những thứ lờ lợt kia. Bọn họ nếu ở cùng một chỗ, chúng ta làm trưởng bối đương nhiên là muốn theo vãn bối, năm nay làm lễ đính hôn đơn giản trước, Hề Hi còn nhỏ tuổi, chờ đến tuổi lại làm lễ kết hôn nữa, cái này không vội. Tôi nghe A Việt nói Hề Duy muốn đưa con bé ra nước ngoài hai năm, vậy cũng được, đến lúc đó A Việt có thể đi cùng con bé, nghề nghiệp này của nó, ra nước ngoài đợi mấy năm trở về cũng chỉ có thể tốt hơn, dù sao nhà như chúng ta vậy cũng không vì thiếu một phần tiền lương mà chết đói được."

Mặc dù đoạn giải thích này chỉ ngắn ngắn mấy câu, cũng đã bao hàm ba bước ngoặt lớn của đời người: đính hôn, kết hôn, ra nước ngoài. Vấn đề lớn đối với người khác đến trong miệng Cát Phuong Hoa chỉ cần vài ba lời là có thể giải quyết, hoàn toàn không giống chuyện gì lớn, ngay cả chênh lệch chín tuổi giữa hai người cũng chỉ cần hỏi hột một câu đã qua, lần đầu tiên Hề Hi phát hiện thì ra mẹ Cát khí phách như vậy.

Hề Bá Niên cũng có một chút không tiếp nhận nổi: "Chị dâu, chuyện này..... Hay là sau này chúng ta bàn bạc kĩ lại." Không thể nhà trai mới nói mấy câu đã lấp tức gả con gái ra ngoài, thế cũng quá rẻ rồi.

Cát Phuong Hoa nói: "Tôi chỉ là nói ý của tôi trước, cụ thể nhất định phải từ từ đi, Hề Hi là đứa bé tốt như vậy, tôi cũng không thể tha.nh.h.lqđ.ung để con bé uất ức được." Về phần con trai sao lại cầu kết với cô nhóc này, ban đầu bà cũng đã sớm nhìn ra chút đầu mối, cho nên lúc vừa mới biết chuyện này cũng không quá khiếp sợ, so ra, chồng bà mới là người bị hù dọa đó.

Hạng Quốc Khải phụ họa vợ: "Bá Niên, ông yên tâm, từ nhỏ tôi đã coi Hề Hi như con gái mình, tương lai đến nhà họ Hạng chúng tôi ông cứ yên tâm, nếu Hạng Việt dám bắt nạt con bé, làm chuyện gì có lỗi với Hề Hi, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho nó!"

Hề Bá Niên giật giật khóe miệng, rốt cuộc là hai vợ chồng này đến thăm bệnh hay là tới bắt con gái nhà ông hả?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Buổi chiều thì Hề Bá Niên chuyển viện đến tổng viện quân khu, vào ở phòng bệnh của cán bộ cấp cao, bác sĩ chính chính là Hạng Việt.

Hề Duy bớt thời gian trở về công ty, mặc dù đúng ngày mùng một tháng năm là kỳ nghỉ ngắn, nhưng đối với người làm ăn bọn họ mà nói, nhân viên có thể nghỉ còn ông chủ thì không được. Hề Hi ở lại bệnh viện trông cha, Sầm Ủy không muốn chờ ở phòng bệnh đối mặt với vẻ mặt dối trá của kẻ nữ nên dẫn Hề Tề tới nha khoa khám răng, nói là hai ngày trước kêu đau răng, đi khám xem có phải sâu răng rồi không.

Chờ hai mẹ con rồi đi, Hề Hi nhìn cha châm chọc: "Cha nói xem cha cưới bà ta có ích lợi gì chứ, ngày hôm qua chỉ biết khóc khóc khóc, một chút trách nhiệm cũng không có, còn không bằng Hề Tề, ít nhất biết không gây thêm phiền phức."

Hôm nay Hề Bá Niên bị hiếu tâm của con gái cảm động, vào lúc này tâm tình cực tốt, không giống trước kia thiên vị nói tốt cho vợ, ngược lại có điều ngụ ý mà nói: "Dù sao bà ấy cũng đi theo ta vài chục năm, người cùng yên phận, mặc dù có chút tâm tư nhưng không có gì ý xấu." Ông ta tự tay vén tóc rơi ở thái dương của con gái ra sau tai: "Ta biết rõ con bởi vì chuyện mẹ con mà vẫn oán trách ta, thật ra thì chẳng lẽ ta không hối hận sao? Từ khi mẹ con ngoài ý muốn chết đi, ta đã hối hận rồi. Nhưng người sống chỉ có thể nhìn về phía trước, ngoại tình là lỗi của ta, khi đó thu mua cậu nhỏ của con cũng là ta hồ đồ, nhưng con hãy tin tưởng ta, ta chưa bao giờ từng nghĩ kết quả mọi chuyện sẽ là như vậy. Nếu như thời gian có thể quay lại, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào, bao gồm sinh mạng, chỉ cần mẹ con có thể sống lại."

Đây là lần đầu tiên ông ta nói kĩ càng sự kiện này với con gái như thế, vừa nói vừa phân tích, đứt quãng, lại tạm dừng một lát, sau một lúc lâu, ông ta cảm

khái: "Ta thừa nhận lúc ấy ta rất khốn kiếp, bị thế giới muôn màu muôn vẻ bên ngoài mê hoặc, nhưng người đầu có giai đoạn phản nghịch. Giống như con, hai năm trước con dám tin tưởng mình sẽ ở cùng một chỗ với Hạng Việt sao? Thời gian thay đổi, suy nghĩ của người ta cũng thay đổi, khi đó là lúc gian ác nhất của ta, khi tình mộng mới biết chính mình đã quá sai lầm. Nhưng sai lầm lớn đã tạo thành rồi, chờ ta hoàn toàn tỉnh ngộ thì mẹ con cũng đã qua đời, Sầm Úy đã gả cho ta."

Về mặt thoải mái của Hề Hi từ từ thu lại, cô nín thở không nói một lời.

Hề Bá Niên cười khổ một tiếng: "Ta biết ta có nói thêm gì nữa thì con cũng không thể dễ dàng tha thứ cho ta, thật ra thì những thứ này sao không phải là ta vì mình tìm lý do? Con một mực cảm thấy ta thiên vị Hề Tề, bình thường thương yêu cưng chiều lại len lén chuyển giao cổ phần cho nó, nhưng Hề Hi, cổ phần trên danh nghĩa của con và Hề Duy đều đã cực kỳ nhiều rồi, về sau những thứ trên danh nghĩa của ta cũng chỉ là của con và Hề Duy, Hề Tề... Ta cũng chỉ có thể cho nó đến mức ấy, di chúc năm ngoái ta cũng đã lập rồi, nếu như con không tin, hiện tại ta có thể lập tức bảo luật sư đưa tới."

"Chúng ta đổi đề tài đi," Hề Hi ngắt lời ông ta, "Cha không biết như thế không có nghĩa gì sao, chuyện lúc trước của cha và mẹ con con không rõ ràng lắm, nhưng ngoại tình chính là ngoại tình, đây là không thể nghi ngờ, Sầm Úy là tiểu tam cũng là không thể nghi ngờ, con khinh thường bà ta không phải là bởi vì bà ta thành công đập mẹ con xuống, mà là người đàn bà này tâm thuật bất chính. Cha nói bà ta không có ý xấu, ha ha, bà ta có ý xấu còn có thể để cho cha biết? Đừng coi bà ta như kẻ ngốc, nếu Sầm Úy thật sự ngu xuẩn sẽ không có khả năng đập mẹ con xuống rồi. Người đàn bà này tâm cơ quá sâu, chuyện di chúc cha ngàn vạn lần đừng để cho bà ta biết, nếu không không chừng sẽ tìm người giết chết con và anh con cũng nên, đừng trừng con, chỉ có cha mất to à? Con thực sự chân thành mà nói, người đàn bà kia chính là một kẻ yêu tiền, nếu bà ta biết cha chỉ cho con trai của bà ta một ít đồ, không nghĩ tới chuyện xấu xa là không thể. Không tin? Cha đừng hết cung ứng cho nhà họ Sầm trong vòng một tháng thử một chút, nhìn xem bà ta sẽ làm như thế nào."

Hề Bá Niên cảm thấy con gái cô chấp nói không thông, Hề Hi cảm thấy cha ruột tự cho là đúng, quá đề ý mình. Hai cha con có chút ý tứ tan rã trong không vui. Lúc Hạng Việt cảm báo cáo kiểm tra tới đây đã nhìn thấy bọn họ một cúi đầu chơi điện thoại đi động một nhàm chán xem ti vi, ai cũng không để ý đến ai, không khí có chút quỷ dị.

Thấy bạn trai trở lại, Hề Hi chủ động đứng lên: "Kết quả kiểm tra như thế nào?"

Hạng Việt đưa báo cáo kiểm tra trong tay cho cô: "Cũng không tệ lắm, không có gì lớn, nằm viện quan sát mấy ngày nếu như không tái phát thì chú có thể xuất viện." Nói xong nhìn về phía Hề Bá Niên: "Sau này tha. lqđ.nhh.ung chú phải giữ vững tâm tình vui vẻ, không thể vất vả, không thể quá kích động, không thể uống rượu hút thuốc, lần này thật sự là vận khí tốt, lần sau nếu lại tái phát sẽ không tốt, thân thể của mình không thể chỉ dựa vào người khác để ý, chú phải tự mình để ý mới được."

"Nghe thấy không, cha phải tự mình để ý," Hề Hi cũng theo sau báo cho cha ruột, còn nói thêm, "Lại phát bệnh như hôm qua nữa có khả năng con cũng phải đi kiểm tra trái tim, thiếu chút nữa bị dọa chết."

Thấy con gái vẫn còn sợ hãi trong lòng, cảm xúc không vui khi này của Hề Bá Niên lập tức biến mất, dịu dàng nói: "Yên tâm, ta vẫn phải chờ con lấy chồng sinh đứa bé sống hạnh phúc thì mới có thể an tâm nhắm mắt đi gặp mẹ con."

Ánh mắt Hề Hi soàn soạt một nỗi lên lệ quang: "Còn có yên hay không thế!" Nói xong cũng chạy ra khỏi phòng bệnh, để lại Hề Bá Niên bị nước mắt của con gái làm cho cảm động hồng vành mắt, thở dài một tiếng nói với Hạng Việt: "Nếu không đối tốt với con bé, tương lai tôi sẽ không bỏ qua cho cậu."

Lúc chàng vạng Hề Duy đi tới bệnh viện, anh ta chuẩn bị trong khoảng thời gian cha nằm viện này cũng đóng quân ở nơi này tận hiếu. Tài ăn nói của Sầm Úy không đầu lại kẻ nữ, hơn nữa chồng cũng không ủng hộ, bản thân bà ta cũng không yên tâm về con trai nên mỗi ngày chỉ có thể ở lại vào ban ngày để tranh thủ tình cảm.

Không tới một tuần, Hề Bá Niên đã kháng phục xuất viện. Về phần nguyên nhân ngày đó ông ta cảm xúc kích động dẫn đến phát bệnh... Bất kể Hề Hi dây dưa thế nào thì cha ruột đều dùng một câu nói chặn lại, cô phiếu lên lút mua bị giám mạnh nên bị đá kích, nhất thời kích động dẫn đến chảy máu não.

Lý do này ngay cả Sầm Úy cũng không tin, đáng tiếc Hề Bá Niên thật sự rất kín miệng, một chút ý tứ cũng không để lộ, cuối cùng vẫn là Hề Duy khuyên em gái đừng hỏi nữa thì chuyện này mới chính thức kết thúc.

Thời gian thoáng một đã đến tháng 7, được nghỉ hè, trời cũng đúng lúc nóng bức.

Gần đây Hề Hi đi theo anh trai đến công ty học tập, mỗi ngày dậy sớm về muộn hết sức mệt mỏi. Nhị đại nhà người ta đến công ty đều là hình thức như "lão phát gia" được người quan tâm, cô đến công ty lại là làm việc vất vả cho thư ký của anh trai, thỉnh thoảng còn phải kiêm chức phiên dịch tiếng Pháp.

Tiếng Pháp là môn học phụ ở trường đại học của cô, cô gái này Hề Hi có thiên phú ngôn ngữ, không chỉ biết một chút tiếng Pháp, mà ngay cả tiếng Nhật, tiếng Nga, tiếng Ý cũng có thể chạy ra nói được mấy câu, đối thoại hằng ngày cũng không có vấn đề gì. Đối với cái này, ngay cả Hề Duy cũng tự thẹn không bằng.

Buổi tối tắm xong nằm trên giường gọi điện thoại cho Hạng Việt oán trách nói: "Anh em thật sự coi em như nô lệ mà lqeq/uyd

Hạng Việt ở đầu kia nghe được mừng rỡ, nín cười hỏi: "Vậy sao em không kháng nghị? Nếu không anh gọi điện thoại cho cậu ấy giải cứu em nhé?"

"Vậy cũng không cần," Hề Hi vội vàng cự tuyệt, "Mặc dù thật sự mệt mỏi, nhưng quả thật có thể học được rất nhiều thứ, tốt hơn em đọc mấy cuốn sách kia ở chỗ gần đây cũng có thể ứng dụng linh hoạt, em cũng không phải là người không thể chịu được khổ."

Giọng Hạng Việt nhu hòa: "Vậy trưa mai anh làm thức ăn tốt hơn mang cho em có được không?"

"Ngày mai anh không phải đi làm sao?"

"Ngày kia phải đi thành phố Lâm hợp nên ngày mai có thể nghỉ ngơi."

"Oh, anh phải đi công tác à? Thật tốt, năm nay em cũng chưa từng được đi đâu chơi đâu."

Hạng Việt cười: "Đi công tác có cái gì đáng hâm mộ, trời nóng như vậy ngồi máy bay cũng không thoải mái." Còn nói: "Thật ra anh rất muốn dẫn em đi chơi, chỉ là anh em cũng sẽ không đồng ý."

"Hừ, tháng trước nữa anh ấy còn cùng Thẩm Vi cùng nhau đi công tác đấy, làm như em không biết sao? Em chỉ không thèm vạch trần anh ấy thôi."

Hạng Việt suy đoán: "Thẩm Gia nói với em?"

"Ừ, hiện tại anh ta là gốc cây gió chiều nào theo chiều đó, hai bên đều lấy lòng." Nói đến bạn tốt và chị họ Thẩm Vi của cậu ta, lời nói của cô gái này có chút ác độc: "Nhà họ Thẩm vội vàng muốn gả con gái, anh nói chị ta có bao nhiêu oán hận khôn thể gả đi chứ, tuần trước cũng đã đến cửa nhà rồi, em đi đón lão già tới bệnh viện tái khám, trở về vừa đúng lúc đụng phải cha mẹ Thẩm Vi, da mặt thật dày."

Hạng Việt mỉm cười: "Hai nhà không phải đã thỏa thuận tháng mười năm nay đính hôn? Sao lại vẫn đến cửa nhà?"

"Nhà họ Thẩm muốn tháng mười đính hôn, cuối năm kết hôn, trước lúc Thẩm Vi ba mươi tuổi sẽ gả con gái ra ngoài."

Hạng Việt hiểu rõ, Hề Duy Kiên trì hai năm sau mới làm hôn lễ, nếu cha mẹ Thẩm Vi hi vọng con gái sớm gả đi thì dĩ nhiên đối với cái này sẽ có phê bình kín đáo. Chỉ là vội vã gả như vậy, là đang gả mà nói, cuối cùng vẫn khó coi.

"Đúng rồi, ngày mai anh tới công ty thì thuận tiện đến phòng công tác Dịch Ninh giúp em cầm quần áo thời gian trước đặt làm về đi, gần đây khả năng em cũng không có thời gian đến đó một chuyến đâu."

Phòng công tác Dịch Ninh là do vị hôn thê An Dịch của anh em kết nghĩa Mục Thanh của Hạng Việt và phu nhân Trương Tư Ninh của tổng giám đốc Vệ Cẩm Huyền của Hoa Tin góp vốn cùng nhau mở, khỏi cần nói, kiểu dáng quần áo bên trong quả thật thật không tệ, đều là có một không hai, không giống những nhãn hiệu xa xỉ phẩm kia, động một có thể cũng gặp phải nguy hiểm, cũng không giống những thứ thời trang cao cấp đắt giá kia, trước giờ Hề Hi mua quần áo đều thích tới chỗ này.

Sáng sớm hôm sau trước tiên Hạng Việt đi ra ngoài mua thức ăn làm bữa trưa cho bạn gái, sau đó lái xe đến phòng công tác lấy đồ, thuận tiện trả nốt số tiền còn lại. Đến cửa lớn Hề thị, bảo vệ bên này đều biết anh nên không có ai ngăn cản, ngược lại còn tiếp đãi rất nhiệt tình.

Hạng Việt đi thang máy đến tầng cao nhất, tầng này là khu làm việc của quản lý cấp cao trong công ty, quen cửa quen nẻo mò tới phòng làm việc của tổng giám đốc, còn chưa tới gần đã nhìn thấy bạn gái mặc một thân váy ngắn bằng lụa mỏng màu gạo xinh đẹp đạp lên đôi giày cao gót cao ít nhất bảy đến tám centimet từ khúc quanh đi tới, hai người vừa đúng lúc đối mặt nhau.

Còn chưa kịp cười đã chú ý tới vẻ tức giận hằm hằm trên mặt cô. Lập tức kinh ngạc, đón lấy hỏi: "Đây là thế nào?"

Thấy bạn trai, Hề Hi không tức giận mà thay vào đó là uất ức, nước mắt lưng tròng mím miệng nói: "Anh em và Thẩm Vi kết hợp tha. lqđ.nhh.ung bắt nạt em." Nói xong cũng xoạt xoạt rơi nước mắt. May thay lúc này đang là buổi trưa, đồng thời cũng là tầng của quản lý cấp cao nên không có người nào, nếu không bị người thấy tiêu công chúa nhà họ Hề khóc thì chắc chắn sẽ bị xấu mặt rồi.

Hạng Việt không rõ ràng tình huống lắm nên không phát biểu ý kiến, tiến lên hai bước ôm vai bạn gái: "Đừng khóc ở đây, để cho người ta nhìn thấy sẽ thành chuyện cười, anh làm cho em không ít đồ ăn ngon, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống, vừa ăn cơm vừa nói chuyện có được không?"

Hề Duy đuổi theo ra tới nơi nghe được một câu sau cùng này lập tức đi tới, trước tiên lau nước mắt trên mặt em gái, nhỏ giọng nói: "Đi thôi, đến phòng làm việc của anh."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 52

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi được anh trai và bạn trai trái phải đỡ lấy đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Thẩm Vi ôm cánh tay ôm ngực đứng trước bàn làm việc, gương mặt trang điểm tinh xảo vẫn chưa hết tức giận.

Nhìn thấy đi hai trở lại ba, khoe miệng nhũ nhũ mẩy cái không thể nhận ra, mang theo chút mùi vị châm chọc.

Hề Hi thấy vẻ mặt này của cô ấy thì tức giận, hung hăng trừng lại, Thẩm Vi cũng trả lại một cái trừng mắt, hai người bỏ nhau phát ra tia lửa bốn phía, bên cạnh chỉ có hai người đàn ông, Hề Duy không tiếng động than thở, Hạng Việt liếc nhìn bạn gái, sau đó dùng ánh mắt hỏi thăm bạn tốt.

"Được rồi, đừng trợn mắt nhìn nữa, ăn cơm trước đi." Hề Duy lên tiếng cắt đứt trận "chiến tranh" không khói súng này.

Hề Hi bất mãn: "Anh, anh cứ ba phải đi! Vấn chính là chị ta không đúng, người của nhà họ Thẩm tại sao lại can thiệp vào buôn bán của nhà họ Hề chúng ta, chị ta như vậy khác nào kẻ trộm chứ!"

"Hề Hi!"

"Anh lớn giọng như thế em cũng phải nói, không thể bởi vì chị ta là bạn gái của anh mà công tư bất phân được! Đúng, nghiệp vụ của nhà họ Thẩm và nhà chúng ta không giống nhau! Nhưng đây cũng không phải lý do để chị ta vượt quyền! Anh bị lời nói bên gối làm mê muội lạc hướng rồi! Vấn đề nguyên tắc mà cứ hỏi hột như vậy sao? Vậy sau khi anh kết hôn với chị ta thì sản nghiệp của nhà họ Hề cũng dâng cho chị ta có phải không?"

"Hề Hi!"

"Em biết rõ tên em là Hề Hi, anh đừng gọi tên em nữa! Tóm lại chuyện này em không sai! Anh vì cô gái này trở mặt với em, được, em nhận, ai bảo chị ta là người anh để trong lòng! Nhà họ Thẩm hận không thể sớm gả đi nên cũng đã đến chặn cửa nhà chúng ta, em thấy cũng đừng làm cho nhân gia nóng lòng, hai người dứt khoát trực tiếp kết hôn là được! Thật tốt! Trời sinh một đôi!"

Sắc mặt Hề Duy tái xanh, Hề Hi không chịu yếu thế ngẩng cao cằm. Hai anh em nhất thời giương cung bạt kiếm. Hạng Việt cau mày nhìn Hề Duy một chút, lại nhìn Hề Hi một chút, đại khái câu chuyện anh đã nghe hiểu, trước mắt mà nói thì đúng là Hề Duy không đúng. Nhưng anh hiểu rõ Hề Duy, anh ta không phải người công tư bất phân như thế.

Thẩm Vi vẫn bàng quan xem trò vui lúc này mới lên tiếng: "Hề Duy, chuyện này đúng là em suy tính không chu toàn, nhưng chuyện này phải giải thích rõ, em không muốn phải gánh nỗi oan to như thế trên lưng."

Hề Hi trợn trắng mắt, Hề Duy siết chặt ấn đường: "Tháng sau thành phố sẽ bắt đầu kêu gọi đầu tư cho hạng mục Đông Sơn, Phó Thị Trường Trần năm nay mới vừa được điều tới là cha của bạn học của A Vi, quan mối nhậm chức ba tầng lửa, vị Phó Thị Trường Trần này lại nổi danh là thiết diện vô tư, khoảng thời gian này em ở công ty giúp một tay nên chắc cũng hiểu, hạng mục Đông Sơn là hạng mục quan trọng nhất của Hề thị trong năm nay, không thể để vuột mất được, nhưng Phó Thị Trường Trần này chỉ ru rú trong nhà, đến nay cũng không xuất hiện ở bất kỳ bữa tiệc nào, anh không thể đặt tất cả hi vọng lên thư đầu trâu của Hề thị, tất cả chỉ có thể dựa vào quan hệ mà đi cửa sau."

"Anh, anh cho em là đứa trẻ ba tuổi à!" Hề Hi lộ vẻ mặt khinh thường: "Một Phó Thị Trường là có thể làm khó anh sao? Được, coi như anh bị làm khó, anh cảm thấy dựa vào một bạn học giao tình có thể có bao nhiêu? Còn không bằng tìm bác hai của Hạng Việt hỗ trợ đâu! Quan hệ này mới gọi là sắt."

"Hề Hi!"

"Được rồi, đừng gọi nữa," Hề Hi quét mắt Thẩm Vi, "Hơn nữa, anh để cho chị ta hỗ trợ tìm quan hệ với xem thư hạng mục của chúng ta có quan hệ gì? Nếu như thư hạng mục bị tiết lộ ra ngoài thì coi là trách nhiệm của ai? Anh tin tưởng chị ta nhưng em không tin tưởng, chắc rằng tất cả nhân viên trong công ty đều sẽ không tin một người của công ty khác, anh, chuyện này là lỗi của anh. Có nhiều lý do hơn nữa thì vấn đề nguyên tắc cũng không thể bị chà đạp, đây là trước kia anh dạy cho em, hiện tại em lần nữa trả lại cho anh."

Hề Duy tức cười, Hề Hi lại quét mắt nhìn Thẩm Vi: "Nếu như chị vẫn còn muốn thể diện thì đừng làm chuyện gì để cho người ta xem thường nữa, còn chưa gả tới đã muốn nhúng tay vào chuyện nhà của chúng tôi, vẫn còn sớm lắm!"

Trong lúc đó Hạng Việt một câu cũng không nói, bị bạn gái kéo ra phòng làm việc cũng không nói gì. Đợi hai người ngồi thang máy ra ngoài đến bãi đậu xe lấy xe, chạy xe, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Qua giao lộ thứ hai Hề Hi đột nhiên mở miệng: "Lời nói của em có phải hơi quá đáng không?" Trong giọng nói của cô rõ ràng mang theo ảo não và không xác định. Hạng Việt vẫn đang mắt nhìn thẳng tiếp tục lái xe, nghe được cô hỏi mới hơi liếc mắt một cái: "Cũng không coi là quá phận, nếu như sự thật đúng là giống như mới vừa rồi nói."

"Có ý gì?"

"Em cảm thấy anh trai em thật sự sẽ công tư bất phân như vậy?" Anh không trả lời mà hỏi lại.

Hề Hi lặng yên trong một nháy mắt: "Từ sau khi có Thẩm Vi thì em không thể khẳng định được gì rồi." Sau một lúc lâu, lại chủ động giải thích: "Tình cảm giữa nam và nữ rất thần kỳ, giống như em và anh, nếu như hôm nay là anh nhìn thư hạng mục của công ty thì em cũng sẽ không cảm thấy có gì ngạc nhiên, bởi vì em rất tin tưởng anh, biết anh sẽ không làm chuyện bất lợi cho công ty. Anh em có thể tin tưởng Thẩm Vi giống như em tin tưởng anh, nhưng mà em lại không tin tưởng chị ta, tất cả những gì vừa rồi nói ra có lẽ đứng dưới góc độ Thẩm Vi em lại càng không thể giải thích được."

Về mặt Hạng Việt nhu hòa xuống, giọng điệu cũng theo đó mà càng ảm áp hơn: "Bây giờ hỏi hận rồi hả?"

"Cái đó ngược lại không có," ngón tay Hề Hi đụng một cái vào vật trang trí trong xe, có chút đáng vẻ không sao cả, "Em lại không có lỗi, tại sao phải hỏi"

hận, chỉ là làm cho anh em có phần không xuống đài được, không biết Thẩm Vi có thể coi thường anh ấy hay không, cảm thấy anh ấy ngay cả em gái mình cũng không giải quyết được."

Đây chính là điển hình của câu vịt chết còn cứng mỏ, rõ ràng là hối hận.

"Em cũng không biết tại sao, nhìn thấy Thẩm Vi thì trong lòng sẽ tức giận, nhất là đáng về đoàn trang của chị ta, kiểu cách chết mất. Không biết vì sao anh em lại thích chị ta, cũng không phải thật sự xinh đẹp, còn kém xa em, tuổi đã lớn còn không thực nữ, tóc còn ngắn hơn An Dịch, vừa nhìn đã biết không có hương vị phụ nữ."

Nghe cô tự mình phân tích nhân tiện bôi đen chị dâu tương lai của mình, Hạng Việt thật là dở khóc dở cười, thật ra theo anh nghĩ thì đây cũng không phải chuyện lớn, dù sao Thẩm Vi cũng sẽ không ngốc đến mức đi xa để lộ cơ mật thương nghiệp của Hê thị, vì cũng không có ích lợi gì với chị ta. Lĩnh vực kinh doanh của nhà họ Thẩm và Hê thị cũng không liên quan tới nhau, đưa cơ mật thương nghiệp Hê thị cho chị ta, có thể còn không quan trọng bằng tình hình thời tiết sáng mai. Hê Hi phản ứng lớn như thế có thể là do bị tình cảm yêu quý dành cho anh trai chi phối, hơn nữa hôm nay rõ ràng là Hê Duy thiên vị đã kích trái tim nhạy cảm yếu ớt của gấu nhỏ không nhẹ, cho nên mới bộc phát.

Dĩ nhiên, Hê Duy công tư bất phân làm cho gấu nhỏ có lý do quang minh chính đại để phát tác thì cũng có lỗi.

Hai người không có chỗ để đi, chỉ có thể về nhà —— nhà Hạng Việt.

Đổi dép, Hạng Việt đi phòng bếp hâm nóng thức ăn, quay một vòng, cuối cùng lại trở về đây ăn cơm, cũng không biết phải nói gì. Hê Hi tới phòng tắm thay quần áo. Bình thường lúc Hê Duy đi công tác thì cô sẽ tới nơi này qua đêm, tủ treo quần áo trong phòng ngủ chính cũng bị cô chiếm lĩnh một nửa rồi.

Ăn cơm xong, Hạng Việt vào trong phòng thu dọn hành lý ngày mai mang đi công tác. Hê Hi úp sấp trên lưng anh: "Anh phải đi công tác mấy ngày?"

"Ba ngày." Anh nói, muốn đứng lên tới gần kéo lấy cà vạt, ý bảo cố nhóc đề trên người đứng lên, Hê Hi bất động giả bộ không hiểu, ghé miệng vào bên tai Hạng Việt nói: "Em đi cùng với anh nhé, có được không?"

Hơi thở bên tai giống như một dòng điện xẹt qua xông thẳng lên đại não, Hạng Việt có chút bất đắc dĩ, trực tiếp ôm chân cô đứng thẳng lên, Hê Hi "A" một tiếng, bị sợ đến nỗi ôm chặt cổ của anh, Hạng Việt cười cười, xoay tại chỗ hai vòng sau đó mới thả người lên trên giường, mình thì xoay đi nói: "Thật ra anh không có ý kiến gì, chỉ là chỗ anh em em tự nói, cậu ta không đồng ý thì anh cũng không dám."

"Anh biết rõ em mới vừa cãi nhau với anh ấy mà!" Hê Hi gương mặt tỏ cáo, cảm thấy bạn trai không có lực. Hạng Việt giảng đạo lý cho cô: "Em là con gái, theo anh ra ngoài rõ ràng sẽ chịu thiệt, anh muốn vì em phụ trách, cũng là tôn trọng người nhà của em. Lại nói tính khí Hê Duy thế nào em cũng biết, nếu thật sự chọc giận cậu ta, còn muốn chép sách tiếp phải không?"

Nhắc tới chép sách, Hê Hi lập tức yên lặng. Cô một mồi "Nha" một tiếng: "Vậy em không đi theo anh, chỉ là mấy ngày này em muốn ở lại đây."

Hạng Việt nghĩ nghĩ, ngồi xuống bên người cô, nhìn bạn gái nói: "Hê Hi, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, cho dù hôm nay Hê Duy có lỗi nhưng chúng ta nghiêm túc mà nói, em cảm thấy người như anh em nếu như không nắm chắc thì sẽ làm chuyện có hại cho mình sao? Giống như mới vừa rồi ở trong xe em cũng đã nói đấy, cậu ấy tin tưởng Thẩm Vi giống như em tin tưởng anh, suy bụng ta ra bụng người, Hê Duy có can thiệp quá nhiều vào chuyện tình cảm giữa anh và em thậm chí thù hận anh không?"

"Anh không giống thế!" Cô phản bác: "Chúng ta đã quen biết nhiều năm, anh em biết rõ nhân phẩm của anh!"

"Nếu như vậy, em nên thử tìm hiểu Thẩm Vi, không nên lấy ánh mắt khác thường đối đãi với một người, bất kể cô ấy là tốt hay xấu thì trong mắt em đã khẳng định là không tốt. Em không hiểu rõ cô ấy, trước tiên cũng không cần chối bỏ cô ấy. Đây là không tôn trọng người khác, cũng là không tôn trọng anh trai em. Đó dù sao cũng là người cậu ấy lựa chọn bầu bạn, nếu thật sự không có gì không tốt, A Duy vừa không ngốc lại vừa không mù quáng, thích cô ấy nhất định là có lý do của mình."

Hê Hi lần nữa dùng trầm mặc để đáp lời, khác với lúc ở trong xe, lần này cô thật sự trầm mặc, một câu cũng không nói, cuối cùng đơn giản đáp tấm chăn mỏng lên, quay mặt ra cửa sổ giả bộ ngủ.

Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười, cũng không ép cô, mọi chuyện luôn phải từng bước từng bước, thành kiến quá sâu mà muốn đột nhiên nghĩ thông suốt là không thể nào, trước đây có thể đồng ý Hê Duy yêu đương và đính hôn đã là một tiến bộ lớn, hiện tại bảo cô chủ động đi tìm hiểu Thẩm Vi..... Không thể vội.

Đó dù sao cũng là chị dâu tương lai của cô, là người làm bạn nửa đời sau với Hê Duy, nếu như Hê Hi vẫn có thành kiến và địch ý với Thẩm Vi, tương lai không ngừng làm khó Hê Duy bị kẹp ở giữa, Hê Hi cũng không thể vui vẻ. Lại nói sau khi Hê Duy kết hôn sẽ có đứa bé, đàn ông có gia đình có con cái, đối với em gái, coi như đã từng cung chiêu đi nữa, tình cảm cũng sẽ bị san sẻ, đây là một thực tế có chút tàn khốc. Cứ như vậy đi xuống, đến cuối cùng, kết quả chỉ có thể là hai bên đều tổn hại.

Tới thư phòng gọi điện thoại cho Hê Duy. Ở đầu dây bên kia, tâm tình của Hê Duy có chút lảng xuống: "Tôi không ngờ em ấy lại lqđ.tha.nh.ung phản ứng lớn như vậy, nhà họ Thẩm không chen chân vào địa sản, về sau A Vi là vợ của tôi, tôi không thể chuyện gì cũng lừa gạt cô ấy, lần này cô ấy chủ động đề xuất trợ giúp, phải biết rằng với Hê thị ngay cả kế hoạch hạng mục Đông Sơn hay phần văn kiện kế hoạch kia cũng không phải thứ trọng yếu nhất..... Hôm nay Hê Hi quá vô lý rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Hạng Việt nghĩ, cuối cùng người ta vẫn thiên vị. Chuyện buổi trưa này ai đúng ai sai không nói được, nhưng lúc này nghe trong lời nói của Hề Duy có ý trách cứ lại làm cho người ta có chút không thoải mái.

"Hề Duy, chuyện này cô ấy chỉ có lỗi ở chỗ quá kích động, bốn chữ "có tình gây sự" này. . . Gượng ép rồi."

Đầu kia Hề Duy lặng yên trong nháy mắt: "Là lỗi của tôi, không nên để Thẩm Vi đến công ty."

"Không, điểm này thì cậu không có gì sai, Hề Hi còn cần chút thời gian, yên tâm, từ từ rồi cũng sẽ tốt thôi. Lại nói, từ lúc nghỉ hè cô ấy vẫn không được nghỉ ngơi, ngày mai tôi đi công tác, muốn dẫn cô ấy cùng đi giải sầu."

Hề Hi không biết Hạng Việt khuyên như thế nào để anh trai đồng ý cho cô đi theo, đối với việc này cô không có ý định muốn tìm hiểu. Dù sao có thể theo bạn trai đi chơi vài ngày cũng không tệ, mới vừa cùng than.lqđ.lh.ung anh trai nào loạn không được tự nhiên, bảo cô lập tức quay về đối mặt có chút khó khăn, trong lòng cô gái nhỏ vô cùng khó chịu.

Lần này đi công tác tới thành phố Lâm, hành trình là ba ngày hai đêm. Hề Hi cũng thông minh, hằng ngày chỉ đợi tại khách sạn không chạy loạn, lên mạng một chút, chơi điện thoại đi động một chút, xem TV một chút giết thời gian, chỉ buổi tối lúc Hạng Việt rảnh rồi hai người sẽ tay trong tay đi dạo một vòng ở phụ cận khách sạn, cũng thật nhàn nhã.

Đợi đến khi hành trình kết thúc, Hạng Việt không có ý định về thẳng Vũ Lăng, xin trong viện nửa tháng nghỉ phép, dẫn theo Hề Hi vui chơi ở thành phố Lâm hai ngày, sau đó tới thành phố H ở phía bắc, đi mấy thắng cảnh du lịch rất nổi danh, lại vòng sang tỉnh Y chơi mấy ngày, rồi đi thành phố S, thành phố S cạnh biển, người tới nơi này chơi không thể nào không chạy ra bờ biển. Cố tình Hề Hi là một ngoại lệ, cô ngại trời nóng, sợ râm đen, tình nguyện đợi tại trong khách sạn tận hưởng máy điều hòa không khí ăn hải sản cũng không muốn đi ra ngoài, bị Hạng Việt giễu cợt còn nói năng hùng hồn: "Phơi nắng có nhiều tia tử ngoại sẽ gây ung thư, đây là em trân quý sinh mệnh."

"Vậy anh cần gì dẫn em tới đây? Trục tiếp ở lại trong nhà có phải vừa bớt nhiều chuyện lại an toàn không?"

"Trong nhà cũng không có sơn trần hải vị chính gốc, lại nói em là ra ngoài giải sầu."

May mà cô còn nhớ rõ cái này. Hạng Việt cười cười, chỉ chỉ mũi: "Đã giải sầu lâu như thế, bây giờ còn tức giận không?"

Hề Hi nói đã sớm hết giận. Trong khoảng thời gian này chuyện gì Hạng Việt cũng theo cô, muốn đi chỗ nào cũng đi cùng, muốn chơi cái gì cũng cho phép, gần như cung chiều cô đến tận trời, đã kích lúc trước ở chỗ anh trai đã sớm được chữa khỏi.

"Chuyện anh em và Thẩm Vi về sau em không định quản nữa," nằm ở trên xích đu, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất thật to của khách sạn ra nhìn mặt biển xanh thẳm bên ngoài, giọng nói Hề Hi mang theo mấy phần buồn bã, "Hề thị là của anh em, Thẩm Vi tương lai là nữ chủ nhân nhà họ Hề, em chỉ có thể là con gái đã lấy chồng, thôi, không có ý gì. Lại nói, rốt cuộc thì với ánh mắt nhìn người của anh trai em vẫn có chút lòng tin, lại quấy rối như vậy chỉ làm cho người ta phiền muộn thôi, anh em cũng không phải là thánh nhân, em lại nào loạn nữa thì e là sự kiên nhẫn của anh ấy đều sẽ hao hết sạch mất."

Hạng Việt càng yêu thương cô, có một số việc không cần phải nói nhiều, trong nội tâm mỗi người đều đã hiểu rõ rõ ràng. Hề Hi biết vấn đề của mình ở chỗ nào, không thể trốn tránh, lại không muốn sửa lại thì chỉ có thể lựa chọn không để ý. Đây không phải là một loại thỏa hiệp với thực tế khác sao?

"Ngoan, tương lai em gả tới, anh để cho em làm chủ có được không?" Anh dịu dàng dụ dỗ cô.

Hề Hi cười nhạo, nghiêng đầu lườm anh một: "Cho dù chỉ số thông minh của em không cao bằng anh nhưng cũng không có nghĩa là em khờ, làm chủ? Hừ." Một tiếng hừ, lộ ra ý tứ khác, Hạng Việt nhún mày: "Không tin? Nếu không anh viết giấy cam đoan cho em nhé?"

"Thôi đi, anh là loại người gì em còn không biết sao? Giao hoạt như gì, chỉ có giờ trò đùa giỡn em thôi, làm chủ thì miễn, hai ta tôn trọng lẫn nhau, có thương có lượng cùng chung tiến bộ là được."

Lúc này Hạng Việt thật sự cảm thấy Hề Hi thành thực không giống cô, bộ dáng ngây thơ đáng yêu bình thường hình như càng giống màu sắc tự vệ của cô, ở sâu trong nội tâm, tâm tình cô gái nhỏ không đầy hai mươi tuổi này là kiểu thành thực nội liễm. Mặc dù lúc gấu cũng dễ cho người ta nhức đầu nhưng nếu để Hạng Việt chọn, anh tình nguyện cô vẫn tiếp tục gấu như thế.

Đến hạ tuần tháng bảy, hai người mới đẹp đường hồi phủ, ngắn ngủi hơn mười ngày mà đặt chân tới bảy thành phố cũng là rất liêu mạng.

Xuống máy bay, bầu trời đang có mưa nhỏ, đến đại sảnh sân bay vừa nhìn một đã thấy anh trai Hề Duy. Thứ nhất anh trai dáng cao chân dài, thứ hai giá trị nhan sắc cao, thứ ba khí thế mạnh, ấy là loại tiêu điểm ở trong đám người.

Nửa tháng không thấy em gái, Hề Duy cực kỳ nhớ nhung. Mặc dù Hề Hi không tức giận nhưng đột nhiên nhìn thấy anh trai thì vẫn có chút không được tự nhiên, không muốn chủ động mở miệng. Hề Duy cũng đã giương tay kéo em gái vào trong ngực, ôm thật chặt, vỗ hai cái trên lưng cô, sau đó nhỏ giọng nói: "Gầy."

Sau một hồi trầm mặc, Hề Hi nói: ". Anh, xin lỗi."

Hề Duy nghe được lời xin lỗi đến chậm của em gái, trong lòng tuyệt không cảm thấy vui mừng, chỉ cảm thấy đau lòng. Anh ta le!quy~don/die?nda.n nhớ lại xé chiều hôm đó ở trong điện thoại oán trách với Hạng Việt là em gái cố tình gây sự, tâm co rút một, như bị một bạt tai trực diện, trong nháy mắt cảm thấy khó chịu.

"Là anh không đúng, phải là anh nói xin lỗi em"

Hề Hi đẩy anh trai ra, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp: "Hai ta như vậy không có ý nghĩa, được rồi, chuyện này không nhắc tới nữa, anh, em mang cho anh rất nhiều quà, đợi lát nữa về nhà đưa cho anh."

Thấy nụ cười em gái vẫn như cũ, Hề Duy yên tâm một chút, vỗ vỗ cái ót của cô, dịu dàng nói được.

Trở lại Vũ Lăng, lúc này dĩ nhiên Hề Duy sẽ không để em gái chạy theo Hạng Việt nữa. Hạng Việt cũng thức thòi, không trêu chọc anh vợ tương lai mất hứng.

Sáng sớm hôm sau, trước tiên Hề Hi lái xe tới cửa hàng thú cưng. Trong khoảng thời gian cô đi ra ngoài này vẫn là chị họ của Đào Bản giúp một tay trông nom cửa hàng. Hề Hi tới đây dạo một vòng, lại kiểm tra chỉ tiêu, cảm thấy không có vấn đề gì thì yên tâm rồi đi.

Hiện tại cửa hàng thú cưng đã đi vào quỹ đạo, buôn bán ổn định, cô không cần phải để tâm quan sát nữa. Trải qua hơn nửa năm quan sát, người chị họ này của Đào Bản nhân phẩm rất tốt, Hề Hi tính toán một thời gian nữa sẽ cất nhắc cô ấy lên làm cửa hàng trưởng, phụ trách tất cả các sự việc trong cửa hàng. Như vậy tới lúc cô bước vào năm tư đại học bận rộn cũng không cần quan tâm quá nhiều tới trong cửa hàng nữa, chỉ cần mỗi tháng tra sổ sách một lần là được.

Rời cửa hàng thú cưng, cô lại lái xe tới Thượng Nhã Hiền, đã nói buổi trưa mời mấy người bạn nhỏ cùng ăn cơm rồi. Trong khoảng thời gian này cô đi chơi rất vui vẻ, chuyện từ thiện thì giao cho mấy người bạn nhỏ làm, mời ăn một bữa cơm thật sự không quá đáng.

Chỉ là không ngờ, vừa mới hội họp với mấy người bạn nhỏ đã thông qua Tần Lạc Lạc nghe được một tin tức quan trọng, Hạ Y lại muốn cùng thiên kim tập đoàn Hanh thị đính hôn!

"Không thể nào? Sao tôi không nghe nói?" Thẩm Gia nói lên chất vấn đầu tiên.

Tần Lạc Lạc nói: "Tôi cũng là vừa mới biết, Lý Miêu Miêu của Hanh thị và anh họ tôi có quan hệ họ hàng, anh họ Đào Bản, mới vừa nãy tôi đang ở trong xe đầu địa chủ trên điện thoại di động thì nhận được điện thoại của anh họ tôi, anh ấy nói hai ngày nữa thì chuyện này sẽ chính thức công bố ra bên ngoài."

"Trời ơi, Hạ Y lại muốn kết thân với người ta, sao anh ta lại đồng ý?" Hề Hi cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi. Nhưng cũng không cảm thấy anh họ Tần Lạc Lạc ăn nói bừa bãi, dù sao tạo ra loại tin đồn này cũng không có ích lợi gì, ngược lại làm không tốt sẽ đắc tội với người cả hai nhà.

Đào Bản ở một bên nói: "Tại sao không đồng ý, Lý Miêu Miêu là con gái duy nhất của chủ tịch Hanh thị, cưới cô ấy thì đồng nghĩa với việc nắm Hanh thị trong tay rồi, Hạ Y cũng không phải con cả, không được kế thừa gia nghiệp, lúc này có thể tiết kiệm công sức gây dựng sự nghiệp, khả năng tương lai còn nhiều tài sản hơn anh trai cô."

"Anh nghĩ Hạ Y là anh à! Anh ta mới sẽ không để ý những thứ này!" Tần Lạc Lạc đẩy bạn trai ra, lại nói với Hề Hi: "Tôi nghe ý tứ của anh họ tôi, hình như là nhà họ Hạ gặp phải khó khăn gì đấy cần rất nhiều tiền bạc rót vào, vừa vặn Lý Miêu Miêu thích Hạ Y, Hanh thị lại muốn lấn sang lĩnh vực địa sản, nhà họ Hạ không thể nghi ngờ là bàn đạp tốt nhất, định một mũi tên bắn hai con chim trực tiếp kết thân."

Lượng tin tức có chút lớn, Hề Hi nhìn Thẩm Gia, Thẩm Gia nhìn lại cô, buông tay: "Gần đây Hạ Y cực ít tham gia hoạt động tập thể, lúc tôi hẹn cậu ta ra ngoài ăn cơm cũng không nghe cậu ta đề cập tới chuyện này, nhà họ Hạ giấu chuyện này quá kĩ." Ngay cả bọn họ cũng không nghe được tin tức gì từ trong nhà.

Tâm tình Hề Hi có chút nặng nề, gần đây cô và Hạ Y bởi vì chuyện Hạng Việt mà từ từ xa cách, đã lâu không liên lạc với nhau. Chưa bao giờ nghĩ tới, một người con trai kiêu ngạo xinh đẹp như thế có một ngày sẽ đi trên con đường liên hôn, nghĩ nghĩ, cậu ta tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

"Chuyện này Có nên nói cho người trong nhà biết không?" Tên đại ngốc Đào Bản này không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì. Tần Lạc Lạc trực tiếp ngắt một vòng trên cánh tay cậu ta, 360°, đau đến mức cậu ta tê tê hút khí.

Hề Hi thương lượng với Thẩm Gia: "Gọi điện thoại cho anh ta, hẹn anh ta tới đây, đừng nhắc tới chúng tôi, chỉ nói anh mời anh ta ăn cơm."

Thẩm Gia nói đừng phí công phu nữa: "Nếu cậu ta muốn cho chúng ta biết đã sớm nói rồi, nếu vẫn gạt chính là không muốn chúng ta biết chuyện này. Tên kia coi trọng mặt mũi, nhất là cô, khỏi phải làm cậu ta ngọt ngọt."

Hề Hi: "."

Đã ăn cơm trưa, cáo biệt với mấy người bạn nhỏ, rồi đi Thượng Nhã Hiền, Hề Hi lái xe tới bệnh viện. Cô bởi vì chuyện Hạ Y mà tâm tư khó bình lặng, muốn tìm bạn trai cầu xin an ủi.

Hạng Việt đang ăn cơm ở trong phòng làm việc, nhìn thấy bạn gái đột nhiên giá lâm còn rất kinh ngạc: "Tối sao không nói gọi điện thoại trước, ngộ nhờ anh không ở đây thì sao?"

Hề Hi thấy thức ăn trên bàn uống trà nhỏ, bóc một miếng thịt bò lên nhét vào miệng: "Quý Phi Lâu đưa tới?"

Hạng Việt cười: "Miệng em rất tỉnh." Đưa đôi đũa mới tới: "Đến đây đi, ăn chung."

"Em đã ăn rồi," Hề Hi nói, còn bỏ sung, "Thượng Nhã Hiền, em mời khách, cà phê của anh."

Hạng Việt vẫn thả đũa vào trước mặt cô, miệng nói: "Từ Thượng Nhã Hiền tối sao không mang cho anh một ít đồ ăn? Cứ như lqđ.than.hh.ung vậy tay không tới đây, em cũng không biết xấu hổ."

"Em có cái gì phải xấu hổ, hiện tại đã sắp ba giờ chiều rồi biết không." Ngừng một lát, lại nói: "Cái đó, anh biết gần đây nhà họ Hạ xảy ra chuyện gì không?"

Hạng Việt không rõ chân tướng: "Nhà họ Hạ? Chuyện Hạ Y muốn đính hôn với Lý Miêu Miêu của Hanh thị?"

"Sao anh biết?!" Hề Hi rất khiếp sợ, Hạng Việt bình tĩnh rút điện thoại di động ra gõ mấy cái, sau đó đưa qua: "Không chỉ anh biết, hiện giờ nhân dân cả nước đều biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 54

Edit: Thanh Hưng

Dù thế nào Hề Hi cũng không nghĩ ra, mới chỉ vờn vờn hơn hai giờ trước, chuyện Hạ Y còn bị coi như bí mật gần như không người biết, nhưng bây giờ đã thông báo rộng rãi lên các phương tiện truyền thông.

"Em nghe Tần Lạc Lạc nói Hanh thị và nhà họ Hạ vốn định mấy ngày nữa mới công bố chuyện này, hiện tại đây là cái quỷ gì?"

Hạng Việt gấp miếng ức gà đút vào miệng cô: "Chuyện này chỉ có thể hiểu là tình báo của bạn em không chính xác." Anh phóng to màn hình làm rõ thêm tiêu đề: "Hai nhà liên hiệp công bố, không làm giả được."

Hề Hi có chút mệt mỏi: "Lạc Lạc nói nhà họ Hạ gặp phải phiền toái, cần phải rót một khoản tiền lớn vào cho nên Hạ Y mới đồng ý đám hỏi. Nhưng em cảm thấy đây không phải là sự thật, Hạ Y không phải l.tha.q.nh.đ.ung người dễ bị thuyết phục, anh ta chính là kiểu người muốn mọi người đều khuất phục mình. Lại nói Hạ Nhiễm cung chiều em trai như vậy, làm sao có thể để cho anh ta chịu thiệt ở chuyện lớn cả đời?"

"Cưới con gái một của tập đoàn Hanh thị là thua thiệt?" Hạng Việt lại nhét củ từ vào trong miệng cô: "Tin tưởng anh, ở trong mắt rất nhiều người, cưới cô ấy có lợi hơn cưới em nhiều. Lý Nghiễm Lâm chỉ có một đứa con gái, sau trăm tuổi Hanh thị đều là của con gái một, Hạ Y cưới cô ấy ít nhất ba đời cũng không phải lo."

"Nếu như vậy sao anh không cưới cô ta đi!" Hề Hi có chút mất hứng, cảm thấy lòng tự ái bị tổn thương rồi.

Hạng Việt nhéo cái mũi của cô: "Ánh mắt anh độc đáo, chỉ thuận mắt em thì có biện pháp gì?"

"Hừ, sao anh không nói là Lý Miêu Miêu nhìn không vừa mắt anh, chú!"

Hạng Việt buồn cười, thật là một chút thua thiệt cũng không muốn ăn. Gõ một cái lên ót cô: "Lại nói anh già, xử lý em đấy."

"Em sợ anh à? Ừm ~" Sau một nụ hôn tràn miên nóng bỏng, Hạng Việt tựa vào trán của cô hỏi: "Còn nhiều lời nữa không, hả?" Âm cuối cao lên, thanh nhuận lịch sự tao nhã, giống như dòng điện truyền vào trong tai, tê tê ngứa ngứa một chút, Hề Hi bị dụ dỗ đỏ mặt, trái tim nhỏ thịch thịch nhảy loạn.

"Lưu manh, chiếm tiện nghi của em."

Hạng Việt hôn một cái lên chóp mũi cô, cười cười: "Thích em nhất, ngoan, đừng tức giận, hả?"

"Người nào nói em tức giận?"

Thấy cô vịt chết còn cứng mỏ, Hạng Việt cũng không trêu nữa, đặt bạn gái ngồi bên cạnh mình xong anh lại tiếp tục ăn cơm, thỉnh thoảng cho ăn.

Hề Hi bĩu môi: "Kể từ lúc ở chung một chỗ với anh, Hạ Y đều không để ý em nữa, em muốn hẹn anh ta ra ngoài hàn huyên một chút, xem có chuyện gì em có thể giúp một tay, Thẩm Gia nói em đây là thêm phiền. Bảo em đừng quấy rầy anh ta." Nói xong lời cuối cùng còn có một chút uất ức, tình nghĩa với Hạ Y lúc trước không phải là giả, bạn bè gặp nạn, làm như không biết khoanh tay đứng nhìn thật sự không phải là tác phong của cô.

Hạng Việt dứt thìa cháo nắm tuyết cho cô, gật đầu nói: "Nếu như anh là Hạ Y thì cũng không muốn gặp em vào lúc này."

"Mặt mũi quan trọng như vậy?!"

"Đây không phải là vấn đề mặt mũi, là tôn nghiêm của một người đàn ông. Lại nói coi như cậu ta không phải tự nguyện thì em có biện pháp gì? Giúp cậu ta đào hôn? Hay là có thể lấy ra một số tiền lớn chuộc cậu ta ra ngoài?"

Hề Hi bị hỏi khó, lại có chút không cam lòng: "Cứ như vậy chẳng quan tâm không phải là càng không tốt à?"

"Thẩm Nam có một người chú họ có quan hệ họ hàng với nhà họ Hạ, lát về anh giúp em hỏi thăm một chút, ngộ nhờ là cậu ta và Lý Miêu Miêu lưỡng tình tương duyệt thì sao? Em cứ nói năng lung tung như thế đến lúc đó chẳng phải rất lúng túng sao?"

Mặc dù cảm thấy cơ hội lưỡng tình tương duyệt là cực kỳ nhỏ bé nhưng Hề Hi vẫn đón nhận đề nghị của bạn trai, quyết định trước tiên cứ án binh bất động đã. Lại nói..... Trừ có thể cảm giác có chút ngoài die,nda/nl;equ?yd(on ý muốn thì đối với loại chuyện này cô quả thật không thể ra sức. Tiền, cô có, nhưng khẳng định nhà họ Hạ sẽ không dễ vào mắt; quan hệ, cô cũng có, đáng tiếc đều là nhỏ bé không đáng kể. Suy nghĩ kỹ một chút, quả thật là mình yếu kém như một con gà con.

"Vậy anh thuận tiện nhờ chú họ Thẩm Nam hỏi thăm một chút rồi cuộc nhà họ Hạ gặp phải khó khăn gì, theo lý thuyết gia tộc bọn họ có lai lịch như vậy không thể nào xuất hiện tình trạng tài chính eo hẹp mới đúng." Nếu như phải so sánh với phần lớn những nhà giàu mới nổi khác, nội tình nhà họ Hạ có thể tìm hiểu ngược dòng đến tận thời kỳ dân quốc.

Hạng Việt đồng ý.

Buổi chiều Hề Hi ở lại trong phòng làm việc của bệnh viện giết thời gian. Trong lúc đó cũng cùng mấy người bạn nhỏ tán gẫu chuyện Hạ Y, đối với chuyện tin tức không chính xác như vậy Tần Lạc Lạc còn rất tức giận, nói bị anh họ lừa dối, muốn tìm người tính sổ. Thẩm Gia cũng tiết lộ nói, người nhà của cậu ta cũng là mới vừa biết chuyện đám hỏi của hai nhà Hạ, Lý, có thể thấy được các biện pháp giữ bí mật quả thật làm không tệ.

Từ phòng bệnh quay về, Hạng Việt thấy bạn gái nằm trên ghế sa lon chơi điện thoại di động, anh khóa cửa phòng làm việc lại tránh cho có người xông vào, nhìn đồng hồ: "Buổi tối em theo anh cùng đi ăn cơm hay là trở về ăn với anh trai em?"

Hề Hi để điện thoại lên khay trà, ngồi dậy nói với anh: "Anh em buổi tối có xã giao, sẽ về tương đối trễ." Còn nói: "Mới vừa rồi lão đầu từ nhà em gọi điện thoại tới đây, bảo tối mai anh tới nhà ăn cơm, có đi hay không?"

Cha vợ tương lai có lời mời, vậy khẳng định phải đi chứ. Thấy anh gật đầu, cô nói với anh: "Vậy anh cẩn thận, ba em nhất định sẽ hỏi chuyện đính hôn của hai ta."

Hạng Việt đi tới ngồi bên người cô, ôm người vào trong ngực, cười nói: "Vốn ý định của anh là tháng chín đính hôn, nhưng anh em lại muốn sau tháng mười, cho nên chúng ta quyết định tháng 12 đi, lễ Giáng Sinh như thế nào?"

Hề Hi liếc anh một cái: "Cái người này cũng quá tùy tiện đi, bác sĩ Hạng, chuyện như vậy phải xem Hoàng Lịch chọn ngày tốt."

Hạng Việt thấy bộ dáng kiêu ngạo của cô không nhịn được bấm một cái trên eo nhỏ của cô, Hề Hi sợ nhột muốn né tránh, Hạng Việt dĩ nhiên không thả, hai người nháo nháo lại hôn rồi, hôn hôn lại đè xuống. Hôm nay cô mặc quần yếm có đai đeo, vốn là bên ngoài còn mặc áo khoác chiffon, chề không thoải mái lại đang ở trong phòng nên đã cởi ra, cái này thật sự là dễ dàng cho bác sĩ Hạng. Tay Hạng Việt vốn là đang vỗ về chơi đùa trên cánh tay mảnh khảnh của cô, từ từ lại dời trận địa đặt lên bộ ngực mềm mại, đôi môi cũng trượt một chút xú, cắn, cò, xương quai xanh, mọi chỗ nhóm lên lửa.

Cho đến khi tay của anh dò vào trong quần áo, cách áo ngực vỗ về chơi đùa, một cái tay khác dọc theo người xuống phía dưới, chỉ lát nữa là đã trượt vào trong quần lót rồi, Hề Hi thật sự là không chịu nổi kích thích này lập tức vùng vẫy, tay Hạng Việt dùng sức nắm khối thịt kia hai cái, lại hung hăng hôn một cái lên xương quai xanh của cô mới than thở bất động đè lên người cô.

"Nặng chết được, mau dậy đi."

Hạng Việt cười khò bò dậy, vào lúc này mặt Hề Hi đỏ bừng bừng có thể sánh với bông tai hồng bảo trên lỗ tai. Cô bặm mặt lại dùng tay quạt quạt gió, cảm thấy đã tốt hơn một chút mới nhìn về phía bạn trai, ánh mắt có chút bí ối, ánh mắt đặt ở địa phương Việt nhô ra rõ ràng giữa hai chân Hạng.

Cô nháy mắt mấy cái: "Cứng rắn?"

Hạng Việt dựa lưng vào ghế sa lon, ừ một tiếng, Hề Hi lại gần, nhìn không được phủ tay lên. Hô hấp Hạng Việt rõ ràng cứng lại, cô giống như được khích lệ xoa nhẹ hai cái ở phía trên, sau đó nghiêng đầu hỏi: "Em có thể xem một chút không?"

Bác sĩ Hạng rất muốn nói không thể, bởi vì anh từng bảo đảm với Hề Duy, mới vừa rồi mắt không chế như vậy đã coi là đập lên ranh giới rồi. Nhưng vào

giờ phút này, gương mặt mang theo ngày thơ ơ mà lại không thiếu quyến rũ này là của cô nhóc anh yêu. Hạng Việt không phải thánh nhân, nhịn không được gât đầu.

Trong khoảng thời gian sau đó đối với bác sĩ Hạng mà nói giống như bay lên thiên đường, khi khoái cảm đột kích thì trong miệng của anh thậm chí phát ra rên ngâm khăn khăn, giống như Vodka, tiêm nhiễm lòng người.

Kích tình qua đi, Hạng Việt nhắm mắt thở hỗn hển, ngũ quan tuần mỹ đang say, mồ hôi thấm ướt tóc mái, hình ảnh này hết sức kêu gọi.

Hề Hi đỏ mặt rút hai tờ khăn giấy trên bàn trà lau tay, lúc này Hạng Việt đã hồi hồn đưa tay vuốt ve trên đầu cô: "Lau giúp anh."

Giọng nói của anh còn có chút khăn khăn sau kích tình, nghe vào trong tai người khác thật sự rất mát hồn, Hề Hi tức giận: "Tự anh không có tay à!" Mặc dù nói như vậy nhưng vẫn thuận tay giúp anh lau, sau đó đứng lên đi toilet, ở lại bên trong hơn 10" sau mới ra ngoài.

Lúc đi ra đã tỉnh táo lại, không nhìn ra ý xấu hổ vừa rồi. Hạng Việt còn có một chút tiếc nuối, chỉ là cũng không tiện lại trêu chọc cô, sợ bạn gái then quá thành giận trở mặt, dù sao mới vừa nhận được “phúc lợi” rồi, có lần đầu tiên khẳng định sẽ có lần thứ hai. Lần này chọc người tức giận, lần sau không biết sẽ là bao giờ.

Bữa ăn tối hai người đi nhà hàng Tây ăn, cơm nước xong cũng không đi thẳng về mà tay trong tay tản bộ ở bên cạnh. Trải qua mấy giờ tiêu hóa chuyện buổi chiều đã không còn làm cho người ta lúng túng như vậy, Hề Hi lại gấu, thấy quanh mình không có người nào lại nhỏ giọng hỏi: "Buổi chiều kỹ thuật của em như thế nào? Anh có phải đặc biệt thoải mái hay không?"

"Có người trực tiếp như thế à?" Hạng Việt tức giận.

"Hai ta là bạn bè trai gái quang minh chính đại, tại sao phải cong cong queo queo, có mệt hay không? Lại nói lúc này mới ăn chút thức ăn khai vị mà anh đã xấu hổ à?"

Cô lại còn chế nhạo, Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười: "Lúc xế chiều là ai chui vào trong toilet gần hai mươi phút mới ra?"

"Em đi vệ sinh anh còn tính giờ?!" Còn kém chưa nói hai chữ “biến thái”.

Hạng Việt: "....."

Hề Hi thấy anh kinh ngạc thì ha ha nở nụ cười, mở một cái trên miệng anh: "Bác sĩ Hạng, anh nói nếu anh nhìn thấy anh em có thể chột dạ hay không?"

Hạng Việt giúp cô gạt tóc rơi bên tai đến sau tai, nhìn đôi mắt sáng còn có khoe miệng má lúm đồng tiền, ánh mắt mềm mại: "Còn chưa tới một bước cuối cùng, anh chột dạ cái gì?" Mặc dù đáp tuyến, nhưng l.tha.q.nh.h.đ.ung rất cuộc vẫn không làm gì cả, anh và Hề Hi là bạn bè trai gái, có chút mập mờ với nhau là chuyện bình thường, mặc dù..... Ít nhiều cảm thấy có chút xin lỗi Hề Duy nhưng Hạng Việt thấy trong chuyện này cô nhóc kia chủ động quyến rũ, anh có thể nhịn được mới là chuyện xấu chứ?

Buổi sáng hôm sau trên bàn ăn sáng, Hề Duy hỏi em gái: "Chuẩn bị khi nào tới công ty?"

Tay đang ăn cháo của Hề Hi dừng lại, lại như không có chuyện gì nói: "Hôm nay cha bảo em dẫn Hạng Việt trở về ăn cơm, ngày mai đi."

Hề Duy nhìn em gái một cái, trầm mặc một lát, nói: "Cha cũng gọi điện thoại cho A Vi."

Hề Hi chậm chạp “Oh” một tiếng, không có phản ứng gì lớn, chỉ nói: "Vậy thì thật tốt, mọi người chính thức gặp mặt một lần."

Hề Duy lại trầm mặc, Hề Hi chủ động nói: "Anh, anh biết chuyện đám hỏi nhà họ Hạ và Hanh thị sao?"

"Chuyện này hôm qua đã truyền khắp nơi rồi." Hề Duy gấp cả nải hoàng bao để vào trong đĩa cho em gái nói: "Chuyện nhà họ Hạ có chút phức tạp, anh biết rõ em và Hạ Y quan hệ không tệ, chỉ là chuyện này em đừng dính vào, người ngoài chen vào không tốt."

"Anh, anh biết chuyện gì xảy ra à?!" Hề Hi có chút ngạc nhiên, ngày hôm qua thật ra cô cũng đã hỏi vài người, không chỉ Hạng Việt và mấy người bạn nhỏ, trước đó mọi người đều không biết.

Hề Duy cũng không lừa gạt cô: "Chỉ nghe nói chút phong thanh, hình như là con trưởng nhà họ Hạ một mình tham ô một khoản tiền lớn, số tiền kia hiện tại chẳng biết đi đâu." Anh ta không nói rõ ràng, trong chuyện này như có bóng dáng của cha Hề Bá Niên, nhưng tất cả đều là phỏng đoán chủ quan của anh ta, không tiện nhắc tới với em gái.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Hề Hi cảm giác không thể tin được: "Sao con trưởng nhà họ Hạ lại làm ra chuyện đó? Tham ô một khoản tiền lớn không phải cần trải qua tầng tầng thủ tục ký tên đóng dấu sao? Gia đình con thứ hai chẳng lẽ một chút cũng không biết?" Cái này không khoa học.

Hề Duy nói: "Bên trong nước sâu, cho nên mới không để cho em dính vào, cụ thể như thế nào người ngoài chúng ta không thể nào biết được, tóm lại chuyện này có gì đó không đúng."

"Anh, em vẫn không hiểu, nếu có cái gì không đúng, sao Hanh thị kia còn đồng ý kết thân, nội bộ nhà họ Hạ rõ ràng có mờ ám, Hanh thị không sợ đến lúc đó lại công dã tràng sao? Loại nhân tố không ổn định này l.tha.qn.h.đ.ư.ng không phải là xí nghiệp lớn nên tránh xa sao?" Vốn đang không cảm thấy như thế nào nhưng bây giờ cảm giác cả sự kiện chỗ nào cũng lộ ra quỷ dị.

Hề Duy rút ra khăn giấy giúp cô lau khô miệng dính cháo, dịu dàng nói: "Chuyện này chỉ có thể nói rõ kết thân mang đến ích lợi đáng giá để Hanh thị mạo hiểm như vậy."

Hề Hi như có điều suy nghĩ, Hề Duy vỗ vỗ đầu của cô: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, gần đây Vũ Lăng chính là thời điểm quần ma loạn vũ, giấy không thể gói được lửa, sự tình tra ra manh mối cũng chỉ là vấn đề sớm muộn thôi." Huống chi nhà họ Hạ vô duyên vô cớ mất khoản tiền lớn như vậy, coi như con thứ hai nguyện ý dàn xếp ổn thỏa thì những người khác đoán chừng cũng sẽ không nguyện ý.

Nói thì nói như thế nhưng Hề Hi vẫn cảm thấy hơi xúc động: "Nhiều người chính là không tốt," cô nói, "Cũng may chúng ta không có thân thích gì, nếu không đoán chừng cũng sẽ ngổn ngang một đồng chuyện."

Hề Duy nghe thế thì cười, Hề Hi ngược lại hỏi anh ta: "Hạng mục Đông Sơn thế nào rồi? Có thể dựa vào giao tình với vị Phó Thị Trường kia sao?"

"Còn không có," nói đến cái này, chân mày Hề Duy khẽ nhíu lên, "A Vi vẫn còn đang bàn bạc, chỉ là vị Phó Thị Trường kia quả thật khó dây dưa, nghe nói Hoa Tín bên kia cũng là không có cách nào."

"Anh, nếu thực sự bắt buộc dĩ thì tìm nhà họ Hạng đi, bác Hạng chắc chắn giúp."

Hề Duy lại có suy tính của mình, anh ta nói: "Chờ một chút đi, chỗ A Vi hai ngày nay sẽ có tin tức."

Hề Hi nghe vậy thì không nữa nhiều lời. Sau đó đi cửa hàng thú cưng, buổi chiều lúc Hạng Việt lái xe tới đón cô thì thấy cô đang ôm hai con lông vàng, bật cười: "Đây là tặng cho Hề Tễ sao?"

"Ừ, tránh cho lão đầu nói em nói không giữ lời, giống như rất hẹp hòi vậy."

Sau khi để đồ dùng cho chó vào cốp xe, Hề Hi ôm hai con lông vàng mới vừa tròn tháng ngồi vào ghế trước, cài dây nịt an toàn xong mới hỏi: "Sao lại chịu đổi xe rồi hả?"

Hôm nay Hạng Việt lái là cỗ xe Bentley suv màu cà phê đậm, không gian không biết to hơn Lamborghini bao nhiêu. Anh nói: "Xe này anh đặt nửa tháng trước, sáng hôm nay vừa lấy, về sau chủ yếu lái chiếc này." Nói xong vỗ vỗ tay lái: "Như thế nào? Chọn xe ngựa hình."

Hề Hi tròn trắng mắt: "Sao lại thích thù dai như vậy, Lamborghini của anh không gian nhỏ còn không cho người ta nói hả?"

Hạng Việt cười: "Anh còn đặt xe cho em, chỉ là hai ngày sau mới có thể lấy được, em thích nhất là chiếc Ferrari màu xanh ngọc kia."

Hề Hi nghe vậy cố làm vẻ ghét bỏ: "Bác sĩ Hạng, anh như vậy không được ah..., nếu là quà tặng thì sao xe còn chưa tới anh đã nói ra trước rồi, một chút cảm giác vui mừng cũng không có."

"Được, là anh suy tính không chu toàn, lần sau nhất định chú ý." Hạng Việt tốt tính nói. Hề Hi liếc anh một: "Xe kia bao nhiêu tiền? Đợi lát nữa em báo số tiền cho cha, khoảng thời gian trước ông ấy đồng ý cho em tiền mua xe đấy!"

Vừa đúng lúc trước mặt là đèn đỏ, Hạng Việt dừng xe chỉ chỉ mũi: "Anh tặng quà cho em em còn tìm ba em chi trả, đây là kiểu gì thế?"

"Vậy em cũng không thể mua một chiếc nữa chứ? Không lái được hết đâu." Bảo cô buông tha phúc lợi cha cho, đó là vạ vạ không được.

Hiển nhiên Hạng Việt cũng nghĩ đến tính tình cô gái nhỏ của bạn gái, có chút không thể làm gì vỗ vỗ đầu dưa của cô: "Vậy thì tìm chú chi trả thôi."

Hề Bá Niên đã hơn nửa tháng không thấy con gái, còn rất nhớ nhưng, thấy cô trở về còn ôm hai con chó nhỏ, trên mặt cười đến càng thoải mái hơn.

Hề Tễ thậm chí có chút thành kính nhận lấy chó nhỏ chị gái đưa cho, lúng túng nói cảm ơn, Hề Hi đối với người em trai khác mẹ này tình cảm phức tạp, dù sao cũng không thích nổi, nhàn nhạt ừ một tiếng, đơn die,nda/nlequ{ydo,m giản nói cho cậu nhóc nuôi chó thế nào, mỗi bữa cơm ăn bao nhiêu, thức ăn cho chó ngâm thế nào, tỷ lệ sữa tươi.... Hề Tễ nghiêm túc nghe, nếu như không phải là bên cạnh không có bút, đoán chừng cậu nhóc còn muốn ghi lại đây.

Hề Bá Niên ở một bên nhìn hơi cảm thấy vui mừng, cảm giác từ lần ông ta té xỉu nằm viện lúc trước về sau con gái dễ nói chuyện hơn rất nhiều. Lại nhìn về phía Hạng Việt, thấy anh cũng đang nhìn con gái, cái loại ánh mắt chỉ giữa người tình mới có đó không lừa được người.

"Nhóc con gần đây hiểu chuyện không ít, A Việt, về phần này công lao của con rất lớn."

"Chú nói như vậy cũng quá xem trọng cháu," Hạng Việt lắc đầu bật cười, "Cô ấy chỉ là nhạy cảm hơn cô gái bình thường một chút, thật ra thì miệng cứng lòng mềm, cháu chỉ là thật tâm đối thật lòng thôi."

Hè Bá Niên biết trong lời nói của anh có ý gì, trầm ngâm chốc lát, nói: "Chuyện của ta cùng mẹ của con bé còn có Sầm Úy đã kết thúc, bình thường con hãy cố gắng khai thông, tuy Sầm Úy có khuyết điểm nhưng người cũng không xấu, nếu thật là tâm có ác ý cũng sẽ không bình an vô sự nhiều năm như vậy."

"Cái này là bãi mìn, con không dám đập, chú ấy à, cũng đừng hại con."

Anh nói thú vị, Hè Bá Niên nghe vậy cũng không tức giận chỉ thấy buồn cười, đập đập anh hai cái: "Con cùng Hè Hi ở chung một chỗ đã lâu, cũng học được miệng lưỡi trơn tru rồi."

Đúng lúc Hè Hi từ sân trước đến gần, nghe được câu này cũng không tình nguyện: "Cha có đúng là cha ruột của con không? Nào có ai nói xấu con gái mình như thế!"

Hè Bá Niên kéo con gái đến bên cạnh mình ngồi xuống, vỗ vỗ tay của cô: "Sao gần đây cha nhìn thấy con gầy đi? Đi chơi lâu như thế có mệt không? Vừa trở về thì nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, đừng nghe anh con, chuyện trong công ty không cần vội, từ từ học là tốt rồi."

"Dù sao con cũng không có việc gì khác, trong cửa hàng cũng đã đi vào quỹ đạo, có một người có thể tin được trông cửa hàng rồi nên con không còn việc gì, không bằng đi công ty học thêm kiến thức, tăng thêm nhiều kinh nghiệm thực tiễn một chút, tương lai con còn muốn tự gây dựng sự nghiệp mở công ty, tranh thủ mở rộng sự nghiệp của chúng ta!"

Hè Bá Niên nghe thế cũng không cảm thấy con gái tham vọng quá cao nói mạnh mẽ, ngược lại thật vui mừng: "Đúng là con gái ta, có chí khí! Tương lai ta đầu tư cho con chi phí ban đầu."

"Cha đợi một chút, con phải ghi âm lại đã." Nói xong, thật sự lấy điện thoại di động ra, mở phần mềm ghi âm ra nói với cha ruột: "Nói lại những lời cha nói vừa rồi một lần nữa đi, tránh cho về sau không có chứng cứ."

Hè Bá Niên vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng rốt cuộc vẫn là vui mừng nhiều hơn một chút, cảm thấy con gái rất đáng yêu, lại thật sự quay về phía điện thoại di động lặp lại những lời nói mới rồi một lần nữa, trau chuốt lời nói một chút, trở nên chính thức chuẩn mực hơn rất nhiều.

Chờ ghi âm xong, Hè Hi lại thanh toán với cha ruột: "Cha, xe con đã chọn xong, hai ngày nữa là có thể lấy, cha phải cho con tiền trả." Nói xong còn thêm một câu: "Cha cũng đừng bởi vì không có ghi âm mà quyết nợ đấy."

Hè Bá Niên bị con gái chọc cho vui vẻ, cười ha ha hai tiếng, xoa xoa đầu dưa của cô hai cái nói: "Chuyện ta đã đồng ý với con khẳng định sẽ không nuốt lời, nói đi, bao nhiêu tiền, hiện tại ta lập tức chuyển khoản cho con."

Khó được cha ruột dứt khoát như vậy một lần, Hè Hi rất vui mừng, trước tiên là nói mình chọn là xe gì, sau đó báo ra một con số, Hè Bá Niên vừa lắc đầu nói: "Con thật đúng là con gái ruột của ta," vừa cầm điện thoại ra ngoài chuyển khoản. Phải nói hiện tại vì đã đưa vào sử dụng dịch vụ chuyển khoản ngân hàng trên điện thoại di động nên rất thuận tiện, không tới một phút, Hè Hi đã nhận được tin nhắn báo tiền từ ngân hàng, cười rất vui vẻ.

Lúc Hè Duy dẫn Thẩm Vi đến, Hè Bá Niên đang đầu võ mồm với con gái, có thể đã lớn tuổi thì càng thích nói chuyện cười giỡn với con cháu. Hè Hi mới vừa lừa gạt được cha ruột một số tiền lớn nên trong lòng cũng rất vui mừng, nhìn thấy Thẩm Vi mặc dù tươi cười trên mặt có điều thu lại nhưng so với lần giương cung bạt kiếm lúc trước thì đã là ôn hòa hơn rất nhiều rồi, còn chủ động lên tiếng chào hỏi chị ta.

Trước khi đến Thẩm Vi đã làm tốt chuẩn bị bị công chúa nhỏ nhà họ Hè "cấn", không nghĩ tới hôm nay nội chuyện có thay đổi lớn, Thẩm Vi rất có loại cảm giác một quyền đâm vào bóng.

Hè Bá Niên giải thích với con trai và con dâu tương lai: "Di Sầm của các con ngã bệnh phải nằm viện, hai ngày nay bà ấy đều ở bệnh viện không về được."

Nếu không phải là biết bà ta không ở nhà, Hè Hi cũng sẽ không dứt khoát dẫn Hạng Việt quay về như thế. Bình thường coi như tới đón cha ruột đi bệnh viện tái khám, cô đều là đón người rồi đi luôn, xe cũng không dừng lại.

Bữa cơm này ăn vẫn tương đối hài hòa, Hè Hi không gây chuyện thì dĩ nhiên cũng không có người chủ động tự tìm phiền phức. Vốn Hè Bá Niên còn muốn uống chút rượu, bị con gái rất vô tình bác bỏ, ông ta lại nói với Thẩm Vi: "Ở nhà chúng ta cũng chỉ có con nhóc này dám quản ta, đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị làm hư rồi, A Vi, về sau con chính là chị dâu cả, bình thường nhường con bé nhiều hơn một chút, con bé còn nhỏ tuổi, vẫn còn có phần không hiểu chuyện, nếu như có chỗ nào làm không tốt, con cũng đừng chấp nhặt với đứa bé. Tương lai chúng ta đều là người một nhà, không nói chuyện hai nhà, ta chỉ có một đứa con gái này, chỉ hy vọng con bé có thể vui vẻ mà sống. Ai bắt nạt con bé, ta sẽ không dễ yên."

Trên bàn ăn rơi vào yên tĩnh ngắn ngủi, Hè Hi cúi đầu xuống, Hạng Việt ngồi ngay bên cạnh cô, tự nhiên thấy được bạn gái khóc, anh hơi xúc động, bàn tay dưới bàn cầm lấy tay cô, trên mặt treo lên nụ cười tiêu chuẩn, là l.tha.qn.h.đ.ung người đầu tiên mở miệng phá vỡ không gian yên tĩnh này: "Lời này của chú là vòng vèo nói cho con nghe đúng không? Con đây có thể phải bày tỏ một chút rồi, chú yên tâm, tương lai nếu như con phụ bạc cô ấy sẽ tùy chú xử lý."

Hè Bá Niên dịu dàng nhìn anh: "Lời này ta nhớ kỹ."

Lúc trở về, Hè Duy chờ Thẩm Vi, Hạng Việt chờ Hè Hi.

Trong xe mở radio, đang diễn tấu nói*, Hề Hi nghe một lát thì nghe không vào nữa, tắt đi.

*tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

"Từ trước đến nay em không trông cậy vào việc cha sẽ làm chỗ dựa cho em."

Hạng Việt liếc cô một: "Dù sao ông ấy cũng là cha của em. Cho dù ân oán đời trước thế nào, người làm cha mẹ luôn không muốn con cái chịu uất ức."

"Anh nói anh em và Thẩm Vi có thể nghĩ rằng em cáo trạng với cha không?"

"Anh em chắc không. Thẩm Vi nhất định sẽ cho là thế."

Hề Hi mỉm cười: "Thật ra thì đây cũng là phản ứng bình thường, ba em ở trong công ty có không ít tai mắt, tầm ảnh hưởng của ông ấy tạm thời anh em không có biện pháp thay đổi."

"Dù sao chú cũng là người thành lập công ty, tư cách và sự từng trải của Hề Duy còn chưa đủ."

"Mới vừa rồi em bị cảm động."

Mặc dù cô nói chuyện đông một bữa tây một gây nhưng Hạng Việt cũng có thể nói tiếp vô cùng tốt: "Đừng trách Hề Duy, cậu ấy kẹt ở giữa cũng không dễ dàng."

"Em biết rồi," Hề Hi chống cùi chỏ vào cửa sổ xe đỡ đầu, giọng nói sâu kín: "Chính là cảm thấy có chút buồn cười," cô thở dài một tiếng, "Trưởng thành thật không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Gần đến nhà trọ của Thẩm Vi thì chị ta đột nhiên mở miệng: "Tối nay có muốn ở lại không?"

Hề Duy nói không được: "Hề Hi ở nhà một mình anh không yên lòng."

"Có lẽ em ấy cũng về nhà Hạng Việt đấy?"

"A Vi."

"Em biết ngay, chỉ cần vừa nói em gái anh không tốt, anh sẽ tức giận." Giọng nói của Thẩm Vi có chút bén nhọn: "Hề Duy, rốt cuộc (l equ yd on) anh có biết không, em mới đúng là vợ chưa cưới của anh! Tương lai người sẽ cùng anh xây dựng gia đình sinh con đẻ cái là em, là em Thẩm Vi!"

Đã đến nhà trọ, Hề Duy dừng xe lại: "Trở về cẩn thận một chút, xuống xe đi thôi."

"Anh cứ khinh thường em như vậy? Ngay cả gây gổ với em cũng không muốn?!"

Hề Duy quay đầu lại nhìn thẳng chị ta, trên mặt không có biểu cảm gì: "A Vi, ban đầu chúng ta từng có hiệp định, bây giờ em như vậy sẽ làm anh cho là muốn phá bỏ hiệp nghị."

"Hiệp nghị? A, trong mắt anh, hôn nhân giữa chúng ta cũng chỉ là một cuộc giao dịch thôi có đúng hay không?"

Đối mặt với chỉ trích của chị ta, Hề Duy ngay cả mày cũng không nhăn chút nào, chỉ nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không đúng?" Anh ta nói: "Nếu như bây giờ em muốn ngưng hẳn hiệp nghị, anh cũng không có ý kiến, cách ngày đính hôn còn khoảng hơn hai tháng, có thể nói với bên ngoài là em quảng anh, cũng có thể nói anh bắt cả hai tay, không sao cả, chỉ cần có thể giảm bớt ảnh hưởng tới danh dự của em xuống một chút là tốt rồi."

Lời này đúng là không nể tình, giống như một cây đao xuyên thấu lồng ngực người ta! Trên mặt Thẩm Vi lúc trắng lúc xanh, rồi lại găng sức đè nén tức giận: "Hề Duy, em cũng có sự kiêu ngạo của em! Nếu như không phải là thật sự thích anh, sao em có thể đồng ý đính hôn với anh!"

"Vậy ý của em là?"

Vào giờ phút này, Thẩm Vi vì chính mình cảm thấy xót xa. Thích người đàn ông không thích mình, tình chàng ý (lqđ) thiếp trong mắt người khác cũng chỉ là trò cười diễn cho người ngoài xem. Người nào không có tôn nghiêm? Người nào không có kiêu ngạo? Ai không muốn cùng người trong lòng lưỡng

tình tương duyệt? Nhìn dung nhan anh tuấn gần trong gang tấc, nhớ tới kinh ngạc khi lần đầu tiên gặp mặt, Thẩm Vi tự giễu nhếch khóe môi: "Em nào còn lựa chọn khác?"

Lúc về đến nhà, em gái từ phòng bếp thò đầu ra: "Anh, em nấu cháo, anh có uống không? Cháo thịt nạc đấy!"

Trên mặt Hề Duy lộ ra nụ cười nhu hòa, cùi áo khoác đi tới: "Buổi tối chưa ăn no?" Anh ta giúp cô gạt tóc ở khóe miệng ra, Hề Hi cười cười: "Gần đây em lại đang phát triển rồi, rất nhanh đã đói bụng."

Hề Duy thấy trên tấm thớt có cà chua mới vừa cắt xong, trong bát còn có trứng gà chưa khuấy, cùi nút áo ra kéo ống tay áo lên: "Để anh xào cho, em ra ngoài xem tivi đi, nấu xong anh gọi em."

Hề Hi nói được, cùi tạp dề ra đưa tới, Hề Duy vừa rửa tay nên ướt, ý bảo em gái giúp một tay, Hề Hi đi cà nhắc buộc tạp dề lên cổ anh trai, lại đi vòng qua phía sau giúp đỡ buộc dây, thất thành cái nơ con bướm xinh xắn.

Hề Duy bắt đầu xào, Hề Hi cũng không đi ra ngoài, đứng ở chỗ không xa nhìn anh trai bận rộn. Hề Duy bót thời gian quay đầu lại liếc nhìn cô một: "Sao không đi xem tivi đi?"

"Khung giờ này cũng không có tiết mục gì hay, anh, anh giúp em rang ít tôm đi."

Hề Duy cung chiều cô, dĩ nhiên gật đầu đồng ý. Lúc dọn đồ ăn lên bàn đã hơn mười giờ, ăn xong cũng 11 giờ rồi.

Hề Hi muốn rửa chén, Hề Duy không cho: "Sáng mai người làm thêm giờ sẽ đến dọn dẹp, thời gian không còn sớm, lên tầng tắm rửa đi ngủ đi."

"Mới vừa ăn xong đã đi nằm ngủ..... Hội trường thật."

Hề Duy cười: "Gần đây em gầy, phát triển là chuyện tốt."

"Lão đầu nhà chúng ta cũng nói em gầy," Hề Hi từ trên ghế salon đứng lên vận vẹo uốn éo eo, "Anh, cân điện tử trong nhà để chỗ nào rồi, em muốn cân."

Hề Duy nói không cần phiền toái như thế, anh ta đứng lên vươn tay ra nhắc em gái lên, Hề Hi nha một tiếng, Hề Duy đã đặt cô xuống, làm như thật nói: "Quả thật không nặng như trước, lần trước lúc anh ôm em, trên người đều là thịt."

Hề Hi: "..... Anh, lần trước anh cân em như thế này em mới chỉ có 15 tuổi, năm nay em đã 19 rồi. Vóc dáng đã cao lên rất nhiều, làm sao mà có thể không nặng như trước kia!"

"Lúc em 15 tuổi là một cô gái nhỏ mập mạp." Hề Hi: "..... Lúc em 15 chỉ là mập già, hơn nữa vậy cũng không tính là mập, là mướt mà!"

Thấy em gái một bộ dáng vẻ bị đá kích, Hề Duy nở nụ cười, siết chặt gò má trắng nõn nà của em gái, dịu (die nda nl equ ydo n) dàng nói: "Lên tầng ngủ đi, sáng mai còn phải đi công ty, anh không phải người công tư bất phân, tối trẻ phải chép sách."

"Em tình nguyện anh phạt em tiền." Thật ra thì cô có chút không bỏ được, đã có một thời gian chưa chung sống với anh trai nhẹ nhàng như vậy, không muốn sớm như vậy đã lên tầng đi ngủ. Nhưng Hề Duy lại phản đối em gái thức đêm, cuối cùng, vẫn là bị bức bách dưới dăm uy của anh trai, Hề Hi ngoan ngoãn lên tầng trở về phòng ngủ.

Vài ngày sau, Thẩm Gia gọi điện thoại thông báo đã hẹn Hạ Y gặp mặt rồi. Hề Hi lại bảo cậu ta buổi trưa cùng nhau ăn cơm, Thẩm Gia đến nhà hàng cơm Tây bên cạnh Hề thị chờ, không bao lâu thì Hề Hi đã đến.

Hai người tự chọn món ăn cho mình, Thẩm Gia nhìn Hề Hi một thân OL nghiêm chỉnh, nhạo báng nói: "Hiện tại trong mấy người chúng ta, cũng chỉ có cô có công việc chính đáng nhất thôi." Khó được nghe hèn, hai ngày nay Tần Lạc Lạc và Đào Bản chạy đi Hawaii nghỉ phép, Du Khả Dương cũng là ngày ngày phát hình cô ta và Triệu Giang ở Malaysia chơi lên weibo, Từ Trạch đi nước Mĩ cũng rất ít liên lạc, tình huống của Đồng Dao và Trình Hạo cũng không khác lắm, Hạ Y lại xảy ra chuyện như vậy, ai có thể nghĩ đến, năm ngoái cái vòng nhỏ hẹp này vẫn còn náo nhiệt giống như đánh trận.

Chỉ có thể nói tuổi càng lớn thứ bỏ lỡ sẽ càng nhiều, bao nhiêu thần thờ bao nhiêu chua chát, cũng chỉ có thể chính mình tự cảm nhận.

"Tôi cũng là bất đắc dĩ bị anh tôi ép buộc, anh ấy muốn bồi dưỡng tôi, tôi không muốn để cho anh ấy thất vọng."

Thẩm Gia cười cười: "Tôi nghe nói cô và chị tôi chung sống không tốt, thật sự sợ tương lai chị ấy đến nhà các người sẽ thua thiệt."

Hề Hi tròn mắt: "Nói giống như tôi bắt nạt chị ta không bằng, yên tâm đi, anh tôi rất thiên vị chị ta, ở trước mặt Thẩm đại tiểu thư, tôi không phải ruột thịt."

"Ngài đây thật là quá coi nhẹ mình, anh Hề Duy có bao nhiêu cung chiều cô, trong vòng người nào không biết?"

Hề Hi nghĩ thầm, Thẩm Gia có thể nói ra những lời này khẳng định là Thẩm Vi đã nói gì đó sau lưng cô, cũng có chút khinh thường, chỉ là không sao cả, dù sao cô cũng chưa từng nói gì tốt về chị ta.

"Được rồi, đừng nói lung tung nữa, anh và Hạ Y đã nói cái gì? Chuyện đám hỏi anh ta tình nguyện sao?"

Không ngờ ở trong mắt cô chủ đề về chị họ cậu ta chính là nói lung tung..... Thẩm Gia có chút bất đắc dĩ, chi là cũng biết một chút đạo lý dừng lại nhiều lời vô ích, ngược lại nói: "Vốn là tôi hẹn cậu ta buổi trưa cùng nhau ăn cơm, cậu ta lại nói có chuyện, buổi sáng chỉ có một chút thời gian rảnh rỗi, hết cách rồi, chúng tôi lại hẹn gặp mặt ở quán trà."

"Thật ra thì gặp mặt cũng không nói gì, nhìn qua thì tình thần cậu ta rất tốt, hỏi chuyện cậu ta và Lý Miêu Miêu cậu ta cũng rất bình tĩnh, nói cậu ta và Lý Miêu Miêu nói chuyện rất hợp ý, hai người hứng thú yêu thích cũng ăn nhịp, bây giờ là bạn bè trai gái, nếu như hai năm sau thích hợp thì kết hôn, không thích hợp cũng có thể hủy bỏ đính hôn."

"Không phải chứ? Đính hôn xong lại hủy bỏ? Người của nhà họ Lý sẽ bằng lòng ư?" Trong vòng thượng lưu, đính hôn xong lại hủy càng mất mặt hơn ly hôn nhiều.

Thẩm Gia liếc cô một: "Làm sao cô chỉ nghe được cái này, đằng trước tôi đã nói là "Hạ Y và Lý Miêu Miêu lưỡng tình tương duyệt" sao cô lại bỏ qua? Nếu không đồng ý thì sao hai người họ lại kết hôn chứ?"

Hề Hi trả lại một liếc mắt: "Tôi đây là bất ý chính có được hay không? Anh và Hạ Y gặp mặt một giờ chỉ nói cái này?"

"Trừ cái này tôi còn có thể hỏi cái gì?" Thẩm Gia buông tay một: "Hỏi rốt cuộc trong nhà cậu ta xảy ra chuyện gì à? Thích hợp không? Trước đó nhà họ Hạ đã giấu kỹ mọi chuyện, chính là không muốn để cho người khác biết, nếu như Hạ Y muốn nói thì cậu ta sẽ chủ động nói, không đề cập tới tức là không có cách nào nói ra."

Hề Hi không phản bác được, nhưng mà nếu Hạ Y tự nguyện, cô cũng không quản được rồi, dù sao chuyện như vậy người ngoài quả thật không xen tay vào được.

Thời gian thoáng một đã qua, nghỉ hè kết thúc, lúc tựu trường Hề Hi đã chính thức là sinh viên đại học năm thứ tư. Nếu là người khác thì một năm sắp tới này sẽ bị áp lực tốt nghiệp nhưng cô lại không có băn khoăn này, mà chỉ nên vì sang năm xuất ngoại mà chuẩn bị, nếu xuất ngoại thì khẳng định không thể không có lý tưởng, dù sao thì cũng muốn tới trường đại học nổi tiếng tiếp tục học tập mới phải.

Về điểm này, Hề Hi nghe theo đề nghị của anh trai, tuyển chọn ra ba trường đại học, hai trường đại học ở nước Mỹ, nước Anh đều là trường học nổi danh nhất thế giới. Hề Hi cảm thấy áp lực trên người chột tăng, đầu tiên nhất định là phải thi được TOEFL.

Hạng Việt nhận thấy được gần đây bạn gái học tập nhiệt tình hơn bình thường, gần như là ngày ngày lôi kéo anh luyện khẩu ngữ. Ngay cả ăn cơm hay hôn môi đều không bỏ qua cho, chính anh đỡ khóc đỡ cười, thậm chí có loại cuộc sống mỗi ngày ở hai quốc gia dặt dờ thuê, nói quốc ngữ với người ngoài, vừa thấy bạn gái thì lại đổi thành tiếng Anh, có ngày hai người ở trung tâm thương mại mua đồ dùng nói chuyện bằng tiếng Anh, người đi ngang qua nghe được sẽ ném ánh mắt tới đây, sau đó thấy là hai người Châu Á tóc đen, còn có thể tò mò nhìn nhiều hơn mấy lần, có thể là coi bọn họ như người nước ngoài rồi. Sau lại có một người nước ngoài đi ngang qua còn đến gần hai người bọn họ, hỏi bọn họ là từ nước nào tới, có phải nước Mỹ hay không.

Trước khi vào trường thi, đột nhiên Hề Hi có chút khẩn trương: "Anh nói lỡ như em không thi đậu thì làm thế nào?"

Hạng Việt thấy bạn gái chỉ cần không phải đột nhiên mất trí nhớ, lấy tài nghệ của cô thi không qua mới là chuyện lạ. Lập tức an ủi nói: "Sẽ không, yên tâm đi, em là người có thực lực." Lại nói coi như thi trượt thì thi lại là được, cũng không phải là thi tốt nghiệp trung học cần học lại một năm.

Chờ lúc Hề Hi thi xong đi ra, về mặt có chút nặng nề, ngồi lên xe lại sa sút tinh thần mà nói: "Phản nghe có mấy chỗ em không nghe rõ, còn có mấy câu cuối em cũng không chắc chắn."

Hạng Việt đưa trà sữa tới: "Thi xong thì cũng đừng nghĩ nữa, lúc thi tốt nghiệp trung học em cũng khẩn trương thế này sao?"

"Dĩ nhiên khẩn trương." Hề Hi cắn ống hút nói, "Năm ấy ngày cuối cùng em thi tốt nghiệp trung học thi phát sốt gần 39°, anh em nói thân thể quan trọng không để cho em tham gia, em tâm tâm khổ khổ tròn một năm thức khuya dậy sớm nên khẳng định không muốn, nhất định muốn đi, cuối cùng thi xong lúc từ trường thi ra ngoài thì ngất đi, lúc tỉnh lại, hai mắt anh em đều đỏ." Nói đến chuyện này, Hề Hi còn có một chút được nước: "Ngày cuối cùng em hoa đầu chóng mặt, thế mà cũng có thể thi đậu đại học bây giờ, có phải rất lợi hại hay không? Nếu không phải là vận khí không tốt, thì ngay cả Bắc Đại Thanh Hoa cũng không phải là giấc mộng."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Vốn Hề Hi cho rằng thành tích thi TOEFL lần này của mình sẽ không tốt, không nghĩ rằng lại ngoài ý muốn được điểm cao như vậy, sau khi nhận được

kết quả ra ngoài thì rất vui mừng. Cô không giống bọn Đồng Dao sau khi xuất ngoại còn học dự bị một năm đại học lãng phí thời gian giầy vò tinh lực, mà là đi đường chính quy, trực tiếp ở trong nước thi ra đại học nước ngoài ra sức học hành thực sĩ.

Đối với chuyện du học này, cho dù là anh trai Hề Duy hay là bạn trai Hạng Việt cũng đều yêu cầu nghiêm khắc. Cho là nếu đi ra ngoài sẽ phải cố hết sức có tên trong danh sách (die nda nl rq uyd on) trường học tốt nhất, lấy được văn bằng loại giỏi, học được chân tài thực liệu, không phải đơn thuần để cho cô đi mạ vàng. Nếu như chỉ là ôm tâm tư mạ vàng thì tốt nghiệp trung học xong đã đưa cô đi ra ngoài, tùy tiện dùng tiền học tập là có thể lên đại học tư nhân không phải bớt việc hơn sao.

Những ngày kế tiếp bình bình đạm đạm, đang trong lúc bận bịu, gần cuối tháng mười, ngày đính hôn của anh trai Hề Duy và Thẩm Vi đã đến.

Cho dù là nhà họ Hề hay là nhà họ Thẩm thì ở trong vòng thượng lưu Vũ Lăng đều là gia tộc danh tiếng nhất, làm đại thiếu gia nhà họ Hề và đại tiểu thư nhà họ Thẩm, ngày đính hôn của hai người tự nhiên rất được chú ý, rất nhiều nhân vật quyền quý tụ tập ở một chỗ chúc mừng, nhà lớn nhà họ Hề đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt.

Người chủ nhà Hề Hi này dĩ nhiên phải gánh vác trách nhiệm tiếp khách. Cô vội vàng đến mức chân không chạm đất, mặt cũng tươi cười sắp cương cứng lại rồi, thiếu chút nữa thì mặt thành chó, ngay cả Sầm Úy khiêu khích đều lười phản ứng lại. Đợi đến lúc nghi thức chính thức bắt đầu, không ai chú ý tới cô, mới đi theo bạn trai trốn đến trong phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Khóa cửa lại, Hề Hi vứt bỏ đôi giày gót nhọn 10 cm trên chân, xiêu xiêu vẹo vẹo nằm lên ghế sa lon, thở dài một hơi: "Em cảm thấy dường như chân cũng không phải là của em nữa."

Hạng Việt ngồi xuống bên cạnh giúp cô xoa bóp mắt cá chân, có chút bất đắc dĩ: "Biết rõ sẽ mệt mỏi sao lại còn đi đôi giày cao thế?"

"Anh em đính hôn là chuyện lớn, đương nhiên em muốn sắm vai thập toàn thập mỹ nha ~" Cô giọng đương nhiên, "Hôm nay mặc quần áo này chỉ có thể đi đôi giày cao này, lùn một chút đều là tỳ vết."

Hạng Việt nhìn lễ phục màu xanh ngọc trẻ vai trên người bạn gái, kiểu dáng rất đơn giản, làn váy cao hơn đầu gối một chút, lộ ra bắp chân trắng tấp tễnh nõn nã, mặc dù không có hoa văn phức tạp nhưng mặc lên người cô chính là xinh đẹp đến mức làm cho người ta không dời mắt được. Chỉ là đối với lý lẽ gót giày thấp một chút chính là tỳ vết này ... Thật sự không lý giải được cũng không nhìn ra có cái gì không đúng.

"Bộ lễ phục này cũng là An Dịch thiết kế?" Anh chỉ có thể hỏi ngược lại.

Hề Hi "Ừ" một tiếng, ngồi dậy một chút, chỉnh chỉnh làn váy, vui lòng ca ngợi: "An Dịch thật có tài hoa, tất cả quần áo cô ấy thiết kế em đều thích." Thật ra thì hôm nay cũng muốn mời An Dịch và Mục Thanh chồng cô ấy, nhưng bởi vì vị kia mang thai bất tiện, theo đó Mục tiên sinh cũng không tới, Hạng Việt giúp đỡ đưa quà tặng đến, nói là vị đại ca kia của mình phải ở nhà bồi phụ nhân.

"Bây giờ cô ấy còn tốt, chờ bụng to phề phề thêm thì không thể làm việc nữa, đại ca anh rất lo lắng cho cô ấy và đứa bé, không muốn để phụ nhân vất vả."

Hề Hi nói: "Đây là khẳng định nha, người nào nhẫn tâm để phụ nữ có thai mệt mỏi chứ. Huống chi là vợ của mình, cứ nói anh, tương lai em sẽ mang thai, anh nhẫn tâm để cho em mệt mỏi à?"

Đây là một vấn đề rất tốt đẹp, Hạng Việt chỉ cần suy nghĩ một chút tâm đều đã nóng hổi hổi, anh bóp bóp cái mũi của cô: "Không xấu hổ à, hiện tại đã nghĩ đến lúc mình mang thai rồi hả?"

"Tay anh mới vừa sờ soạng chân của em!" Đối với bàn tay vuốt ve trên lỗ mũi, Hề Hi bất mãn: "Em không xấu hổ, mặc sức tưởng tượng tới tương lai không được ah...? Em đều đã lên kế hoạch xong rồi, sang năm em ra nước ngoài, dùng một đến hai năm ra sức học hành học vị, sau đó trở về nước hai ta lập tức kết hôn sinh đứa bé, thừa dịp em còn trẻ khôi phục nhanh, một mạch sinh hai đứa, như vậy những ngày còn lại em có thể chuyên tâm liều mạng cho sự nghiệp, hiện tại rất lưu hành "hot mom"."

Hạng Việt thấy bạn gái dừng cảm bèn lên tiếng trấn áp: "Em đây coi như là đang cầu hôn anh?"

"Quy cầu hôn! Đó là nhiệm vụ của anh." Hề Hi a ô cắn lỗ tai của anh một, giống như đang phát tiết bất mãn.

Hạng Việt muốn ôm cô vào trong ngực, sức cản trên lỗ tai lại không buông ra, có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ cái mông nhỏ của cô: "Đừng làm rộn." Chờ ôm người tốt lắm, mới hỏi: "Những thứ này em nghĩ bao giờ?"

"Chuyện kết hôn đã sớm suy nghĩ xong, đứa bé ngược lại gần đây mới bắt đầu suy tính, An Dịch tuổi cũng không lớn đã phải làm mẹ, ngày đó cô ấy còn nói với em Mục tiên sinh tuổi không còn nhỏ cái gì, sau đó em cũng nghĩ, bác sĩ Hạng anh rất nhanh sẽ là người tuổi băm, tuổi càng lớn tỉ lệ sống sót của tình trùng sẽ càng thấp, ahhh, đau!"

Hạng Việt buồn lòng lực đạo vặn lỗ tai cô một chút nhưng cũng không buông ra, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nói hươu nói vượn nữa thử xem!"

Hề Hi đau đến nhe răng trợn mắt còn không chịu thua: "Em nói bậy nói bạ cái gì! Anh là bác sĩ còn rõ ràng hơn em!"

Hạng Việt cực kỳ tức giận, cho dù là người nào, chỉ cần là đàn ông bị nghi ngờ phương diện này cũng sẽ không thể kiềm chế được, hơn nữa người chất vấn còn là bạn gái mình, vậy thì tội càng nặng thêm một bậc rồi!

"Còn mạnh mẽ phải không?" Giọng nói anh trầm trầm, rót cuộc Hề Hi cũng ý thức được mình đập trúng địa lôi, ngạch một tiếng, không cứng đối cứng nữa, giọng điệu lập tức mềm nhũn nói: "Em chính là thuận miệng mới nói như vậy, không có ý tứ gì khác, chủ yếu vẫn là nghĩ sớm một chút cùng anh xây dựng gia đình ấy. Hạng Việt, anh không muốn cho em sinh con của anh sao?" Cô còn uất ức lên án.

Biết rõ trong giọng nói của gấu nhỏ thì phần diễn trò lớn hơn nhưng Hạng Việt biết cô quả thật thích mềm không thích cứng, cô mềm nhũn, anh sẽ không có cách nào cứng rắn. Buông lỏng sức lực trong tay, muốn giúp cô xoa xoa lỗ tai, bị Hề Hi gạt một ra: "Anh cũng quá dữ, đau chết mất!"

Gấu nhỏ cũng có tính tình này, anh mềm nhũn, cô lập tức hếch mũi lên trời. Chỉ là quả thật Hạng Việt mới vừa dùng sức không nhỏ, trên lỗ tai cô mang bông tai lam bảo, lúc vận không để ý, vốn là lỗ tai trắng nõn vào lúc này đỏ rực lên, tạo thành đối lập rõ rệt với làn da trắng nõn xung quanh. Hạng Việt nhìn thấy có chút đau lòng, thấy cô mắt hừng, trầm mặc chốc lát mới không thể làm gì mở miệng: "Hề Hi, anh lớn hơn em chín tuổi, cho nên đối với số tuổi tương đối nhạy cảm, em vừa nói cái đó anh sẽ mất hứng, điều này làm cho anh cảm thấy rất lo sợ. Em xem, năm nay em mới mười chín, cuộc sống mới bước vào giai đoạn khởi đầu, còn anh thì sao? Đã 28 tuổi, tới lúc em 21 tuổi có thể lĩnh chứng kết hôn thì anh đã ba mươi tuổi, đây là một khoảng cách không có cách nào vượt qua, người ta nói ba tuổi một đời người, có thể em không chú ý tới, có lúc em nói một số câu anh nghe đều có chút không hiểu, mình tính em thích anh cũng vậy không biết mấy người, cách ăn mặc của em thật ra anh có chút không thích nhưng lại sợ em nói anh bảo thủ, vẫn cố gắng thích ứng với em. Mới vừa rồi em nói những lời đó, theo ý của em có thể chỉ là lời nói đùa giỡn vô hại, không đa nghi, nhưng anh nghe cảm thấy giống như bị dội một chậu nước lạnh, rét căm căm, trong lòng rất không thoải mái."

Hề Hi không ngờ anh sẽ nói ra những lời như vậy, cũng có chút luống cuống, lúng túng không biết trả lời như thế nào. Hạng Việt lần nữa ôm cô vào trong ngực, hôn hôn lên khoe miệng của cô: "Hù dọa em?"

"Thật xin lỗi." Cô gằn như hoảng sợ nhìn anh nói xin lỗi.

Ngũ quan tuần mỷ của Hạng Việt lộ ra nụ cười yếu ớt, Hề Hi đột nhiên đỏ hốc mắt, vùi vào trong ngực anh, thân thiết mà ôm eo của anh, Hạng Việt vuốt tóc của cô: "Ngoan, anh cũng không có ý tứ gì khác, chính là muốn cùng em nói chuyện tâm tình, hôm nay cũng là vừa vận rồi, theo lý, hôm nay là ngày vui của nhà em không nên nói những thứ không vui này."

"Không phải, là em đối với anh không đủ dụng tâm." Hề Hi buồn buồn nói: "Mặc dù là em theo đuổi anh, nhưng vẫn giống như đều là anh vì em mà suy nghĩ, bình thường em cảm thấy mình cực kỳ đủ tư cách làm bạn gái, nhưng bây giờ mới rõ ràng, em không dụng tâm, Hạng Việt, anh đừng thất vọng về em, về sau em nhất định sẽ sửa chữa."

Có những lời này của cô, Hạng Việt còn có thể nói gì. Lại nói mới vừa rồi anh cũng có chỗ không đúng, cô nhóc này tuổi còn nhỏ, chính mình không báo trước cứ thế nói ra sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt tới cô. Suy nghĩ một chút nói: "Thật ra thì anh cũng giống em là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, rất nhiều việc cũng không biết, chỉ có thể dựa vào từ từ tìm hiểu. Hề Hi, mới vừa rồi thái độ của anh không tốt, có chút nóng nảy, nói nặng lời, em đừng để trong lòng, chúng ta từ từ đi, về sau trao đổi tâm sự nhiều hơn, cùng nhau trưởng thành có được hay không?"

Hề Hi ngoan ngoãn khéo léo "Ừ" một tiếng, vùi vào trong ngực anh chặt hơn chút nữa.

Sau lễ đính hôn của Hề Duy và Thẩm Vi, đến trung tuần tháng mười một, nhà họ Hạ cùng Hanh thị nhà họ Lý làm tiệc đính hôn cho Hạ Y và Lý Miêu Miêu, Hề Hi không đi, cha cô và anh trai cô đi, trở lại nói bữa tiệc thuận lợi, trai tài gái sắc.

Sau đó thoáng một đêm tháng mười hai, tiệc đính hôn của Hạng Việt và cô được chọn vào dịp lễ Giáng Sinh. Gần đây Hề Hi thường ra vào nhà họ Hạng mẹ Cát đặc biệt tốt với cô, chi tiết quá trình đính hôn còn có danh sách khách mời, thực đơn, trang trí nhà cửa các loại cũng nhất nhất hỏi ý kiến của cô. Hề Hi nói không (L^Q^D) có ý kiến gì cũng không được, mỗi lần luôn luôn phải nói một vài ý kiến mới có thể. Buổi tối Hạng Việt lái xe đưa cô về, Hề Hi lại nói với anh: "Đính hôn thật là phiền phức, lúc anh em đính hôn sao em lại không cảm thấy rườm rà như thế!"

"Anh em đính hôn lại không cần em lo liệu," Hạng Việt thấy buồn cười, "Mẹ anh cũng hi vọng em có thể hài lòng, bà ấy vẫn cảm thấy em theo anh ở một chỗ có chút uất ức nên muốn bồi thường trên phương diện khác." Nói ra có chút mất thể diện, nhưng mẹ ruột của anh quả thật cảm thấy con ruột không xứng với gấu nhỏ này, hơn nữa anh lại lớn hơn cô nhiều tuổi như vậy, càng cảm thấy là đứa con nhà mình chiếm món lời cực kỳ lớn, cho nên đối với Hề Hi còn dụng tâm hơn anh.

Hề Hi chớp chớp mắt: "Thật sao? Em còn tưởng rằng mẹ Cát chu toàn như vậy là vì anh đấy?"

"Em có thể tranh thủ đi hỏi chị anh, anh cả anh đừng nói đính hôn, ngay cả lúc kết hôn mẹ anh căn bản đều không hỏi qua, đều là chị dâu anh và người chủ trì lần qua lần lại."

Hề Hi nghe thấy thế trong lòng dĩ nhiên vui mừng, dù sao được mẹ chồng tương lai coi trọng cũng hơn không quan tâm nhiều.

"Đúng rồi, anh cả anh với chị dâu anh náo ly hôn lâu rồi đúng không? Còn chưa giải quyết xong à?"

"Sao có thể giải quyết rõ ràng được?" Hạng Việt chuyển động tay lái rẽ vào khúc quanh: "Tài sản ngược lại không có vấn đề gì, chị dâu và anh cả anh đều không phải là người vì tiền mà liều mạng. Lúc ấy bọn họ kết hôn còn ký hiệp nghị tài sản trước hôn nhân, không có tranh cãi gì. Chủ yếu vẫn là vấn đề đứa bé, Lâm Lâm và Đông Đông, ý của chị dâu anh là mỗi người một đứa, anh cả anh không đồng ý, ba mẹ anh cũng không nguyện ý, sợ đứa bé đi theo cô ấy nếu như cô ấy tái giá sẽ chịu khổ. Nhưng sao chị dâu anh có thể đẻ cả hai đứa bé lại? Tòa án gọi hai lần cũng không có kết quả, hiện tại cứ căng thẳng như vậy."

Hề Hi nói: "Đến bây giờ em cũng không rõ sao anh Hạng Trác và chị dâu anh phải ly hôn." Cũng không nghe nói hai người có bên trong bên ngoài cái gì, bọn họ chỉ nói với bên ngoài là tính tình không hợp..... Vấn đề là đều đã có hai đứa bé, cả hai bên đều không chịu lui, nhất định chờ đứa bé đều lớn rồi mới chịu ly hôn.

Chuyện này Hạng Việt cũng cảm thấy kỳ quặc, nhưng anh trai và chị dâu cũng đều một mực khẳng định là nguyên nhân tính tình, cho dù ai hỏi cũng chỉ là một đáp án này, trường bối hai nhà khuyên cũng khuyên rồi, dạy dỗ cũng dạy dỗ rồi, đáng tiếc đều vô dụng.

Chỉ có thể nói mỗi nhà đều có quyền sách khó đọc. Hề Hi chủ động đổi đề tài, hỏi người bên cạnh: "Bác sĩ Hạng, hai ta có phải lập cái hiệp nghị tài sản gì trước hôn nhân không? Ngộ nhờ xảy ra cái gì, cũng tránh cho không thể nói rõ ràng?"

Hạng Việt tức giận trừng mắt nhìn cô: "Em một ngày không gấu thì trong lòng không thoải mái phải không?" Còn nghĩ tới ngộ nhờ có cái gì, có cái gì, có thể có cái gì cần phân chia tài sản? Không phải là chỉ có lý hôn à!

Hề Hi im lặng: "Anh lại nói em gấu nữa là em trở mặt đấy!"

"Trở mặt thế nào? Tới, em lật da một đề để cho anh xem một chút."

Hề Hi: "..... Hạng Việt, gần đây anh rất độc miệng đấy."

"Cảm ơn, em bớt chọc anh một chút, tài ăn nói của anh cũng sẽ không tiến bộ nhanh như vậy."

Hề Hi: "....."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 58

Edit: Thanh Hưng

Hiện tại trời lạnh, buổi sáng lúc ra cửa bầu trời đã có tuyết rơi nhỏ. Hề Duy quần chặt khăn quàng cổ cho em gái thêm chút, dặn dò: "Anh đi bốn năm ngày sẽ về, lúc về sẽ mua quà cho em, sẽ không làm chậm trễ ngày đính hôn."

"Anh, từ hôm qua anh cũng đã nói thật nhiều lần rồi," Hề Hi cũng giúp anh trai sửa sang lại cả vạt, vỗ vỗ vai anh ta, thông dong nói, "Tình huống đột phát bên nước Anh kia cũng không phải là anh có thể dự liệu, lại nói em và Hạng Việt chỉ là đính hôn cũng không phải là kết hôn, anh không kịp về cũng không quan trọng, đừng ép mình quá gấp, chính sự quan trọng."

Nếu như là mấy tháng trước, Hề Duy tin tưởng em gái tuyệt đối sẽ không nói ra được những lời thoải mái như vậy. Cô nhất định sẽ bấu môi bộ mặt mất hứng châm chọc, sau đó làm nũng quăn lấy anh ta, để cho (die nda nl rq uyđ on) anh ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngày đính hôn cả đời có lẽ chỉ có một lần này. Hiện tại em gái hiểu chuyện hơn rất nhiều, cũng như thái độ với Thẩm Vi mấy ngày nay, mặc dù vẫn không gần gũi như cũ nhưng lại không có náo loạn không vui. Giống như mưa xuân không tiếng động, thật giống như chẳng biết lúc nào, cô gái nhỏ luôn yếu ớt không nói đạo lý thích nũng nịu đã thành màu sắc trong trí nhớ.

Nói không ra là cảm giác gì, nhưng Hề Duy nghĩ, anh ta có chút thất vọng, mặc dù những thứ này cũng là cục diện anh ta đang hy vọng.

Hề Hi vốn tưởng rằng anh trai sẽ như rất nhiều lần trong quá khứ, đi công tác, sau đó trở lại, thuận thuận lợi lợi giống như máy móc. Lại không nghĩ rằng ngày thứ ba anh trai đến Luân Đôn, gần rạng sáng giờ trong nước lại nhận được điện thoại của phụ tá Phùng Tranh của anh trai.

Tựa như một quả bom nổ chậm "ông" một cái nổ tung trong đầu, cho đến khi trong lồng ngực đè ép đến buồn bực mới ý thức được mình lại quên hô hấp.

Bên đầu điện thoại kia Phùng Tranh vẫn còn nói: "Tổng giám đốc đã từng nói, có bất kỳ tình huống đột phát nào đều phải liên lạc với cô trước, nghe cô an bài, tiểu thư, cô..."

"Đừng thông báo cho những người khác." Lờ ra khỏi miệng, ngay cả bản thân Hề Hi đều sợ hết hồn, cô lại có thể bình tĩnh như vậy. Nhưng phục hồi tinh thần lại, lại lập tức nói tiếp: "Hiện tại tôi sẽ bay sang, cho dù như thế nào cũng phải giữ được mạng của anh tôi. Gửi số tài khoản của anh cho tôi, tôi chuyển ít tiền cho anh."

Cô bình tĩnh không thể nghi ngờ đã lấy đến Phùng Tranh bên kia, anh ta cũng từ từ tỉnh táo lại, nói: "Tiền không cần, Hề tổng vẫn có một tài khoản để ở chỗ tôi, chính là vì ứng phó tình trạng đột phát."

Bởi vì anh trai đi công tác, gần đây Hề Hi vẫn ở trong nhà Hạng Việt, hơn nữa vẫn ngủ cùng một giường lớn. Trải qua mấy ngày nay, mặc dù hai người không có thân mật đến một bước cuối cùng, nhưng thân mật nên có cũng không sai biệt lắm đều đã có rồi.

Điện thoại còn là Hạng Việt đưa cho cô, từ lúc đầu anh vẫn dựa vào một bên không nói tiếng nào, cho đến lúc cúp điện thoại, Hạng Việt bế cô vào trong ngực, mặc dù không biết rõ cuộc Hề Duy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng nghĩ đến có thể cũng không lạc quan.

"Hôm nay anh em đến công trường, bị vài tên côn đồ chặn lại, trên người bị ba dao, trong đó có một dao....."

"Ngoan, đừng nóng vội, Hề Duy không có việc gì," Hạng Việt cắt đứt lời nói nghẹn ngào của cô, quả quyết nói, "Hiện tại anh lập tức đặt vé máy bay, em đi thay quần áo, đi về lấy hộ chiếu của em trước, em hỏi lại một chút Hề Duy đang ở bệnh viện nào, Vệ tổng của Hoa Tin ở nước Anh giao thiệp rất rộng, hiện tại anh sẽ gọi điện thoại cho đại ca Mục Thanh của anh, để cho anh ấy giúp một tay liên lạc với Vệ tổng."

Giống như Phùng Tranh bởi vì Hề Hi tinh táo mà có chỗ dựa, hiện tại Hề Hi cũng là như thế. Hạng Việt nói rõ ràng mạch lạc để cho cô lần nữa trấn định lại, hít thở sâu mấy hơi, bắt buộc mình tỉnh táo.

Mục Thanh nhận được điện thoại nhờ giúp đỡ của anh em đó là nghĩa bất dung từ không hai lời, cũng bảo đảm sẽ không để lộ chuyện đại thiếu gia nhà họ Hề ngàn cân treo sợi tóc ra ngoài. Rất nhanh đã liên lạc với Vệ Cẩm Huyền, cũng lấy được sự đồng ý của đối phương, trước tiên liên lạc với nước Anh bên kia, chờ Hề Hi và Hạng Việt ngồi lên máy bay thì Hề Duy ở bệnh viện bên kia cũng lại nghênh đón một nhóm bác sĩ.

Từ sân bay ra ngoài, ở Luân Đôn chính là chưa tới tám giờ sáng, Ngoài phi trường có nhân viên Vệ Cẩm Huyền sắp xếp nhận điện thoại, từ lúc lên máy bay Hề Hi đã bắt đầu trầm mặc, lúc này càng không ý định hàn huyên với người khác. Nhiệm vụ này đành giao cho Hạng Việt, trước tiên cô liên lạc với Phùng Tranh, Phùng Tranh vẫn chưa từng nghỉ ngơi, từ trong giọng nói có thể nghe ra tràn đầy mệt mỏi: "Phẫu thuật coi như thành công, nhưng còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm....."

Từ phi trường đến bệnh viện hao tốn một ít thời gian. Lúc xuống xe chân Hề Hi có chút nhũn ra, nếu như không phải là Hạng Việt tay mắt lanh lẹ, có thể cô sẽ quý xuống đất. Hạng Việt cũng không dám buông tay cô ra, người tới sân bay đón là một người Anh chính gốc, anh ta rất hiểu cảm thụ của cô gái nhỏ Trung Quốc này, đồng tình nói: "Xin đừng lo lắng, vị tiên sinh kia có toàn bộ các bác sĩ tốt nhất nước Anh, Thượng Đế sẽ bảo đảm cho cậu ấy."

Hạng Việt cảm kích cười cười với anh ta, tay đỡ Hề Hi bước nhanh vào bệnh viện. Phùng Tranh ở bên ngoài phòng quan sát đặc biệt lo lắng không yên, nhìn thấy Hề Hi, đáng may râu ba mươi tuổi trước tiên hồng vành mắt: "Cô đã tới. Tổng giám đốc... Ở phòng quan sát."

Hề Hi mím môi không lên tiếng, gạt tay Hạng Việt ra đi tới phía trước cửa sổ cách ly, tựa vào cửa sổ nhìn người nằm bên trong. Trên người anh trai cảm rất nhiều ớn lạnh, vô tri vô giác nằm ở nơi đó, nước mắt tràn ra không thấy rõ mặt của anh trai.

Hạng Việt nói đôi câu đơn giản với Phùng Tranh, lúc đi tới sắc mặt cũng nặng nề. Anh nhẹ giọng nói với người yêu bên cạnh: "Anh đi nói chuyện với bác sĩ một chút, em... Ngoan ngoan đừng có chạy lung tung." Thấy Hề Hi không nói một lời, anh không tiếng động thờ dài, để Phùng Tranh tiếp tục ở lại nhìn Hề Hi, Uy Nhi Tôn tiên sinh nhận điện thoại dẫn anh đi gặp bác sĩ trưởng.

Phùng Tranh thấy Hạng Việt rời đi, anh đi tới nhỏ giọng báo cáo với Hề Hi: "Sự kiện lần này tôi hoài nghi là có người cùng nhau dự mưu có ý đã thương người, tôi và tổng giám đốc chỉ tách ra không tới mấy (thanh;ưng) phút đi lái xe, khi trở về tổng giám đốc đã bị thương ngã xuống. Và lại những người đó không có cướp đoạt tài sản, đã thương người xong lập tức chạy trốn, tôi vốn muốn đuổi theo nhưng lại không yên lòng tổng giám đốc," gương mặt Phùng Tranh tràn đầy xấu hổ, "Tiểu thư... Thật xin lỗi, tôi không chăm sóc tốt cho tổng giám đốc."

Hề Hi lưu luyến thu hồi tầm mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn sang, giống như mặt hồ yên tĩnh không gợn sóng: "Chuyện này cảnh sát nói thế nào?"

"Cảnh sát đã đi thu thập chứng cứ, nhưng hình như không có tiến triển." Phùng Tranh dừng một chút, nói: "Có thể cần phải đi đại sứ quán một chuyến, chuyện này phải có phía chính phủ trong nước làm áp lực mới được. Chỉ là như vậy thì chuyện tổng giám đốc bị thương nằm viện có thể sẽ không giấu được..."

Mặc dù Hề Hi tâm loạn như ma nhưng vẫn biết chuyện anh trai bị thương nằm viện này tạm thời cần giữ bí mật. Không chỉ là nguyên nhân thân thể của lão cha trong nhà, còn có công việc công ty đều cần chuẩn bị.

"Chi nhánh công ty bên Anh này có biết chuyện anh trai nằm viện hay không?"

"Đến công trường là quyết định nhất thời của tổng giám đốc, không thông báo cho người của công ty bên này, công nhân cũng không biết chúng tôi, trước mắt sẽ không có ai biết."

Hề Hi nghe vậy như có điều suy nghĩ, thấy vẻ mặt Phùng Tranh mệt mỏi, nhỏ nhẹ nói: "Trợ lý Phùng, anh về khách sạn nghỉ ngơi trước đi, bên này đã có tôi trông, cho dù ai liên lạc với anh, anh chỉ nói Hề tổng có chuyện tạm thời vòng đi Washington, cũng không muốn ai đi theo, bây giờ anh cũng không liên lạc được."

Phùng Tranh có chút chần chừ: "Như vậy có thể tạo thành khủng hoảng không đáng có hay không?" Dù sao Hề Duy bị thương nặng như vậy, khi nào tỉnh lại còn chưa biết được.

"Tôi chỉ cần thời gian." Hề Hi nhàn nhạt nhìn anh ta: "Chuyện này của anh tôi sẽ không giấu diếm được lâu, nhưng phải làm xong công tác truyền thông trước. Chuyện này tôi đã có sắp xếp, anh đi về nghỉ trước đi."

Phùng Tranh biết trong chuyện này anh ta chỉ có thể nghe theo vô điều kiện, dù sao cô gái nhỏ trước mắt này ở nhà họ Hề địa vị không thể lay động, nếu như Hề Duy gặp chuyện không may, như vậy bằng sự thương yêu của chủ tịch đối với cô, thì sinh đốn lấy công việc tổng giám đốc chỉ có thể là người trước mắt.

Hạng Việt không bao lâu đã trở về, biểu hiện trên mặt không nhìn ra bất kỳ điều gì. Thấy Phùng Tranh đã không có ở đây, chỉ có mình Hề Hi nằm ở phía trước cửa sổ cách ly, anh đi tới cố làm vẻ tò mò hỏi: "Phùng Tranh đâu?"

"Em bảo anh ta về nghỉ ngơi rồi." Hề Hi quay đầu lại nhìn anh: "Bác sĩ nói thế nào?"

Bây giờ Hề Hi nhìn có vẻ cực kỳ tỉnh táo, nhưng bởi vì quá bình tĩnh lại khiến Hạng Việt có chút lo lắng. Nhưng đối với chuyện này anh lại không thể ra sức, chỉ có thể thả chậm giọng nói hơn một chút, càng thêm cẩn thận tìm tòi: "Trước mắt tình huống của Hề Duy vẫn tương đối lạc quan, bác sĩ trưởng dự đoán, trong vòng 48 giờ Hề Duy cần phải tỉnh lại."

"Cần phải?"

Hạng Việt "Ừ" một tiếng, Hề Hi lại tiếp tục: "Nếu như không tỉnh lại đây?"

"Hề Hi."

"Không tỉnh lại sẽ chết sao?!"

"Hề Hi!"

"Hạng Việt, bây giờ người em có thể tin tưởng chỉ có anh," Hề Hi vịn cánh tay của anh, trên mặt là loại lạnh lùng không hình dung ra được, "Có người muốn tính mạng của anh ấy! Anh giúp em tìm ra hung thủ có được hay không?"

Hạng Việt ôm cô vào trong ngực vỗ về: "Ngoan, anh giúp em tìm, chuyện này giao cho anh, đừng lo lắng, Hề Duy sẽ không có việc gì."

Bởi vì rời đi vội vàng, trong nước có một số việc sẽ không kịp sắp xếp. Hạng Việt đã xin bệnh viện nghỉ rồi, bây giờ lại xin phép trong nhà, nói có một người bạn tốt xảy ra chút chuyện, Hề Hi cùng anh đi thăm. Cát Phương Hoa đang ở trong điện thoại quở trách con trai, nói con tự mình tự đi là được, còn mang theo Hề Hi, còn nói hôm nay muốn đi chọn lễ phục cái gì.

Sắp xếp chuyện riêng xong, Hạng Việt gọi điện thoại cho Mục Thanh. Mục Thanh của Kim Bác bây giờ cùng Hoa Tin là quan hệ hợp tác, và lại bởi vì quan hệ của An Dịch và Vệ Thái Thái không giống bình thường, cho nên chuyện Hề Duy này, Hạng Việt nghĩ lại nghĩ, nếu như muốn giấu giếm nước ngoài, cho dù là phương diện nhân phẩm hay là giao thiệp, Vệ tiên sinh không thể nghi ngờ là người chọn lựa thích hợp nhất. Mặc dù anh và Vệ tiên sinh tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng tin tưởng Mục Thanh, Mục Thanh đã nói là người tốt, tự nhiên đáng tin cậy.

Lại nói mặc dù Hoa Tin và Hề thị còn có quan hệ cạnh tranh, nhưng chuyện này nếu Vệ Cẩm Huyền bỏ đá xuống giếng thì quá thấp kém, chỗ tốt không thấy được, chỗ xấu lại có rất nhiều.

Mục Thanh của Kim Bác lại vẫn còn là sản nghiệp mới xuất hiện, năm nay vừa mới đưa ra thị trường, cùng vòng thượng lưu chân (lee quy donn) chính của Vũ Lăng vẫn có khoảng cách nhất định. Anh ta không có một chút hứng thú nào với chuyện nhà họ Hề, nhận được điện thoại của Hạng Việt, căn cứ vào nghĩa khí anh em, lại gọi điện thoại cho Vệ Cẩm Huyền.

Vệ Cẩm Huyền đối với người trẻ tuổi Hề Duy này vẫn có ấn tượng rất tốt, trước đó đã giúp đỡ đề cử bác sĩ, hiện tại lại giúp làm áp lực cho phía cảnh sát truy tìm hung thủ nhưng mà cũng chỉ là một cái nhắc tay. Anh ta lập tức đồng ý không chút do dự, Trương Tư Ninh nghe chồng nói đến chuyện này có chút thôn thức: "Hề Hi là đứa nhỏ rất đáng yêu, anh trai của cô ấy có phải chộc phải người nào hay không?"

"Không nhất thiết là trêu chọc đâu." Vệ Cẩm Huyền vén sợi tóc rơi bên tai vợ về sau tai, "Cá nhân anh có khuynh hướng nghiêng về tranh đấu gia tộc hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 59

Edit: Thanh Hưng

Anh ta giống như người thông minh nhìn rõ toàn cục, trong lời nói mang theo chắc chắn, Trương Tư Ninh biết chồng sẽ không bắn tên không đích: "Có phải anh biết chuyện gì hay không?" Cô ấy hỏi: "Nếu như thuận tiện, có thể giúp thì giúp một chút đi."

Vệ Cẩm Huyền cười cười: "Tối hôm qua nhận được điện thoại của Mục Thanh, anh lập tức cho người bên nước Anh (lqđ) kia điều tra chuyện này." Nhận lấy trà lại bà xã đưa tới, uống một hộp, dưới sự thúc giục của Trương Tư Ninh tiếp tục nói: "Người bên kia phát hiện chút chuyện thú vị. Mặc dù còn chưa có chứng cứ xác thực nhưng có lẽ người mưu tính chuyện này hẳn là Hề phu nhân hôm nay. Cũng chính là mẹ kế của Hề Duy."

Đối với chuyện của nhà họ Hề, Trương Tư Ninh cũng từng nghe qua, lại bởi vì lý do cá nhân cho nên đối với mẹ ghẻ đều khá là ghét, nhất là cái loại tiểu tam thượng vị đó càng không cần nói, quả thật căm thù đến tận xương tủy. Lúc này nghe được là mẹ ghẻ mưu hại con riêng, trước hết nhủ chân mày lại:

"Em nhớ con trai của người nợ năm nay mới mười tuổi, lá gan quá lớn, chẳng lẽ cho rằng giết người ở nước ngoài thì có thể giấu diếm được à?"

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ vai vợ: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, lại nói người ra mặt cũng không phải là bản thân Hề phu nhân, coi như bắt được phạm nhân thì cũng không dính líu tới bà ta. Đây là một cuộc mua bán vạn lợi, nếu như thành công thì người thừa kế Hề thị sẽ thay đổi, còn coi như thất bại thì dù sao ở đó cũng không phải trong nước, có rất nhiều hạn chế, Hề phu nhân lại ẩn nấp rất sâu, ngoài mặt nhà họ Hề lại là khung cảnh hòa thuận, cũng như em nói, con trai độc nhất kia năm nay mới mười tuổi, từ nhận thức của người bình thường mà nói, coi như Hề phu nhân mưu đồ bất chính cũng phải chờ con trai lớn tuổi chút nữa mới hợp lý."

Trương Tư Ninh bày ra vẻ mặt chán ghét: "Coi như cầu tài cũng không nên giết người bừa bãi, huống chi em từng nghe người ta nói, Hề thiếu gia đối với bà ta vẫn là tương đối tôn kính. Tiểu tam lên chức mẹ ghê quả nhiên đều là cùng một loại người, ghê tởm muốn chết. Đúng rồi, anh tra được cái gì?"

Vệ Cẩm Huyền nói: "Lịch sử trò chuyện của em vợ của em về của một bà con xa của phụ tá của anh cả nhà mẹ Hề phu nhân." (T^T)

Trương Tư Ninh cười khúc khích: "Cái người này quanh quẩn thật tốt ha," lại châm chọc, "Khó trách lá gan lớn như vậy, em thấy chuyện này chắc hẳn đã dự mưu lâu rồi chứ? Còn nữa, nếu tra được lịch sử trò chuyện của người kia thì đây không phải là chứng cứ sao?"

"Đây coi là chứng cứ gì chứ?" Vệ Cẩm Huyền ôm bà xã vào trong ngực: "Lịch sử trò chuyện cũng không phải là ghi âm, tùy tiện lấy một cái có là có thể nguy hiểm được. Huống chi hai tháng trước cả nhà cậu em vợ kia đã di cư sang nước Mỹ, liên quan trong đó anh không nói em chắc cũng có thể hiểu. Người hành hung thì cảnh sát nhất định có thể bắt được, nhưng người phía sau lại không thể." Mà anh ta có thể khóa mục tiêu lại trên người Sầm Úy cũng là bởi vì phương pháp bài trừ đơn giản nhất, khi tất cả mọi người vẫn không có động cơ đến thời điểm cần bí quá hóa liều, như vậy sau khi Hề Duy chết người nào được lợi nhất tự nhiên người đó có hiềm nghi lớn nhất.

Những năm này nhà mẹ đẻ Sầm Úy dựa vào nhà họ Hề mà làm giàu, ở vòng thượng lưu Vũ Lăng có lẽ thuộc về không thể vào được nhưng ở trong mắt rất nhiều người bình thường cũng đã là cao không thể chạm, thu mua một hai người bán mạng cho mình thật sự dễ dàng. Nhưng nhà giàu mới nổi dù sao cũng là nhà giàu mới nổi, Vệ Cẩm Huyền muốn tra ra bọn họ thật sự quá dễ dàng, chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc là đủ.

Trương Tư Ninh lại là một trận thổn thức, nói với ông xã: "Tuy chúng ta là người ngoài nhưng nếu đã nhờ đến anh thì (tha.nhĩ.lqđ.ung) anh cứ báo chuyện anh tra được đi, mặc dù không có chứng cứ nhưng về sau để cho hai anh em Hề Hi đề phòng một chút cũng tốt." Cô ấy không tin Hề Bá Niên sẽ bởi vì không có chứng cứ gì mà đối xử với người vợ đương nhiệm như thế nào, mẹ ghê ràng buộc bố dượng, đây là hình thức trước, chính cha ruột cô ấy cũng là một điển hình.

Thật ra thì Vệ Cẩm Huyền cũng không muốn báo những thứ này cho người nhà họ Hề, anh ta có thể trợ giúp cho hai anh em ở Anh quốc kia đã có thể được xem là phẩm đức cao thượng rồi. Dù sao dính vào chuyện như vậy cũng rất dễ chuốc họa vào thân. Nhưng hiển nhiên tâm trạng đồng tình của bà xã đã tràn lan, lại suy bụng ta ra bụng người, bởi vì Sầm Úy này là tiểu tam lên chức mẹ ghê nên liền tưởng đến trên người mình... Thôi, Vệ tiên sinh bắt đầu đi nghĩ, coi như là làm chuyện tốt tích phúc giúp bà xã và đứa bé đi.

Gần tới ngày hôm sau Hề Duy mới khôi phục lại ý thức. Bác sĩ phụ trách nói anh ta vận khí không tệ, một đao cuối cùng nếu như lệch một centimet nữa thì có thể vị tiên sinh này sẽ thật sự phải đi gặp thượng đế rồi. Hiện tại, nếu Hề Duy đã tỉnh lại vậy thì chỉ cần nằm viện tĩnh dưỡng, sắp tới sẽ khôi phục khỏe mạnh.

Từ rạng sáng đêm đó khi Hề Hi nhận được điện thoại của Phùng Tranh đến bây giờ đã là gần hơn bốn mươi giờ sau, rốt cuộc cũng chờ được kỳ tích xuất hiện. Anh trai tỉnh có nghĩa là thần chết đã lỡ mất dịp tốt với bọn họ. Sau đó cô đã bắt tinh.

Hạng Việt ôm bạn gái vào phòng bệnh đặt lên trên giường, giúp cô cởi giày và áo khoác xuống, đắp chăn, nhìn cô đã nhỏ giọng ngáy khò khò, cười cười, cúi người hôn một hôn lên khóe môi hơi khô rạch, trong mắt tràn đầy thương yêu.

May mà Hề Duy tỉnh, nếu quả thật xảy ra chuyện gì thì cũng không biết cô nhóc có thể gắng gượng qua được cái hồ này hay không. Cũng may, ông trời cho chuyển cơ, hy vọng tình huống sẽ không tệ hại hơn.

Hề Hi ngủ ngon giấc, khi tỉnh lại cả người đều lộ ra vẻ lười biếng. Hạng Việt nằm ngủ trên ghế sa lon trong phòng bệnh, nghe tiếng động lập tức tỉnh lại. Mở mắt ra, thấy cô đang khom lưng thắt dây giày, vén áo khoác lên ngồi dậy: "Đói bụng không, trong nhà vệ sinh có bàn chải đánh răng mới, trước tiên đi đánh răng rửa mặt, anh bảo người ta đưa thức ăn tới đây."

"Em đi thăm anh trai em trước, anh ngủ một lát nữa đi." Hề Hi buộc dây giày xong đi tới đây, hôn vào miệng anh một cái: "Hai ngày nay em làm anh vất vả rồi, hữu tình hậu bổ hắc ~"

Hiếm thấy trên mặt cô lần nữa lộ ý cười, tâm tình Hạng Việt cũng theo đó mà tốt hơn, vuốt vuốt mặt: "Anh với em cùng nhau đi, ngủ tiếp cũng không ngủ được." Còn nói: "Ngày hôm qua Uy Nhĩ Tôn tiên sinh dẫn theo hai vệ sĩ tới đây coi chừng Hề Duy, tối hôm qua anh cũng cho Phùng Tranh về khách sạn nghỉ ngơi rồi." Cẩm điện thoại di động trên bàn uống trà nhỏ lên nhìn thời gian, đã gần tám giờ sáng rồi.

Nghe được vệ sĩ, Hề Hi nháy mắt mấy cái: "Lần này thật sự thiếu Vệ tiên sinh nhân tình lớn rồi."

"Chỉ cần Hề Duy không có việc gì, nợ nhân tình luôn có cơ hội để trả lại." Hạng Việt giống nhau đi xong giày, cầm áo khoác lên, vừa mở cửa cùng Hề Hi cùng nhau đi ra ngoài vừa thương lượng nói: "Gạt trong nhà như thế không phải là chuyện tốt, ít nhất Hề Duy còn cần ở bệnh viện một tháng, xem ở chèn lệch giờ giấc, đợi lát nữa thì gọi điện thoại cho chú Hề thôi."

Hề Hi nói đã biết, Hạng Việt bèn không nhiều lời nữa. Gần đến phòng quan sát đặc biệt thì xa xa đã nhìn đến hai người vệ sĩ da trắng (lqd) vừa cao lớn lại khỏe mạnh mặc một thân âu phục màu đen canh giữ ở bên ngoài, Phùng Tranh cũng đã đến, đang nói gì đó với y tá.

Nhìn thấy Hề Hi và Hạng Việt, Phùng Tranh lại cùng y tá trẻ tuổi nói đôi câu lập tức chạy lại đón, ngày hôm qua anh ta đã nghỉ ngơi tốt rồi, không tiêu tụy giống lúc mới gặp gỡ ngày đó.

Mọi người chào hỏi nhau, Phùng Tranh giải thích: "Mới vừa rồi tôi hỏi y tá sau khi Hề tổng tỉnh lại có ăn được cơm hay không, cô ấy nói phải hỏi bác sĩ đã."

Hạng Việt nói: "Có thể Hề Duy phải ăn chút thức ăn lỏng trước, nhưng mà vẫn là hỏi qua bác sĩ Shere trước sau đó lại nói đi."

Hề Hi đã cách thủy tinh nhìn vào bên trong. Trên người Hề Duy vẫn như cũ cảm rất nhiều ống, nhưng tâm tình lúc này đã khác hoàn toàn lúc mới tới, khi đó là anh trai sống chết không rõ, hiện tại, ít nhất có thể xác định anh trai đã thoát khỏi nguy hiểm.

Hạng Việt nói đôi câu với Phùng Tranh, lại lên tiếng chào hai người vệ sĩ tận trách, đang muốn đi tới thì điện thoại di động lại vang lên, là điện thoại của Mục Thanh.

Lúc nghe điện thoại thì trên mặt anh vẫn còn treo một nụ cười yếu ớt, ở lối đi an toàn trên một đầu khác của hành lang nhìn chăm chăm cô bạn gái nhỏ, sợ chính mình sơ suất một cái, cô lại xảy ra chuyện gì. Vậy mà theo lời người bên đầu điện thoại kia thuật lại, nụ cười nơi khóe miệng Hạng Việt đã dần dần không duy trì nổi, lúc ngắt điện thoại thì trên mặt của anh chỉ còn lại lạnh lẽo.

Buổi chiều thì Hề Duy tỉnh lại lần nữa, lần này thời gian thanh tỉnh của anh ta nhiều hơn một chút. Hề Hi và Hạng Việt thay đồ vô trùng rồi đi vào phòng quan sát đặc biệt, bác sĩ Shere đã giúp anh ta làm kiểm tra, bày tỏ tình huống đã ổn định hơn hôm qua rồi.

"Anh ~" Hề Hi cẩn thận nắm lấy tay Hề Duy, trên mặt mang theo tươi cười, trong đôi mắt lại là nước mắt.

Mắt Hề Duy nhanh chóng chớp động hai cái, anh ta vẫn không thể nói chuyện, bình chụp dưỡng khí bao trùm hà hơi biểu thị anh ta muốn mở miệng nói chuyện.

"Hề Duy, trước đừng nói, bây giờ cậu đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thì rất nhanh sẽ kháng phục." Hạng Việt ở một bên nhẹ giọng nói: "Những chuyện khác không cần lo lắng, tôi và Hề Hi sẽ giúp cậu xử lý tốt."

Hề Hi cũng vội vàng nói: "Anh, tốt nhất là anh cứ dưỡng thương đi, chuyện khác đều giao cho em, mặc kệ là chuyện của công ty (die,nda,nlequ,ydo,n) hay là lần này những người làm bị thương anh, em đều có thể." Cuối cùng, còn nói giỡn: "Từ nhỏ vẫn là anh đứng phía trước em, lần này cuối cùng để cho em có được cơ hội làm chủ."

Trên mặt trắng bệch của Hề Duy hơi lộ ra nụ cười, Hề Hi nhìn thấy rất đau xót, khổ sở không nói nên lời. Chờ Hề Duy lại ngủ mê man, Hề Hi lau nước mắt ra khỏi phòng quan sát đặc biệt.

Phùng Tranh không có tư cách vào bên trong, lúc hai người ra ngoài thì vội vàng chạy tới hỏi: "Hề tổng thể nào rồi?"

Hạng Việt nói khỏe hơn hôm qua. Hề Hi đã lau sạch sẽ nước mắt, nhìn Phùng Tranh hỏi: "Cảnh sát bên kia có tin tức gì không? Còn chưa bắt được phạm nhân à?"

"Vừa mới hỏi qua rồi, cảnh sát bên kia nói bọn họ đã khóa mục tiêu, hẳn là rất mau sẽ có tin tức truyền đến." Phùng Tranh nói tới chỗ này, lại trở nên có chút chần chừ, bộ dáng cứ như muốn nói lại thôi. Hề Hi nói: "Anh có chuyện gì cứ nói thẳng đi, chúng ta cũng không phải ngày đầu tiên quen nhau."

Phùng Tranh làm phụ tá cho Hề Duy đã gần bảy năm, Hề Duy lớn hơn anh ta vài tuổi, sau khi Hề Duy đến Hề thị đi làm vẫn là anh ta (PT) theo bên người, lại trung thành tận tâm, Hề Hi vẫn rất tin tưởng anh ta.

"Tổng công ty bên kia còn có công ty bên nước Anh này... Nếu như Hề tổng không lộ diện, có thể sẽ kinh động đến chủ tịch."

Biểu hiện trên mặt Hề Hi không thay đổi, nhàn nhạt nói: "Biết, chuyện này tôi tới xử lý, anh đưa tài liệu công trình còn có vấn đề công ty bên nước Anh này cho tôi."

Phùng Tranh ngăn ra, lại rất nhanh gật đầu, nói hai câu lập tức vội vàng về khách sạn sắp xếp tư liệu.

Hạng Việt thuê một gian phòng ở khách sạn bên cạnh bệnh viện. Hề Hi đi phòng tắm trước, lập tức khoác áo tắm một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra. Sau đó ngồi vào ghế sa lon nhỏ trong phòng khách, nhìn bạn trai ngồi đối diện: "Tốt lắm, có lời gì cứ nói đi." Không hiểu có chuyện gì quan trọng nhất định đợi sau khi cô tắm xong mới có thể nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Sở dĩ yêu cầu cô tắm rửa trước cũng không có ý tứ gì khác, chỉ hi vọng là tắm nước nóng có thể làm cho cô bình tĩnh một chút, không cần bởi vì tin tức kế tiếp anh muốn nói mà nổi trận lôi đình làm ra chuyện gì mất lý trí.

Có lẽ là bởi vì anh nghiêm túc, Hề Hi từ từ thu lại nụ cười: "Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không? Ba em....."

"Không, không phải chú Hề," Hạng Việt vội vàng mở miệng, thật ra thì anh vẫn có chút chần chừ, nhưng chuyện này không nói cho cô thì nguy hiểm hơn, Hề Duy chính là ví dụ thực tế tàn khốc. Đây đã không phải đơn giản là tiểu đả tiểu nháo, mà là phạm tội. Bất kể có oan uổng người tốt hay không, vì thực tế Hề Duy thiếu chút nữa bỏ mạng trước mặt chỉ có thể giết lầm 1000.

"Buổi sáng ở bệnh viện, đại ca anh Mục Thanh gọi điện thoại tới đây," nói tới chỗ này anh hơi dừng lại, chăm chú tìm từ, "Nghe, Hề Hi, thật ra thì lời anh muốn nói kế tiếp có chút không căn cứ, là chuyện Vệ tiên sinh tra được từ một số con đường không muốn người biết, nó có thể không phải sự thật, cho nên sau khi em nghe xong, trước tiên không nên kích động được không?"

"Anh muốn nói lần này anh em gặp chuyện không may thật ra là do mẹ kế của em □□ phải không?" Thấy bộ mặt Hạng Việt kinh ngạc, đó cũng không phải là biểu tình kinh ngạc vì ý nghĩ kì dị của cô. Hề Hi cũng không bởi vì đoán đúng mà đắc chí, cô chợt đứng lên: "Thật sự là bà ta?! Thật sự là bà ta?!" Cô liên tục hỏi hai lần cũng không nhận được phản bác của Hạng Việt, Hề Hi bất động trong nháy mắt, có thể là mấy giây, cũng có khả năng là một phút, đầu óc của cô trống rỗng.

Nhưng rất nhanh, cô đã bình tĩnh lại, chân chuyển một cái trở về phòng ngủ, mở tủ treo quần áo, trực tiếp cởi áo choàng tắm trên người xuống, lấy quần áo của mình ra bắt đầu mặc, cũng không có ký Hạng Việt tồn tại.

Trong lòng cô có một ngọn lửa, nóng đến mức từ ngực lan rộng ra toàn thân làm cô gằn như đều muốn bùng cháy lên!

Cho dù không hỏi, Hạng Việt cũng biết lúc này cô chuẩn bị làm cái gì. Anh tiến lên đề vai của cô lại, Hề Hi muốn tránh ra nhưng vì chênh lệch chiều cao và thể chất mà sau mấy phút đồng hồ cô không thể không dừng lại giữa lộn xộn lung tung.

"Buông ra." Cô nói, giọng nói coi như là tỉnh táo.

"Hề Hi, chúng ta không có chứng cứ," Hạng Việt cố gắng giảng đạo lý cho cô, "Em xem, Hề Duy vẫn còn ở bệnh viện, lúc này nhiệm vụ thiết yếu phải là chăm sóc cậu ta không phải sao?"

"Gặp quỷ chứng cứ!" Đột nhiên giọng nói của cô lớn gấp mấy lần: "Người đàn bà kia lại dám đụng dao trên người anh em! Anh em thiếu chút nữa là chết! Chết!"

Hạng Việt muốn ôm chặt cô đã có chút cuồng loạn nhưng Hề Hi không phối hợp, cô đẩy tay anh ra, giọng nói lại biến trở về bình thản hờ hững: "Anh ở lại chăm sóc anh em, hoặc là Phùng Tranh cũng được, em phải trở về nước."

"Vệ tiên sinh chỉ tra được một chút lịch sử trò chuyện và thông tin chuyển khoản ngân hàng, nhưng lịch sử trò chuyện điện thoại không phải của Sầm Úy thậm chí cũng không phải của người nhà họ Sầm, được chuyển một khoản tiền lớn cũng không nói lên được cái gì, em trở về cũng vô dụng, có thể chú Hề sẽ có do dự nhưng xem ở phần lượng của Hề Tề sẽ không bắt bà ấy như thế nào." Hạng Việt lấy lại giọng điệu: "Lại nói em cầm đồ Vệ tiên sinh điều tra đi giảng đạo lý với chú Hề? Gặp Vệ tiên sinh ở chỗ nào? Không cần không thành thực như vậy, đánh rần bảy tác, nhô cổ phải nhô tận gốc, vội vàng hấp tấp trở về nước có thể làm cái gì, cãi nhau một trận hay là đâm Sầm Úy mấy dao sau đó bởi thường bản thân mình vào? Sầm Úy còn biết ẩn ở phía sau màn, em ngu ngốc hay sao mà hồ đồ như thế, so với không đầu đưa mình vào chỗ “chết” khác nhau ở chỗ nào?"

"Em nuốt không trôi con giận này! Chẳng lẽ anh em nhận mấy dao này không công à?!"

Hạng Việt kéo cô đang sa sút tinh thần vào trong ngực: "Làm sao lại không công? Thù đương nhiên là muốn báo, nhưng đầu tiên chúng ta nên xác định rốt cuộc Sầm Úy có phải hung thủ hay không trước."

"Bà ta..."

"Hề Hi, anh nói, những thứ kia không nói lên được cái gì," Hạng Việt cắt ngang, "Chúng ta cần chứng cứ rõ ràng hơn, cái này em đừng lo lắng, Vệ tiên sinh đã giúp đại ân, nếu tập trung vào người cụ thể kia, vậy đối với chúng ta mà nói tìm được hần thì sẽ dễ dàng không phải sao? Trừ người chết, trên đời này không có miệng không cạy ra được, anh sẽ tìm ra người mà người đó tiếp xúc bên nước Anh này, chân tướng rõ ràng chỉ là vấn đề thời gian."

"Nhưng em không cam lòng." Cô tự lẩm bầm, giống như bị thực tế bề cong lưng, không có tinh thần đấu tranh anh dừng như một khắc trước, xem ra cực kỳ đáng thương.

Hạng Việt có chút bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là đau lòng, nhưng có một số việc cũng không vội vàng được. Đề vai của cô, dịu dàng nói: "Hiện tại gọi điện thoại cho chú Hề trước, báo chuyện Hề Duy bị thương, không cần nói cho Sầm Úy, cũng không cần nói cho bất luận người nào nữa, chỉ coi lần này là sự kiện đã thương người bình thường."

Hề Hi biết là anh đúng, nếu như cô náo loạn một trận sẽ bứt dây động rừng, không chỉ làm Sầm Úy đề phòng, giấu người vì bà ta làm việc sâu hơn, còn

có thể biến khéo thành vụng, bị cắn ngược một cái. Dù sao cô ở nước ngoài, Sầm Úy cũng đang bên cạnh cha, huống chi lấy tình nghĩa của cha ruột đối với bà ta còn có yêu thích đối với Hề Tể mà so ra, hiển nhiên muốn ông ta vì đại nghĩa diệt thân là không thực tế.

Gọi cuộc điện thoại báo tin tức kia khiến cho Hề Hi uống nhiều thêm hai chén nước, cô hít sâu một hơi, cho đến khi cảm giác mình có thể khống chế được tâm tình mới bấm điện thoại của cha.....

Dù sao Hề Bá Niên cũng trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, sau phút hốt hoảng ban đầu thì rất nhanh đã trấn định lại. Hơn nữa con gái nói, con trai đã thoát khỏi nguy hiểm, hiện tại chỉ cần nằm viện dưỡng thương là đủ.

"Cha, trước đó con không dám nói cho cha biết, sợ thân thể cha không chịu nổi, thật xin lỗi."

Giọng nói mềm mại của con gái từ đất nước xa xôi qua điện thoại truyền vào trong tai, Hề Bá Niên sao nữa trách cứ, đau lòng còn không kịp.

"Hề Hi, ba hiểu, con là vì nghĩ cho ba," ông ta nói, "Ba lập tức đặt vé máy bay đi Luân Đôn, một mình con ở đây bị dọa sợ chứ?"

"Vâng, bị dọa sợ," cô tức thời mềm yếu khiến Hề Bá Niên càng đau lòng, nghe được cô nói Hạng Việt vẫn luôn đợi ở bên cạnh bắt gặp đối với Hạng Việt cũng càng hài lòng thêm hai phần.

"Ba, bây giờ anh đã không sao, chuyện này trước đó con vẫn gạt người khác, sợ tạo thành khủng hoảng không đáng trong công ty, nói với bên ngoài anh trai có chuyện một mình đi Washington không liên lạc được, nhưng lại kéo dài nữa thì không thích hợp, không chỉ ảnh hưởng tới danh dự của anh trai mà đối với công ty cũng ảnh hưởng cũng không nhỏ, cho nên chuyện này còn phải nhờ cha quyết định, trong lòng con không nắm chắc."

Hề Bá Niên hơi trầm ngâm nói: "Chuyện Hề Duy bị thương không lừa gạt được lâu, thay vì tương lai bị người truyền lung tung nói bóng nói gió, không bằng mau chóng thông báo ra bên ngoài, cũng mở hộp báo, chuyện này ta sẽ giao cho bộ phận quan hệ xã hội đi làm, đừng lo lắng, chỉ cần Hề Duy không có việc gì, những thứ khác đều là chuyện nhỏ."

Hề Hi "Vâng" một tiếng, lại nhẹ nói: "Cha, hạng mục bên nước Anh này có thể để cho con xử lý không? Con muốn giúp anh trai làm xong nó."

Trong lòng Hề Bá Niên càng thương tiếc, hình như ông ta có thể thấy vẻ mặt con gái bên đầu điện thoại kia vô cùng lo lắng lại quật cường không yên, trấn an cười cười: "Con là con gái của Hề Bá Niên ta, có cái gì có thể hay không thể, ta sẽ nói với người phụ trách bên kia, yên tâm mạnh dạn đi làm đi, có chuyện gì có ta cho con dựa vào."

"Cảm ơn ba," Hề Hi nói cảm ơn, "Cha, cha cũng không cần vội vàng tới Anh đâu, trước tiên cứ ở trong nước xử lý tốt công sự đi, nếu không anh trai không có ở đó, cha cũng không ở, hạng mục Đông Sơn lại đúng thời điểm mấu chốt, chờ sắp xếp xong lại đi, trước khi đến nhớ tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe trước, gửi báo cáo cho con, nếu như không ổn định, con không đồng ý cho cha tới."

Bị con gái quán đông quán tây, Hề Bá Niên ngược lại hơi uất ức, ông ta cười nói: "Con đấy, chính là thích trông nom ta, yên tâm, thân thể ta rất tốt, một chút không khỏe cũng không có. Con ở bên Anh cũng tự chăm sóc mình thật tốt, được rồi, A Việt có phải đang ở bên cạnh con hay không, bảo cậu ta nghe điện thoại, ta có mấy câu muốn nói với cậu ta."

Chờ Hạng Việt cúp điện thoại, Hề Hi đã không còn ở trong phòng khách nhỏ nữa rồi, cô ôm đầu gối ngồi trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, tựa cằm vào đầu gối nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài, tóc dài màu đen xoa trên lưng, lộ ra hơi thở tịch tịch khó tả.

Không tiếng động than thở, Hạng Việt chạy tới khoanh tay từ phía sau bế cô lên, Hề Hi cũng không phản kháng, tùy anh ôm mình thả lên giường.

"Em muốn đi bệnh viện thăm anh trai em."

Anh nói được: "Thay quần áo trước đi." Lúc cô xuống giường thay quần áo thì lại hỏi: "Không hỏi anh ba em nói với anh những gì à?"

"Dù sao cũng sẽ không hướng về người ngoài như anh," Hề Hi cũng không quay đầu lại nói, Hạng Việt thấy buồn cười, cảm thấy gần đây miệng bạn gái càng ngày càng sắc bén, bất đắc dĩ nói, "Cuối tuần là ngày chúng ta đính hôn, ý chú Hề là anh và cha mẹ thương lượng xem có thể dời thời gian hay không, anh nói với chú ấy Hề Duy ít nhất phải ở bệnh viện một tháng mới có thể ngồi máy bay trở về nước," lúc cô nhóc quay đầu lại nhìn sang thì vội vàng bổ sung, "Dĩ nhiên, anh không đề nghị làm như vậy, bay đường dài vô cùng không tốt cho thân thể, tốt nhất Hề Duy vẫn là khôi phục hoàn toàn sau mới trở về nước là thích hợp nhất." Sau đó còn nói: "Trễ chút thời gian nữa coi như là chênh lệch giờ giấc, anh sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ, nói chuyện Hề Duy bị thương nằm viện nói cho bọn họ biết, chắc chắn bọn họ sẽ hiểu."

Nào chi là hiểu, Hạng Việt đánh giá sai tính cách mạnh mẽ vang dội của mẹ ruột anh, bên này mới vừa cúp điện thoại, hôm sau Cát Phương Hoa đã theo bạn già cùng đi Luân Đôn, lúc gọi điện thoại cho con trai tới sân bay đón người thì cũng đã xuống máy bay rồi. Hạng Việt mượn xe của Uy Nhĩ Tồn tiên sinh đi tới sân bay thấy cha mẹ thật là vừa bất đắc dĩ lại có chút kiêu ngạo.

Hề Hi nhìn thấy Cát Phương Hoa và Hạng Quốc Khải thì giống như nhìn thấy người thân, nhào tới trong ngực Cát Phương Hoa khóc lóc. Cát Phương Hoa đau lòng dự đoán tâm can bảo bối, còn nói: "Không có việc gì, không có việc gì, đừng khóc, đừng khóc, ba con phải xử lý chuyện trong nước không đi được, mẹ Cát là một người rảnh rỗi, giỏi nhất nấu canh, khẳng định sẽ chăm sóc tốt cho Hề Duy."

Hạng Quốc Khải ở một bên cũng khuyên: "Hề Duy đây là đại nạn không chết tất có hậu phúc, chúng ta nhìn về phía trước đừng xem phía sau, ngày tháng sau này còn dài."

Chủ yếu là đột nhiên nhìn thấy trưởng bối cho nên Hề Hi mới không khống chế được, khóc một trận cũng đã tốt lắm. Lau sạch sẽ nước mắt, vừa kéo

Cát Phương Hoa vừa kéo Hạng Quốc Khải, giống như một nhà ba người, Hạng Việt chạy ở phía sau im lặng, cố làm vẻ khổ sở nói: "Con là nhật được, ba mẹ, cô nhóc này mới phải là con ruột hai người đúng không?"

Cát Phương Hoa hi hi vui lên, quay đầu lại liếc anh một cái, vỗ vỗ tay nhỏ bé của Hê Hi nói: "Con bé chính là con gái ruột của ta."

Hê Hi cũng phối hợp hơi hất cằm, tựa như thiên nga kiêu ngạo. Trong mắt Hạng Việt lóe lên nụ cười, trước kia cảm thấy cô quá gấu, gần đây lại ước gì cô có thể ngày ngày đều gấu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 61

Cát Phương Hoa và Hạng Quốc Khải đến hóa giải áp lực trên vai Hê Hi. Không phải nói nhị lão có thể giúp đỡ bao nhiêu việc mà là cái loại tâm trạng đó, nếu có trường bối ở bên người thì tự nhiên sẽ làm cho người ta kiên định hơn, an tâm hơn, đột nhiên giống như có chỗ dựa vào, làm chuyện gì trong lòng đều có chỗ dựa.

Hai ngày sau, Hê thị chính thức ban bố thông báo, tuyên bố Hê Duy bị thương nằm viện trong lúc công tác ở Anh, trải qua cấp cứu đã chuyển nguy thành an. Tin tức này một khi công bố chắc hẳn phải (tha;lqđ.nh,ung) đưa tới một phen sóng to gió lớn. Mặc dù anh không phải minh tinh nhưng cũng là danh lưu, hiện nay lại đảm nhiệm tổng giám đốc kiêm người thừa kế thứ nhất của Hê thị, cộng thêm mới vừa đính hôn với thiên kim Thẩm thị, sự kiện lại xảy ra ở nước ngoài. Dần dần cộng thêm mấy điểm, rất khó không bị người chú ý.

Bây giờ là thời đại internet, chuyện gì cũng truyền bá rất nhanh. Ngay cả việc này, mặc kệ là báo chí, tạp chí hay là truyền thông mạng cũng lần lượt xuất hiện hàng loạt trên các trang báo. Rất nhiều người bình thường không chú ý đến tình hình kinh tế tài chính thế nào thì qua sự kiện lần này đều biết thiếu đồng Hê thị. Huống chi Hê Duy đáng đáp không tề, giá trị nhan sắc rất cao, cho nên hôm nay khi Hê Hi mở máy tính ra cho anh trai xem tin tức trên web và bình luận phía dưới còn nhạo báng: "Anh, anh không phải người của làng giải trí thì hiện tại cũng sa vào vòng rồi, rất nhiều em gái đều nói phải gả cho anh ~"

Hê Duy trải qua mấy ngày tịnh dưỡng đã không động một chút là ngủ mê man giống lúc trước nữa. Lúc này mới vừa uống thuốc, vẫn không thể đứng dậy, chỉ có thể nằm thẳng, nghe được em gái nhạo báng, cười cười: "Hâm mộ?"

"Còn lâu mới!" Hê Hi liếc mắt xem thường: "Em ngốc sao mà lại hâm mộ anh, bị người đâm dao rất tốt à?! Lần này không phải có vận khí tốt. . ." Nhớ tới dáng vẻ anh trai nằm ở trong phòng quan sát đặc biệt toàn thân cấm đầy ống, Hê Hi không nhìn được hồng vành mắt, hai mắt đầm lệ hơi nước mênh mông, là thật lòng vẫn còn sợ hãi.

Hê Duy đã thành thói quen tình huống gần đây của em gái: một khắc trước còn vui mừng, một giây kế tiếp lập tức rơi nước mắt, Hạng Việt còn trêu ghẹo nói cô sắp tinh phân rồi. Làm anh trai hiểu rõ em gái nhất, Hê Duy có chút bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là thương tiếc, lại một lần nữa dịu dàng bảo đảm: "Ngã một lần khôn hơn một chút, sẽ không còn có lần sau, ngoan, đừng khóc, đợi lát nữa A Việt tới đây lại cười nhạo em."

Hê Hi khịt khà khịt khịt: "Cười thì cười, cũng sẽ không mất miếng thịt nào!"

Vừa vặn Hạng Việt đẩy cửa đi vào, nghe được cái đuôi, cho là bạn gái đối bụng, lập tức cười hỏi: "Muốn ăn thịt gì, anh đi mua."

"Thịt người!" Hê Hi tức giận. Hạng Việt lướt tới gõ lên cái ót của cô: "Lại nói bậy." Đưa tờ xét nghiệm trong tay cho cô, nói với Hê Duy: "Kết quả kiểm tra không tệ, không có biến chứng khác." Vết dao tuy không tránh khỏi thương tổn tới lục phủ ngũ tạng nhưng cũng may còn có thể trị tận gốc, sẽ không để lại di chứng, lấy mức độ bị thương của Hê Duy mà nói, kết quả này không thể nghi ngờ coi như là gặp vận may rồi.

Hê Hi nghe được cũng rất vui mừng, cảm thấy anh trai là người hiền có trời phù hộ, sắp tới sẽ khang phục. Lại nói một hồi, nhận thấy Hê Duy tinh thần không tỉnh táo, Hạng Việt bảo anh ta nghỉ ngơi, đợi người ngủ thiếp đi, mới cùng Hê Hi đi ra khỏi phòng bệnh.

Bây giờ Hê Duy đã chuyển ra khỏi phòng quan sát đặc biệt, vào ở phòng bệnh cao cấp một người một phòng, ngoài phòng ngoài vệ sĩ Uy Nhĩ Tôn tiên sinh mới tới còn có hộ công cũng đều ở đây, Hê Hi dặn dò hộ công một số hạng mục cần chú ý, Hạng Việt cũng lên tiếng chào vệ sĩ, sau đó hai người mới yên tâm rời đi.

Hiện tại thật ra thì Hê Hi một chút cũng không nhẹ nhõm giống vẻ bên ngoài n. Chuyện sự cố công trình bên nước Anh này cũng không phải dễ dàng xử lý, có thể người của chi nhánh công ty bên này thấy cô vừa trẻ tuổi lại là nữ, cho nên làm việc rất có mấy phần qua loa và ngạo mạn. Mặc dù còn đồ đã thương Hê Duy đã bắt được, nhưng tiến thêm một bước truy xét lại lâm vào thế bí, còn đồ cần chết nói chính là cướp của, sợ đi lúc ấy không cướp đi vì tiền là vì quá khản trương nên quên. Về phần lịch sử trò chuyện Vệ Cẩm Huyền tra được và thông tin chuyển khoản ngân hàng, bởi vì rề vào rất nhiều bước ngoặt, qua tay nhiều người, cho nên căn bản không nói lên được cái gì. Hơn nữa dù sao Hê Duy cũng là người nước ngoài, lại có nguyên nhân bên phương diện chính trị, cảnh sát địa phương bên Anh cũng không muốn xâm nhập điều tra quá sâu, thế nhưng phạm nhân đã bắt được hơn nữa thú nhận không kiêng kỵ, như vậy về cơ bản đã có thể kết án.

Bởi vì gần tới lễ Giáng Sinh, phố lớn ngõ nhỏ khắp Luân Đôn đều biểu lộ rõ ràng hơi thở lễ Nô-en. Hạng Việt đưa Hê Hi đến lầu dưới chi nhánh công ty

"Đừng ép mình quá, rất nhiều việc không vội vàng được, em mới đến lại trẻ tuổi, đầu tiên phải kiên định, cuối tuần chính là lễ Nô-en, em không vội thì tự nhiên có người còn vội hơn em." Cuối năm tổng công ty muốn lấy sổ sách làm tổng kết, nếu như sự cố công trình không có thể giải quyết trong mấy ngày này, đến lúc đó truy cứu trách nhiệm xuống sẽ có rất nhiều người xui xẻo. Câu tường sập chúng nhân đây này không chỉ áp dụng ở trong nước mà nơi này cũng thế.

Hề Hi hữu môi: "Lời này anh đều đã nói rồi, cần gì dong dài nữa."

Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười: "Hiện tại đã chê anh dài dòng, vậy tương lai anh già rồi thì phải làm thế nào đây."

"Đại thúc, lời này anh cũng đã nói á." Hề Hi cười dây an toàn ra, nghiêng người tới hôn một cái lên miệng anh: "Yên tâm, anh có biến thành lão già thì em cũng vẫn đối với anh đến chết cũng không đổi."

Lời tâm tình ai không thích nghe, cho dù Hạng Việt tự nhận thành thực ôn trọng, lúc này cũng bị dụ đến vui vẻ, kéo lạt gái ôm vào trong ngực: "Buổi trưa mẹ anh nấu súp, đến lúc đó anh mang tới đây cho em một chút."

"Không cần phiền toái như vậy, hiện tại cũng hơn mười giờ rồi, anh đừng lẩn qua lẩn lại nữa, chờ lát nữa em tùy tiện ăn một chút là được." Hôm nay là thứ bảy, theo lý không phải đi làm, nhưng bởi vì vấn đề công trình vẫn không được giải quyết lại gần tới lễ Nô-en cuối năm cho

nên lãnh đạo cao tầng chỉ có thể làm thêm giờ đi họp. Hề Di làm người đại diện cho tổng công ty, tự nhiên không thể vắng mặt, chỉ là thời gian hội nghị xác định là mười giờ rưỡi, khác với thời gian làm việc bình thường.

Hạng Việt từ chối cho ý kiến, nhìn thời gian không còn sớm thì luông cô ra xuống xe. Hề Di đẩy cửa xe ra trước, có chút không yên lòng nói một câu: "Có thể hai giờ chiều Thẩm Vi sẽ tới, nếu chị ta đi bệnh viện, anh để ý chị ta giúp em, đừng để chị ta đơn độc ở lại phòng bệnh." Từ khi biết Hề Duy bị thương nằm viện cũng qua ba bốn ngày rồi Thẩm Vi mới lên đường tới Luân Đôn, chỉ việc này thôi đã làm cho Hề Di có chút bất mãn, cộng thêm anh trai bất chợt gặp đại nạn, cô đối với nhân tính đáng ghê tởm càng có nhận thức sâu sắc, cho nên độ tin tưởng đối với người khác giảm xuống điểm thấp nhất từ trước tới nay, dù Thẩm Vi là chị dâu tương lai của mình thì cô cũng không phải là rất tin tưởng.

Buổi trưa, Hạng Việt vẫn chạy một chuyến đưa bữa trưa dinh dưỡng cho bạn gái, Hề Di không cho anh đi lên, đi lên còn phải cùng những lãnh đạo cao tầng kia hàn huyên cái gì, quá mất công. Tự cô xuống, hai người ở trong xe giải quyết cơm trưa.

Ăn uống no đủ, Hề Di cùng anh châm chọc chuyện hội nghị lúc trước: "Tất cả đều là nói nhảm, không có một câu nói đến (lợi) thực tế, hai phó tổng đưa đẩy lẫn nhau, ai cũng rất có lý, mở chi nhánh công ty ở nước ngoài chỉ có chỗ này là không được, sơ ý một chút sẽ chia thành hai phe cánh trong ngoài đối lập, tuy ở trong nước cũng phân bang chia phái, nhưng ở nơi này hình như rõ ràng hơn."

Tạm ngừng, đổi chuyện khác: "Chỉ là dù sao cũng coi như có tiến triển, anh có thể nhìn thấy. Trên hết vẫn hành

như cơ tiền tiền, em cơ the như là sao Trần tại đầu nhưn động rồi." Lão Trần là người tổng phụ trách bên này, tuổi tác tương đương Hồ Bá Niên, là một trong những nguyên lão của Hồ thị, sau đó cả nhà di dân tới đây thì thuận thế ở chỗ này khai lập ra chi nhánh công ty Hồ thị. Mà sự kiện công trình lần này thật ra thì cũng không phải rất phức tạp, công nhân bị thương ngoài ý muốn trong lúc thi công, đã có người tố cáo nói công trình của Hồ thị tồn tại tai họa ngầm, mà sau một phen điều tra, công trình quả thật còn có vấn đề, công trình tiến vào trạng thái nửa dừng lại.

Hồ Di phải giải quyết, chính là tìm ra người có trách nhiệm, sau đó để công trình mau sớm làm trở lại.

Hạng Việt nghe được thì trầm ngâm chốc lát, nghĩ cách cho cô: "VẬY, buổi tối anh và em đi thăm gia đình ông ta, mấy ngày trước em mới đến rất nóng vội như thế là không tốt, lúc này thời cơ ngược lại không sai biệt lắm, mặc kệ nói thế nào ông ta cũng là người tổng phụ trách bên này, nếu như chuyện không thể giải quyết, mặc dù hai phó tổng kia sẽ bị liên lụy, nhưng mặt mũi ông ta cũng không dễ nhìn. Anh nhớ con trai ông ta nhậm chức ở bộ phận công trình đúng không?"

"Ừ, nhưng chẳng qua chỉ là một gã kiến trúc sư bình thường, mặc dù anh ta tham dự thiết kế công trình lần này nhưng không phụ trách nhiều lắm."

"Cái này là đủ rồi." Hạng Việt cười cười: "Hai cha con đều liên lụy vào, có lẽ vị Trần tiên sinh kia cũng là đang đợi thời cơ."

Hình như suu nãh cần thân cái ài. Hồ Di cũng có chút

buồn bã: "Nếu như là anh trai, hẳn đã sớm giải quyết rồi."
Cô còn nhớ rõ khi đó anh trai nói đi công tác khoảng bốn năm ngày sẽ trở về. Cố tình đến cô nơi này, có vẻ là nita bước khó đi.

Thấy bạn gái buồn bực, Đặng Việt xoa xoa tóc của cô:
"Em còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm lại tạm thời nhận mệnh, gặp phải khó khăn mới bình thường, nếu như người ta vừa thấy em là thiên kim chỉ tích lập tức cúi đầu khom lưng với em thì tức là trong công ty đều là người nịnh nọt, em mới nên lo lắng."

"Theo cái người này nói thì bọn họ đầy trách nhiệm coi em như kẻ ngu em còn nên vui mừng?"

"Lại để tâm vào chuyện vụn vặt phải không?"

Hề Di bẹt bẹt miệng, rên một tiếng. Đặng Việt nhìn lập tức vui vẻ, ngắt cái mũi của cô: "Được rồi, còn như đứa bé. Nếu em không thừa nhận lời nói của anh thì quay về có thể hỏi Hề Duy một chút."

"Em mới không cần lấy chuyện này làm phiền anh ấy."

"Vậy thì xin chú Hề cố vấn."

"Hừ, bên cạnh lão già có yêu tinh, về sau em và ông ấy là hai biên giới."

Đặng Việt nhìn cô than thở: "Chú Hề cũng không biết chuyện."

"Nếu ông ấy không tìm tiểu tam, mẹ em sẽ không chết,

hiện tại anh em cũng sẽ không nằm viện!"

Thấy cô kích động, Hạng Việt không biết nói cái gì cho phải. Thời gian trước quan hệ của hai cha con cô mới vừa dung hòa một chút, hiện tại lại bởi vì chuyện Hề Duy bị thương, mặc dù ngoài mặt Hề Di quan tâm cha đầy đủ, nhưng trong lòng lại oán trách nhiều hơn trước kia. Dù sao so với mẹ đã sớm qua đời, ấn tượng không sâu thì tình cảm với người anh trai từ nhỏ chăm sóc cô lớn lên càng thêm không giống bình thường.

Mặc dù còn không có chứng cứ chắc chắn Hề Duy bị thương lần này là do một tay Sâm Úy tạo thành nhưng dựa vào tài liệu hai (die.nda,nl;equ:ydo.n) ngày nay tra được thì cũng đúng tám chín phần mười rồi. Chính vì điều này, Hề Di tuyệt đối có lý do căm thù nguyên nhân của tất cả tai họa lần này —— cha ruột Hề Bá Niên.

Thấy Hạng Việt không nói gì, cô cầm tay của anh lắc lắc: "Ngữ khí của em không tốt, không phải là đối với anh, anh đừng nóng giận."

Bạn gái để ý cẩn thận nói xin lỗi như vậy, Hạng Việt đừng nói tức giận, đau lòng còn không kịp, dù sao gặp phải chuyện như vậy, chỉ cần là người bình thường cũng không thể bình tĩnh mà nhìn, huống chi năm nay cô cũng mới mười chín tuổi, chỉ kém một chút, anh trai thân thuộc nhất sẽ phải kết giao với thân chết, có thể không chế lita giận đến trình độ này, thật ra đã rất giỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 62

Gần sáu giờ tối Thẩm Vi mới đến bệnh viện, chị ta cũng không đi khách sạn mà là trực tiếp xách theo hành lý đến bệnh viện. Không liên lạc với bất luận kẻ nào, thông qua Hề Bá Niên biết được địa chỉ tìm đến phòng bệnh.

Chỉ là lúc muốn đi vào lại gặp chút trở ngại, hai người vệ sĩ cao lớn tận trách ngăn cản không cho chị ta vào trong. Thẩm Vi có chút (l&q&d) tức giận nhưng mà lại không thể làm gì, chỉ có thể dẫn lại tính tình gọi điện cho cô em chồng tương lai khó dây dưa.

Hề Hi đang trên đường đến bệnh viện, sau giờ cơm trưa Hạng Việt một mực chờ ở bệnh viện, đáng tiếc không đợi được người. Thật ra thì anh muốn đi sân bay đón người, chỉ là thứ nhất bạn gái không vui, thứ hai Thẩm đại tiểu thư cũng sớm nhờ Hề Bá Niên truyền lời chỉ rõ không cần đi đón, lý do là nhà họ Thẩm bên này có người thân tới đón. Cho nên lúc này nhận được điện thoại của chị dâu tương lai, nghe được là vệ sĩ không cho chị ta vào phòng, Hề Hi có chút hà hê, cũng may còn biết đúng mực, nói đôi câu không âm không dương bảo chị ta chờ năm phút đồng hồ: "Tôi lập tức đến bệnh viện." Không cho Thẩm Vi tìm cơ hội chọc giận trực tiếp cúp điện thoại.

Thấy cô cười xấu xa, Hạng Việt có chút bất đắc dĩ: "Em làm như thế có lợi gì."

"Em chính là không ưa chị ta, anh em đã gặp chuyện không may mấy ngày rồi, chị ta nhận được tin tức đến tận hôm nay mới tới Luân Đôn, điện thoại cũng không gọi lấy một lần, vừa nhìn thì đã biết không phải là tình yêu đích thực, nếu là. . . Dù sao em hận không thể bay tới." Cô vốn nghĩ lấy chính mình và Hạng Việt làm ví dụ, nhưng lời đến khóe miệng lại cảm thấy là điềm xấu nên đành hăm hồ cho qua chuyện.

Hạng Việt không so đo với cô mấy chuyện nhỏ này, thật ra thì trong lòng cũng cảm thấy Thẩm Vi làm thế là không đúng. Mặc kệ như thế nào, biết được chồng chưa cưới xảy ra chuyện lớn như vậy, lại ngay cả một chút bày tỏ cũng không có, còn kéo dài nhiều ngày như vậy, thật sự làm cho người ta không thích.

Hai người đến bệnh viện rất nhanh, từ thang máy ra ngoài, xa xa đã nhìn thấy Thẩm Vi đứng ở ngoài phòng bệnh giằng co với hai người vệ sĩ, phía sau chị ta còn đi theo một người đàn ông, Hề Hi đến gần nhìn, nét mặt lập tức sa sầm.

Đó là anh cả của Sầm Úy, Sầm Diệu.

Thấy cô và Hạng Việt tới, Thẩm Vi sầm mặt không nói được lời nào, Sầm Diệu cười ngênh đón: "Hề Hi, A Việt, mau nói với hai người vệ sĩ này một chút, để chúng ta đi vào, Thẩm tiểu thư đã đợi lâu rồi, cô ấy xuống máy bay lập tức chạy thẳng tới nơi này, rất là gấp gáp muốn gặp Hề Duy."

Hề Hi thấy gương mặt này hận không thể quăng cho một tát. Vẫn là Hạng Việt phản ứng nhanh, vượt lên trước một bước ngăn cách hai người, cười nhạt nói: "Là chúng tôi không đúng, chú Diệu, vì sao ngài lại tới? Trước đó không nghe chú Hề nhắc đến."

Gương mặt tròn vành vạnh của Sầm Diệu không thay đổi: "Bá Niên và em gái của ta đều hết sức lo lắng cho Hề Duy, chỉ là bọn họ không đi được, ta nói giúp đỡ đi một chuyến, bởi vì là tạm thời quyết định cho nên không kịp thông báo."

Hề Hi nhếch miệng lên lạnh lùng cười nhạo, rốt cuộc biết không thể bứt dây động rừng, nhìn được tính tình, chỉ là sắc mặt rất thối. Sầm Diệu chưa bao giờ từng thấy hoà nhã trên mặt cô cho nên lúc này Hề Hi phản ứng như vậy ngược lại lại bình thường.

Mấy người đi vào phòng bệnh, Hề Hi từ chỗ hộ công biết được anh trai còn chưa tỉnh lại thì nói với Thẩm Vi và Sầm Diệu: "Các người đi khách sạn cắt hành lý trước đi, chờ anh tôi tỉnh lại lại đến."

Thẩm Vi dè dặt tức giận: "Tôi muốn vào nhìn anh ấy một."

Hạng Việt sợ bạn gái nói lời ác độc, trước một bước ôn thanh trả lời: "Thẩm tiểu thư hay là đi khách sạn rửa mặt trước đi, Hề Duy bị thương rất nặng, bác sĩ có ý dặn dò lúc cậu ấy nghỉ ngơi không nên quấy rầy, không tốt cho vết thương của cậu ấy."

Sau khi Thẩm Vi bất đắc dĩ cùng Sầm Diệu rời khỏi phòng bệnh, cười nhạo nơi khóe miệng Hề Hi lập tức tắt. Trong phòng Hề Duy đang nghỉ ngơi, ngoài phòng có vệ sĩ và hộ công, không có cách nào nói chuyện, Hạng Việt lôi kéo tay của cô ra khỏi phòng bệnh, mới vừa đi ra bên ngoài lại vừa vận dụng phải Cát Phương Hoa xách theo bữa ăn tối đã làm xong cùng Hạng Quốc Khải đi ra khỏi thang máy.

Hề Hi nhào qua ôm cánh tay trống không bên kia của Cát Phương Hoa, gương mặt buồn bực, Cát Phương Hoa vội đưa đồ trong tay cho ông xã, ôm Hề Hi hỏi làm sao, còn trừng con trai: "Có phải con lại bắt nạt con bé không?"

Hạng Việt: "." Anh khẳng định không phải con ruột.

Mặc dù uất ức, nhưng Hạng Việt vẫn đơn giản kể chuyện Thẩm Vi và Sầm Diệu cùng nhau tới, trước đó Cát Phương Hoa và Hạng Quốc Khải đều đã nghe con trai nhắc tới chuyện Hề Duy bị thương có thể có liên quan tới Sầm Úy, cho nên rất nhanh đã hiểu cô gái nhỏ buồn bực không phải là bởi vì Thẩm Vi, mà là vì cái người nhà họ Sầm có thể là hung thủ kia.

Vỗ vỗ cô nhóc nằm trên người mình, Cát Phương Hoa nói: "Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, chỉ cần là hồ ly luôn có lúc lộ ra cái đuôi, hiện tại trước hết chúng ta cứ lá mặt lá trái, đến lúc tìm được chứng cứ rồi sẽ cho bọn họ trái ngon để ăn!"

Thật ra thì bà muốn nói, chuyện như

vậy nên trực tiếp nói với Hề Bá Niên, con ruột cũng suýt chút nữa là bỏ mạng, nếu là ông ta bỏ mặc vậy còn là người sao! Chỉ là chồng và con trai đều nói không thể nói, bởi vì không có chứng cứ, cũng bởi vì Hề Tể. Hề Tể đôi với Sầm Uy, thật ra thì giống như là họ thân, dù sao lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, một bên là người tình một bên là vợ con, huống chi mặc dù Hề Duy thiếu chút nữa là chết nhưng cuối cùng vẫn không chết, cho nên dưới tình huống không có chứng cứ trực tiếp nói hết chuyện này ra, khả năng Hề Bá Niên ba phải sẽ không tin tưởng.

Nhưng bây giờ Sầm Uy đã chó cùng dút giậu, chuyện này đã không phải đơn giản ba phải là có thể giải quyết rồi. Hề Duy không thể không công nhận một đạo, Sầm Uy là người đàn bà máu lạnh như thế, bỏ qua cho một lần, ai nào biết là ta có thể mưu đồ lần thứ hai hay không? Cho nên bây giờ cục diện chỉ có thể là không chết không thôi, nhất định phải giải quyết triệt để Sầm Uy mới được.

Tối qua ông xã còn thì thầm với bà: "Bá Niên và ta có gần hai mươi năm giao tình, là người hết sức nghĩa khí, như quân tử sáng trong, lại không nghĩ rằng ở trên người đàn bà khiến tuổi già không chịu nổi thử thách." Lúc ấy bà rất muốn cười, cực lực nhin xuống mới không đá kích chồng.

Hề Hi được Cát Phương Hoa khuyên phải nên cũng hòa hoãn phần nào, lúc bốn người cùng nhau quay lại phòng bệnh thì Hề Duy đã tỉnh rồi.

Để vệ sĩ và hộ công đi ăn cơm trước, Cát Phương Hoa và Hề Hi cũng nhau đút cháo cho Hề Duy (L-Q-D),

thương thế của anh ta động đến phổi, nuốt cũng khó khăn, hiện tại cũng chỉ có thể uống chút nước canh và thức ăn lỏng. Sau đó bốn người mới ngồi trên ghế sofa cùng nhau ăn cơm tối, náo náo nhiệt nhiệt như vậy, còn có thể trò chuyện, coi như Hồ Duy không lên tiếng thì nhìn loại không khí này cũng tốt hơn là vắng vẻ lạnh lẽo.

Ăn cơm xong, Hồ Di mới không tình nguyện báo chuyện Thẩm Vi và Sâm Diệu tới cho anh trai. Phản ứng của Hồ Duy rất bình tĩnh: "Vậy thì lát nữa anh gặp bọn họ một chút."

"Anh!"

"Tính khí em thế này thì sao mà làm chuyện lớn được," Hồ Duy cười nhìn em gái, "Ông ta không phải là muốn nhìn xem có phải anh thật sự không có việc gì hay không sao, cứ xác định đi, để cho ông ta an tâm cũng tốt."

Hồ Di im lặng, giận anh ta một cái, Hạng Quốc Khải ở bên cạnh nói: "Lúc này quan trọng nhất là phải bình tĩnh, nhỏ không nên sẽ hỏng chuyện lớn, Hồ Di, đạo hạnh của con còn kém xa."

Hồ Di: "."

Không bao lâu sau Thẩm Vi và Sâm Diệu đã tới. Nhìn thấy Hồ Duy sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, Thẩm Vi hồng vành mắt: "A Duy."

"A Vi." Hồ Duy cười với chị ta, rất nhu hòa.

Hồ Di đứng phía sau nhỏ giọng nói thầm với Hạng Việt: "A Duy. . . A Vi. . . ."

Hạng Việt luôn hong của cô một cái, Hề Di le lưỡi, bên kia Hạng Quốc Khải đang trò chuyện với Sầm Diệu, Cát Phương Hoa cũng khuyên Thâm Vi: "Cậu ấy không thể nói chuyện lâu, bác sĩ nói cứ tĩnh dưỡng thật tốt là được, vận khí tốt, không có vết thương trí mạng."

Thâm Vi nhích tới gần giường bệnh, đưa tay cẩn thận lau mặt cho Hề Duy, giống như miêu tả, Hề Di thấy mà nổi da gà. Nói trắng ra, cô chính là nhìn không vừa mắt chị dâu tương lai này, hơn nữa hôm nay lại còn dẫn kẻ thù đến, càng giận hơn. Chỉ là dù sao người ta cũng đã đính hôn với anh trai cô, cô sẽ không tức giận nữa, lại thay anh trai cô kêu oan, cũng không thể quá cố tình gây sự, nếu không thì là cô đuối lý.

Vốn Hạng Việt đang lo lắng bọn gái không không chế được tính tình của mình, không ngờ cuối cùng công phu nhần nhin của cô nhóc này tiến bộ trác tuyệt, lại ngay cả một câu nói cũng không chen vào, cho đến khi mặt Hề Duy lộ vẻ mệt mỏi mới lên tiếng đuổi người.

Vốn dĩ Thâm Vi còn muốn ở lại giúp đỡ, câu nói đầu tiên của Hề Di đã làm cô ta rút lại: "Bưng phân, bưng nước tiểu chị làm được không?" Đại tiểu thư cành vàng lá ngọc nhà họ Thâm sao có thể làm những thứ này, đừng nói làm, chỉ mới nghe được chân mày đã không nhìn được hơi nhíu lại, cuối cùng ảo não rồi đi, chộc cho Hề Di tức giận, nếu như không phải là cố kỵ anh trai thì hận không thể vén tay áo lên mắng to 300 hiệp! Cái quái gì!

Rời bệnh viện, đưa Cát Phương Hoa và Hạng Quốc Khải trở về nhà trọ trước. Bởi vì phải ở lại nước Anh

một khoảng thời gian không ngắn, ở khách sạn rất cuộc vẫn không thuận tiện, vì vậy Hằng Việt thuê một nhà trọ ở cạnh bệnh viện, đi lô đến bệnh viện chỉ mất năm phút đồng hồ, ngay cả đường quốc lộ đều không cần đi lên.

Sau khi đưa nhi lão về nhà, hai người lại vòng tới nhà của Tổng giám đốc chi nhánh Trần Hải.

Lần này cùng Trần Hải gặp mặt rất thuận lợi, không giống ở trong công ty giờ giọng luôn luôn cố gắng không nói đến thực tế. Vào lúc này lão tiên sinh rất thực tế, nói hết những gì nên nói rồi, cuối cùng còn hỏi tương lai, nói chút kinh nghiệm năm đó đi theo Hồ Bá Niên gây dựng sự nghiệp, mặc kệ Hồ Di mắng lão hồ ly trong lòng thế nào, trên mặt mũi cũng rất tăng tốc, mở miệng một tiếng bác cũng gọi đến thuận miệng, cơ được dân được ai không biết chứ.

Thái độ Trần Hải có chuyển biến, cục diện giảng cơ thật lâu rốt cuộc bị đánh vỡ, không quá hai ngày đã kéo người có trách (di ^ da ^ l ^ qy ^ do) nhiệm ra, sau đó giống như đã thông hai mạch Nhâm Đốc, chuyện thuận lợi đến không tưởng tượng được, công trình sẽ tiếp tục khởi công sau lễ Giáng Sinh, thật là đáng mừng.

Hồ Bá Niên biết con gái may mắn không làm nhục mệnh, rất vui mừng, thông qua điện thoại biểu dương một tràng, cuối cùng lại trả cho con gái một khoản tiền, nói là phần thưởng, để cho cô thấy thích cái gì thì mua, không cần tiết kiệm tiền giúp ông ta, hào phóng không tưởng được.

Hồ Di đối phó với cha ruột xong cảm thấy cả người cũng

một mối. Cũng may bạn trai rất mạnh, dịu dàng lại sẵn
sóc, trấn an tâm trạng xao động của cô.

Ngày mai chính là lễ Giáng Sinh, hôm qua Sầm Diệu
đã rời Luân Đôn trở về Vũ Lăng, buổi chiều Thẩm Vi
cũng tạm biệt Hề Duy, nói là cuối năm công ty phải
kiểm kê sổ sách, chị ta phải trở về chỉ trì. Nghe được Hề
Đi lại chầm chọc một trận, đợi buổi tối trở lại nhà trọ lập
tức nói nhờ với Đặng Việt: "Nói giống như Thẩm thì
không có chị ta thì không được ấy, hừ, chị ta cũng không
phải là người thừa kế."

Đặng Việt cười: "Thẩm Vi ở Thẩm thị cũng là người
gánh vác vị quan trọng, tuy kiểm kê sổ sách là chuyện
tài vụ nhưng cô ấy không trở về thật đúng là không được,
em ấy, đừng có nhìn mặt đoán người."

Hề Di hừ hừ: "Em chính là nhìn chị ta không vừa mắt,
nói hai câu thì sao, không nói trước mặt chị ta đã là quá nề
mặt mũi rồi. Nhớ tới ngày đó em lại tức giận, bưng phân
bưng nước tiêu cho anh trai em thì sao, hiện tại đã ghét bỏ,
tương lai anh em già rồi còn thế nào nữa?!"

"Lời này nghe thế nào quen tai thế này?" Đặng Việt cố
làm trầm tư. Hề Di nhào một cái tới trên vai anh:
"Không cho phép chê cười em!" Sau đó Đặng Việt bèn
cười, kéo cô đến trước người ôm, trong lòng một trận vui
vẻ, thật sự là trêu chọc khiếm nhã.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Đến buổi sáng sớm ngày lễ Giáng Sinh, Cát Phương Hoa không nhận được thư từ với chồng: "Nếu không phải là A Duy gặp chuyện không may, hôm nay cũng chính là ngày đính hôn của Hê Hi và con trai chúng ta, đều là do người đàn bà Sầm Úy kia đâm một dao! Thật đúng là lòng dạ rắn rết!"

Hạng Quốc Khải nói: "Bà nhỏ tiếng một chút, đứa bé nghe được trong lòng sẽ không vui."

"Cái này còn cần ông nói à." Cát Phương Hoa giận ông một cái, lại nhỏ tiếng nói với chồng: "Ông nói con trai chúng ta và Hê Hi cái đó chưa?"

Hạng Quốc Khải lại một trận im lặng, bà xã già mà không kính như vậy thật sự rất không nên.

"Hê Hi mới mười chín, bà nghĩ bây giờ thế!" Hạng Quốc Khải khiển trách bà một câu: "A Việt có chừng mực, hẳn sẽ không không biết nặng nhẹ như vậy." Lại nói hiện tại Hê Duy nằm viện, con trai chắc chắn sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Cát Phương Hoa than thở: "Trước kia lo lắng thằng bé cả đời không tìm được nàng dâu, bây giờ tìm được tôi lại lo lắng thằng bé bị ghét bỏ, thật là không có một ngày nào không phí tâm. Cố tình A Trác lại náo (tha.lqđ;nhưng) ly hôn, con bé Hạng Đình chết tiết kia cũng tham gia náo nhiệt, ngày hôm qua còn gọi điện thoại nói muốn cùng ba Hoan Hoan ở riêng, ông nói chúng ta bây giờ đã già rồi, như thế nào vẫn còn không yên tĩnh bằng trước kia?"

Hạng Quốc Khải cười: "Nếu thật dễ cho bà hoàn toàn rảnh rồi khả năng còn cảm thấy không quen." Thấy con trai chạy bộ xong đẩy cửa đi vào, ở trước cửa đôi giày, Cát Phương Hoa cũng không quan tâm vẫn còn đang nói nhỏ với chồng, vội vàng tới phòng vệ sinh cầm khăn lông sạch ra ngoài, giơ tay lên giúp con trai lau mồ hôi, Hạng Việt nhận lấy nói: "Tự con lau, mẹ, có phải Hê Hi còn chưa dậy không? Mới vừa rồi lúc con đi ra cửa không phải nói với mẹ là đừng để cho cô ấy ngủ nướng à?"

Cát Phương Hoa tức giận: "Con bé vẫn còn là đứa bé, hai ngày nay mệt muốn chết rồi, ngủ thêm một chút thì sao, lại không làm trễ nải chính sự, máy bay của Hê Bá Niên nhanh nhất cũng phải hai giờ mới hạ cánh, cái này còn chưa tính trễ giờ, nếu bị trì hoãn, buổi sáng không tới được là bình thường, không phải con cũng mới chạy bộ về sao, gấp cái gì!"

Hạng Việt thuận miệng nói câu đầu tiên đã bị mẹ ruột phun trở lại, cười khanh khách không nói gì, nhìn về phía cha, Hạng Quốc Khải cho con trai một cái nháy mắt, ý là bảo anh nhìn một chút. Ai bảo là mẹ ruột mình đâu, Hạng Việt bất đắc dĩ nghĩ: "Vâng, mẹ nói đúng, là con nóng vội, cứ để tiểu công chúa của chúng ta ngủ tiếp, đứa con nhật được này đi tắm rửa trước có được không?"

Cát Phương Hoa bị con trai chọc cười, vỗ hai cái lên lưng anh: "Người bao lớn rồi, cả ngày ăn dấm của nàng dâu mình! Mau đi tắm đi, điếm tâm lập tức xong, hiện tại mẹ đi gọi Hê Hi."

Thật ra thì Hê Hi đã tỉnh, từ sau khi anh trai bị thương nằm viện giấc ngủ của cô không sâu, phòng ốc cách âm bình thường nên chỉ cần một chút động tĩnh bên ngoài là có thể đánh thức cô. Mặc dù tỉnh, lại lười biếng không muốn động, cho đến lúc Cát Phương Hoa gõ cửa đi vào mới vén chăn ngồi dậy, đuổi người một cái, hôm nay còn có một trận đánh ác liệt phải đánh.

Trên đường lái xe tới sân bay, Hạng Việt phát hiện bạn gái trầm mặc hơn bình thường. Mới vừa rồi lúc ở nhà còn cười đùa với cha mẹ, ở bệnh viện cũng pha trò với anh trai Hê Duy, lúc này lại trầm mặc khác thường.

"Sao lại an tĩnh thế?" Anh hỏi.

"Hiện tại lại chê em an tĩnh à?" Cô nghiêng đầu liếc anh một cái, cánh tay duỗi dài mở rộng thân thể: "Em chỉ là đang suy tư."

Hạng Việt cười: "Suy tư cái gì?"

"Suy tư cuộc sống." Cô nói: "Em đang nghĩ, nếu như mà năm đó cha em không ngoại tình, vậy bây giờ em sẽ có một gia đình hạnh phúc, cũng y như anh, cha mẹ song toàn, cũng không cần lá mặt lá trái với cha ruột, cũng không cần để phòng mẹ kể lòng dạ rắn rết, thật tốt."

Cô rất hâm mộ Hạng Việt, Cát Phương Hoa và Hạng Quốc Khải thật sự là cha mẹ rất tốt, đối với một người không phải con ruột như cô cũng tận tâm như vậy, khỏi phải nói nếu là con gái ruột thì thế nào?

Hạng Việt tranh thủ đưa một tay ra sờ sờ đầu của cô, không tiếng động trấn an. Anh có thể cảm thấy cô đang khản trương, vì sắp gặp mặt cha ruột và mẹ kế mà khản trương, cho dù biểu hiện không phải rất rõ ràng nhưng trong lúc nói mấy câu này cũng bại lộ mấy phần.

Hê Hi kéo kéo khóe miệng: "Thật ra thì anh nên cảm tạ ông trời á, nếu như mà em có gia đình mỹ mãn, vậy tính tình em khẳng định cũng không giống hiện tại đâu, có lẽ sẽ không nhìn trúng đại thúc này!"

Hạng Việt trả lời đơn giản thô bạo, thừa dịp chờ đèn đỏ trực tiếp sử dụng lực gõ ba cái trên ót cô, giả vờ giận: "Gia đình của em bất hạnh anh còn cảm tạ ông trời, vậy nhân phẩm của anh đây phải tệ đến mức nào!"

Hê Hi le lưỡi, làm mặt quỷ. Hạng Việt bó tay với cô, trước đó bởi vì vấn đề tuổi tác hai người đã náo loạn không vui, cô nhóc

đã rất lâu không có lấy cái này ra đùa giỡn nữa, lúc này lại chứng nào tật nấy, nếu là bình thường anh nhất định phải dạy dỗ đánh cô một hai cái, hiện tại nha, chỉ có thể bỏ

qua thôi.

Máy bay của Đê Bá Niên quả thật trễ giờ, hôm nay là lễ Giáng Sinh, sân bay lại vĩnh viễn đều không thiếu được người. Qua gần nửa tháng lại nhìn thấy cha lần nữa, biểu hiện của Đê Di cũng không có gì thay đổi, thậm chí càng thân mật hơn một chút, ôm cánh tay cha làm nũng, mềm mại làm cho người ta thương yêu.

Ngay cả đối với Đê Tế cũng có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều, cậu nhóc gọi chị gái, cô còn cười cười với cậu bé, trừ lúc đối mặt với Sầm Uy vẫn rất lạnh nhạt. Nhưng cô luôn luôn như thế, Đê Bá Niên cũng không quan tâm, Đặng Việt lại đau lòng cho bạn gái, cái này cần nhẫn nại lớn tới mức nào mới có thể thể hiện ra một bức tranh hài hòa như vậy?

"Ba, mẹ Cát và bác Đặng đều nói muốn tới đón người nhưng hôm nay trời đầy mây, chân bác Đặng không tốt nên con không cho bác ấy tới đây, hơn nữa anh trai hôm nay phải làm kiểm tra thân thể, bọn họ ở lại bệnh viện con còn yên tâm một chút."

Sao Đê Bá Niên lại so đo cái này, ông ta nhìn Đặng Việt, nói liên tục mấy từ được, đến trên xe vẫn còn không nhìn được tán dương: "Con tìm được cho ta một người con rể rất tốt, A Việt, gần đây ta vất vả con rồi, còn làm trễ nải công việc của con nữa."

Đặng Việt đang rẽ ở khúc quanh, nghe vậy cười cười:

"Ngài nói như vậy là xem cháu như người ngoài rồi, cháu không thích (lqđ) nghe. Chú Đê, nơi này còn cách bệnh viện một lúc nữa, ngài có đói bụng không, trước tiên có

thế đến bên cạnh ăn một chút đã."

Hè Bá Niên nói ở trên máy bay đã ăn rồi, không đói bụng, lúc này rốt cuộc Sầm Uy cũng tìm được cơ hội mở miệng: "Trong túi của ta có bánh mì, đi thăm A Duy trước quan trọng hơn."

Hè Di nghe được là ta nói ra tên anh trai, lita giận trong lòng thiếu chút nữa thì bộc phát. Từ nháy mắt nhìn thấy Sầm Uy vừa rồi, trong lòng cô đã có cảm giác kích động nhưng lý trí vẫn còn, biết làm như vậy không có bất kỳ ý nghĩa gì nên chỉ có thể nhìn xuống.

Đoàn người trò chuyện một lát đã đến bệnh viện. Đi vào phòng bệnh, đầu tiên Hè Bá Niên thấy này hai người vệ sĩ cao lớn, ông ta cũng không biết trên chuyện này Vệ Cẩm Huyền bỏ bao nhiêu công sức, chỉ cho là là Hạng Quốc Khải giúp đỡ, âm thầm gật đầu, rất cảm kích bạn tốt. Lúc mấy người hân huyên cũng không tiếc lời cảm ơn.

Bởi vì không muốn bại lộ Vệ tổng của Hoa Tin có một chân trong chuyện này nên Hạng Quốc Khải chỉ có thể chấp nhận hư danh. Cười ha ha, lập tức dẫn Hè Bá Niên vào trong phòng bệnh, dù sao Hè Bá Niên cũng là thật sự có tình cảm với con trưởng, từ trong điện thoại biết được và tận mắt thấy vẫn là khác nhau, đột nhiên nhìn thấy con trai gầy hơn rất nhiều, sắc mặt lại tái nhợt yếu đuối, nhất thời không nhìn được lão lệ tung hoành.

Thấy cha ruột khóc Hè Di cũng khóc theo, ngay cả Hè Duy đều đỏ hốc mắt.

Cát Phượng Hoa thay tinn cann một nha va người ine này, không để ý tới có chọc bạn tốt tức giận hay không, mắt đỏ lên lên tiếng khuyên: "Đừng khóc nữa, A Duy đã không có chuyện gì, vết dao của cậu ấy còn chưa tốt lên bao nhiêu, không thể kích động. Lão Hạng nói A Duy đại nạn không chết sau này ắt có hồng phúc, ông ấy à, cứ yên tâm đi, tương lai khẳng định đứa nhỏ này bình an sống lâu trăm tuổi."

Dù sao Hề Bá Niên cũng sanh sỏi, kích động cũng chỉ là một lát thôi, đã qua là tốt rồi. Ông ta nhận lấy khăn giấy Cát Phượng Hoa đưa tới lau lau mắt, thấy con gái nước mắt lưng tròng vẫn còn đang nức nở, biết con trai gặp chuyện không may, con gái là người bị kích thích lớn nhất, kéo con gái qua vỗ vỗ tay của cô, lại nắm tay con trai, bức tranh một nhà ba người thật là ấm áp không nói ra được.

Sâm Uy bị chen chặt cứng phía bên ngoài yên lặng nhìn chỉ cảm thấy chói mắt, cúi đầu thấy dáng vẻ hăm mộ của con trai lại càng thêm tức giận. Nhưng trong lòng bà ta có quý, coi như tức giận cũng không dám biểu hiện ra, trên mặt vẫn cười nói một lên tay rũ xuống lại vuốt nữa bề gãy móng tay đã làm tinh xảo.

Hạng Việt thuê nhà chỉ có ba gian phòng, tự anh ở một phòng, Hề Di một phòng, Cát Phượng Hoa và Hạng Quốc Khải một phòng, Hề Bá Niên và Sâm Uy khẳng định không thể ở đây được.

Cũng may bên cạnh bệnh viện có khách sạn năm sao, trước đó đã đặt một gian phòng. Đợi đến khi mặt Hề Duy lộ vẻ mệt mỏi, bọn họ lập tức rời khỏi bệnh viện đi đến khách sạn

Gian phòng là phòng cho tổng thống, Sầm Uý dẫn con trai đi cất hành lý, Hề Hi và Hạng Việt đi mua ít thứ giúp cha ruột, Hạng Quốc Khải và Cát Phương Hoa ở lại ôn chuyện với bạn tốt.

Ra khỏi khách sạn, ngồi vào trong xe, Hề Hi lập tức ngồi phịch ở chỗ ngồi kế bên tài xế, ngay cả nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích, chỉ cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi.

Hạng Việt giúp cô thắt dây an toàn vào, sờ sờ trán của cô: "Anh dẫn em đi ăn chút gì trước nhé?"

"Muốn ăn Hamburger."

Bình thường anh rất phản đối cô nhóc này ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, bởi vì không khỏe mạnh, lúc này lại không phản đối nữa. Chuyển động tay lái, rất nhanh tìm đến một cửa hàng Hamburger, xuống xe đi mua Hamburger cánh gà chiên còn có cola cho bạn gái.

Hề Hi ăn uống no đủ, tùy ý bạn trai lau miệng và tay cho mình: "Cảm giác giống như được sống lại!" Cô nói, dáng vẻ rất xúc động.

Hạng Việt cười: "Ăn Hamburger là có thể sống lại, em thật dễ nuôi."

Hề Hi bẹt bẹt miệng: "Anh không biết em phải tốn bao nhiêu công sức mới không đi xé xác Sầm Uý ra đâu."

"Anh biết rõ, Hề Hi nhà ta tài ba nhất," anh dịu dàng dụ

đỗ cô, siết chặt vành tai của cô, "Nhìn hai ngày là tốt rồi, bọn họ rất nhanh sẽ rời đi."

Cô muốn không phải là tuổi Sầm Uy đi, mà là muốn lời người làm anh trai bị thương ra công lý: "Còn chưa tìm được người kia sao?"

Hạng Việt nói còn không có: "Ngược lại lại tìm được người nhà của hắn ta, đang định cư ở một trấn nhỏ phía nam nước Mỹ, dùng (die.nda,nl;equ.ydo:n) nóng vội, nếu người trong nhà ở nơi đó, người kia cũng trốn không lâu được, bắt hắn ta lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

Hề Di cũng liếc dục tốc bất đạt, thực tế như thế, cho dù mình nóng nảy hơn nữa cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Ấm ức gật đầu: "Vậy cứ để cho Sầm Uy sung sướng mấy ngày nữa đi."

Hề Bá Niên ở lại Luân Đôn ba ngày, gặp gỡ lãnh đạo cao tầng trong chi nhánh công ty một phen, lại quan tâm con trai và con gái một lát thì không thể không trở về Vũ Lăng. Cuối năm chính là lúc những xí nghiệp lớn như bọn họ bận rộn nhất, không có ai ở lại chịu trì đại cuộc là không được.

Đến trung tuần tháng giêng thì Cát Phương Hoa và Hạng Quốc Khải cũng không thể không trở về nước. Con trai còn đâu, nào lý hôn đã gần đến giai đoạn nóng nhất, con gái lớn không bớt lo cũng cùng con rể gây không thể tách rời ra, coi như mặc kệ người lớn thì cháu trai và cháu gái cũng phải chăm sóc. Hơn nữa sắp bước

sang năm mới rồi, trong nhà có rất nhiều chuyện, khẳng định là không thể ở lại nước Anh được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tiền Cát Phuong Hoa và Hạng Quốc Khải về, dù sao Hê Hi cũng hơi phiền muộn, bình thường không cảm thấy gì, bây giờ người vừa đi đã cảm thấy vắng lạnh, nhất là lúc Cát Phuong Hoa ở đây không cần quan tâm mỗi ngày ăn cái gì, nhưng bây giờ phải tự lực cánh sinh thôi.

Buổi tối nói chuyện phiếm với Du Khả Dương, nói đến tình huống của mình, cô ấy ở đầu bên kia oán trách: "Sau khi tốt nghiệp tôi muốn ra nước ngoài bồi dưỡng, nhưng ba mẹ tôi không đồng ý, bọn họ muốn (tha.nh.h.lq.d.ung) tôi tốt nghiệp xong lập tức kết hôn với Triệu Giang, nói anh ấy đã không còn nhỏ cái gì. Hiện tại còn chưa hết tháng giêng đã bắt đầu thương lượng chuẩn bị chuyện hôn lễ với nhà họ Triệu, ai nha, phiền chết được."

Nhìn đáng vẻ bạn tốt mặt ủ mày ê trên màn ảnh, Hê Hi cười lên: "Dương Dương, cô khẩu thị tâm phi." Nếu quả thật không muốn kết hôn, lúc này giọng nói cũng sẽ không chỉ là oán trách.

Du Khả Dương nhướn lông mày lên, tựa như muốn phân bác, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào, giống như quả bóng xì hơi, ầm ức mà nói: "Thật ra thì gả cho anh ấy, ừ, tên kia. Cũng không tệ như vậy."

"Xem ra trái tim của cô đã bị vị kia bắt sống rồi?" Hê Hi nhạo báng, đột nhiên Du Khả Dương lại trầm mặc, thu lại cảm xúc, có chút khổ não: "Chuyện của tôi và Từ Trạch. Cô nói, tôi có nên thẳng thắn với anh ấy không?"

Thấy cô kinh ngạc, Du Khả Dương giải thích: "Dù sao trên đời không có bức tường nào không hở, lại nói chuyện này vốn chính là tôi sai, Triệu Giang là người vô tội, anh ấy có quyền biết những chuyện này, nếu không trong lòng tôi không nở, thay vì sau khi kết hôn cả ngày hoảng loạn, không bằng trực tiếp thẳng thắn được khoan hồng, nếu anh ấy tha thứ cho tôi thì cả đời này tôi sẽ tốt với anh ấy, nếu không tha thứ. Đó cũng là quả báo tôi nên chịu."

Hê Hi nghe có chút không rõ tư vị: "Đừng nói mình như vậy, ai cũng không phải là thánh nhân, lúc tuổi còn trẻ làm sao mà có thể không phạm chút lỗi lầm nào chứ? Nói với Triệu Giang. Dương Dương, dù sao anh ta cũng là một người đàn ông." Đàn ông đều có bệnh chung, giống như thích xử nữ, nếu như Triệu Giang biết sau khi đính hôn với anh ta Du Khả Dương vẫn cấu kết với người đàn ông khác còn đến mức mang thai. Mười người đàn ông, có lẽ có đến chín người là không thể chấp nhận được.

Du Khả Dương như đã hạ quyết tâm, cô ấy ngẩng đầu lên, rất kiên định nói: "Tôi không muốn lừa gạt anh ấy." Vì vậy chuyện này cứ giải quyết dứt khoát như thế.

Tắt máy vi tính, Hê Hi tâm trạng nặng nề, rời khỏi phòng đi ra bên ngoài tìm bạn trai cầu xin an ủi.

Hạng Việt đang nấu ăn khuya ở phòng bếp, bên hông nhiều hơn một đôi tay cũng không để ý, vỗ vỗ ở phía trên: "Một chút nữa là được, em đến phòng khách xem tivi đi."

Hê Hi cọ cọ đầu vào lưng anh: "Em chỉ muốn ôm anh một cái."

Hạng Việt vui vẻ, đẩy vung vào, xoay người siết chặt lỗ mũi cô: "Cãi nhau với Du Khả Dương?"

"Không phải," Hê Hi buồn buồn nói, "Cô ấy muốn thẳng thắn với Triệu Giang chuyện Từ Trạch, em có chút lo lắng."

Đây là ngoài dự liệu của Hạng Việt, kể từ sau khi biết Du Khả Dương phá thai, ấn tượng của anh đối với cô bé kia cũng không quá tốt, cũng rất không hi vọng bạn gái tiếp xúc quá nhiều với người như thế. Nhưng anh cũng không phải là □□ người, cho nên cho dù trong lòng không thích, nhưng cũng chưa bao giờ nói thẳng ngay trước mặt Hê Hi. Hiện tại chợt nghe Du Khả Dương có trách nhiệm như vậy, thành kiến trong lòng ngược lại bớt đi một chút, sờ sờ tóc bạn gái thuận tiện vuốt đuôi: "Nếu cô ấy cảm thấy như vậy là tốt nhất, vậy thì em làm bạn bè cứ tôn trọng quyết định của cô ấy thôi."

"Em tôn trọng mà, chính là sợ Triệu Giang không tôn trọng, ngộ nhờ chuyện này làm cho anh ta trong con tức giận giũ áo ra đi, như vậy thanh danh của Dương Dương sẽ bị hủy sạch."

"Cái này em có thể yên tâm," Hạng Việt chắc chắn nói, "Ai sẽ ngu đến mức tuyên truyền chuyện vợ mình ngoại tình ra bên ngoài? Chẳng lẽ Du Khả Dương mất mặt thì anh ta có thể không sao sao? Lừa gạt còn không được, yên tâm đi, lại nói Thẩm Nam và anh ta rất quen thuộc, nếu thật sự không được, quay về có thể nhờ anh ta (TN) làm người trung gian giúp một tay khuyên giải."

Hê Hi cũng biết mình lo lắng cũng không làm được gì, chuyện như vậy chỉ có thể là chuyện hai người, người ngoài không xen vào được, nếu quả thật trở

mặt, những người ngoài như bọn họ ngược lại chỉ có thể hòa giải thôi.

"Hi vọng Triệu Giang rộng lượng một chút." Cô nhún nhún vai, mang theo một chút giọng điệu chính mình cũng không tin. Hạng Việt nghiêng người hôn một cái lên khóe miệng cô: "Tốt lắm, đừng quan tâm chuyện của người khác,

lát nữa đừng quên gọi điện thoại cho chú Hề."

Nhắc tới cha ruột, biểu hiện trên mặt Hề Hì trở nên có chút hơi thờ ơ, Hạng Việt than thở: "Chờ thân thể A Duy tốt lên, những thứ linh tinh kia xem là cái gì, ánh mắt nhìn xa hơn một chút, ngoan."

"Em cũng không biết ông ta nghĩ như thế nào! Anh em vẫn còn nằm viện, lúc ông ta tới còn khóc đến mờ mắt, sau đó lại sắp xếp người nhà họ Sầm vào trong công ty, còn làm chức vị quan trọng! Đây là ý gì, bồi dưỡng thế lực cho nhãi con Hề Tế kia sao!"

Thấy bạn gái giống như ăn phải thuốc nổ đựng một cái là nổ, Hạng Việt cũng không có lời khuyên gì tốt hơn, chỉ có thể mặc cho cô phát tiết một lần, mấy ngày nay anh đã thành thói quen, chờ nước sôi lại xoay người mở vung ra, làm cà-ri lò ăn khuya.

Bạn trai không có vũ, những thứ oán trách kia của Hề Hì cũng không nói được, hờn dỗi một lát, lại ôm eo Hạng Việt từ phía sau, khóe miệng Hạng Việt hiện lên nụ cười yếu ớt, kéo bạn gái từ phía sau đến bên người, hôn mi tâm của cô: "Nấu trứng cho em nhé?"

"Muốn hai phần."

"Được."

Đến hạ tuần tháng một thì vết thương của Hề Duy đã tốt hơn không ít, có thể xuống giường từ từ đi lại, mặc dù không thể chạy nhảy đi nhanh, nhưng dù sao cũng hơn nằm mãi trên giường.

Không lâu sau nữa chính là tết âm lịch, ý Hề Duy có ý để em gái và Hạng Việt về nước mừng năm mới. Hề Di mím môi kiên quyết (lạ) không đồng ý: "Anh ở đây thì em ở nơi nào, trở về nhìn sắc mặt những người đó à, ghê tởm chết đi được."

"Coi như em không muốn thì A Việt cũng nên trở về đoàn tụ với người nhà."

Cái này cũng không phải Hề Di có thể quyết định, đôi tay cô xoa bóp chân tay cho anh trai dùng một chút: "Vậy thì lát nữa em hỏi anh ấy."

Hề Duy nhìn em gái, ánh mắt nhu hòa như nước: "Em cũng không lo lắng của hàng thú cưng của em sao? Còn có những viện dưỡng lão và viện phúc lợi kia?"

"Anh, không ai quan trọng hơn anh." Hề Di bày tỏ "chân thành" với anh trai trước, sau đó nói: "Của hàng thú cưng có sổ sách còn có camera, em không sợ, coi như bị người ta trộm làm, em cũng không phải chịu bao nhiêu thua thiệt. Chỗ viện phúc lợi và viện dưỡng lão đã có Thẩm Gia, mỗi tháng em đều có chuyển tiền qua, anh ta có thể giải quyết được." Lại nói cô cũng không phải là chúa cứu thế, chuyện của những người đó so với anh trai, quả thật không thể so sánh.

Hạng Việt từ chỗ bác sĩ trưởng của Hề Duy trở lại,

thông báo tin tức tốt: "Nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cuối tuần này A Duy có thể xuất viện tỉnh dưỡng."

"Thật?" Lê Duy vui mừng trở lại, trong khoảng thời gian này cô một ngày chạy tới bệnh viện ba lần, cũng bị mùi nước sát trùng hun đến mức khứu giác đã không nhạy nữa rồi. Những thứ này đều là thứ yếu, anh trai có thể xuất viện, vậy nói rõ thân thể anh ta đã không có gì đáng ngại, thật sự là đáng giá ăn mừng một phen!

Hạng Việt gõ xuống cái ót của cô: "Cái gì mà thật với giả, chỉ là cho dù xuất viện, chắc chắn A Duy cũng phải đến bệnh viện tái khám, muốn khôi phục hoàn toàn triệt để còn cần một khoảng thời gian nữa."

Khoảng thời gian này Lê Duy ở bệnh viện cũng quá lâu rồi, có thể xuất viện dĩ nhiên vui mừng. Thấy em gái hươ tay múa chân, khoe miệng anh ta lộ ra nụ cười, thương lượng với Hạng Việt: "Nếu tôi có thể xuất viện, A Việt, hai ngày này cậu hãy thu thập một chút rồi trở về nước đi, lúc lễ mừng năm mới phải đoàn tụ với người nhà, lại nói A Trác và chị Hạng Đình đều náo loạn muốn ly hôn, trong lòng nhì lão khẳng định khổ sở, cậu trở về khuyên nhủ cũng tốt."

Thật ra thì hai ngày này Hạng Việt cũng đang suy tính chuyện này. Ngày hôm qua nhận được điện thoại của chị gái, nói là mẹ bị chột đầu cả chọc giận đến thiếu chút nữa ngất đi, có thể thấy được tình huống trong nhà bây giờ hòng bết đến mức nào. Vẫn còn có chút do dự, nhưng nếu thân thể Lê Duy tốt lên không ít rồi thì anh cũng có thể yên tâm rồi đi một thời gian.

Trầm ngâm chốc lát, mắt không tự chủ nhìn về phía bạn gái đã an tĩnh lại, mở to mắt nhìn mình không chớp, quyết tâm của Hằng Việt lại có chút dao động, nhất thời rơi vào tình thế khó xử.

Hề Duy theo ánh mắt của anh rơi vào trên người em gái, cười cười: "Hai người các cậu thật là đi rồi, chỉ là về nhà ăn tết, sao lại giống như đau khổ vì tình thế?"

"Anh ~"

Hằng Việt nghe vậy cũng có chút xấu hổ, cũng không biết bắt đầu từ khi nào lại thành thói quen mỗi ngày đều ở cùng với cô, ngày tháng cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, đột nhiên phải tách ra, chỉ là suy nghĩ một chút trong lòng đã có chút không muốn, giống như là những cậu nhóc mới lớn chưa thành thục. Nhưng cái loại cảm giác quyến luyến này lại làm cho người ta trầm mê.

Cuối cùng Hằng Việt vẫn quyết định trở về nước mừng năm mới, không vì cái khác, thật sự là không yên lòng trong nhà. Hề Di cũng có thể hiểu anh, chính là không bỏ được, chỉ là rốt cuộc không nói câu gì giữ lại khiến bạn trai khó xử.

Hằng Việt đợi đến sau khi Hề Duy xuất viện mới rời khỏi Luân Đôn trở về nước. Không cho Hề Di tiễn lên máy bay, sợ đến lúc đó mình không nỡ đi. Chờ anh vừa rời đi, Hề Di đã âm ức không lên nổi tinh thần, vẫn là Hề Duy dự đoán cho cô làm này làm nọ mới từ từ phân tán lực chú ý.

viên cạnh mặc dù không có người thân nhưng năm mới luôn phải đón. Lễ Đì tốn thời gian hai ngày chuẩn bị đồ tết, trong những năm này mừng năm mới ở nước ngoài ngày càng thịnh hành, đến những ngày cuối cùng rất nhiều siêu thị cũng treo đèn lồng đỏ lớn làm quà khuyến mãi cho người dân Trung Quốc ăn Tết.

Hề Đì mua thật nhiều đồ trở lại, thấy anh trai đang gọi điện thoại, cô cũng không vội lên tiếng, chờ anh trai cúp điện thoại mới lại gần hỏi: "Anh, uống thuốc chưa?"

Hề Duy nói uống rồi, Hề Đì nói: "Em là hỏi thuốc bắc."

"À, quên."

"Ngày hôm qua anh cũng nói là quên!" Hề Đì bất mãn: "Thuốc bắc bồi bổ, anh không uống sao có thể nhanh khỏe được?" Những thứ thuốc bắc này là Hạng Việt chuẩn bị từ trước, nói đều là thuốc bổ, tìm lão trung y rất nổi danh đặc biệt kê thuốc, mỗi ngày uống hai lần đảm bảo hiệu quả hơn thuốc tây.

Hề Duy rất vô tội nhìn em gái: "Thật sự là quên."

Cương mặt Hề Đì một bộ "anh tiếp tục diễn đi", rõ ràng không tin. Cũng không biết tại sao, sau khi anh trai xuất viện thì trở (die,nda.nl;equ,ydo.n) nên tùy hứng hơn rất nhiều, uống thuốc cũng phải để cho người ta nhìn chăm chăm mới được, ăn cơm cũng biến thành kiêng ăn, rất nhiều đồ trước kia cũng ăn hiện tại đều không ăn, làm cho người ta hết sức bất đắc dĩ.

"Em đi đun noma thuốc, tóm lại không uống thuốc thì

không cho ăn cơm.

Ánh mắt Hồ Duy mềm mại, cũng không đặt uy hiếp của em gái ở trong mắt, rồi lại rất ưa thích bộ dáng không thể làm gì này của cô.

Lần này chạy một vòng ở ranh giới sống chết, cảm xúc của Hồ Duy khá phức tạp, tính mạng con người quá mong manh, có lẽ một sự kiện ngoài ý muốn nhỏ nhỏ cũng có thể dẫn đến hậu quả không tưởng tượng được. Trước đây anh vẫn rối rắm một chuyện, nhưng khi đứng trước sống chết lại có vẻ không hề quan trọng như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Ăn xong cơm tối, hai anh em ở phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, nói đến tình trạng hiện nay còn có chuyện người nhà họ Sầm vào công ty, Hồ Hi vừa phần nộ lại không hiểu, cảm thấy cha ruột là kẻ bịp bợm. Hồ Duy ngược lại rất bình tĩnh thông dong, anh ta cười cười nói: "Tôm tép nhãi nhép mà thôi, không cần để ý tới."

"Anh, anh không lo lắng sao? Người nhà kia không có một ai tốt, về sau bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp ngăn chân anh!" Nói tới chỗ này lại tức hừ hừ đập xuống ghế sa lon: "Cái người tên Trần Cương kia trốn cũng quá giỏi, người của chúng ta canh giữ bên cạnh người nhà hắn lâu như vậy cũng không bắt được người!" Trần Cương, chính là cậu nhỏ của người kia, tên nghi phạm bị hiểm nghi lớn nhất mà bây giờ cả nhà đã di dân sang nước Mỹ kia.

Hồ Duy cảm thấy vẻ mặt em gái chu mỏ tức giận rất thú vị, cười cười, Hồ Hi giận anh ta: "Anh còn cười à! Em đã buồn chết rồi, không biết rốt cuộc cha đang suy nghĩ gì, có phải lớn tuổi nên hồ đồ rồi hay không, sao lại đối với người muốn hại con trai mình bình tĩnh như vậy!"

"Em ấy, nhìn chuyện đừng nên chỉ nhìn bề ngoài."

Hồ Hi không phục: "Em nào có nông cạn như thế!"

"Thế em nói đi, năm nay cha mới chừng năm mươi vì cái gì đột nhiên giao công ty cho anh xử lý, mình thì lui ra phía sau màn?"

Hồ Hi cau mày: "Ông ta không muốn chẳng lẽ còn có người buộc được sao? Nhất định là muốn lui thì lui thôi!"

"Cho nên nói em tầm mắt không xa."

"Anh, anh chê em nữa là em trở mặt đấy!"

Hồ Duy cười vang, ngực rung lên, động đến vết thương bên sườn kêu lên một tiếng đau đớn. Hồ Hi vừa nóng vừa giận, vội vàng bắt lấy cánh tay anh ta: "Anh làm gì thế, không biết vết thương của mình còn chưa tốt sao!" Đứng lên cởi áo ngủ của anh ta ra, muốn xem vết thương. Hồ Duy đè lại bàn tay của em gái: "Chỉ động tới một chút thôi, không có việc gì."

Hồ Hi cau mày: "Anh để em xem thử."

Thấy cô kiên trì, Hồ Duy đành nhượng bộ, tùy em gái cởi áo ngủ của mình lại gần nhìn chăm chăm, thật giống như muốn nhìn chăm chăm bằng gạc trắng ra một đóa hoa.

Hề Duy trêu mếu sò sờ gương mặt béo mập của em gái, dịu dàng nói: "Yên tâm đi, chưa sắp xếp xong cho em, làm sao anh lỡ chết? Thật sự không có chuyện gì."

Hề Hi mắt húng trừng mắt nhìn anh ta: "Anh lại nói tới chết nữa, em lập tức... Thêm Hoàng Liên vào trong thuốc của anh!"

Uy hiếp này thật sự đáng yêu, Hề Duy thấy buồn cười, cũng không dám cười lớn tiếng, làm động tới vết thương quá thật rất đau.

"Là anh không đúng, sẽ không nói lung tung nữa." Anh ta chủ động xin lỗi, lại ý bảo em gái ngồi xuống: "Tới, anh và em nói chuyện một chút." Sau khi em gái ngồi yên ổn, Hề Duy mới chậm rãi nói: "Vốn dĩ những chuyện này anh không ý định nói cho em biết bây giờ, muốn qua vài năm em lớn chút nữa

"Anh, những lời nói vớ vẩn này trực tiếp bỏ qua đi, em có thể trực tiếp tiến vào chủ đề không?" Hề Hi lên tiếng ngắt lời.

Hề Duy bắt đầu dĩ, chỉ có thể trực tiếp đi vào đề chính: "Còn nhớ lúc trước con cả nhà họ Hạ mất một số tiền lớn không?"

Vào giờ phút này anh trai đột nhiên nhắc đến nhà họ Hạ, trong lòng Hề Hi có loại cảm giác quý dị, cô nháy mắt mấy cái: "Anh, anh đừng nói chuyện này có liên quan đến lão già nhà chúng ta nhé!"

Đầu óc em gái linh hoạt như vậy, Hề Duy cũng có cảm giác tự hào, cười cười: "Quả thật có liên quan tới lão già nhà chúng ta."

"Mẹ nó!" Hề Hi cả kinh trực tiếp từ trên ghế salon đứng lên: "Anh chờ một chút, đợi chút, tiền nhà họ Hạ vô cớ mất tích, lão già nhà chúng ta có một chân, sau đó thì sao? Ông ấy trộm tiền đi? Không thể nào, đây chính là một khoản lớn, coi như dùng bao tải để chứa cũng không biết phải cần bao nhiêu bao đâu, nếu như chuyển khoản. Chuyện rõ ràng như vậy sao người nhà họ Hạ không tra được? Anh, cái này không khoa học! Lại nói chúng ta cũng không thiếu tiền mà!"

"Lúc anh biết chuyện này thì cũng không hiểu như em, chỉ là đợi đến sau khi xâm nhập điều tra, có một số việc mặc dù không thể xác định 100%, nhưng là cũng khoảng tám chín phần mười có giải thích hợp lý."

Hề Hi đột nhiên khản trương, cô nuốt nước miếng xuống: "Vậy rốt cuộc anh tra được cái gì?"

Nhưng Hề Duy không trả lời ngay, mà là vẻ mặt nghiêm túc nhìn em gái: "Chuyện kế tiếp anh muốn nói rất quan trọng, nghe xong thì đặt ở đáy lòng, ai cũng không thể nói, bao gồm A Việt cũng không thể nói cho, có thể bảo đảm không?"

Bị anh trai

dùng loại giọng nói này nhắc nhở, Hề Hi lập tức cũng có chút tâm hoảng ý loạn, cô sợ run chốc lát môi mím môi nặng nề gật đầu, bất kể nói như thế nào, trước tiên nghe được bí mật mới là đúng lý. Về phần có thể hoàn toàn giữ bí mật hay không, bây giờ không ở trong phạm vi suy tính của cô.

Hề Duy cũng không trông cậy vào em gái sẽ đọc cái gì, nếu như không phải là lần này đi lên bờ sông chết một lần, làm cho anh ý thức được việc đời khó đoán thì ít nhất trong vòng mười năm anh ta sẽ (lqđ) không báo chuyện này cho em gái, nhưng mà bây giờ lại không thể không nói, ngộ nhờ về sau anh ta lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chuyện này có lẽ chính là bùa hộ mệnh trên người em gái.

"Hề thi chúna ta làm aiàu chưa được ba mươi năm. hiên

tại tổng tài sản ước chừng vài chục tỷ, em đã từng nghĩ tới nguyên nhân trong đó chưa?"

"Ba mẹ biết làm ăn, số phận tốt?"

"Số phận người nào có thể tốt đến mức tại thời điểm không có căn cơ có thể nghịch thiên?" Hề Duy hỏi ngược lại.

"Anh, Hề thị không phải trường hợp đặc biệt, trong mấy chục năm nay, người phát tài đâu chỉ có nhà chúng ta? Nhà họ Từ ở Thượng Hải, nhà họ Lý ở Nam Kinh, nhà họ Triệu ở Bắc Kinh, còn có người nhà họ Ngụy ở Vũ Lăng, bọn họ đều là xuất thân rễ cỏ gây dựng sự nghiệp, hiện nay đều đạt được thành tựu nổi bật."

"Vậy em biết mười ba năm trước, nhà chúng ta thiếu chút nữa phá sản không?"

"A!?"

"Lúc ấy Hề thị chúng ta vẫn là công ty trung lưu, nhưng sau lần nguy cơ đó lại không lui mà ngày càng tiến tới, thế như chẻ tre, trong thời gian ngắn mười năm Hề thị đã đạt được quy mô như hiện nay."

"Anh, anh làm em hồ đồ rồi, nếu như mà em nhớ không lầm, mười ba năm trước... Ba mẹ còn chưa có ly hôn đúng không?"

Hề Duy phát giác em gái luống cuống bèn nắm tay của cô vỗ vỗ trấn an, Hề Hi ai oán nhìn anh ta: "Anh, anh có thể nói hết một lần không? Em cảm thấy té bèo nào của mình bị chết thật là nhanh."

Hề Duy lại cười một tiếng: "Thật ra thì cũng không có gì đặc biệt phức tạp, mười ba năm trước, Hề thị thiếu chút nữa phá sản, sau đó có quý nhân tương trợ nên hóa nguy thành an. Vì quý nhân kia chính là Hẹ lão đã qua đời, năm đó Hẹ lão trợ giúp nhà chúng ta, có thể chỉ là một cái nhắc tay, lại làm Hề thị có cơ hội thờ dóc, sau đó cha bí quá hoá liều, giao thiệp với hắc đạo, làm giao dịch rửa tiền bẩn. Hư, hãy nghe anh nói hết."

Hề Hì lời vừa tới miệng lại cứng rần nuốt trở về.

"Đoạn thời gian kia chỉ có một số nguyên lão công ty biết chút ít, cha làm rất bí mật, lúc ấy người chân chính phụ trách những thứ tiền bẩn kia chỉ có ông ấy, những người khác chỉ là làm chút chuyện vặt. Mà một trong số tiền bẩn này cũng có tiền nhà họ Hẹ. Nhà họ Hẹ làm giàu từ thời kỳ dân quốc, khởi điểm chính là hắc đạo, sau đó mới từ từ tẩy trắng. Bọn họ ở Việt Nam, Lào đều có sòng bạc, đó là sản nghiệp bí mật của nhà họ Hẹ, sau khi Hẹ lão qua đời thì do con trưởng nhận lấy. Thời gian trước sòng bạc ở Việt Nam bị cảnh sát địa phương tra được, cần số tiền lớn để thu xếp, nếu không sòng bạc bị phá bỏ chỉ là chuyện nhỏ, nếu như chuyện này bị tra đến trong nước, có thể nhà họ Hẹ sẽ ngênh đón tai họa ngập đầu. Cho nên, còn dư lại không cần anh nói chắc em cũng hiểu đúng không?"

Hề Hì mất thời gian thật lâu mới tiêu hóa hết những chuyện nghe rợn cả người này, sau đó nhìn anh ruột nháy mắt mấy cái: "Thật ra thì không phải nhà họ Hẹ đánh mất số tiền lớn, số tiền này đi về đâu chắc người của con thứ hai cũng rõ ràng đúng không?" Cái này có thể giải thích

nguyên nhân tại sao sau khi không có lý do gì biến mất một số tiền bạc lớn như thế mà con thứ hai lại dễ dàng dàn xếp ổn thỏa như vậy, phải biết trước đó con trưởng và con thứ hai huyên não thiêu hỏa bất dung.

Hề Duy gật đầu, Hề Di hỏi tiếp: "Cha có một chân ở trong đó. . . Ông ấy là người trung gian, dùng chút biện pháp không muốn người biết, thần không biết quỷ không hay an toàn dời số tiền kia ra ngoài dùng để dàn xếp?" Thấy anh trai lần nữa gật đầu, Hề Di lại mẹ nó một tiếng! "Nói cách khác lão già nhà chúng ta thật ra là người của hắc đạo! Ông ta làm như vậy có ích lợi gì? Báo ân?"

"Nói thế này, báo ân là một mặt, một mặt khác là bởi vì nhà họ Hạ trả thù lao, còn có điểm quan trọng nhất là, trong tay nhà họ Hạ nắm giữ nhược điểm chuyện cha rita tiền."

"Nên?"

"Em cho anh là ai? Những chuyện này rất nhiều điểm đều là anh thông qua dấu vết mà suy đoán, chẳng qua anh cảm thấy sự thật chắc không kém anh nói bao nhiêu."

"Vậy sao cha về hưu sớm như vậy?"

"Theo anh suy đoán, có thể vẫn là có liên quan đến chuyện rita tiền, cha phải già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, có thể giao tình của ông ấy và những người đó không tệ, vì vậy đã đạt thành nhận thức chung, rita tay chậu vàng, dù sao ông ấy cũng năm mươi, nói trẻ cũng không còn trẻ nữa. Vừa vặn lúc Đặng cố ý để

Hạng Trác tiếp quản gia nghiệp, cha bèn thừa dịp đề cho anh cũng chính thức thay vị trí của ông ấy, làm ra dáng vẻ muốn an dưỡng tuổi thọ. Nếu không em nghĩ, bác Hạng lui là bởi vì ông ấy đã qua tuổi 60, quả thật lớn tuổi, cha mới đầu 50, so với người bình thường mà nói, thật ra thì cái tuổi này vẫn còn trẻ lắm."

Hề Di vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Hề Duy lại phóng tiếp đại chiêu: "Nhớ chuyện lúc trước cha chảy máu não nằm viện không? Lúc ấy bác sĩ nói là cảm xúc kích động, cha giải thích là cổ phiếu thua lỗ, thật ra thì không phải. Nếu như anh đoán không sai, cảm xúc lúc ấy kích động, chắc chắn có liên quan đến uy hiếp của nhà họ Hạ. Em hỏi cha tại sao để người nhà họ Sầm vào công ty ư? Hề Di, vẫn chưa rõ sao? Cha muốn lập lại nghề cũ."

"Đợi chút, anh nói lập lại nghề cũ?! Ông ta muốn để người nhà họ Sầm tham gia vào chuyện rita tiên?! Tại sao? Không phải thật vất vả mới lui ra ngoài được à?" Cô cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, té bào não (die,nda,nl,equ.ydo.n) hoàn toàn không đi dùng! Vốn chỉ là vở kịch luân lý gia đình, tiếp theo biến thành nội đấu, mẹ kế □□ cái gì, hiện tại lại biến thành chuyển sang hắc đạo? Sau đó có phải chính là cảnh cường đạo hay không?!

Hề Duy giải thích: "Mặc dù trong khoảng thời gian này anh nằm viện ở nước ngoài, nhưng cũng đã sắp xếp người một mực thu thập tin tức, mới vừa rồi ở bên Việt Nam truyền đến tin tức, khoản tiền cha chuyển ra ngoài kia bị người đen ăn đen nuốt. Nhà họ Hạ biết chuyện này em cảm thấy bọn họ sẽ tìm người nào tính món nợ này?"

Nhau đương nhiên là cha ruột!

Thầy đứng nhìn từ cửa vào:

Hè Hi cảm thấy khó thở: "Ông ta để người nhà họ Sầm làm cái này. . . Là không muốn để anh dính vào?"

"Anh là con trai trưởng, hồ phụ không ăn thịt con, dù sao nhà họ Sầm cũng là người ngoài, lại vì lợi ích mà nảy lòng tham, đầu óc cũng không thông minh, nhận tiếng xấu thay người khác, còn ai thích hợp hơn người nhà này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.